

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích

Pedagogická fakulta

Katedra hudební výchovy

**ČESKÉ VÍCEHLASÉ ŽALTÁŘE ZE ZAČÁTKU
17. STOLETÍ**

Diplomová práce

Knihovna JU - PF

3115174573

Autor: Barbora Suchá

Vedoucí diplomové práce: PhDr. Martin Horyna

Datum odevzdání: duben 2006

Anotace

České vícehlasé žaltáře ze začátku 17. století

Tématem této práce jsou české vícehlasé žaltáře ze začátku 17. století s nápěvy tzv. ženevského žaltáře ve čtyřhlasém zpracování Clauda Goudimela a s texty bratrského duchovního Jiříka Strejce. Hlavní částí práce je popis a edice rukopisného Dačického žaltáře a jeho srovnání s dalšími domácími prameny z konce 16. a začátku 17. století. Práce obsahuje také kapitoly, které se věnují shrnutí všeobecných poznatků o metrických žaltářích v oblasti francouzského a německého jazyka a v Čechách v 16. a 17. století.

Annotation

Czech polyphonic psalters from the beginning of the 17th century

The topic of this work is polyphonic psalters from the beginning of the 17th century with the tunes of so called Geneva Psalter arranged for four parts by Claude Goudimel and with the texts of Jiří Strejc, a clergyman of the Czech Brethren. The main focus of this work is to describe and edit the manuscript of „Dačický žaltář“ (Dačice Psalter) and to compare it with other Bohemian sources from the end of the 16th and the beginning of the 17th century. The work also includes chapters summarizing the general background information on metric psalters in French and German languages and in Bohemian countries of that time (16th – 17th centuries).

Děkuji PhDr. Martinu Horynovi za jeho cennou pomoc, zejména odborné rady, náměty a připomínky při vypracování této diplomové práce.

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci na téma „České vícehlasé žaltáře ze začátku 17. století“ vypracovala samostatně, a že jsem uvedla veškerou použitou literaturu.

V Českých Budějovicích

Barbora Fieha
.....

OBSAH

1. Úvod	VI
2. Seznam použitých zkratk	VIII
3. Metrické žalmy ve francouzské a německé jazykové oblasti	IX
3.1 Vznik jednohlasého kalvinistického žaltáře – Francie a Švýcarsko	X
3.2 Vícehlasé žaltáře ve Francii a Švýcarsku 16. století	XII
3.3 Metrické žaltáře v Německu	XV
4. Metrické žalmy v Čechách	XIX
5. Vnější popis hlavního pramene – Dačického žaltáře	XXIV
6. Kompozičně technická stránka repertoáru Dačického žaltáře	XXVI
7. Porovnání Dačického žaltáře s příbuznými prameny	XXVII
8. Využití repertoáru žaltáře	XXIX
9. Ediční poznámka	XXXI
10. Závěr	XXXIII
11. Tabulka	XXXIV
12. Seznam pramenů	XXXVIII
13. Seznam literatury	XXXIX
EDICE	1
Kritické poznámky a texty	183
Obrazová příloha	303

1. Úvod

Kniha žalmů, žaltář, je obsažena ve Starém zákoně a obsahuje 150 žalmů. Ačkoli celek žalmů pochází z různých dob, starozákonní tradice je připisuje králi Davidovi. Žaltář byl důležitou součástí bohoslužebného zpěvu již u židů, později také v křesťanské latinské bohoslužbě. Velká část textů pro zpívanou část středověké latinské liturgie pocházela právě ze žaltáře. Obzvláštního významu dosáhl zpěv žalmů v protestantské církvi. To souvisí s jejím záměrem, aby se laická obec věřících na bohoslužbě co nejaktivněji podílela. V 16. století začaly být žalmy překládány do národních jazyků, převáděny do veršované formy a zhudebňovány jednoduše i komplikovaně. Centrem vzniku metrických žaltářů byla Francie, respektive Švýcarsko, kde se staly metrické žaltáře v jednohlasém a zejména vícehlasém zhudebnění nesmírně populární. Odtud se pak tato forma šířila do ostatních zemí západní Evropy, mimo jiné také do Německa, odkud přešla až do Čech.

V Čechách se jednohlasý i vícehlasý metrický žaltář rozšířil zejména díky překladu bratrského duchovního Jiříka Strejce Zábřezského (1536–1599). Tyto žaltáře zde byly v 16. a 17. stol. velmi populární, o čemž svědčí počet verzí, které vyšly tiskem (jen samostatných předbělohorských vydání žaltáře s texty J. Strejce vyšlo 14). Počet rukopisných verzí jistě také nebude malý, přesto jej nemůžeme přesně stanovit, protože není vytvořen žádný katalog vícehlasých rukopisných žaltářů ze 16. a 17. století. Přestože jsou české vícehlasé žaltáře velmi důležitou složkou církevní hudby tohoto období, nebyla jim v Čechách prozatím věnována odpovídající vědecká pozornost.

V cizině bylo publikováno mnoho odborných prací, které se zabývají tématem vícehlasých žaltářů s metrickým textem, tyto práce však u nás nejsou dostupné. V Čechách nevyšly žádné vědecké práce, které by se věnovaly českým vícehlasým žaltářům ze 16. a 17. století. Jedinou výjimkou je studie M. Daňkové *Příběh Strejcova žaltáře*.

Určité východisko z dané situace bych chtěla nabídnout v rámci této diplomové práce, jejímž hlavním tématem je popis a edice Dačického žaltáře (rukopis ze začátku 17. století) a jeho srovnání s dalšími domácími prameny této důležité složky protestantského duchovního zpěvu předbělohorské doby.

2. Seznam použitých zkratk

A	alt, altus
B	bas, bassus
B1596	basová knížka z roku 1596, viz seznam pramenů
Br1615	Bratrský kancionál z roku 1615, viz seznam pramenů
c.f.	cantus firmus
č.	číslo
D	diskant, discantus
Dač	Dačický žaltář, viz seznam pramenů
fol.	folio, list
frg.	fragment
Grove	The New Grove Dictionary of Music and Musicians, viz seznam literatury
inv. čís.	inventární číslo
Kar	Karolidův žaltář, viz seznam pramenů
MGG	Die Musik in Geschichte und Gegenwart, viz seznam literatury
r.	rok
r (za číslicí)	recto
rkp.	rukopis
s.	strana (v edici)
sign.	signatura
sl.	sloupec
srv.	srovnej
stol.	století
str.	strana
T	tenor
v (za číslicí)	verso

3. Metrické žalmy ve francouzské a německé jazykové oblasti

S převedením žalmů do metrických veršů se setkáváme již u Apollinarise ve 4. století, poetické parafráze žalmů byly vytvořeny dokonce již ve 2. století pro takzvaný Gnostický žaltář Bardaisanem a jeho synem Harmoniem. Tyto překlady byly vytvářeny také po celý středověk zejména pro vzdělávací účely a soukromou zbožnost. Metrické verze sedmi „kajících žalmů“ měly speciální místo v náboženském životě římské církve.

V 16. století se ale objevuje v církevním životě nový prvek – veřejná bohoslužba za aktivní účasti celé shromážděné obce věřících. Hus a Luther oceňovali sílu sborového bohoslužebného zpěvu, pro který bylo nutné použít veršovaný text, protože próza se ve velkém počtu lidí nedala tak snadno zpívat. A tak byl obrovský nárůst počtu metrických žalmů po r. 1520 přímým následkem reformace. Radikálnější reformátoři věřili, že pro bohoslužbu jsou vhodná jen slova Bible pocházející od Boha. Proto se snažili omezit texty na doslovný překlad. Pro žalmy se používala veršovaná forma populárních písní, částečně pro ulehčení jejich učení a částečně v naději, že lidé odloží hříšné písně, které znali, a budou místo nich zpívat žalmy. Ve skutečnosti se žalmy zpívaly v každodenních situacích, stejně jako v kostele. Byly nesmírně populární, a proto byly také důležitou součástí tiskařství a vydávání knih v 16. a 17. století. Nápěvy se začaly brzy zhudebňovat, ať už v jednoduché nebo komplikované formě.¹

Hlavním příspěvkem kalvinismu pro hudbu západní Evropy je vytvoření kompletního žaltáře se žalmy ve vícehlasé úpravě a metrickými texty v národním jazyce. Vznik a rozšíření formy metrických žalmů proběhlo velmi rychle. Za méně než jedno století byly texty žalmů zbásněny, vytvořeny melodie žalmů i složena většina polyfonních skladeb inspirovaných žalmy. Vznik, růst a rozšíření žalmové formy šlo ruku v ruce s nárůstem a šířením

¹ Temperley, Nicholas: Psalms, metrical – Introduction, str. 483

kalvinismu v západní Evropě. Kalvínské učení a tím i žaltáře se rozšířily zejména ve Francii, Švýcarsku, Nizozemí a v některých částech Německa.²

3.1 Vznik jednohlasého kalvinistického žaltáře – Francie a Švýcarsko

Historie kalvínského žaltáře³ začíná na francouzském katolickém dvoře.⁴ V r. 1537 dokončil básník Clément Marot rýmovaný překlad třiceti žalmů. Jeho žalmy byly velmi oblíbené na královském dvoře, kronikáři té doby líčí, že je panovník a dvořané zpívali na populární melodii. V roce 1540 dal Marot rukopis *Trente pseaulmes* císaři Karlu V., který ho podnítil k pokračování jeho práce. Marotovy žalmy byly poprvé vytištěny v kalvínském žaltáři. Jean Calvin je použil ve svém prvním žaltáři *Aulcuns pseaulmes* (Štrasburk, 1539), který obsahuje 13 Marotových žalmů. *Aulcuns pseaulmes* je žaltář s melodiemi, několik z nich bylo vypůjčeno z dřívějších štrasburských zpěvníků, některé mohou být připsány štrasburskému hudebníkovi Matthiasi Greiterovi. Marotovy žalmy obsahuje také druhý Kalvínův žaltář (Ženeva, 1542). V roce 1542 uprchl Marot do Ženevy, aby unikl náboženskému pronásledování. Tam zrevidoval svých prvních 30 žalmů a doplnil 25 nových textů. Tento materiál se objevuje v *Cinquante pseaulmes*, který vyšel v několika edicích.⁵

První kalvínský žaltář, ve kterém je přiznána práce básníka a skladatele je ženevský žaltář z r. 1551 *Psaumes octantetrois de David, mis en rime Francoise, a savoir, quaranteneuf par Clement Marot... et trentequatre par Theodore de Besze, de Vezelay en Bourgongne*. V jeho titulu jsou zmíněni oba básníci – Marot, který byl v té době již po smrti a Théodore de Bèze, teolog, který pokračoval ve zveršování žalmů. Hudbu k tomuto žaltáři složil Loys

² Slen, Howard, Luth, Jan R.: Psalms, metrical – General, str. 483

³ V Čechách je používán výraz ženevský žaltář, případně kalvínský žaltář, kterému odpovídá v německém jazyce výraz Genfer Psalter, popř. der hugenottische Psalter a v anglickém jazyce výraz Calvinist psalter, popř. Geneva psalter.

⁴ Podrobně se vzniku ženevského žaltáře věnuje Pidoux ve studii Die Entstehung des Genfer Psalters (viz seznam literatury)

⁵ Slen, Howard, Luth, Jan R.: Psalms, metrical – France and Switzerland, str. 483, 484

Bourgeois, učitel hudby působící v Ženevě od r. 1545. V předmluvě žaltáře Bourgeois konstatuje, že napsal nové zhudebnění třiceti čtyř Bèzových žalmů, přepsal dvanáct a zrevidoval 24 starých melodií a jen 15 nechal nedotčených. *Psaumes octantetrois* byly vydávány v Ženevě každý následující rok až do r. 1554.⁶

Kompletní edice kalvínského žaltáře byla vydána v Ženevě v r. 1562 pod názvem *Les pseumes mis en rime francoise, par Clément Marot, Théodore de Bèze*. Antoine Vincent byl tiskařský velkoobchodník, který se staral o výrobu desítek tisíc kopií tohoto žaltáře vycházejících z tiskařských lisů v Ženevě, Paříži, Lyonu, Caen a jiných městech. Každá takováto kopie byla označena slovy „pour Antoine Vincent“. Rozsáhlost tohoto odvážného podniku ukazuje nesmírnou popularitu kalvinistických žalmů. Florimond de Raemond napsal ve své knize *L’histoire de la naissancede... l’hérésie* (1610), že žalmy Marota a Bèze „byly každým přijímány a vítány s takovým zalíbením, jako dosud žádná kniha, nejen u těch s protestantskými sympatiemi, ale také u katolíků; každý je rád zpíval“.⁷

Kompletní kalvínský žaltář obsahoval 125 různých melodií pro 152 textů (150 žalmů a 2 chvalozpěvy). 85 melodií bylo převzato z edice z r. 1551, 40 bylo nově vytvořeno. Autor nových melodií byl jistý „Maître Pierre le chantre“, ale protože v té době bylo v Ženevě několik aktivních hudebníků jménem Pierre, zůstává jeho identita neznámá.

Žádný z tvůrců kalvínských melodií nepoužil jako hlavní zdroj repertoár francouzských chansonů, ale s největší pravděpodobností je několik žalmů odvozeno z gregoriánského chorálu (na což upozorňuje např. Pierre Pidoux).⁸

⁶ Slen, Howard, Luth, Jan R.: *Psalms, metrical – France and Switzerland*, str. 484

⁷ Slen, Howard, Luth, Jan R.: *Psalms, metrical – France and Switzerland*, str. 485

⁸ Slen, Howard, Luth, Jan R.: *Psalms, metrical – France and Switzerland*, str. 485

3.2 Vícehlasé žaltáře ve Francii a Švýcarsku 16. století

Obrovská popularita kalvínských žalmů vedla skladatele k použití jejich textů pro vícehlasou kompozici. První takováto zhudebnění přišla brzy po Kalvínově prvním žaltáři z r. 1539. V druhé polovině 40. let začali francouzští tiskaři vydávat publikace věnované výhradně vícehlasému zhudebnění padesáti Marotových žalmů. Také Loys Bourgeois napsal vícehlasé zpracování žalmů. Ve sbírce *Pseaumes de David* to bylo zpracování čtyřhlasé, v sazbě nota proti notě, s nezměněnou melodií žalmu umístěnou v tenoru. Další skladatelé, kteří věnovali zhudebnění některých nebo všech Marotových *Cinquante pseaumes* celou publikaci, jsou Clément Janequin (1549), Pierre Colin (1550), Claude Goudimel (1551, 1557, 1559, 1560), Pierre Certon, Jacques Arcadelt (1559) a Michel Ferrier (1559). Všichni tyto skladatelé, kromě Colina použili melodii ženevského žaltáře, i když Goudimel komponoval někdy bez nich. Brzy po vydání kompletního ženevského žaltáře v r. 1562 začali skladatelé psát vícehlasá zhudebnění všech 150ti žalmů. Čtyři vícehlasé žaltáře, každý nazvaný *Les 150 pseaumes de David* byly vydány v r. 1564: jeden Goudimelův v Paříži, dva žaltáře autora Jambe de Fer v Lyonu a jeden Richarda Crassota taky v Lyonu. Všechny čtyři jsou v sazbě nota proti notě s melodií žalmu v tenoru. Později sestavili kompletní žaltář ještě další autoři, mezi nimi opět Claude Goudimel v r. 1568. Všechna tato zhudebnění jsou založena na melodiích ženevského žaltáře. Skladatelé, kteří sestavili celý žaltář, prezentovali nápěv žalmu jako *cantus firmus* doprovázený buď akordicky nebo komplikovanějším kontrapunktem. Daná melodie byla ale vždy zřetelně představena. Ve svých předmluvách uváděli autoři kalvinistického repertoáru, že zachovali „obvyklou melodii, která je zpívána v kostele“, protože hodně lidí rádo zpívalo žalmy mimo kostel „ve zpěvnějším zhudebnění, podle umělecké hudby“.⁹

⁹ Slen, Howard, Luth, Jan R.: *Psalms, metrical – France and Switzerland*, str. 487

Nejdůležitějším přínosem do kalvinistického repertoáru jsou tři různá zhudebnění žalmů Clauda Goudimela. Goudimel se narodil r. 1514 v Besançonu. Asi mezi lety 1549–1557 studoval na univerzitě v Paříži a stal se tam také korektorem, poté spolumajitelem nakladatelství N. du Chemina. Mezi lety 1557 a asi 1567 žil Goudimel v Metz, kde se pravděpodobně přidal k hugenotskému hnutí. Ve svém nejplodnějším období (1551–1558) zkomponoval Goudimel většinu svých žalmů, chansonů, motet a mší. Ale své započaté hudební dílo – vícehlasé motetové zpracování celého žaltáře nestihl dokončit. Goudimel patřil k obětem tzv. Bartolomějské noci, která měla zničit nové vyznání a jeho stoupence. Byl popraven v Lyonu během pronásledování hugenotů v dubnu roku 1572.¹⁰

To nejvýznamnější z tvorby Clauda Goudimela je jeho zhudebnění žalmů. Napsal tři různé verze vícehlasého zpracování melodií ženevského žaltáře. První verzí je část kalvínského žaltáře zkomponovaná v letech 1551–1566 ve formě tří- až šestihlasých motet. Tato umělecky hodnotná sbírka obsahuje texty žalmů v celé jejich délce. Melodie je zde zpracována volnou formou. Právě tento žaltář je výše zmíněným dílem, které autor již nemohl dokončit. Ze 125 různých melodií ženevského žaltáře se zde objevuje jen 67, dále také Píseň na Desatero Božích přikázání a Simeonův chvalozpěv, což jsou zpěvy, které od začátku patřily k ženevskému žaltáři a doplňovaly tak zveršované žalmy. Druhá Goudimelova verze není pojatá tak rozsáhle jako první, ale je také v motetovém stylu. Objevují se tu všechny melodie ženevského žaltáře a to většinou v nezměněné formě jako *cantus firmus* v diskantu nebo také (v patnácti případech) v tenoru. Těmto chorálním zpracováním z r. 1568 je podložena jen první strofa textu.

V roce 1564 vyšla asi nejznámější verze Goudimelových vícehlasých *Žalmů Davidových*, tentokrát v jednoduchém stylu nota proti notě. Opět se zde nacházejí všechny melodie ženevského žaltáře (včetně Písně na Desatero

¹⁰ Asper, Ulrich: Goudimel, Claude, sl. 1413

Božích přikázání a Simeonova chvalozpěvu). Tato chorální zpracování mají *cantus firmus* v tenoru, což bylo v 16. století běžné uspořádání. Jen v sedmnácti případech se objevuje *c. f.* v diskantu. Prvotisk z r. 1564 je dochován pouze částečně, ale poznání celého tohoto významného díla umožňuje dotisk z r. 1565. Ten je znám pod jménem svého vydavatele jako „Jaquiho žaltář“ a známý je zejména jako předloha pro vydání německého překladu Ambrosia Lobwassera.¹¹ V Jaquiho žaltáři se nachází jen 125 žalmů ve stylu nota proti notě, zbývající se již spíše blíží formě *contrapunctus floridus*, což je vícehlas s plynulejším vedením vedlejších hlasů, zatímco *cantus firmus* je veden v drobnějších notových hodnotách. Pokud je jedna melodie znovu použita pro další text, snaží se Goudimel o nový způsob zpracování a upravuje žalm tak, aby byl kontrapunkticky bohatší. Podle Pidoux vyžaduje toto dvojí zpracování značné hudební znalosti těch, kteří takovou hudbu provádí. Tuto skutečnost vidí jako další potvrzení toho, že sbírka nebyla původně určena pro užívání v kalvinistické bohoslužbě.¹²

Důkazem toho, jak populární – zejména ve Francii – byla v té době vícehlasá zhudebnění žalmů, je velký počet těch, která vyšla tiskem. Bylo vydáno přes 2000 zpracování textů Marota a Bèze. Přesto není tento rozsáhlý repertoár téměř zmiňován v dobových záznamech. Známý jsou jen tři zmínky. Jedna z nich se nachází v dopise jistého Villemadona, dvořana Markéty Navarrské. Ten se zmiňuje o vícehlasém provedení kalvínských žalmů Kateřině Medici v r. 1559. Popisuje, že v době, kdy navštívil císař Karel V. Paříž (leden 1540) se hudebníci Františka I. a císaře, vlastně všichni francouzští hudebníci předháněli navzájem ve zhudebnění Marotových žalmů. Každý ve Francii tenkrát zpíval žalmy.¹³ Další zmínka o zpívání vícehlasých kalvínských žalmů je v kronice napsané Marcusem van Vaernewijckem z Ghentu (1566–68). Při svém popisu náboženských nepokojů v Nizozemí

¹¹ Asper, Ulrich: Goudimel, Claude, sl. 1414

¹² Asper, Ulrich: Goudimel, Claude, sl. 1415

¹³ Slen, Howard, Luth, Jan R.: *Psalms, metrical – France and Switzerland*, str. 487

komentuje popularitu žalmů mezi kalvinisty. Píše, že „byly také zpívány po částech v domovech, v obchodech a podobných zařízeních“.¹⁴ Toto je jediná známá zmínka o běžném zpívání vícehlasu v domovech kalvinistů a souhlasí s tvrzeními v titulcích a v předmluvách, které se nacházejí ve vícehlasých žaltářích: tyto kompozice nebyly zamýšleny pro zpěv v kostele, kde se na vícehlas hledělo nevlídně, ale měly být zpívány v domovech a na místech, kde se sešli amatéři k provozování hudby. Sám Goudimel napsal v předmluvě ke své sbírce vydané r. 1565 v Ženevě, že tato zhudebnění se nemají zpívat v kostele, ale doma. Podle Howarda a Lutha ukazují svědectví dobových kronik a knih, že přinejmenším v 16. století byla jednoduchá i složitá zhudebnění kalvínských žalmů zamýšlena pro amatérskou produkci, ne pro kostel.¹⁵

3.3 Metrické žaltáře v Německu

V luteránských zpěvnících nebyly metrické překlady žalmů na předním místě. První vydaná sbírka luteránských chorálů, tzv. *Achtliederbuch* z r. 1524 obsahuje tři Lutherovy rýmované překlady žalmů. Ve stejném roce vyšel také *Erfurt Enchiridion*, kde sedm z 26 písní jsou metrické žalmy. První kniha věnovaná výhradně metrickým žalmům je *Dreytzehn Psalmen zusingen, in den vier hernach genotierten Tonen* (1526) napsaná Hansem Sachsem, který vycházel z Lutherova překladu všech žalmů v próze. V následujícím desetiletí byly vydávány kompletní metrické žaltáře skupinami jiných náboženských vyznání, ale první kompletní luteránský žaltář se objevil až v r. 1553 ve Frankfurtu. Jeho autorem byl Burkhard Waldis, ale jeho texty ani melodie neměly velký ohlas. Ani metrické žalmy pozdějších luteránských básníků nedosáhly v Německu takové popularity jako žaltář Marota a Bèze ve Francii, Švýcarsku, Nizozemí a dokonce i v samotném Německu.¹⁶

¹⁴ Slen, Howard, Luth, Jan R.: *Psalms, metrical – France and Switzerland*, str. 488

¹⁵ Slen, Howard, Luth, Jan R.: *Psalms, metrical – France and Switzerland*, str. 488

¹⁶ Slen, Howard, Luth, Jan R.: *Psalms, metrical – Germany*, str. 492

Zcela určitě nejznámějším žaltářem v Německu se stal překlad žalmů Marota a Bèze od Ambrosia Lobwassera. Svůj překlad celého francouzského žaltáře do německého jazyka, pro který použil jako předlohu vydání z r. 1565 – tzv. Jaquiho žaltář, dokončil Lobwasser v r. 1565. Žaltář byl vydán r. 1573 v Lipsku a nazván *Der Psalter dess königlichen Propheten Davids, in deutsche reyme verstendiglich und deutlich gebracht*. Lobwasserův překlad získal okamžitě velkou popularitu a byl používán při shromážděních jak luteránské, tak kalvinistické obce. Výsledkem toho bylo, že několik kalvínských melodií bylo trvale zařazeno do luteránského repertoáru. Jedním z důvodů oblíbenosti tohoto žaltáře bylo i Goudimelovo jednohlasé zhudebnění, které Lobwasserův text v tištěné verzi většinou doprovázelo.

Lobwasser měl mnoho napodobitelů. Ti vytvářeli své překlady francouzských žalmů s použitím samotných ženevských melodií nebo Goudimelových zhudebnění. V r. 1588 vydal Philipp von Winnenbergh svůj překlad s novou úpravou Goudimelových čtyřhlasých žalmů – melodie byla v diskantu, místo v tenoru. Další autoři, kteří upravovali nejen text, ale i zhudebnění žalmů jsou Paul Melissus Schede (1572), Martin Opitz (1637) a Hans von Bonneck (1634). Žádný z těchto žaltářů ale nedosáhl popularity Lobwasserovy verze.¹⁷

Aby zabránili šíření kalvínských žalmů, vytvořili katolíci a luteráni své vlastní metrické žaltáře. Ty často imitovaly právě kalvínské žalmy, které se snažily nahradit. Metrický žaltář pro katolíky připravil a publikoval Kaspar Ulenberg roku 1582. Jeho žaltář obsahuje všech 150 žalmů upravených do 81 melodií, které se velmi podobají svým vzorům ze ženevského žaltáře. *Der Lutherische Lobwasser, das ist Der ganz Psalter Davids* je dílo Johanna Wuestholtze, který v jeho předmluvě tvrdí, že opravil Lobwasserovu práci. Melodie tohoto žaltáře jsou ženevské. Luteránský teolog Cornelius Becker se nepokoušel vytvořit luteránskou verzi Lobwasserova díla, ani nepoužíval

¹⁷ Slen, Howard, Luth, Jan R.: *Psalms, metrical – Germany*, str. 492

ženevské melodie. Naopak ostře kritizoval Lobwasserův žaltář v předmluvě svého díla *Der Psalter Davids gesangweis auff die in Lutherischen Kirchen gewöhnliche Melodeyen zugerichtet*. Beckerovi se nelíbily „divné francouzské melodie“, které „zněly příjemně jen světským uším“¹⁸. Becker proto použil pro svůj nový překlad luteránské melodie. Podoba vydání metrických žalmů v Německu byla silně ovlivněna druhem vyznání autora. Ale u luteránů a katolíků nedosáhly metrické žalmy nikdy dominantní pozice, kterou měly v písňovém repertoáru kalvinistické církve.¹⁹

Nejrannější vícehlasé zhudebnění metrických žalmů v Německu vytvořil Johann Walter ve svém díle *Geystliches Gesangk buchleyn* v r. 1524. Vícehlasé zhudebnění celého žaltáře se objevilo až o něco později. Snad jako prvním se to podařilo kasselskému dvornímu kapelníkovi Johannu Heugelovi, který vytvořil čtyřhlasou a pětihlasou úpravu celého žaltáře od Burkharda Waldise mezi lety 1555 a 1570. Stuttgartský dvorní kapelník Sigmund Hemmel neomezil svůj zdroj pouze na jeden jednohlasý žaltář, ale vybíral texty žalmů a jejich nápěvy z různých německých zpěvníků. Pokud se v žaltářích, se kterými pracoval, vyskytovala i melodie, Hemmel ji použil. Pokud tam ale nebyla, vybral si existující luteránskou melodii, která se hodila k žalmovému textu.

Lobwasserův žaltář s Goudimelovým zhudebněním byl vydán r. 1573. Pozdější vícehlasé žaltáře v Německu byly silně ovlivněny tímto mimořádně populárním vydáním. Němečtí skladatelé také rychle upravovali do vícehlasé podoby jednohlasé žaltáře vydávané zejména za tím účelem, aby zastavily šíření kalvínských žalmů. Ulenbergův katolický žaltář byl upraven do vícehlasé podoby Orlandem a Rudolphem di Lasso, také Paulim a Hagiem. Luteránský žaltář vytvořený Corneliem Beckerem byl upraven Calvisiem a Schützem. Skladatelé svázání s kalvinistickými centry v Německu vytvářeli složitější zhudebnění Lobwasserových textů a ženevských melodií.

¹⁸ Slen, Howard, Luth, Jan R.: *Psalms, metrical – Germany*, str. 492

¹⁹ Slen, Howard, Luth, Jan R.: *Psalms, metrical – Germany*, str. 492, 493

Nejdůležitějším přínosem Lobwasserova-Goudimelova žaltáře ale není počet nebo kvalita vícehlasého zhudebnění žalmů, které tento žaltář vyvolal. Vědci zabývající se luteránskou duchovní hudbou se shodují, že Goudimelovo homorytmické zhudebnění žalmů silně ovlivnilo strukturu luteránského chorálu. „Kancionálový styl“ – akordický, s melodií v diskantu, který byl poprvé použit v luteránském zpěvníku od Osiandera z r. 1586, je přímým následovníkem jednoduchého žalmového zhudebnění Clauda Goudimela. Je to styl nejčastěji používaný v protestantských duchovních písních.²⁰

²⁰ Slen, Howard, Luth, Jan R.: Psalms, metrical – Germany, str. 493

aj.). Odlišnosti hudebního repertoáru jednotlivých konfesí se týkaly spíše textů než nápěvů. Nápěvy totiž putovaly mezi konfesemi zcela volně; přenosná byla alespoň v evangelickém táboře i většina textů a přes hranice konfesí šla též značná část repertoáru umělého kostelního vícehlasu. Spíše než v hudbě samotné můžeme odraz náboženského rozvrstvení sledovat v institucionální základně hudebního dění, kde se rýsují alespoň v některých oblastech určité konfesionálně vázané typy hudebního provozu. Svérázné prostředí reprezentují v tomto směru sbory jednoty bratrské a také v bratrské domácnosti se vytvářel pravidelný řád duchovního zpěvu a biblického čtení.

Obtížněji lze charakterizovat rozdíly hudebního provozu různých konfesí v městských chrámech, jež byly jedním z nejdůležitějších a nejtypičtějších center hudebního dění epochy. Reformační princip aktivizace obce věřících zpěvem pronikal totiž postupně také do katolického prostředí; ani instituce literátského sboru nezůstala omezena jen na církev podobojí. V celkových obrysech je proto *hudební provoz městských chrámů 15. a 16. století* dosti podobný, a to v českém i německém prostředí, přičemž v detailech liturgického zpěvu vládla naopak značná neustálenost, kterou není možno postihnout odkazem na jednotlivé konfesionální směry.²³

V bohoslužebné hudbě této doby zaujímaly nejvíce prostoru zásadně jednohlasé druhy kostelního zpěvu – liturgický chorál a písně obce. Umělejší vícehlasý bohoslužebný zpěv byl většinou jen záležitostí slavnostních obřadů o nedělích a svátcích, nadto byl vázán na existenci kvalifikovaného pěveckého sboru, který nebyl na všech kůrech k dispozici. Vícehlasá hudba v kostele přinášela už od nejstarších dob církevním kruhům problémy a v extrémních případech, jako například v některých reformačních církvích, byla polyfonie z bohoslužby vůbec vylučována. Požadavek omezení nebo úplného potlačení umělého vícehlasého zpěvu se objevil právě po roce 1420 v radikálních kruzích husitské revoluce a tuto tradici pak udržovala zvláště bohoslužba jednoty

²³ Kouba, Jan: *Od husitství do Bílé hory (1420–1620)*, str. 90

bratrské (která teprve okolo roku 1600 připouštěla omezené užití vícehlasého zpěvu).²⁴

Melodie duchovních písní 15. a 16. století mají značně různorodý původ – vedle nových výtvorů epochy jsou to i nápěvy převzaté ze staršího domácího písňového repertoáru, ze soudobé mimokostelní písně i ze zahraničí. Zahraničním repertoárem se začala záměrně inspirovat česká duchovní píseň 16. století. První vlnou zahraničního vlivu tohoto typu bylo přejímání nápěvů luterského repertoáru, které k nám pronikaly hlavně prostřednictvím českobratrských kancionálů z let 1541 a 1561. Druhý větší okruh nápevného importu představuje vydání kalvínského ženevského žaltáře v překladu českobratrského duchovního J. Strejce (1587).²⁵ Nápěvy ženevského žaltáře se k nám touto cestou dostaly jak v jednohlasých verzích, tak i ve čtyřhlasých zpracováních Francouze Clauda Goudimela; tento cyklus 125 homofonních skladeb, jenž se tehdy šířil spolu s vlivem kalvínství celou Evropou, vyšel u nás tiskem roku 1596 a 1618 a byl před Bílou horou i často opisován. Goudimelovy čtyřhlasy najdeme ještě v některých pobělohorských rukopisných kancionálech 17. století.²⁶

Přesto, že byly metrické žaltáře v Čechách velmi oblíbené – o čemž svědčí počet rukopisných a tištěných verzí metrických žaltářů, jen Strejcův žaltář vyšel do roku 1620 ve čtrnácti vydáních – a tyto žaltáře tvoří důležitou součást bohoslužebného zpěvu obce zejména protestantských církví, nebyly u nás dosud podrobeny vědeckému zkoumání. Ani hlavní linií metrických žaltářů v Čechách – to jest žaltáři se zbásněnými texty Jiříka Strejce – se nezabývala žádná vědecká práce, kromě jedné výjimky. Tou je studie Mirjam Daňkové nazvaná *Příběh Strejcova žaltáře* otištěná ve sborníku *Theologia evangelica* roku 1949. M. Daňková se v této práci soustředila na rozdělení dvanácti samostatných vydání Strejcova žaltáře (z let 1587, 1590, 1593, 1596, 1598,

²⁴ Kouba, Jan: *Od husitství do Bílé hory (1420–1620)*, str. 113

²⁵ Kouba, Jan: *Od husitství do Bílé hory (1420–1620)*, str. 112

²⁶ Kouba, Jan: *Od husitství do Bílé hory (1420–1620)*, str. 119

verzi označenou signaturou XVI/XVII, 1610, 1610/20, 1612, 1614, 1617, 1620) na dvě skupiny podle toho, zda se jedná o žaltář vytištěný v Kralicích, v tiskárně Českých bratří nebo ne. Důvodem nutnosti této revize byla skutečnost, že do doby napsání této studie se všechny tisky Strejcova žaltáře automaticky považovaly za tisky kralické.

Záplava tisků Strejcova žaltáře se zřetelně rozpadá na dvě skupiny, především podobou typografickou. První skupina má všechny ctnosti bratrské tiskárny, je zdobná a pečlivě tištěná. Patří do ní vydání první (1587) a páté (1598). Dojem, jakým působí, nestačí ovšem na důkaz, že skutečně vyšla v Kralicích; pochybnost však rozptylují některé prvky výzdobné, které dobře známe z jiných tisků bratrských. Druhá skupina zahrnuje všechna ostatní vydání. Naprosto ničím neupomíná na první řadu (ač formát mají stejný). Všechny její edice jsou naopak rázu nehleděného, užitékového, s ozdobami od roku 1590 počínajíc z valné části opakovanými, a to hůř a hůř, otištěnými nejen nečistě, nýbrž se zarážející ledabylostí (figurální vlysy několikrát převráceny hlavou dolů). V paginaci, a pravděpodobně i v samém textu parafráze je mnoho tiskových chyb. Ve výzdobě není žádný charakteristický znak bratrské tiskárny. Zvláštní místo zabírají mezi edicemi této druhé skupiny Žalmy z r. 1596, které mají basovou notaci. Ostatní jsou si navzájem velmi podobné. Textovým průzkumem bude patrně možnost svést všechny edice druhé skupiny k vydání z roku 1590 jakožto základnímu, tak jako se k němu sbíhají znaky formální.²⁷

Poté Daňková přechází k obsahové stránce žaltářů, práci editora a po této stránce se dále utvrzuje ve svém dosavadním soudu. Nakonec porovnává svůj rozbor se soudobými pramennými zprávami a potvrzuje tím do třetice své tvrzení, že jen edice první skupiny jsou tištěny v bratrské tiskárně. Ze soudobých pramenů ale vyplývá, že i mimobratrská vydání byla autentická a

²⁷ Daňková, Mirjam: Příběh Strejcova žaltáře, str. 87

Jednota bratrská jich běžně užívala. Tato vydání by podle Daňkové mohla být
dílem Daniela Adama z Veleslavína a Jana Šumana.

5. Vnější popis hlavního pramene – Dačického žaltáře

Žaltář je v současné době uložen v Městském muzeu a galerii Dačice, jeho inventární číslo je 7091 a je označen signaturou 625/19.

Žaltář má původní, prkénkovou vazbu potaženou vepřovicí. Vazba má rozměry 45x30,8 cm. Její desky jsou zdobeny bohatými vytlačovanými florálními i figurálními motivy, uprostřed obou desek jsou umístěny plotny. V plotně na přední desce se nachází vyobrazení bohyně Spravedlnosti, pod ním pak text „SVVM CVIQUE IVSTE TRIBVO“ a v pravém horním rohu plotny iniciály „LB“. V plotně na zadní desce je vyobrazena sv. Kateřina, pod ní text „PASSIBVS AMBIGVIS FORTVNA VOLVBILIS ERRAT“.

Hřbet desek má 6 vazů, v 1. mezipolí je perem napsán částečně čitelný titul „Literrat[ske] Psalmi“. Rohy desek jsou zdobeny mosaznými nárožnicemi s puklami, na hranách desek jsou umístěny mosazné úchytky pro dvě kožené spony (spony se nedochovaly).

Na přední přidešti byly v 19. stol. připsány tužkou nápisy: „Žalmy Literáků Dačických“ a „Potžátek této Knihy 1621“, což je přepis staršího vybledlého přípisku perem z 18. stol. „Potžatek teto Knjhi 1621“. Na předním přidešti se také nachází červené kulaté razítko s opisem „ARCHIV města DAČICE“ (otištěno též na fol. 1r, 168r, 178r, 206r a 214v), růžová nálepka s tištěným textem „Národopisná Výstava Československá V PRAZE 1895 Z. P.“, na které je perem doplněno „84/66 Ořechovičky, L.“ a tužkou doplněno inventární číslo „7/944“ (to je tužkou přepsáno na 2192¹¹), tužkou psaná starší signatura „L 2192“ a perem starší signatura „II Q 6. 2.“, dále perem starší „inv. čís. 10. 443“ a pod ním inventární číslo „7.091“, tužkou signatura „K-A“ a černé kulaté razítko s opisem „MĚSTSKÉ MUZEUM DAČICE“. Černým

fixem je pak na předním přidešті napsáno „č. 75“, k němuž je tužkou doplněno „/960“.²⁸

Na listech žaltáře je vodotiskem proveden filigrán. Má podobu renesančního štítu, který je štěpený svislým členěním. Jeho rozměry jsou 6cm (výška) a 7cm (šířka). Horní okraj štítu je tvořen pilovou čarou, nad kterou jsou umístěna tři písmena – M (nad levým okrajem) S (uprostřed) Z (nad pravým okrajem). Na pravém boku štítu je vyobrazena ryba, na levém boku kohout.

Žaltář obsahuje 150 žalmů (ne kompletně dochovaných). Celý žaltář je napsán jedním písařem, vlastní text se rozkládá na fol. 1v-214v. Formát listů je 43x29 cm. Každý žalm je nadepsán slovem „Žalm“, číslem žalmu a počátkem textu v latině. Nadpis, začáteční písmena slok a interpunkce jsou psány červeně (někdy také některé úpravy textu), ostatní text a noty černě. Žalmy jsou notovány v bílé menzurální notaci v pětlinkové osnově.

²⁸ Popis desek rukopisu a jeho předního přidešті podle katalogizačního záznamu Městského muzea Dačice.

6. Kompozičně technická stránka repertoáru Dačického žaltáře

Hudba Dačického žaltáře převzatá ze ženevského žaltáře Clauda Goudimela je komponovaná technikou poměrně často používanou v 15. a 16. století v písňových větách obsahujících *cantus firmus* (zpravidla v tenoru, méně často v diskantu). Ve srovnání s polyfonně založenými kompozicemi jde o více homofonní akordickou větu (zčásti čistý *contrapunctus simplex*, eventuálně kancionálovou větu) s vedlejšími hlasy bez melismat a většinou jednoznačnými kadencemi na předělech veršů (též s generálními pauzami mezi verši), deklamace textu je většinou sylabická.²⁹

Podle Messmera je v 16. století *contrapunctus simplex* těsně spojen s lidovou praxí a snahami o veršovou reformu ponejvíce podle antického vzoru. Nadto má tato forma důležitý význam pro protestantskou duchovní píseň. Jednohlasy zpěv byl v této době vytlačen kancionálovou větou, která byla zpívána kantorátem. Claude Goudimel použil ve své třetí verzi zhudebnění žaltáře s texty Marota a Bèze (1564, 1565) právě *contrapunctus simplex*. Přestože se v tomto žaltáři objeví několikrát melodie i v diskantu, není to pravidlem (z převážné většiny je zde melodie v tenoru). Díky A. Lobwasserovi se žaltář rozšířil také do Německa a teprve tam byl L. Osiandrem v roce 1586 převeden do formy kancionálové věty. Od té doby bylo pravidlem, že se melodie žalmu objevovala v diskantu.³⁰

²⁹ Srv. typologii české písňové tvorby v 16 stol. in: Horyna, Martin: Jan Trojan Turnovský, str. XIII

³⁰ Messmer, Franzpeter: Kantionalsatz, sl. 1774

7. Porovnání Dačického žaltáře s příbuznými prameny

Hlavní prameny, které byly v největším rozsahu použity pro srovnání s Dačickým žaltářem, jsou tisk Daniela Karolida z Karlsperka z roku 1618, žaltář Bratrského kancionálu z roku 1615 a basová knížka žaltáře s texty Jiříka Strejce z roku 1596. Výběrově je pak repertoár Dačického žaltáře porovnáván s rukopisným Českým žaltářem z Hořic (1617).

Hudební složka Dačického žaltáře má nejvíce konkordanci s Karolidovým žaltářem, ten je totiž jediným vydáním (z pramenů používaných v této práci), které obsahuje kompletní repertoár žaltáře ve čtyřhlasé úpravě. Čtyřhlasý žaltář vyšel sice minimálně jednou už dříve v roce 1596, a to ve čtyřech hlasových knihách, z těch se však dochovalo v jediném exempláři torzo v podobě výše zmíněné basové knížky. Všechny ostatní známé domácí verze čtyřhlasého žaltáře (Karolidův, Dačice, Hořice) jsou „sborové knihy“ zachycující všechny čtyři hlasy způsobem připomínajícím partituru. Jsou tedy hlasově kompletní. S Karolidovým žaltářem je porovnána hudební složka všech žalmů Dačického žaltáře. Odlišnosti v obou verzích nejsou příliš časté, pokud se vyskytnou, je to s největší pravděpodobností zapříčiněno chybou v jednom z žaltářů (nejčastěji chybou v Dačickém žaltáři), případně se může jednat o dvě možné varianty zhudebnění. Zajímavé je zjištění, že se v Dačickém a Karolidově žaltáři ve dvou žalmech – č. 97 a č. 123 vyskytne společná chyba. To by mohlo poukazovat na společný zdroj obou žaltářů, tento fakt ale nebylo možné v rámci této práce potvrdit či vyvrátit. U šesti žalmů (jejich čísla viz Tabulka) se hudební verze žalmů Dačického a Karolidova žaltáře neshodují. V těchto případech jsou do Edice zařazeny obě verze. Zdroj odlišných zhudebnění žalmů Karolidova tisku není znám.

Zhudebnění Dačického žaltáře a žaltáře s texty J. Strejce z r. 1596, který vyšel jako basová knížka, je porovnáváno také v celém rozsahu, to znamená u všech žalmů. Stejně jako v předešlém případě se i při porovnávání těchto dvou

pramenů objevují odlišnosti. Kromě několika nahodilých chyb se jedná v několika případech o určité redakční zásahy do struktury skladeb, které spočívají v odchylných pauzách na předělech veršů. Zcela odlišné verze basových hlasů jsou v těchto žaltářích u tří žalmů (jejich čísla viz Tabulka). Ani v tomto případě nevíme, odkud jiné verze zhudebnění pochází.

Texty žalmů jsou v celém rozsahu porovnávány s texty žaltáře Bratrského kancionálu z r. 1615. To platí jak pro texty žalmů Dačického žaltáře, tak pro žalmy doplněné z Karolidova tisku. Toto porovnání odhaluje řadu drobných odlišností gramatického rázu (psaní jsou-sou, psaní s / z v předponách aj.), dále synonymní textové varianty jednotlivých slov, popř. odlišné varianty celých veršů (ty mají většinou stejný význam, ale výjimečně se objeví také paralelní verše zcela jiného významu). Ve dvou případech (žalm č. 35 a 37) jsou mezi sebou porovnány textové varianty žalmů z Dačického a Karolidova žaltáře, srovnání s basovou knížkou z roku 1596 je provedeno u žalmů číslo 1–27, 35–38, 59, 60, 74. Všeobecně lze říci, že verzí nejodlišnější od textové varianty Dačického žaltáře je žaltář Bratrského kancionálu z r. 1615. Ostatní varianty jsou si poměrně blízké a ani drobných odlišností v nich není mnoho.

8. Využití repertoáru žaltáře

Není zcela jasné, jak široký byl dobový okruh příležitostí, při kterých byl repertoár žaltáře využíván. Zda to bylo jen při bohoslužbách, zda to mohlo být na místě žalmů při hodinkách, nebo zda mohl fungovat jako zcela soukromý projev zbožnosti nebo společenského zpěvu. Určitým vodítkem mohou být rejstříky, které jsou součástí Bratrského kancionálu z roku 1615 a Strejcova žaltáře – vydání z roku 1593 (podobný rejstřík není ale obsažen v žádném z dalších v této práci používaných žaltářů). V rejstřících je uveden seznam zpěvů určených ke zpívání o nedělích a dalších svátcích během celého roku.

V Bratrském kancionálu z r. 1615 je tento rejstřík nazván *Rejstřík písní duchovních žalmů svatých: kteréž a kterýž ve dny Nedělní Střední Páteční i v jiné svátky výroční v zhromážděních Círchevních zpívaných a zpívání býti mohů*. Každý den v tomto rejstříku je rozdělen na části odpovídající hodinkovým modlitbám a částem mše (např. jitřní, raní, půbední, nešporní; po evangeliu, po epištole, při kázání, při modlení), kterým je přiřazena vždy jedna píseň či žalm (případně více písní a žalmů), které se mají v tu dobu zpívat. Například:

Na den vstúpení Páně

Ran	Haleluja i z žalem	E	IX
	Svrchovaného Kr[ista]	E	X
	Okršlek země jest pá	Žal	XXII ³¹
Po Ev	Chváliž svého sp	E	X
Po ká	Vstúpil jest Kristus	E	XIII
Neš	Radujme se v na...	E	XI
	Všickni v tento ča[s]	Ža	XLVII
Po Ep	Ó dejž nám Kriste	E	II
Po ká	Chvalmež všickni	E	XII
Pát	Ó prozmež za všecky.		

³¹ Žalm č. 24

Ve Strejcově žaltáři z r. 1593 se kromě dalších rejstříků³² vyskytuje *Rejstřík žalmův svatých k nedělím Páně a památkám některým, na celý rok přiložených a případně rozdělených*. Je seřazen také na způsob temporálu, tj. podle pořadí nedělí a svátků během celého roku od adventu až do konce církevního roku. Rejstřík uvádí pro každou neděli a svátek (oproti rejstříku Bratrského kancionálu z r. 1615) jen dvě položky, a to „Veliký“ (tj. „hrubou“, hlavní mešní bohoslužbu) a „Nešpor“, pro které odkazuje na čísla žalmů. Rejstřík Bratrského kancionálu z roku 1615 uvádí po jednom žalmu také jen v souvislosti s ranní bohoslužbou a nešporami. Je tedy pravděpodobné, že tato zvyklost zpívat metrické žalmy po jednom při ranní bohoslužbě a při odpoledních nešporách o nedělích a svátcích byla rozšířená (nebo doporučovaná) nejen v Jednotě bratrské, ale i u dalších nekatolických konfesí.

Repertoár vícehlasých žaltářů zpívaly pravděpodobně školní sbory, vzhledem k tónovému rozsahu diskantu nebyl vhodný pro literátská bratrstva.

Školní sbor byl v 15. a 16. století samostatnou složkou hudebního provozu v kostele. Z žáků partikulárních škol se brávali chlapečtí diskantisté ke zpěvu horních hlasů. Kromě toho však archivní a jiné dokumenty ukazují poměrně častou samostatnou účast žakovského sboru v kostelním zpěvu. Žakovský sbor někde zastupoval literáty o všedních dnech zpěvem jednohlasého chorálu neb i jednodušších vícehlasů. V řadě případů dokonce v plném rozsahu nahrazoval činnost dobrovolných pěveckých sdružení z řad měšťanstva.³³

³² Tyto rejstříky jsou: abecední rejstřík, „Jiný rejstřík vedlé vlastnosti věcí...“ a „Jiný rejstřík vedlé hlavnějších artikulů křesťanského učení“.

³³ Kouba, Jan: *Od husitství do Bílé hory (1420–1620)*, str. 96

9. Ediční poznámka

Skladby jsou číslovány od č. 1 do č. 150, stejně, jako je tomu v hlavním pramenu – Dačickém žaltáři. Ve stejném pořadí jsou za sebou řazeny v edici i v poznámkovém aparátu. Při číslování žalmů nebylo přihlédnuto k opravě čísla žalmu č. 10 na žalm č. 9 (s vysvětlením důvodu této opravy v poznámce na listu 10v) a poznámce u žalmu č. 116 (obě tyto rukopisné poznámky viz poznámkový aparát), ani k chybnému označení žalmu č. 91 – v rkp. jako žalm č. 92. Pokud se v žaltáři z Dačic nachází jen fragment žalmu nebo zde žalm zcela chybí, je taková skladba do edice přepsána z Karolidova vydání žaltáře, což platí i o textu žalmu v poznámkovém aparátu. U čísla 119, kde je text žalmu v Dačickém žaltáři zachován z převážné většiny, jsou jeho chybějící části doplněny z Bratrského kancionálu z r. 1615.

Také čísla fólií v Dačickém žaltáři jsou zachována podle jejich označení v pramenu, i když se v tomto číslování objevují nesrovnalosti. Ty nebylo možné jednoduše upravit, a tak by nejspíše jedinou možností nápravy bylo provedení zcela nové foliace. Všechny chyby v číslování fólií jsou zaneseny v tabulce 1, jedná se o úplné vynechání některých čísel z číselné posloupnosti.

Dačický žaltář je notován v bílé menzurální notaci, jejíž transkripce do dnešní notace je provedena v redukci notových hodnot 2:1. Místo *c* klíčů jsou použity *g* klíče, popř. *f* klíč. Pokud je použita oktavová transpozice (u hlasů v altové a tenorové poloze), jsou klíče označeny číslicí 8. Takty jsou v transpozici označeny menzurálními čarami mezi notovými osnovami. V rukopisech jsou používány všechny nám známé posuvky: křížek, *b*, odrážka. Na některých místech jsou křížky nebo *b* používány ve funkci odrážky, při spartaci jsou takové posuvky nahrazeny odrážkou. Doplněné posuvky jsou umístěny nad příslušnými notami.

Pravopis českého textu je v dobové rukopisné praxi neustálený. V edici a poznámkovém aparátu je psaní *i*, *y*, *j* a použití diakritiky přizpůsobeno

současným pravidlům českého pravopisu, stejně jako psaní velkých a malých písmen. Ponecháno je dobové používání *s* a *z* v předložkách a předponách, ponechány jsou dublety *jsme* – *sme* a psaní *všickni*. Dvojhláska *au* je převedena na *ou*, používání obou dvojhlásek ve slovech rukopisů je neustálené. Zdvojené souhlásky uvnitř slov (např. *svattost*) jsou nahrazeny jednoduchými. Interpunkce je do textu doplněna podle současné normy, ale v užívání středníků, dvojteček a otazníků zohledňuje originální interpunkci rukopisu. V Dačickém žaltáři jsou některá slova, popř. věty, vloženy do závorek, stejně je to zachováno i v přepisu. Na další zásahy do hláskové podoby textu je upozorněno v poznámkách.

Podložení textu ve skladbách je realizováno podle úsudku editora. Důvodem je to, že v rukopisech je text pouze vepsán (nikoli podložen) na volná místa mezi notovými osnovami. V žaltáři z Dačic je pod prvním hlasem vepsána první strofa, pod druhým hlasem druhá strofa, další strofy následují pod dalšími notovanými hlasy a na notami nepopsané části listu. V Karolídově žaltáři je první strofa vepsána pod všechny čtyři hlasy a ostatní strofy následují až na volné části listu pod notami.

V poznámkovém aparátu každé skladby se nachází jméno pramenu a údaje o umístění žalmu v pramenu, poznámky k hudbě (obsahují výčet klíčů použitých v rukopisu pro jednotlivé hlasy – v pořadí diskant, alt, tenor, bas a kritické poznámky – odkazují na použitý žaltář, hlas a číslo taktu lomené pořadím noty; hlasy nejsou ve sbírkách označeny, pro přehlednost je jejich označení doplněno), dále pak konkordující prameny a poznámky k textu. Poznámky k textu obsahují kompletní edici textu včetně nadpisu a případné poznámky odkazující na číslo strofy, což jsou především odlišnosti textu v konkordancích.

10. Závěr

V rámci této diplomové práce se podařilo sestavit celý čtyřhlasý žaltář na základě jednoho hlavního rukopisného pramene a několika tisků z konce 16. a začátku 17. století. Hlavním zdrojem edice byl rukopisný Dačický žaltář. Vzhledem k tomu, že není dochován v úplnosti, žalmy, které v něm chybí nebo jsou neúplné, byly doplněny z tištěného žaltáře vydaného Danielem Karolidem z Karlsperka v Praze v roce 1618. Zajímavá fakta odhalil také fragment jiného vydání tohoto žaltáře, a to basová hlasová kniha z roku 1596. Následné porovnání všech použitých žaltářů odhalilo odchylky mezi jednotlivými verzemi. Z toho lze usuzovat, že linie českých vícehlasých žaltářů, které vznikly na přelomu 16. a 17. století, není zcela jednotná. U těch zhudebnění týchž žalmů, která se v jednotlivých pramenech liší, nebylo však možné dokázat, zda se jedná o různá Goudimelova zpracování, či zda byly do těchto souborů zařazeny skladby jiných autorů. Porovnání textové složky Dačického žaltáře (a jemu po textové stránce blízkého Karolidova vydání) s žaltářem, který vyšel jako součást Bratrského kancionálu v roce 1615, ukázalo určité odchylky, které zřejmě vyplývají z redakčních zásahů editorů tohoto kancionálu.

Rejstříky některých tištěných žaltářů a kancionálů obsahují informace o liturgickém užití metrických žalmů. Vyplývá z nich, že tyto žalmy se zpívaly zejména při ranní bohoslužbě a při odpoledních nešporách. Vzhledem k vysokému počtu různých vydání českého metrického žaltáře s kalvínskými nápěvy mezi léty 1587 až 1620, a to v jednohlasé i ve vícehlasé podobě, která navíc existuje i v několika rukopisech, je zřejmé, že tento žaltář byl v Čechách v té době u nekatolických konfesí nesmírně oblíben.

Tato práce je prvním novodobým pokusem o kompletní edici českého čtyřhlasého metrického žaltáře. Byla bych ráda, kdyby napomohla k oživení zájmu o tuto důležitou součást hudební kultury předbělohorské doby.

11. Tabulka

Tabulka zachycuje strukturu rukopisu Dačického žaltáře, sklad fólií do složek, poruchy v novodobé foliaci, umístění skladeb, počet slok v jednotlivých žalmech a v posledním sloupci údaje o použití týchž zhudebnění v různých žalmech v rámci Dačického žaltáře (=) a zjištění různých zhudebnění týchž žalmů v použitých srovnávacích pramenech (≠). Pokud není označeno jinak, Dačický žaltář, Karolidův žaltář a basová hlasová knížka z roku 1596 spolu konkordují.

Složka	Počet a čísla fólií	Číslo žalmu	Umístění	Textový incipit	Počet slok	Shodná a různá zhudebnění
I	10 (1-10)	1	1v-2r	Kdož neodchází v radu	4	
		2	2v-3r	Oč se to zpouzejí národové	7	
		3	3v-4r	Popatř, Pane milý	4	
		4	4v-5r	Bože, slychaje mé žádosti	4	
		5	5v-6r	K toběť, Pane, truchliv jsa volám	12	= 64
		6	6v-7r	V prchlivosti své, Pane	10	
		7	7v-8r	V toběť, Pane, naději skládám	9	
		8	8v-9r	Hospodine, náš Pane nejmilejší	9	
		9	9v-10r	Tě, Pane, z celého srdce	20	
II	9 (11-19) č. 20 chybí	10	10v-11v	Což se to děje, Pane Bože náš	9	
		11	12r-13r	Ját' skládám v Pánu	4	
		12	13v-14r	Přispěj rychle, můj Pane	8	
		13	frg. 14v	(Až dokavadž, milý Pane)	5	
		14	frg. 15r	(Blázna v srdci jest toto mluvení)	7	= 53
		15	15v-16r	Komuž ráčíš přiti toho	5	
		16	16v-17r	Ostříhej mne, můj Bože, s výsosti	6	
		17	17v-18r	Pane, pomoz k spravedlnosti	8	= 30, 63, 70
III	12 (21-32)	18	18v-21r	Ó Pane, vši udatnosti mé dárce	15	= Kar č. 144 ≠ B1596 č. 18
		19	21v-22v	Divnou Boží slávu	7	
		20	23r-24r	Vyslyš tě Pán v den náramného	5	
		21	24v-25r	Pane, v tom se král raduje	13	
		22	frg. 25v, 26r	(Bože můj, Bože, pročs?)	16	
		23	26v-27r	Hospodin ráčí sám pastýř můj býti	3	
		24	27v-28r	Okršlek země jest Páně	5	= 62, 95, 111
		25	28v-29v	K toběť duše své pozdvihám	10	
		26	31r-32r	Rozsud' mou při, Pane	12	
IV	10 (33-42)	27	32v-33v	Pán jest mé světlo	7	
		28	34r-35r	Těť vzývám, Pane, mé doufání	6	= 109 ≠ B1596 č. 28
		29	35v-36r	Aj světa panovníci	6	

V	10 (43-54) č. 49-50 chybí	30	36v-37v	Pane, budu tě slaviti	8	= 76, 139
		31	38r-39r	Tvéť, Pane, doufám velebnosti	19	= 71
		32	39v-40r	Přeblažený každý člověk	6	
		33	40v-41v	Ej nuž spravedliví plesejte	11	= 67
		34	42r-43r	Nechciť přestávati	11	≠ Kar č. 34
		35	43v-45r	Vstup na odpor mým odpůrcím	13	≠ Kar č. 35
		36	45v-46r	Zlost urputná bezbožného	3	= 68
		37	46v-48r	Odvrz přeč závist	20	
		38	48v-51r	Nerač, Pane, v prchlivosti	22	
		39	51v-52r	Dokavadž sem v bídě a žalosti	8	
VI	10 (55-65) č. 60 chybí	40	52v-53r	Vždy sem na Pána čekal	8	≠ Kar č. 40
		41	53v-54r	Kdož všetečně nesoudí bídneho	7	
		42	54v-55v	Jak živých vod jelen žádá	7	
		43	56r-57r	Bože můj, spravedlivý soudce	5	≠ Kar č. 43
		44	57v-59r	Co jsi činíval, Bože, dávno	14	
		45	59v-61r	Mé srdce vzácných věcí	8	
		46	61v-62r	Bůh jest sám naše utočiště	6	= 82 ≠ B1596 č. 46
		47	62v-63r	Všickni v tento čas	5	
		48	63v-64r	Hospodin vši chvály hodný	6	
		49	64v-65r	Všickni národové pozorujte	7	
VII	10 (66-76) č. 70 chybí	50	65v-67r	Nejsilnější Bůh, všeho tvorů Pán	9	
		51	67v-69v	Ach Bože, hojný v milosrdenství	10	= 69
		52	71r-72r	Proč se nadýmáš svou vzácností	8	
		53	72v-73r	Všickni lidé jsou od přirození	7	= 14
		54	frg. 73v	(Můj Bože, v jistém spasení)	4	
		55	frg. 74r, 74v	(Ó Bože, vyslyš mé žádosti)	15	
		56	75r-76r	Ó Bože můj, pro své smilování	6	
		57	76v-77v	Ó uděl mi svého smilování	9	
VIII	9 (77-86) č. 80 chybí	58	78r-79r	Vy, jenž se za soudce držíte	9	
		59	79v-82r	Ó Bože, rač se ohlédnouti	10	
		60	82v-83r	Jenž jsi nás dal v rozptýlení	8	= 108
		61	83v-84r	Ó Bože, slyš mé volání	7	
		62	84v-85r	Má duše vždy Boha vzývá	9	= 24, 95, 111
		63	85v-86r	Ó Bože, ty jsi můj Bůh sám	7	= 17, 70
		64	86v-87r	Slyš mne, Bože, v mém naříkání	11	= 5
		65	87v-88v	Na Sionu tvé, Bože, služby	11	= 72
IX	10 (87-96)	66	89r-90v	Všickni lidé Bohu plesejte	10	= 98, 118
		67	91r-92r	Ó Pane, smiluj se nad námi	3	= 33
		68	92v-96r	Ej Bože, ráčiš povstati	17	= 36
		69	96v-98v	Ó Bože, sám buď mé vyproštění	14	= 51
X	11 (97-107)					

		70	99r-101r	Bože, přispěj mi k pomoci	3	= 17, 63
		71	101v-102v	U věčném, Pane, zahanbení	18	= 31
		72	103r-104r	Právům svým rač, ó Bože	12	= 65
		73	104v-106r	Ačť jest Bůh Izraelovi	14	
		74	106v-107r	Proč nás tak dlouho, Bože, opouštíš	23	= 116
		75	107v-108r	Ó Bože, teď slavíme	6	
XI	9 (108-117) č. 110 chybí	76	108v-109r	V Judstvuť jest zřejmě Buoh zjevil	8	= 30, 139
		77	109v-111r	V těžký čas zámutku svého	12	= 86
		78	111v-115r	Pozoruj, lide můj, učení mého	36	= 90
		79	115v-116r	Pohané mrzcí do dědictví tvého	7	
		80	116v-117v	Ó ty, jenž paseš Izraele	11	
XII	8 (118-126) č. 120 chybí	81	118r-118v	Hlasem veselým zvučně	19	
		82	119r-121r	Bůh mezi všemi světa soudci	4	= 46
		83	121v,123v,123r	Ó Bože, již neprodlévej	10	
		84	frg. 122r, 122v	(Věčný Bože, silný v boji)	6	
		85	chybí	(Vždyckys dobře svým, Pane)	4	
		86	frg. 124r-125r	(Nakloň, Pane, ucha svého)	9	= 77
		87	125v-126r	Na horách svatých byť přebýval	6	
		88	126v-127v	Ó Bože mého spasení	11	
XIII	10 (127-137) č. 130 chybí	89	128r-131r	O dobrodiních Páně budu zpívati	20	
		90	131v-133r	Pane, naše schráno i outočiště	9	= 78
		91	133v-134v	Kdož ochrany nejvyššího	8	
		92	135r-136r	Ó jak dobré jest Pána	8	
		93	frg. 136v	(Pán slávou jsa odín a mocností)	5	
		94	frg. 137r, 137v	(Ó Bože, jenž sám můžeš mstiti)	12	
XIV	8 (138-146) č. 140 chybí	95	138r-139r	Ej Pánu zvučně zpívejme	7	= 24, 62, 111
		96	139v-141r	Píseň novou pánu zpívejte	9	
		97	141v-142r	Pán kraluje zřejmě	8	
		98	142v-143r	Píseň novou Pánu zpívejte	4	= 66, 118
		99	143v-144r	Aj Pán kraluje	8	
		100	144v-145r	Pánu všickni prozpěvujte	5	= 131, 142
		101	145v-146r	O tvých soudech, Pane	8	
		102	146v-147v+149r	Slyš mé, Pane, tě vzývání	16	
XV	10 (147-157) č. 150 chybí	103	149v-152r	Ej duše má, oslavuj Pána svého	11	
		104	frg. 152v	(Ej nuž má duše Pána oslavuj)	18	
		105	chybí	(Ej nuž všickni Pánu zpívejte)	23	
		106	frg. 153r, 153v	(Velebtež Pána dobrého)	26	
		107	154r-155r	Velebtež všickni Pána	22	
		108	155v-156r	Hotovť jsem z srdce celého	8	= 60
		109	156v-157v	Bože, slávo má nejvzácnější	18	= 28 ≠ Kar č. 109
XVI	6 (158-164)	110	158r-159r	Slávou divnou Pán poctiv	8	
		111	159v-161r	Slaviti budu vždy Pána	6	= 24, 62, 95

XVII	č. 160 chybí	112	161v-162r	Přešťastný jest každý ten člověk	6		
		113	162v-163r	Věrní Páně služebníci	5		
		114	163v-164r	Když z Ejipta vycházel Izrael	4		
		115	164v-165v	Ne nám, milý Hospodine	9		
	12 (165-177)	116	166r-167r	Srdečněť jsem Pána zamiloval	12	= 74	
		117	167v-168r	Chvaltež Pána národové	2	≠ Kar č. 117	
		č. 170 chybí	118	168v-171r	Chválu a čest Pánu vzdávejte	14	= 66, 98
119	frg. 171v-179r		Aj jak šťastný jest všeliký člověk	88			
XVIII	7 (178-185)	120	179v-181r	V svých bídách k tobě	4		
		121	181v-182r	K horámť patřím já vesele	4		
		č. 180 chybí	122	182v-183r	Ó přeutešená chvíle	3	
	123		183v-184r	Bože, jenž v nebi máš své bydlení	2		
	124		184v-185r	V pravděť to můž Izrael vyznati	4		
	XIX		11 (186-197)	125	185v-186r	Všickni, kteříž v Pánu skládají	4
		126		186v-187r	Tehdáž, když jest Pán	3	
č. 190 chybí		127	187v-188r	Jakkoli krásných stavení	5	= Kar č. 117	
		128	188v-189r	Šťastný, kdož v Boží bázni	4		
		129	189v-191r	Hned od mladosti mne ssužovali	6		
		130	191v-192r	V náramné své úzkosti	4		
		131	192v-193r	Nikdyť jsem se nezvyšoval	4	= 100, 142	
		132	193v-194v	Na Davida ztrápeného	12		
		133	195r-196r	Ó jak jest to milé	3		
		134	195v-196r	Ej nuž Páně služebníci	4		
135	196v-197v	Jméno Páně zvyšujte	12				
XX	10 (198-208)		198r	prázdná strana			
		č. 200 chybí	136	198v-199r	Slavte Pána s vděčností	26	
	137		199v-201r	V svém zajetí při řekách	5		
	138		201v-202r	Srdcem celým tebe, Pane	4		
	139		202v-203v	Pane, ráčils mne zkusiti	15	= 30, 76	
			204r	prázdná strana			
	140		204v-205r	Pane, před lstí všech nešlechetných	13		
	141		205v-206r	Pane, pozoruj hlas mého	11		
	142		206v-207r	Hlas svůj ku Pánu odsílám	7	= 100, 131	
	143	207v-208v	Ó Pane, slyš mé naříkání	12			
XXI	6 (209-214)	144	chybí	(Bud' chvála Bohu, mé síle)	7		
		145	frg. 214r, 214v	(Můj Bože a králi)	7		
		146	209r-210r	Chval má duše Pána svého	9		
		147	210v-212r	Chválu příslušnou Pánu dejte	10		
		148	212v-213r	Vzdávejte Pánu chválení	7		
		149	frg. 213v	Píseň novou Pánu zpívejte	5		
		150	chybí	(Chvaltež nejmocnějšího)	3		

12. Seznam pramenů

Rukopisy:

Dačický žaltář, začátek 17. století, Městské muzeum a galerie Dačice, sign. 625/19

Český žaltář, 1617, Městské muzeum Hořice v Podkrkonoší, sign. C91, provenience Miletín

Tisky:

Žalmové aneb Zpěvové svatého Davida..., 1590, knihovna Národního muzea v Praze, Knihopis č. 17 529

Žalmové aneb Zpěvové svatého Davida..., 1593, knihovna Národního muzea v Praze, Knihopis č. 17 530

Žalmové aneb Zpěvové svatého Davida... (basová knížka z roku 1596), 1596, knihovna Národního muzea v Praze, Knihopis č. 17 531

Písňe duchovní evanjelistské... (Bratrský kancionál z roku 1615), Kralice 1615, Knihopis č. 12 871

Žalmové aneb Zpěvové svatého Davida... (Karolidův žaltář z roku 1618), 1618, Knihopis č. 17 540

13. Seznam literatury

Asper, Ulrich: Goudimel, Claude, in: MGG, Personenteil – Band 7, sl. 1413–1415

Československý hudební slovník osob a institucí, Státní hudební vydavatelství, Praha, 1965

Daňková, Mirjam: Příběh Strejcova žaltáře, in: Theologia evangelica roč. 2, 1949, str. 85–91

Gaillard, Paul-André, Freedman, Richard: Goudimel, Claude, in: Grove, svazek 10, str. 209, 210

Horyna, Martin: Jan Trojan Turnovský, Opera Musica, JU, České Budějovice, 2002

Jung, Rainer H.: Lobwasser, Ambrosius, in: MGG, Personenteil – Band 11, sl. 355–357

Knihopis českých a slovenských tisků od doby nejstarší až do konce XVIII. století, Praha 1939–1967

Kouba, Jan: Od husitství do Bílé hory (1420–1620), in: Hudba v českých dějinách, Editio Supraphon, Praha, 1983

Messmer, Franzpeter: Kantionalsatz, in: MGG, Sachteil – Band 4, sl. 1773–1779

Die Musik in Geschichte und Gegenwart, 21 Bände, 2. Ausgabe, Bärenreiter-Verlag, Kassel und Basel, 1994–2004

The New Grove Dictionary of Music and Musicians, 2. vydání, 21 svazků, Macmillan Publishers Limited, 2001, 2002

Pidoux, Pierre: Die Entstehung des Genfer Psalters, in: I. A. H. Bulletin 19, April 1991, str. 15–36

Slen, Howard, Luth, Jan R.: Psalms, metrical – The European continent, in: Grove, svazek 20, str. 483–493

Slovník české hudební kultury, Editio Supraphon, Praha, 1997

Temperley, Nicholas: Psalms, metrical–Introduction, in: Grove, svazek 20, str. 483

EDICE

1. Kdož neodchází v radu

Beatus vir qui non etc.

ačice, fol. 1v-2r

5

Kdož ne - od - chá - zí v ra-du bez - bo - žných a ne - krá -

Kdož ne - od - chá - zí v ra-du bez - bo - žných a ne - krá -

Kdož ne - od - chá - zí v ra-du bez - bo - žných a ne - krá -

Kdož ne - od - chá - zí v ra-du bez - bo - žných a ne - krá -

10

ce - stou ne-šle-che - tných, jenž se ne - sá - zí spo-lu s po-smě - va - či,

ce - stou ne-šle-che - tných, jenž se ne - sá - zí spo-lu s po-smě - va - či,

ce - stou ne-šle-che - tných, jenž se ne - sá - zí spo-lu s po-smě - va - či,

ce - stou ne-šle-che - tných, jenž se ne - sá - zí spo-lu s po-smě - va - či,

15 20

v zá - ko-ně Pá - ně ma-je chut nej - vě - tší, v něm se cvi - čí po

v zá - ko-ně Pá - ně ma-je chut nej - vě - tší, v něm se cvi - čí po

v zá - ko-ně Pá - ně ma-je chut nej - vě - tší, v něm se cvi - čí po

v zá - ko-ně Pá - ně ma-je chut nej - vě - tší, v něm se cvi - čí po

25

e-ške-ren svůj věk: tent' jest ji - stě pře - bla-že-ný člo - věk.

e-ške-ren svůj věk: tent' jest ji - stě pře - bla-že-ný člo - věk.

e-ške-ren svůj věk: tent' jest ji - stě pře - bla-že-ný člo - věk.

e-ške-ren svůj věk: tent' jest ji - stě pře - bla-že-ný člo - věk.

2. Oč se to zpouzejí národové

Dačice, fol. 2v-3r

Quare fremuerunt etc.

5

D Oč se to zpou-ze-jí ná-ro-do-vé, bláz-no-vé vě-ci před se-be be-rou

A Oč se to zpou-ze-jí ná-ro-do-vé, bláz-no-vé vě-ci před se-be be-rou

T Oč se to zpou-ze-jí ná-ro-do-vé, bláz-no-vé vě-ci před se-be be-rou

B Oč se to zpou-ze-jí ná-ro-do-vé, bláz-no-vé vě-ci před se-be be-rou

10

D nač to jen mys-li vši-ckni sta-vo-vé, pří-liš mar-ně

A nač to jen mys-li vši-ckni sta-vo-vé, pří-liš mar-ně

T nač to jen mys-li vši-ckni sta-vo-vé, pří-liš mar-ně

B nač to jen mys-li vši-ckni sta-vo-vé, pří-liš mar-ně

15 20

D za-měst-kná-va - jí - ce? Krá-lo-vé zem-ští, kní-ža-ta i Pá-

A za-měst-kná-va - jí - ce? Krá-lo-vé zem-ští, kní-ža-ta i Pá-

T za-měst-kná-va - jí - ce? Krá-lo-vé zem-ští, kní-ža-ta i Pá-

B za-měst-kná-va - jí - ce? Krá-lo-vé zem-ští, kní-ža-ta i Pá-

25

D zбі - ha - jí se pro - ti Hos - po - di - nu, svých rad lsti-vých k ná-

A zбі - ha - jí se pro - ti Hos - po - di - nu, svých rad lsti-vých k ná-

T zбі - ha - jí se pro - ti Hos - po - di - nu, svých rad lsti-vých k ná-

B zбі - ha - jí se pro - ti Hos - po - di - nu, svých rad lsti-vých k ná-

vy - ko - ná - ní, k po - tu - pě je - ho po - ma - za - né - mu.

vy - ko - ná - ní, k po - tu - pě je - ho po - ma - za - né - mu.

vy - ko - ná - ní, k po - tu - pě je - ho po - ma - za - né - mu.

vy - ko - ná - ní, k po - tu - pě je - ho po - ma - za - né - mu.

3. Popatř, Pane milý

Dačice, fol. 3v-4r

Domine quid multiplicati etc.

5

D Po - patř, Pa - ne mi - lý, jak se vel - mi sí - lí ti,

A Po - patř, Pa - ne mi - lý, jak se vel - mi sí - lí ti,

T Po - patř, Pa - ne mi - lý, jak se vel - mi sí - lí ti,

B Po - patř, Pa - ne mi - lý, jak se vel - mi sí - lí ti,

10

D jenž mne pří - liš rmou - tí, mo - ji ne - přá - te - lé vše - cku s

A jenž mne pří - liš rmou - tí, mo - ji ne - přá - te - lé vše - cku s

T jenž mne pří - liš rmou - tí, mo - ji ne - přá - te - lé vše - cku s

B jenž mne pří - liš rmou - tí, mo - ji ne - přá - te - lé vše - cku s

15

D zlost smě - le na mne chtě - jí shr - nou - ti; ne - je - dni du - ši mou

A zlost smě - le na mne chtě - jí shr - nou - ti; ne - je - dni du - ši mou

T zlost smě - le na mne chtě - jí shr - nou - ti; ne - je - dni du - ši mou

B zlost smě - le na mne chtě - jí shr - nou - ti; ne - je - dni du - ši mou

20 25

D s nej - vy - šší po - chva - lou trá - pí, tak ří - ka - jí - ce,

A s nej - vy - šší po - chva - lou trá - pí, tak ří - ka - jí - ce,

T s nej - vy - šší po - chva - lou trá - pí, tak ří - ka - jí - ce,

B s nej - vy - šší po - chva - lou trá - pí, tak ří - ka - jí - ce,

Four-part vocal setting with lyrics in Czech. The melody is simple and homophonic, with each voice part having its own line of music and lyrics. The lyrics are: "e ho již zho - stil, jej ce - le o - pu - stil, blá - zno-vou řeč mlu - ví - ce." The score is written on four staves, each with a key signature of one flat (B-flat) and a common time signature (C). The lyrics are written below the staves, aligned with the notes. The first staff is the highest, and the fourth is the lowest. The lyrics are: "e ho již zho - stil, jej ce - le o - pu - stil, blá - zno-vou řeč mlu - ví - ce." The score is written on four staves, each with a key signature of one flat (B-flat) and a common time signature (C). The lyrics are written below the staves, aligned with the notes. The first staff is the highest, and the fourth is the lowest. The lyrics are: "e ho již zho - stil, jej ce - le o - pu - stil, blá - zno-vou řeč mlu - ví - ce."

e ho již zho - stil, jej ce - le o - pu - stil, blá - zno-vou řeč mlu - ví - ce.

e ho již zho - stil, jej ce - le o - pu - stil, blá - zno-vou řeč mlu - ví - ce.

e ho již zho - stil, jej ce - le o - pu - stil, blá - zno-vou řeč mlu - ví - ce.

e ho již zho - stil, jej ce - le o - pu - stil, blá - zno-vou řeč mlu - ví - ce.

4. Bože, slýchaje mé žádosti

Dačice, fol. 4v-5r

Cum invocarem etc.

5

D Bo - že, slý - cha - je mé žá - do - sti bý - vals n

A Bo - že, slý - cha - je mé žá - do - sti bý - vals n

T Bo - že, slý - cha - je mé žá - do - sti bý - vals r

B Bo - že, slý - cha - je mé žá - do - sti bý - vals r

10

D sil - ná ú - tě - cha, i ny - ní se - vrín jsa ža - lo -

A sil - ná ú - tě - cha, i ny - ní se - vrín jsa ža - lo -

T sil - ná ú - tě - cha, i ny - ní se - vrín jsa ža - lo -

B sil - ná ú - tě - cha, i ny - ní se - vrín jsa ža - lo -

15

D pro - sím, u - děl mi své mi - lo - sti, na - kl

A pro - sím, u - děl mi své mi - lo - sti, na - kl

T pro - sím, u - děl mi své mi - lo - sti, na - kl

B pro - sím, u - děl mi své mi - lo - sti, na - k

20

D ke mně své - ho u - cha, do - kudž se pak ne - za - sty - dí - te,

A ke mně své - ho u - cha, do - kudž se pak ne - za - sty - dí - te,

T ke mně své - ho u - cha, do - kudž se pak ne - za - sty - dí - te,

B ke mně své - ho u - cha, do - kudž se pak ne - za - sty - dí - te,

vy, slá-vou svě-ta zvý - še - ní, že mne py - šně z mé cti lou - pí - te,

vy, slá-vou svě-ta zvý - še - ní, že mne py - šně z mé cti lou - pí - te,

vy, slá-vou svě-ta zvý - še - ní, že mne py - šně z mé cti lou - pí - te,

vy, slá-vou svě-ta zvý - še - ní, že mne py - šně z mé cti lou - pí - te,

na ma-rné ra-dy po-mý - šlí - te v svém pro - ti mně spun - to - vá - ní?

na ma-rné ra-dy po-mý - šlí - te v svém pro - ti mně spun - to - vá - ní?

na ma-rné ra-dy po-mýš - lí - te v svém pro - ti mně spun - to - vá - ní?

na ma-rné ra-dy po-mýš - lí - te v svém pro - ti mně spun - to - vá - ní?

5. K toběť, Pane, truchliv jsa volám

Verba mea auribus etc.

Dačice, fol. 5v-6r

5

D K to - běť, Pa - ne, tru - chliv jsa vo - lám, po - zo - ruj

A K to - běť, Pa - ne, tru - chliv jsa vo - lám, po - zo - ruj

T K to - běť, Pa - ne, tru - chliv jsa vo - lám, po - zo - ruj

B K to - běť, Pa - ne, tru - chliv jsa vo - lám, po - zo - ruj

10

D slov mé žá - do - sti, viz křik můj s mno-hou vrou - cno - stí,

A slov mé žá - do - sti, viz křik můj s mno-hou vrou - cno - stí,

T slov mé žá - do - sti, viz křik můj s mno-hou vrou - cno - stí,

B slov mé žá - do - sti, viz křik můj s mno-hou vrou - cno - stí,

15

D neb jsi ty můj král, můj Bůh, můj Pán, ty mne vy - slyš sám.

A neb jsi ty můj král, můj Bůh, můj Pán, ty mne vy - slyš sám.

T neb jsi ty můj král, můj Bůh, můj Pán, ty mne vy - slyš sám.

B neb jsi ty můj král, můj Bůh, můj Pán, ty mne vy - slyš sám.

6. V prchlivosti své, Pane

Dačice, fol. 6v-7r

Domine ne in furore etc.

5

V pr - chli - vo - sti své, Pa - ne, ó ne - do - tí - rej na

V pr - chli - vo - sti své, Pa - ne, ó ne - do - tí - rej na

V pr - chli - vo - sti své, Pa - ne, ó ne - do - tí - rej na

V pr - chli - vo - sti své, Pa - ne, ó ne - do - tí - rej na

10

ne, chtě - je mne tre - sta - ti v pří - sno - sti hně - vu tvé - ho,

ne, chtě - je mne tre - sta - ti v pří - sno - sti hně - vu tvé - ho,

ne, chtě - je mne tre - sta - ti v pří - sno - sti hně - vu tvé - ho,

ne, chtě - je mne tre - sta - ti v pří - sno - sti hně - vu tvé - ho,

15

za - hy - nu - tí vě - čné - ho mu - sil bych se bá - ti.

za - hy - nu - tí vě - čné - ho mu - sil bych se bá - ti.

za - hy - nu - tí vě - čné - ho mu - sil bych se bá - ti.

za - hy - nu - tí vě - čné - ho mu - sil bych se bá - ti.

7. V toběť, Pane, naději skládám

Fol. 7v-8r

Domine Deus meus etc.

5

D V to-běť, Pa - ne, na-dě - ji sklá - dám, ty mi ku po - mo - ci při - spě -

A V to-běť, Pa - ne, na-dě - ji sklá - dám, ty mi ku po - mo - ci při -

T V to-běť, Pa - ne, na-dě - ji sklá - dám, ty mi ku po - mo - ci při - spě -

B V to-běť, Pa - ne, na-dě - ji sklá - dám, ty mi ku po - mo - ci při - spě -

10

D sám, bych před ne - přá - tel svých zlos - tí mohl živ bý - ti v be - zpe - čno - sti,

A sám, bych před ne - přá - tel svých zlos - tí mohl živ bý - ti v be - zpe - čno - sti,

T sám, bych před ne - přá - tel svých zlos - tí mohl živ bý - ti v be - zpe - čno - sti,

B sám, bych před ne - přá - tel svých zlos - tí mohl živ bý - ti v be - zpe - čno - sti,

15 20

D by mne do - sti - hna je - jich vůd - ce ne - byl můj u - kru - tný zá - hu - bce,

A by mne do - sti - hna je - jich vůd - ce ne - byl můj u - kru - tný zá - hu - bce,

T by mne do - sti - hna je - jich vůd - ce ne - byl můj u - kru - tný zá - hu - bce,

B by mne do - sti - hna je - jich vůd - ce ne - byl můj u - kru - tný zá - hu - bce,

25

D ja - ko lev lí - tý ná - ra - mně, když by ne - byl kdo mne chrá - ně.

A ja - ko lev lí - tý ná - ra - mně, když by ne - byl kdo mne chrá - ně.

T ja - ko lev lí - tý ná - ra - mně, když by ne - byl kdo mne chrá - ně.

B ja - ko lev lí - tý ná - ra - mně, když by ne - byl kdo mne chrá - ně.

8. Hospodine, náš Pane nejmilejší

Dačice, fol. 8v-9r

Domine Dominus noster etc.

5

Ho - spo - di - ne, náš Pa - ne nej - mi - lej - ší, jmé - na tvé -

Ho - spo - di - ne, náš Pa - ne nej - mi - lej - ší, jmé - na tvé -

Ho - spo - di - ne, náš Pa - ne nej - mi - lej - ší, jmé - na tvé -

Ho - spo - di - ne, náš Pa - ne nej - mi - lej - ší, jmé - na tvé -

10

slá - va jest nej - di - vněj - ší; aj, jak ze - mi vše - cku na -

slá - va jest nej - di - vněj - ší; aj, jak ze - mi vše - cku na -

slá - va jest nej - di - vněj - ší; aj, jak ze - mi vše - cku na -

slá - va jest nej - di - vněj - ší; aj, jak ze - mi vše - cku na -

15

- ňu - je, a - no, i ne - be - sa pře - vy - šu - je.

- ňu - je, a - no, i ne - be - sa pře - vy - šu - je.

- ňu - je, a - no, i ne - be - sa pře - vy - šu - je.

- ňu - je, a - no, i ne - be - sa pře - vy - šu - je.

9. Tě, Pane, z celého srdce

Dačice, fol. 9v-10r

Confitebor Domino etc.

5

D Tě Pa - ne, z ce - lé - ho srd - ce sla - vi - ti

A Tě Pa - ne, z ce - lé - ho srd - ce sla - vi - ti

T Tě Pa - ne, z ce - lé - ho srd - ce sla - vi - ti

B Tě Pa - ne, z ce - lé - ho srd - ce sla - vi - ti

10

D chci vždy bez ko - nce a pře - di - vná dí - la tvé mo - ci

A chci vždy bez ko - nce a pře - di - vná dí - la tvé mo - ci

T chci vždy bez ko - nce a pře - di - vná dí - la tvé mo - ci

B chci vždy bez ko - nce a pře - di - vná dí - la tvé mo - ci

15

D o - hla - šo - va - ti dnem i no - cí.

A o - hla - šo - va - ti dnem i no - cí.

T o - hla - šo - va - ti dnem i no - cí.

B o - hla - šo - va - ti dnem i no - cí.

10. Což se to děje

Dačice, fol. 10v-11v

Domine ut quid etc.

5

Což se to liv dě - je, Pa - ne Bo - že náš,
Že vzdá - liv se, na nás ne - zpo - mí - náš,

Což se to liv dě - je, Pa - ne Bo - že náš,
Že vzdá - liv se, na nás ne - zpo - mí - náš,

Což se to liv dě - je, Pa - ne Bo - že náš,
Že vzdá - liv se, na nás ne - zpo - mí - náš,

ě - žký čas na - še - ho po - ku - še - ní? tam ob - rá -
ž be - zbo - žný svá vše - cka my - šle - ní ní

ě - žký čas na - še - ho po - ku - še - ní? tam ob - rá -
ž be - zbo - žný svá vše - cka my - šle - ní ní

ě - žký čas na - še - ho po - ku - še - ní? tam ob - rá -
ž be - zbo - žný svá vše - cka my - šle - ní ní

ě - žký čas na - še - ho po - ku - še - ní? tam ob - rá -
ž be - zbo - žný svá vše - cka my - šle - ní ní

a již i vo - dě - ní vy - šel, chtě - je chu - dé - ho u - ti -

a již i vo - dě - ní vy - šel, chtě - je chu - dé - ho u - ti -

a již i vo - dě - ní vy - šel, chtě - je chu - dé - ho u - ti -

a již i vo - dě - ní vy - šel, chtě - je chu - dé - ho u - ti -

ou - ti; ó by mu - sil sám s svou ra - dou kle - snou - ti.

ou - ti; ó by mu - sil sám s svou ra - dou kle - snou - ti.

ou - ti; ó by mu - sil sám s svou ra - dou kle - snou - ti.

ou - ti; ó by mu - sil sám s svou ra - dou kle - snou - ti.

11. Ját' skládám v Pánu

Dačice, fol. 12r-13r

In Domino confido etc.

5

D Ját' sklá - dám v Pá - nu vše - cko své dou - fá - ní, jak vy můž - te ke mně to

A Ját' sklá - dám v Pá - nu vše - cko své dou - fá - ní, jak vy můž - te ke mně to

T Ját' sklá - dám v Pá - nu vše - cko své dou - fá - ní, jak vy můž - te ke mně to

B Ját' sklá - dám v Pá - nu vše - cko své dou - fá - ní, jak vy můž - te ke mně to

10

D mlu - vi - ti? Řkouc, mu - sí - te k ho - rá - m přeč bez me - šká - ní, tak ja - ko pták

A mlu - vi - ti? Řkouc, mu - sí - te k ho - rá - m přeč bez me - šká - ní, tak ja - ko pták

T mlu - vi - ti? Řkouc, mu - sí - te k ho - rá - m přeč bez me - šká - ní, tak ja - ko pták

B mlu - vi - ti? Řkouc, mu - sí - te k ho - rá - m přeč bez me - šká - ní, tak ja - ko pták

15 20

D rych - le po - spí - ši - ti; a že be - zbo - žní lu - ky své na - tá - hli, při -

A rych - le po - spí - ši - ti; a že be - zbo - žní lu - ky své na - tá - hli, při -

T rych - le po - spí - ši - ti; a že be - zbo - žní lu - ky své na - tá - hli, při -

B rych - le po - spí - ši - ti; a že be - zbo - žní lu - ky své na - tá - hli, při -

25

D mé srd - cem chtíc vše - cky hu - bi - ti, hned jakž - by jich, kdež jsou ko - li, do - sa - hli.

A mé srd - cem chtíc vše - cky hu - bi - ti, hned jakž - by jich, kdež jsou ko - li, do - sa - hli.

T mé srd - cem chtíc vše - cky hu - bi - ti, hned jakž - by jich, kdež jsou ko - li, do - sa - hli.

B mé srd - cem chtíc vše - cky hu - bi - ti, hned jakž - by jich, kdež jsou ko - li, do - sa - hli.

12. Přispěj rychle, můj Pane

Dačice, fol. 13v-14r

Salvum me fac etc.

5

Při - spěj rych - le, můj Pa - ne, k spo - mo - že - ní, neb aj v svě - tě

Při - spěj rych - le, můj Pa - ne, k spo - mo - že - ní, neb aj v svě - tě

Při - spěj rych - le, můj Pa - ne, k spo - mo - že - ní, neb aj v svě - tě

Při - spěj rych - le, můj Pa - ne, k spo - mo - že - ní, neb aj v svě - tě

10

zhy - nu - la spra - vedl - nost, tvých sva - tých té - měř žá - dné - ho již

zhy - nu - la spra - vedl - nost, tvých sva - tých té - měř žá - dné - ho již

zhy - nu - la spra - vedl - nost, tvých sva - tých té - měř žá - dné - ho již

hy - nu - la spra - vedl - nost, tvých sva - tých té - měř žá - dné - ho již

15

e - ní, má - lo těch, jenž mi - lu - jí u - pří - mnost.

e - ní, má - lo těch, jenž mi - lu - jí u - pří - mnost.

e - ní, má - lo těch, jenž mi - lu - jí u - pří - mnost.

e - ní, má - lo těch, jenž mi - lu - jí u - pří - mnost.

13. Až dokavadž, milý Pane

Karolides, fol. 19r-20r

Usque quo Domine

5

D Až do - ka - vadž, mi - lý Pa - ne, tak se za - po - mí - náš na mne?

A Až do - ka - vadž, mi - lý Pa - ne, tak se za - po - mí - náš na mne?

T Až do - ka - vadž, mi - lý Pa - ne, tak se za - po - mí - náš na mne?

B Až do - ka - vadž, mi - lý Pa - ne, tak se za - po - mí - náš na mne?

10

D Do - kudž tvář svou o - de mne skry - váš, z ssou - že - ní mne vždy

A Do - kudž tvář svou o - de mne skry - váš, z ssou - že - ní mne vždy

T Do - kudž tvář svou o - de mne skry - váš, z ssou - že - ní mne vždy

B Do - kudž tvář svou o - de mne skry - váš, z ssou - že - ní mne vždy

15

D ne - do - bý - váš, jimž jsem se - vřín pře - ná - ra - mně?

A ne - do - bý - váš, jimž jsem se - vřín pře - ná - ra - mně?

T ne - do - bý - váš, jimž jsem se - vřín pře - ná - ra - mně?

B ne - do - bý - váš, jimž jsem se - vřín pře - ná - ra - mně?

14. Blázna v srdci jest toto mluvení

Karolides, fol. 20v-21r

Dixit insipiens in corde

5

Blá - zna v srd - ci jest to - to mlu - ve - ní, ne - ní Bo - ha, pro -

Blá - zna v srd - ci jest to - to mlu - ve - ní, ne - ní Bo - ha, pro -

Blá - zna v srd - ci jest to - to mlu - ve - ní, ne - ní Bo - ha, pro -

Blá - zna v srd - ci jest to - to mlu - ve - ní, ne - ní Bo - ha, pro -

10

tož ctno - sti ne - chá - vá, a ve všec - ko zlé sna - žně se vy - dá - vá,

tož ctno - sti ne - chá - vá, a ve všec - ko zlé sna - žně se vy - dá - vá,

tož ctno - sti ne - chá - vá, a ve všec - ko zlé sna - žně se vy - dá - vá,

tož ctno - sti ne - chá - vá, a ve všec - ko zlé sna - žně se vy - dá - vá,

15

ho - to - vo - sti do - bré - ho k či - ně - ní v žá - dném ne - ní.

ho - to - vo - sti do - bré - ho k či - ně - ní v žá - dném ne - ní.

ho - to - vo - sti do - bré - ho k či - ně - ní v žá - dném ne - ní.

ho - to - vo - sti do - bré - ho k či - ně - ní v žá - dném ne - ní.

15. Komuž ráčíš přiti toho

Dačice, fol. 15v-16r

Domine quis habitabit etc.

5

D Ko - muž rá - číš při - ti to - ho, byť, Pa - ne, v stán - ku tvém pře

A Ko - muž rá - číš při - ti to - ho, byť, Pa - ne, v stán - ku tvém pře

T Ko - muž rá - číš při - ti to - ho, byť, Pa - ne, v stán - ku tvém pře

B Ko - muž rá - číš při - ti to - ho, byť, Pa - ne, v stán - ku tvém pře

10

D bý - val? Zprav v tom pro - sím slou - hu své - ho, na ho - ru

A bý - val? Zprav v tom pro - sím slou - hu své - ho, na ho - ru

T bý - val? Zprav v tom pro - sím slou - hu své - ho, na ho - ru

B bý - val? Zprav v tom pro - sím slou - hu své - ho, na ho - ru

15

D při - byt - ku tvé - ho kdo vej - de, byť tam od - po - čí - val?

A při - byt - ku tvé - ho kdo vej - de, byť tam od - po - čí - val?

T při - byt - ku tvé - ho kdo vej - de, byť tam od - po - čí - val?

B při - byt - ku tvé - ho kdo vej - de, byť tam od - po - čí - val?

16. Ostříhej mne, můj Bože, s výsosti

Dačice, fol. 16v-17r

Conserva me Domine etc.

5

O - stří - hej mne můj Bo - že s vý - so - sti, jáť v to - bě sklá - dám

10

e - cko své dou - fá - ní, rciž du - še má Pá - nu s o - chot - no - stí

15

můj Pán, tvěť mne tě - ší smi - lo - vá - ní, za kte - réž ne -

25

m nic tak při - hod - né - ho, čím bych tě u - ctí - ti mohl, Pá - na své - ho.

17. Pane, pomoz k spravedlnosti

Dačice, fol. 17v-18r

Exaudi Domine etc.

5

D Pa - ne, po - moz k spra - vedl - no - sti, pust' k so - bě mé tru - chlé v

A Pa - ne, po - moz k spra - vedl - no - sti, pust' k so - bě mé tru - chlé v

T Pa - ne, po - moz k spra - vedl - no - sti, pust' k so - bě mé tru - chlé v

B Pa - ne, po - moz k spra - vedl - no - sti, pust' k so - bě mé tru - chlé v

10

D lá - ní jdou - cí z sr - deč - né - ho sví - rá - ní be -

A lá - ní jdou - cí z sr - deč - né - ho sví - rá - ní be -

T lá - ní jdou - cí z sr - deč - né - ho sví - rá - ní be -

B lá - ní jdou - cí z sr - deč - né - ho sví - rá - ní be -

15

D ze vší o - še - met - nos - ti, rač sám v mé při soud za - se - dnou

A ze vší o - še - met - nos - ti, rač sám v mé při soud za - se - dnou

T ze vší o - še - met - nos - ti, rač sám v mé při soud za - se - dnou

B ze vší o - še - met - nos - ti, rač sám v mé při soud za - se - dnou

20

D ti a na - hlé - dna k spra - vedl - nos - ti, po - dle své pro - zře

A ti a na - hlé - dna k spra - vedl - nos - ti, po - dle své pro - zře

T ti a na - hlé - dna k spra - vedl - nos - ti, po - dle své pro - zře

B ti a na - hlé - dna k spra - vedl - nos - ti, po - dle své pro - zře

- nos - ti spra - ve - dli - vý o - rtel vy-řknou - ti.

nos - ti spra - ve - dli - vý o - rtel vy-řknou - ti.

- nos - ti spra - ve - dli - vý o - rtel vy-řknou - ti.

- nos - ti spra - ve - dli - vý o - rtel vy-řknou - ti.

18. Ó Pane, vši udatnosti mé dárce

Dačice, fol. 18v-21r

Diligam te Domine etc.

5

D Ó Pa - ne, vši u - da - tno - sti mé dá - rce, ská - lo má, pe
Tys můj Bůh, můj Pán, mé du - še ko - chá - ní, štít, roh, be - zpe

A Ó Pa - ne, vši u - da - tno - sti mé dá - rce, ská - lo má, pe
Tys můj Bůh, můj Pán, mé du - še ko - chá - ní, štít, roh, be - zpe

T Ó Pa - ne, vši u - da - tno - sti mé dá - rce, ská - lo má, pe
Tys můj Bůh, můj Pán, mé du - še ko - chá - ní, štít, roh, be - zpe

B Ó Pa - ne, vši u - da - tno - sti mé dá - rce, ská - lo má, pe
Tys můj Bůh, můj Pán, mé du - še ko - chá - ní, štít, roh, be - zpe

10

D vná vě - že i o - chrán - ce, jáť tě sr - de - čně
čná ba - šta k u - tí - ká - ní; neb kdy - žko - li vzý -

A vná vě - že i o - chrán - ce, jáť tě sr - de - čně
čná ba - šta k u - tí - ká - ní; neb kdy - žko - li vzý -

T vná vě - že i o - chrán - ce, jáť tě sr - de - čně
čná ba - šta k u - tí - ká - ní; neb kdy - žko - li vzý -

B vná vě - že i o - chrán - ce, jáť tě sr - de - čně
čná ba - šta k u - tí - ká - ní; neb kdy - žko - li vzý -

15

D chci mi - lo - va - ti, po - kudž mi dchnu - ti bu - de stá - va - ti;
vám tě s vdě - čno - stí, hned mě zpro - šťu - ješ ne - přá - tel zlo - sti,

A chci mi - lo - va - ti, po - kudž mi dchnu - ti bu - de stá - va - ti;
vám tě s vdě - čno - stí, hned mě zpro - šťu - ješ ne - přá - tel zlo - sti,

T chci mi - lo - va - ti, po - kudž mi dchnu - ti bu - de stá - va - ti;
vám tě s vdě - čno - stí, hned mě zpro - šťu - ješ ne - přá - tel zlo - sti,

B chci mi - lo - va - ti, po - kudž mi dchnu - ti bu - de stá - va - ti;
vám tě s vdě - čno - stí, hned mě zpro - šťu - ješ ne - přá - tel zlo - sti,

20

D bo - lest - mi smr - ti byv se - vrín hro - zný - mi, pře - dě - šen prou -

A bo - lest - mi smr - ti byv se - vrín hro - zný - mi, pře - dě - šen prou -

T bo - lest - mi smr - ti byv se - vrín hro - zný - mi, pře - dě - šen prou -

B bo - lest - mi smr - ti byv se - vrín hro - zný - mi, pře - dě - šen prou -

Be - li - á - lo - vý - mi, tu spu - nto - vá - ní

Be - li - á - lo - vý - mi, tu spu - nto - vá - ní

Be - li - á - lo - vý - mi, tu spu - nto - vá - ní

Be - li - á - lo - vý - mi, tu spu - nto - vá - ní

- ke - lná by - la v síť smr - ti mne té - měř za - chvá - ti - la.

- ke - lná by - la v síť smr - ti mne té - měř za - chvá - ti - la.

- ke - lná by - la v síť smr - ti mne té - měř za - chvá - ti - la.

- ke - lná by - la v síť smr - ti mne té - měř za - chvá - ti - la.

19. Divnou Boží slávu

Dačice, fol. 21v-22v

Caeli enarrant gloriam etc.

5

D Di - vnou Bo - ží slá - vu ne - be - sa v svém řá - du
a - no i o - blo - ha, jak sou Bo - ží mno - há

A Di - vnou Bo - ží slá - vu ne - be - sa v svém řá - du
a - no i o - blo - ha, jak sou Bo - ží mno - há

T Di - vnou Bo - ží slá - vu ne - be - sa v svém řá - du
a - no i o - blo - ha, jak sou Bo - ží mno - há

B Di - vnou Bo - ží slá - vu ne - be - sa v svém řá - du
a - no i o - blo - ha, jak sou Bo - ží mno - há

10

D všem všu - dy hlá - sa - jí; den po dni když bě - ží,
dí - la těž ne - ta - jí;

A všem všu - dy hlá - sa - jí; den po dni když bě - ží,
dí - la těž ne - ta - jí;

T všem všu - dy hlá - sa - jí; den po dni když bě - ží,
dí - la těž ne - ta - jí;

B všem všu - dy hlá - sa - jí; den po dni když bě - ží,
dí - la těž ne - ta - jí;

15

D ji - stě, žeť se stě - ží moc Bo - ží v tom se - zná - vá, noc je - dna
ji - stě, žeť se stě - ží moc Bo - ží v tom se - zná - vá, noc je - dna

A ji - stě, žeť se stě - ží moc Bo - ží v tom se - zná - vá, noc je - dna
ji - stě, žeť se stě - ží moc Bo - ží v tom se - zná - vá, noc je - dna

T ji - stě, žeť se stě - ží moc Bo - ží v tom se - zná - vá, noc je - dna
ji - stě, žeť se stě - ží moc Bo - ží v tom se - zná - vá, noc je - dna

B ji - stě, žeť se stě - ží moc Bo - ží v tom se - zná - vá, noc je - dna
ji - stě, žeť se stě - ží moc Bo - ží v tom se - zná - vá, noc je - dna

20

D za dru - hou mou - drost je - ho dra - hou zře - tedl - ně zná - ti dá - vá.
za dru - hou mou - drost je - ho dra - hou zře - tedl - ně zná - ti dá - vá.

A za dru - hou mou - drost je - ho dra - hou zře - tedl - ně zná - ti dá - vá.
za dru - hou mou - drost je - ho dra - hou zře - tedl - ně zná - ti dá - vá.

T za dru - hou mou - drost je - ho dra - hou zře - tedl - ně zná - ti dá - vá.
za dru - hou mou - drost je - ho dra - hou zře - tedl - ně zná - ti dá - vá.

B za dru - hou mou - drost je - ho dra - hou zře - tedl - ně zná - ti dá - vá.
za dru - hou mou - drost je - ho dra - hou zře - tedl - ně zná - ti dá - vá.

25

D za dru - hou mou - drost je - ho dra - hou zře - tedl - ně zná - ti dá - vá.
za dru - hou mou - drost je - ho dra - hou zře - tedl - ně zná - ti dá - vá.

A za dru - hou mou - drost je - ho dra - hou zře - tedl - ně zná - ti dá - vá.
za dru - hou mou - drost je - ho dra - hou zře - tedl - ně zná - ti dá - vá.

T za dru - hou mou - drost je - ho dra - hou zře - tedl - ně zná - ti dá - vá.
za dru - hou mou - drost je - ho dra - hou zře - tedl - ně zná - ti dá - vá.

B za dru - hou mou - drost je - ho dra - hou zře - tedl - ně zná - ti dá - vá.
za dru - hou mou - drost je - ho dra - hou zře - tedl - ně zná - ti dá - vá.

20. Vyslyš tě Pán

Exaudiat Deus etc.

fol. 23r-24r

5

Vy - slyš tě Pán v den ná - ra - mné - ho tvé - ho kva - lto - vá - ní,
 Vy - slyš tě Pán v den ná - ra - mné - ho tvé - ho kva - lto - vá - ní,
 Vy - slyš tě Pán v den ná - ra - mné - ho tvé - ho kva - lto - vá - ní,
 Vy - slyš tě Pán v den ná - ra - mné - ho tvé - ho kva - lto - vá - ní,

10

Já - ko - bū u - dě - lujžť své - ho vždy o - pa - tro - vá - ní, rá - čiž to -
 Já - ko - bū u - dě - lujžť své - ho vždy o - pa - tro - vá - ní, rá - čiž to -
 Já - ko - bū u - dě - lujžť své - ho vždy o - pa - tro - vá - ní, rá - čiž to -
 Já - ko - bū u - dě - lujžť své - ho vždy o - pa - tro - vá - ní, rá - čiž to -

15

-moc se - sla - ti z sva - ty - ně své dů - stoj - né, z Si -
 -moc se - sla - ti z sva - ty - ně své dů - stoj - né, z Si -
 -moc se - sla - ti z sva - ty - ně své dů - stoj - né, z Si -
 -moc se - sla - ti z sva - ty - ně své dů - stoj - né, z Si -

20

tě u - tvr - zo - va - ti, z své mi - lo - sti pře - hoj - né.
 tě u - tvr - zo - va - ti, z své mi - lo - sti pře - hoj - né.
 tě u - tvr - zo - va - ti, z své mi - lo - sti pře - hoj - né.
 tě u - tvr - zo - va - ti, z své mi - lo - sti pře - hoj - né.

21. Pane, v tom se král raduje

Dačice, fol. 24v-25r

Domine in virtute etc.

5

D Pa - ne, v tom se král ra - du - je, že ty jej vždy vzdě - lá - vá

A Pa - ne, v tom se král ra - du - je, že ty jej vždy vzdě - lá - vá

T Pa - ne, v tom se král ra - du - je, že ty jej vždy vzdě - lá - vá

B Pa - ne, v tom se král ra - du - je, že ty jej vždy vzdě - lá - vá

10

D i mo - cně sám za - stá - váš, zvlášť pak se tím po - tě - šu - je,

A i mo - cně sám za - stá - váš, zvlášť pak se tím po - tě - šu - je,

T i mo - cně sám za - stá - váš, zvlášť pak se tím po - tě - šu - je,

B i mo - cně sám za - stá - váš, zvlášť pak se tím po - tě - šu - je,

15

D že ty jej ze vše - ho vy - tr - hu - ješ zlé - ho.

A že ty jej ze vše - ho vy - tr - hu - ješ zlé - ho.

T že ty jej ze vše - ho vy - tr - hu - ješ zlé - ho.

B že ty jej ze vše - ho vy - tr - hu - ješ zlé - ho.

22. Bože můj, Bože, pročs mne opustil?

Karolides, fol. 32v-34r

Deus, Deus meus.

5

Bo - že můj, Bo - že, pročs mne o - pu - stil? Pročs po - mo - cí

Bo - že můj, Bo - že, pročs mne o - pu - stil? Pročs po - mo - cí

Bo - že můj, Bo - že, pročs mne o - pu - stil? Pročs po - mo - cí

Bo - že můj, Bo - že, pročs mne o - pu - stil? Pročs po - mo - cí

10

svou se mne tak zho - stil? A - by pro - seb mých k so - bě ne - pu -

svou se mne tak zho - stil? A - by pro - seb mých k so - bě ne - pu -

svou se mne tak zho - stil? A - by pro - seb mých k so - bě ne - pu -

svou se mne tak zho - stil? A - by pro - seb mých k so - bě ne - pu -

15

stil, kdyžt' je od - sí - lám: jáť, Bo - že můj, přes ce - lý

stil, kdyžt' je od - sí - lám: jáť, Bo - že můj, přes ce - lý

stil, kdyžt' je od - sí - lám: jáť, Bo - že můj, přes ce - lý

stil, kdyžt' je od - sí - lám: jáť, Bo - že můj, přes ce - lý

20

den tě vzý - vám, vo - la - je i v no - ci ne - od - po - čí - vám,

den tě vzý - vám, vo - la - je i v no - ci ne - od - po - čí - vám,

den tě vzý - vám, vo - la - je i v no - ci ne - od - po - čí - vám,

den tě vzý - vám, vo - la - je i v no - ci ne - od - po - čí - vám,

25 30

D
od - po - vě - di však od te - be vždy ne - mám v své tě - žko - sti.

A
od - po - vě - di však od te - be vždy ne - mám v své tě - žko - sti.

T
od - po - vě - di však od te - be vždy ne - mám v své tě - žko - sti.

B
od - po - vě - di však od te - be vždy ne - mám v své tě - žko - sti.

23. Hospodin ráčí sám

Dačice, fol. 26v-27r

Dominus regit me etc.

5

Ho - spo-din rá - čí sám pa-stýř můj bý - ti, ne - bu - duť

Ho - spo-din rá - čí sám pa-stýř můj bý - ti, ne - bu - duť

Ho - spo-din rá - čí sám pa-stýř můj bý - ti, ne - bu - duť

Ho - spo-din rá - čí sám pa-stýř můj bý - ti, ne - bu - duť

10

v ni - čemž ne - do - sta - tku mí - ti; ont' mne pa - se na past - vi -

v ni - čemž ne - do - sta - tku mí - ti; ont' mne pa - se na past - vi -

v ni - čemž ne - do - sta - tku mí - ti; ont' mne pa - se na past - vi -

v ni - čemž ne - do - sta - tku mí - ti; ont' mne pa - se na past - vi -

15

skách ro-zko-šných, u - vo - dí ča - sně k pra-me-nům vod ži - vých; pro jmé-no své,

skách ro-zko-šných, u - vo - dí ča - sně k pra-me-nům vod ži - vých; pro jmé-no své,

skách ro-zko-šných, u - vo - dí ča - sně k pra-me-nům vod ži - vých; pro jmé-no své,

skách ro-zko-šných, u - vo - dí ča - sně k pra-me-nům vod ži - vých; pro jmé-no své,

20

#

25

#

du - ši mou o - čer - stvu - je, po ste-zkách pří - mých šť'a-stně pro - vo - zu-je.

du - ši mou o - čer - stvu - je, po ste-zkách pří - mých šť'a-stně pro - vo - zu - je.

du - ši mou o - čer - stvu - je, po ste-zkách pří - mých šť'a-stně pro - vo - zu - je.

du - ši mou o - čer - stvu - je, po ste-zkách pří - mých šť'a-stně pro - vo - zu - je.

24. Okršlek země jest Páně

Dačice, fol. 27v-28r

Domini est terra etc.

5

D O - kr - šlek ze - mě jest Pá - ně, i což v ka - ždé je - ho stra - ně

A O - kr - šlek ze - mě jest Pá - ně, i což v ka - ždé je - ho stra - ně

T O - kr - šlek ze - mě jest Pá - ně, i což v ka - ždé je - ho stra - ně

B O - kr - šlek ze - mě jest Pá - ně, i což v ka - ždé je - ho stra - ně

10

D pří - slu - šné má své o - bý - vá - ní; je - ž na mo - ři sám za - lo - žil,

A pří - slu - šné má své o - bý - vá - ní; je - ž na mo - ři sám za - lo - žil,

T pří - slu - šné má své o - bý - vá - ní; je - ž na mo - ři - sám za - lo - žil,

B pří - slu - šné má své o - bý - vá - ní; je - ž na mo - ři sám za - lo - žil,

15 20

D ře - ka - mi mou - dře o - to - čil, byť stál vždy bez po - hy - bo - vá - ní.

A ře - ka - mi mou - dře o - to - čil, byť stál vždy bez po - hy - bo - vá - ní.

T ře - ka - mi mou - dře o - to - čil, byť stál vždy bez po - hy - bo - vá - ní.

B ře - ka - mi mou - dře o - to - čil, byť stál vždy bez po - hy - bo - vá - ní.

25. K toběť duše své pozdvihám

Dačice, fol. 28v-29v

Ad te levavi animam etc.

5

K to-běť du-še své po-zdvi-hám, Pa-ne můj, s do-vě-rno-stí,
 dejž, ať za-han-ben ne-bý-vám, ne-přá-te-lům k li-bo-sti,

10

neb v te-be dou-fa-jí-cí ne-bu-douť ni-kdy zkla-má-ni;
 neb v te-be dou-fa-jí-cí ne-bu-douť ni-kdy zkla-má-ni;
 neb v te-be dou-fa-jí-cí ne-bu-douť ni-kdy zkla-má-ni;
 neb v te-be dou-fa-jí-cí ne-bu-douť ni-kdy zkla-má-ni;

15

20

da-rmo je ssu-žu-jí-cí, tiť v po-tu-pu bu-dou dá-ni.
 da-rmo je ssu-žu-jí-cí, tiť v po-tu-pu bu-dou dá-ni.
 da-rmo je ssu-žu-jí-cí, tiť v po-tu-pu bu-dou dá-ni.
 da-rmo je ssu-žu-jí-cí, tiť v po-tu-pu bu-dou dá-ni.

26. Rozsud' mou při, Pane

Dačice, fol. 31r-32r

Judica me Deus etc.

5

D Roz - sud' mou při, Pa - ne, znáš však, žeť v ne - vi - ně krá -

A Roz - sud' mou při, Pa - ne, znáš však, žeť v ne - vi - ně krá -

T Roz - sud' mou při, Pa - ne, znáš však, žeť v ne - vi - ně krá -

B Roz - sud' mou při, Pa - ne, znáš však, žeť v ne - vi - ně krá -

10

D čím se vši u - při - mno - stí, ma - je v to - bě dou - fá - ní;

A čím se vši u - při - mno - stí, ma - je v to - bě dou - fá - ní;

T čím se vši u - při - mno - stí, ma - je v to - bě dou - fá - ní;

B čím se vši u - při - mno - stí, ma - je v to - bě dou - fá - ní;

15

D pro - tož vždy bez vrt - ká - ní dr - žím se tvé ve - le - bno - sti.

A pro - tož vždy bez vrt - ká - ní dr - žím se tvé ve - le - bno - sti.

T pro - tož vždy bez vrt - ká - ní dr - žím se tvé ve - le - bno - sti.

B pro - tož vždy bez vrt - ká - ní dr - žím se tvé ve - le - bno - sti.

27. Pán jest mé světlo

Dominus illuminatio etc.

Dačice, fol. 32v-33v

5

Pán jest pod - mé svět-lo ča - su vše - li - ké - ho, jest i stráž -
 Jest pod - půr - ce sil - ný ži - vo - ta mé - ho, kdož jest, je -

10

ce, ko - hož se mám bá - ti? Neb když - ko - li mo - ji ne - přá - te -
 hož bych se měl le - ka - ti? ti?

15

lé pro - ti mně ši - ku - jí se spo - le - čně, hle - da - jíc sehl - ti -
 lé pro - ti mně ši - ku - jí se spo - le - čně, hle - da - jíc sehl - ti -
 lé pro - ti mně ši - ku - jí se spo - le - čně, hle - da - jíc sehl - ti -
 lé pro - ti mně ši - ku - jí se spo - le - čně, hle - da - jíc sehl - ti -

20

ti mne ko - ne - čně, sa - mi bý - va - jí zka - ze - ni ce - le.
 ti mne ko - ne - čně, sa - mi bý - va - jí zka - ze - ni ce - le.
 ti mne ko - ne - čně, sa - mi bý - va - jí zka - ze - ni ce - le.
 ti mne ko - ne - čně, sa - mi bý - va - jí zka - ze - ni ce - le.

25

28. Těť' vzývám, Pane

Dačice, fol. 34r-35r

Ad te Domine clamabo etc.

5

D Těť' vzý - vám, Pa-ne, mé dou-fá - ní, ská - lo má i po-tě-šo - vá-ní,

A Těť' vzý - vám, Pa-ne, mé dou-fá - ní, ská - lo má i po-tě-šo - vá - ní,

T Těť' vzý - vám, Pa-ne, mé dou-fá - ní, ská - lo má i po-tě-šo - vá - ní,

B Těť' vzý - vám, Pa-ne, mé dou-fá - ní, ská - lo má i po-tě-šo - vá - ní,

10

D ó ne - o - dvra-cůjž se o - de mne, na - kloň mi - le svých u - ši ke mně,

A ó ne - o - dvra-cůjž se o - de mne, na - kloň mi - le svých u - ši ke mně,

T ó ne - o - dvra-cůjž se o - de mne, na - kloň mi - le svých u - ši ke mně,

B ó ne - o - dvra-cůjž se o - de mne, na - kloň mi - le svých u - ši ke mně,

15

20

D sic bu - du při-po - do - bně - ný k těm, kte-říž sou v hrob vlo-že - ni.

A sic bu - du při-po - do - bně - ný k těm, kte-říž sou v hrob vlo-že - ni.

T sic bu - du při-po - do - bně - ný k těm, kte-říž sou v hrob vlo-že - ni.

B sic bu - du při-po - do - bně - ný k těm, kte-říž sou v hrob vlo-že - ni.

29. Aj sveta panovníci

Dačice, fol. 35v-36r

Afferte Domino laudem etc.

5

Aj, svě - ta pa - no - v ní - ci, pr - vo - tnost v něm dr - ž í - cí,

Aj, svě - ta pa - no - v ní - ci, pr - vo - tnost v něm dr - ž í - cí,

Aj, svě - ta pa - no - v ní - ci, pr - vo - tnost v něm dr - ž í - cí,

Aj, svě - ta pa - no - v ní - ci, pr - vo - tnost v něm dr - ž í - cí,

10

znej - te Pá - na vy - šší - ho, že ka - ždá moc od ně - ho:

znej - te Pá - na vy - šší - ho, že ka - ždá moc od ně - ho:

znej - te Pá - na vy - šší - ho, že ka - ždá moc od ně - ho:

znej - te Pá - na vy - šší - ho, že ka - ždá moc od ně - ho:

15

pro - tož vdě - čnost u - ka - zuj - te, jmé - no Pá - ně vy - vy - šuj - te

pro - tož vdě - čnost u - ka - zuj - te, jmé - no Pá - ně vy - vy - šuj - te

pro - tož vdě - čnost u - ka - zuj - te, jmé - no Pá - ně vy - vy - šuj - te

pro - tož vdě - čnost u - ka - zuj - te, jmé - no Pá - ně vy - vy - šuj - te

20

25

v chrá - mě je - ho ve - le - bnos - ti, sklá - ně - jíc se s o - cho - tno - stí.

v chrá - mě je - ho ve - le - bnos - ti, sklá - ně - jíc se s o - cho - tno - stí.

v chrá - mě je - ho ve - le - bnos - ti, sklá - ně - jíc se s o - cho - tno - stí.

v chrá - mě je - ho ve - le - bnos - ti, sklá - ně - jíc se s o - cho - tno - stí.

30. Pane, budu tě slaviti

Dačice, fol. 36v-37v

Exaltabo te Domine etc.

5

D Pa - ne, bu - du tě sla - vi - ti, nebs mne bíd rá - čil zpro - sti - ti;

A Pa - ne, bu - du tě sla - vi - ti, nebs mne bíd rá - čil zpro - sti - ti;

T Pa - ne, bu - du tě sla - vi - ti, nebs mne bíd rá - čil zpro - sti - ti;

B Pa - ne, bu - du tě sla - vi - ti, nebs mne bíd rá - čil zpro - sti - ti;

10

D sla - vně též, že jsi mne zvý - šil a na - de mnou ne - po - tě - šil

A sla - vně též, že jsi mne zvý - šil a na - de mnou ne - po - tě - šil

T sla - vně též, že jsi mne zvý - šil a na - de mnou ne - po - tě - šil

B sla - vně též, že jsi mne zvý - šil a na - de mnou ne - po - tě - šil

15 20

D hle - da - jí - cích zka - že - ní mé - ho, be - ze vší bá - zně sou - du tvé - ho.

A hle - da - jí - cích zka - že - ní mé - ho, be - ze vší bá - zně sou - du tvé - ho.

T hle - da - jí - cích zka - že - ní mé - ho, be - ze vší bá - zně sou - du tvé - ho.

B hle - da - jí - cích zka - že - ní mé - ho, be - ze vší bá - zně sou - du tvé - ho.

31. Tvět', Pane, doufám velebnosti

Dačice, fol. 38r-39r

In te Domine speravi etc.

5

Tvět', Pa-ne, dou-fám ve-le - bno - sti, že mne na vě - čný čas

Tvět', Pa-ne, dou-fám ve-le - bno - sti, že mne na vě - čný čas

Tvět', Pa-ne, dou-fám ve-le - bno-sti, že mne na vě - čný čas

Tvět', Pa-ne, dou-fám ve-le - bno - sti, že mne na vě - čný čas

10

v han - bě ne - za - ne - cháš; ó do-kaž své pří - vě - ti - vo - sti

v han - bě ne - za - ne - cháš; ó do-kaž své pří - vě - ti - vo - sti

v han - bě ne - za - ne - cháš; ó do-kaž své pří - vě - ti - vo - sti

v han - bě ne - za - ne - cháš; ó do-kaž své pří - vě - ti - vo - sti

15

a pro se - be sa - mé - ho vy - svo-bod' mne od zlé - ho.

a pro se - be sa - mé - ho vy - svo-bod' mne od zlé - ho.

a pro se - be sa - mé - ho vy - svo-bod' mne od zlé - ho.

a pro se - be sa - mé - ho vy - svo-bod' mne od zlé - ho.

32. Přebílený každý člověk

Dačice, fol. 39v-40r

Beati quorum remissae etc.

5

D
Pře - bla - že - ný ka - ždý člo - věk ten bý - vá, k ně-muž se Bůh tak

A
Pře - bla - že - ný ka - ždý člo - věk ten bý - vá, k ně-muž se Bůh tak

T
Pře - bla - že - ný ka - ždý člo - věk ten bý - vá, k ně-muž se Bůh tak

B
Pře - bla - že - ný ka - ždý člo - věk ten bý - vá, k ně-muž se Bůh tak

10

D
mi - lo - stně o - zý - vá, že je - mu vše - cky hří - chy od - pu - stil

A
mi - lo - stně o - zý - vá, že je - mu vše - cky hří - chy od - pu - stil

T
mi - lo - stně o - zý - vá, že je - mu vše - cky hří - chy od - pu - stil

B
mi - lo - stně o - zý - vá, že je - mu vše - cky hří - chy od - pu - stil

15

D
i je - ho ka - ždý vý - stu - pek při - kryl, šťast - ný, ko -

A
i je - ho ka - ždý vý - stu - pek při - kryl, šťast - ný, ko -

T
i je - ho ka - ždý vý - stu - pek při - kryl, šťast - ný, ko -

B
i je - ho ka - ždý vý - stu - pek při - kryl, šťast - ný, ko -

20

D
muž Pán je - ho pro - vi - ně - ní ne - po - čí - tá, ni kte - rých

A
muž Pán je - ho pro - vi - ně - ní ne - po - čí - tá, ni kte - rých

T
muž Pán je - ho pro - vi - ně - ní ne - po - čí - tá, ni kte - rých

B
muž Pán je - ho pro - vi - ně - ní ne - po - čí - tá, ni kte - rých

pře - stou - pe - ní, je - hož srd - ce bez o - še - me - tno - stí
 pře - stou - pe - ní, je - hož srd - ce bez o - še - me - tno - stí
 pře - stou - pe - ní, je - hož srd - ce bez o - še - me - tno - stí
 pře - stou - pe - ní, je - hož srd - ce bez o - še - me - tno - stí

vzdá - le - no jest kaž - dé po - kry - to - sti.
 vzdá - le - no jest kaž - dé po - kry - to - sti.
 vzdá - le - no jest kaž - dé po - kry - to - sti.
 vzdá - le - no jest kaž - dé po - kry - to - sti.

33. Ej nuž spravedliví plesejte

Dačice, fol. 40v-41v

Exultate iusti etc.

5

D
Ej, nuž spra - ve - dli - ví ple - sej - te, s dík či - ně - ním Ho - spo - di - nu;
vámť nad ji - né slu - ší, to znej - te, ctí - ti jej v ka - ždou ho - di - nu;

A
Ej, nuž spra - ve - dli - ví ple - sej - te, s dík či - ně - ním Ho - spo - di - nu;
vámť nad ji - né slu - ší, to znej - te, ctí - ti jej v ka - ždou ho - di - nu;

T
Ej, nuž spra - ve - dli - ví ple - sej - te, s dík či - ně - ním Ho - spo - di - nu;
vámť nad ji - né slu - ší, to znej - te, ctí - ti jej v ka - ždou ho - di - nu;

B
Ej, nuž spra - ve - dli - ví ple - sej - te, s dík či - ně - ním Ho - spo - di - nu;
vámť nad ji - né slu - ší, to znej - te, ctí - ti jej v ka - ždou ho - di - nu;

10

D
v to se te - dy dej - te, ja - sný zvuk vy - dej - te Pá - na vždy chvá - líc;

A
v to se te - dy dej - te, ja - sný zvuk vy - dej - te Pá - na vždy chvá - líc;

T
v to se te - dy dej - te, ja - sný zvuk vy - dej - te Pá - na vždy chvá - líc;

B
v to se te - dy dej - te, ja - sný zvuk vy - dej - te Pá - na vždy chvá - líc;

15 20

D
har - fou, lout - nou zvu - čte, trou - bou, bu - bнем hlu - čte, jakž kdo můž nej - víc.

A
har - fou, lout - nou zvu - čte, trou - bou, bu - bнем hlu - čte, jakž kdo můž nej - víc.

T
har - fou, lout - nou zvu - čte, trou - bou, bu - bнем hlu - čte, jakž kdo můž nej - víc.

B
har - fou, lout - nou zvu - čte, trou - bou, bu - bнем hlu - čte, jakž kdo můž nej - víc.

34. Nechciť přestávati

Dačice, fol. 42r-43r

Benedicam Domino etc.

5

Ne - chciť pře - stá - va - ti, i v čas zar - mou-ce - ní své - ho,

Ne - chciť pře - stá - va - ti, i v čas zar - mou-ce - ní své - ho,

Ne - chciť pře - stá - va - ti, i v čas zar - mou-ce - ní své - ho,

Ne - chciť pře - stá - va - ti, i v čas zar - mou-ce - ní své - ho,

10

svý - mi ú - sty nej - vy - šší - ho vždy o - sla - vo - va - ti;

svý - mi ú - sty nej - vy - šší - ho vždy o - sla - vo - va - ti;

svý - mi ú - sty nej - vy - šší - ho vždy o - sla - vo - va - ti;

svý - mi ú - sty nej - vy - šší - ho vždy o - sla - vo - va - ti;

15

Pá - nem brž má du - še ště - dře bu - de se chlu - bi - ti,

Pá - nem brž má du - še ště - dře bu - de se chlu - bi - ti,

Pá - nem brž má du - še ště - dře bu - de se chlu - bi - ti,

Pá - nem brž má du - še ště - dře bu - de se chlu - bi - ti,

20

25

sly - šíc, chu - dí bu - dou mí - ti své z to - ho ro - zko - še.

sly - šíc, chu - dí bu - dou mí - ti své z to - ho ro - zko - še.

sly - šíc, chu - dí bu - dou mí - ti své z to - ho ro - zko - še.

sly - šíc, chu - dí bu - dou mí - ti své z to - ho ro - zko - še.

34b. Nechciť přestávati

Karolides, fol. 49v-50v

Benedicam Domino

5

D Ne - chciť pře - stá - va - ti, i v čas zar - mou-ce - ní své - ho,

A Ne - chciť pře - stá - va - ti, i v čas zar - mou-ce - ní své - ho,

T Ne - chciť pře - stá - va - ti, i v čas zar - mou-ce - ní své - ho,

B Ne - chciť pře - stá - va - ti, i v čas zar - mou-ce - ní své - ho,

10

D svý - mi ú - sty nej - vy - šší - ho vždy o - sla - vo - va - ti;

A svý - mi ú - sty nej - vy - šší - ho vždy o - sla - vo - va - ti;

T svý - mi ú - sty nej - vy - šší - ho vždy o - sla - vo - va - ti;

B svý - mi ú - sty nej - vy - šší - ho vždy o - sla - vo - va - ti;

15

D Pá - nem brž má du - še ště - dře bu - de se chlu - bi - ti,

A Pá - nem brž má du - še ště - dře bu - de se chlu - bi - ti,

T Pá - nem brž má du - še ště - dře bu - de se chlu - bi - ti,

B Pá - nem brž má du - še ště - dře bu - de se chlu - bi - ti,

20 25

D sly - šíc, chu - dí bu - dou mí - ti své z to - ho ro - zko - še.

A sly - šíc, chu - dí bu - dou mí - ti své z to - ho ro - zko - še.

T sly - šíc, chu - dí bu - dou mí - ti své z to - ho ro - zko - še.

B sly - šíc, chu - dí bu - dou mí - ti své z to - ho ro - zko - še.

35. Vstup na odpor

Dačice, fol. 43v-45r

Judica Domine nocentes etc.

5 #

D Vstup na o - dpor mým o - dpůr - cím, boj vy- hlas se mnou vál-čí - cím,

A Vstup na o - dpor mým o - dpůr - cím, boj vy- hlas se mnou vál-čí - cím,

T Vstup na o - dpor mým o - dpůr - cím, boj vy- hlas se mnou vál-čí - cím,

B Vstup na o - dpor mým o - dpůr - cím, boj vy- hlas se mnou vál-čí - cím,

10

ó Pa-ne, štít svůj a o - dě - ní po - chy- tě, vstaň mu k spo- mo - že - ní,

ó Pa-ne, štít svůj a o - dě - ní po - chy- tě, vstaň mu k spo- mo - že - ní,

ó Pa-ne, štít svůj a o - dě - ní po - chy- tě, vstaň mu k spo- mo - že - ní,

ó Pa-ne, štít svůj a o - dě - ní po - chy- tě, vstaň mu k spo- mo - že - ní,

15 20

za - šer - muj ko- pím pře- de mnou, pro - ti - vní - ci ať se zpět hnou;

za - šer - muj ko- pím pře- de mnou, pro - ti - vní - ci ať se zpět hnou;

za - šer - muj ko- pím pře- de mnou, pro - ti - vní - ci ať se zpět hnou;

za - šer - muj ko- pím pře- de mnou, pro - ti - vní - ci ať se zpět hnou;

25

k mé du- ši smu - tné se o - hlas, tvůj spo- mo- cník jsem v ka- ždý čas.

k mé du- ši smu - tné se o - hlas, tvůj spo- mo- cník jsem v ka- ždý čas.

k mé du- ši smu - tné se o - hlas, tvůj spo- mo- cník jsem v ka- ždý čas.

k mé du- ši smu - tné se o - hlas, tvůj spo- mo- cník jsem v ka- ždý čas.

35b. Vstup na odpor

Karolides, fol. 51r-52r

Judica Domine nocentes me

5

D Vstup na o - dpor mým o - dpůr - cím, boj vy - hlas se mnou vál - čí - cím,

A Vstup na o - dpor mým o - dpůr - cím, boj vy - hlas se mnou vál - čí - cím,

T Vstup na o - dpor mým o - dpůr - cím, boj vy - hlas se mnou vál - čí - cím,

B Vstup na o - dpor mým o - dpůr - cím, boj vy - hlas se mnou vál - čí - cím,

10

D ó Pa - ne, štít svůj a o - dě - ní po - chy - tě, vstaň mu k spo - mo - že - ní,

A ó Pa - ne, štít svůj a o - dě - ní po - chy - tě, vstaň mu k spo - mo - že - ní,

T ó Pa - ne, štít svůj a o - dě - ní po - chy - tě, vstaň mu k spo - mo - že - ní,

B ó Pa - ne, štít svůj a o - dě - ní po - chy - tě, vstaň mu k spo - mo - že - ní,

15 20

D za - šer - muj ko - pím pře - de mnou, pro - ti - vní - ci ať se zpět hnou;

A za - šer - muj ko - pím pře - de mnou, pro - ti - vní - ci ať se zpět hnou;

T za - šer - muj ko - pím pře - de mnou, pro - ti - vní - ci ať se zpět hnou;

B za - šer - muj ko - pím pře - de mnou, pro - ti - vní - ci ať se zpět hnou;

25

D k mé du - ši smu - tné se o - hlas, tvůj spo - mo - cník jsem v ka - ždý čas.

A k mé du - ši smu - tné se o - hlas, tvůj spo - mo - cník jsem v ka - ždý čas.

T k mé du - ši smu - tné se o - hlas, tvůj spo - mo - cník jsem v ka - ždý čas.

B k mé du - ši smu - tné se o - hlas, tvůj spo - mo - cník jsem v ka - ždý čas.

36. Zlost urputná bezbožného

Dačice, fol. 45v-46r

Dixit iniustus etc.

D
A
T
B

Zlost ur - pu - tná be - zbo - žné - ho
tať mu do - tud vždy la - ho - dí,
jest až mi ji -
jej k to -

5

stý svě - dek to - ho, že ne - má Bo - ží bá - zně:
mu i při - vo - dí, že bý - vá ho - den ká - zně,
stý svě - dek to - ho, že ne - má Bo - ží bá - zně:
mu i při - vo - dí, že bý - vá ho - den ká - zně,
stý svě - dek to - ho, že ne - má Bo - ží bá - zně:
mu i při - vo - dí, že bý - vá ho - den ká - zně,

10 15

mlu - vi - li co, vše ne - pra - vé, ne - při - pou - ští ra - dy zdra - vé
mlu - vi - li co, vše ne - pra - vé, ne - při - pou - ští ra - dy zdra - vé
mlu - vi - li co, vše ne - pra - vé, ne - při - pou - ští ra - dy zdra - vé
mlu - vi - li co, vše ne - pra - vé, ne - při - pou - ští ra - dy zdra - vé

20

D k své - mu v do - brém vzdě - lá - ní, ný - brž smý - šlí ne - pra - vo - sti,

A k své - mu v do - brém vzdě - lá - ní, ný - brž smý - šlí ne - pra - vo - sti,

T k své - mu v do - brém vzdě - lá - ní, ný - brž smý - šlí ne - pra - vo - sti,

B k své - mu v do - brém vzdě - lá - ní, ný - brž smý - šlí ne - pra - vo - sti,

25

D zmo - cňu - je se v ka - ždé zlo - sti, py - šně bez o - stý - chá - ní.

A zmo - cňu - je se v ka - ždé zlo - sti, py - šně bez o - stý - chá - ní.

T zmo - cňu - je se v ka - ždé zlo - sti, py - šně bez o - stý - chá - ní.

B zmo - cňu - je se v ka - ždé zlo - sti, py - šně bez o - stý - chá - ní.

37. Odvrz přec zavist

Noli aemulari etc.

Dačice, fol. 46v-48r

5

Od - vrz přec zá - vist, vi - da be - zbo - žné - ho ctí, zbo - žím, slá - vou

10

se zmo - cňo - va - ti; ne - pal se ště - stím člo - vě - ka hří - šné - ho

15

tak, že by ho chtěl ná - sle - do - va - ti: v ná - hlet' jis - tě bu -

20

dou zlí ro - zme - tá - ni, jsouc ja - ko trá - va v kvě - tu pod - řa - ti.

38. Nerač, Pane, v prchlivosti

Dačice, fol. 48v-49r

Domine ne in furore tuo etc.

5

D Ne - rač, Pa - ne, v pr - chli - vo - sti, v hně - vi - vo - sti

A Ne - rač, Pa - ne, v pr - chli - vo - sti, v hně - vi - vo - sti

T Ne - rač, Pa - ne, v pr - chli - vo - sti, v hně - vi - vo - sti

B Ne - rač, Pa - ne, v pr - chli - vo - sti, v hně - vi - vo - sti

10

D ke mně při - stu - po - va - ti: pře - hro - zné - ho za - han -

A ke mně při - stu - po - va - ti: pře - hro - zné - ho za - han -

T ke mně při - stu - po - va - ti: pře - hro - zné - ho za - han -

B ke mně při - stu - po - va - ti: pře - hro - zné - ho za - han -

15

D be - ní, za - tra - ce - ní sic mu - sil bych se bá - ti.

A be - ní, za - tra - ce - ní sic mu - sil bych se bá - ti.

T be - ní, za - tra - ce - ní sic mu - sil bych se bá - ti.

B be - ní, za - tra - ce - ní sic mu - sil bych se bá - ti.

Do - ka - vadž sem v bí - dě a ža - lo - sti, be - zbo - žník

Do - ka - vadž sem v bí - dě a ža - lo - sti, be - zbo - žník

Do - ka - vadž sem v bí - dě a ža - lo - sti, be - zbo - žník

Do - ka - vadž sem v bí - dě a ža - lo - sti, be - zbo - žník

pak v své vzá - cno - sti, u - lo - žil sem to mí - ti na pé - či,

pak v své vzá - cno - sti, u - lo - žil sem to mí - ti na pé - či,

pak v své vzá - cno - sti, u - lo - žil sem to mí - ti na pé - či,

pak v své vzá - cno - sti, u - lo - žil sem to mí - ti na pé - či,

bych ne - mlu - vil tvr - dých ře - čí; rad - če ú - sta svá

bych ne - mlu - vil tvr - dých ře - čí; rad - če ú - sta svá

bych ne - mlu - vil tvr - dých ře - čí; rad - če ú - sta svá

bych ne - mlu - vil tvr - dých ře - čí; rad - če ú - sta svá

i - zdou se - vří - ti, než so - bě ví - ce ško - di - ti.

i - zdou se - vří - ti, než so - bě ví - ce ško - di - ti.

i - zdou se - vří - ti, než so - bě ví - ce ško - di - ti.

i - zdou se - vří - ti, než so - bě ví - ce ško - di - ti.

40. Vždy sem na Pána čekal

Dačice, fol. 52v-53r

Expectans expectavi etc.

5

D Vždy sem na Pá - na če - kal s žá - do - stí, až

A Vždy sem na Pá - na če - kal s žá - do - stí, až

T Vždy sem na Pá - na če - kal s žá - do - stí, až

B Vždy sem na Pá - na če - kal s žá - do - stí, až

10

D se i k vo - lá - ní mé - mu o - hlá - sil u - sta - vi - čné - mu;

A se i k vo - lá - ní mé - mu o - hlá - sil u - sta - vi - čné - mu;

T se i k vo - lá - ní mé - mu o - hlá - sil u - sta - vi - čné - mu;

B se i k vo - lá - ní mé - mu o - hlá - sil u - sta - vi - čné - mu;

15

D i vy - tá - hl svou vše - mo - hou - cno - stí mne z ví - ru hlu - čí - cí -

A i vy - tá - hl svou vše - mo - hou - cno - stí mne z ví - ru hlu - čí - cí -

T i vy - tá - hl svou vše - mo - hou - cno - stí mne z ví - ru hlu - čí - cí -

B i vy - tá - hl svou vše - mo - hou - cno - stí mne z ví - ru hlu - čí - cí -

20

D ho, v něm z ba - hna smr - du - té - ho; ný - brž i to zpra - vil,

A ho, v něm z ba - hna smr - du - té - ho; ný - brž i to zpra - vil,

T ho, v něm z ba - hna smr - du - té - ho; ný - brž i to zpra - vil,

B ho, v něm z ba - hna smr - du - té - ho; ný - brž i to zpra - vil,

že jsem v be - zpe - čno - sti na ská - le pe - vno - sti,

že jsem v be - zpe - čno - sti na ská - le pe - vno - sti,

že jsem v be - zpe - čno - sti na ská - le pe - vno - sti,

že jsem v be - zpe - čno - sti na ská - le pe - vno - sti,

na niž mne po - sta - vil.

na niž mne po - sta - vil.

na niž mne po - sta - vil.

na niž mne po - sta - vil.

40b. Vždy sem na Pána čekal

Karolides, fol. 58r-59v

Expectans expectavi

5

D Vždy sem na Pá - na če - kal s žá - do - stí, až se i k vo - lá -

A Vždy sem na Pá - na če - kal s žá - do - stí, až se i k vo - lá -

T Vždy sem na Pá - na če - kal s žá - do - stí, až se i k vo - lá -

B Vždy sem na Pá - na če - kal s žá - do - stí, až se i k vo - lá -

10

D ní mé - mu o - hlá - sil u - sta - vi - čné - mu; i

A ní mé - mu o - hlá - sil u - sta - vi - čné - mu; i

T ní mé - mu o - hlá - sil u - sta - vi - čné - mu; i

B ní mé - mu o - hlá - sil u - sta - vi - čné - mu; i

15

D vy - tá - hl svou vše - mo - hou - cno - stí mne z ví - ru hlu - čí - cí -

A vy - tá - hl svou vše - mo - hou - cno - stí mne z ví - ru hlu - čí - cí -

T vy - tá - hl svou vše - mo - hou - cno - stí mne z ví - ru hlu - čí - cí -

B vy - tá - hl svou vše - mo - hou - cno - stí mne z ví - ru hlu - čí - cí -

20

D ho, v něm z ba - hna smr - du - té - ho; ný - brž i to zpra - vil,

A ho, v něm z ba - hna smr - du - té - ho; ný - brž i to zpra - vil,

T ho, v něm z ba - hna smr - du - té - ho; ný - brž i to zpra - vil,

B ho, v něm z ba - hna smr - du - té - ho; ný - brž i to zpra - vil,

že sem v be - zpe - čno - sti na ská - le pe -

že sem v be - zpe - čno - sti na ská - le pe -

že sem v be - zpe - čno - sti na ská - le pe -

že sem v be - zpe - čno - sti na ská - le pe -

vno - sti, na níž mne po - sta - vil.

vno - sti, na níž mne po - sta - vil.

vno - sti, na níž mne po - sta - vil.

vno - sti, na níž mne po - sta - vil.

41. Kdož všetečně nesoudí bídného

Dačice, fol. 53v-54r

Beatus vir qui intelligit etc.

5

D Kdož vše-te - čně ne - sou-dí bí - dné - ho, bu - diž Bůh mzda je - ho,

A Kdož vše-te - čně ne - sou-dí bí - dné - ho, bu - diž Bůh mzda je - ho,

T Kdož vše-te - čně ne - sou-dí bí - dné - ho, bu - diž Bůh mzda je - ho,

B Kdož vše-te - čně ne - sou-dí bí - dné - ho, bu - diž Bůh mzda je - ho,

10

D neb z mi - lo - sti ko - hož on sni - žu - je, zas ho po - vy - šu - je

A neb z mi - lo - sti ko - hož on sni - žu - je, zas ho po - vy - šu - je

T neb z mi - lo - sti ko - hož on sni - žu - je, zas ho po - vy - šu - je

B neb z mi - lo - sti ko - hož on sni - žu - je, zas ho po - vy - šu - je

15

D tak, a - by do - brých vě - cí v hoj - no - sti po - ží - val s ra - do - stí,

A tak, a - by do - brých vě - cí v hoj - no - sti po - ží - val s ra - do - stí,

T tak, a - by do - brých vě - cí v hoj - no - sti po - ží - val s ra - do - stí,

B tak, a - by do - brých vě - cí v hoj - no - sti po - ží - val s ra - do - stí,

20

D až nad tím ti, kdož mu u - tr - ha - jí stud, han - bu mí - va - jí.

A až nad tím ti, kdož mu u - tr - ha - jí stud, han - bu mí - va - jí.

T až nad tím ti, kdož mu u - tr - ha - jí stud, han - bu mí - va - jí.

B až nad tím ti, kdož mu u - tr - ha - jí stud, han - bu mí - va - jí.

25

42. Jak živých vod jelen žada

Dačice, fol. 54v-55v

Quemadmodum desiderat etc.

5

D
A
T
B

Jak ži-vých vod je-len žá - dá v ná - ra-mném u - na - ve - ní,
tak tě, můj Bo-že, též strá - dá du - še má v svém trá - pe - ní;

10

du - še má v lká-ní tru - chlém tou - ží po Bo-hu ži - vém;
du - še má v lká-ní tru - chlém tou - ží po Bo-hu ži - vém;
du - še má v lká-ní tru - chlém tou - ží po Bo-hu ži - vém;
du - še má v lká-ní tru - chlém tou - ží po Bo-hu ži - vém;

15 20

ach, sku-ro - liž se u - cá - ži před je-ho ve - le-bnou tvá - ří.
ach, sku-ro - liž se u - cá - ži před je-ho ve - le-bnou tvá - ří.
ach, sku-ro - liž se u - cá - ži před je-ho ve - le-bnou tvá - ří.
ach, sku-ro - liž se u - cá - ži před je-ho ve - le-bnou tvá - ří.

43. Bože můj, spravedlivý soudce

Dačice, fol. 56r-57r

Judica me Deus etc.

5

D Bo - že můj, spra - ve - dli - vý soud - ce, rač sám mou

A Bo - že můj, spra - ve - dli - vý - soud - ce, rač sám mou

T Bo - že můj, spra - ve - dli - vý soud - ce, rač sám mou

B Bo - že můj, spra - ve - dli - vý soud - ce, rač sám mou

10

D při na se vzí - ti a těch be - zbo - žných li - dí v brz -

A při na se vzí - ti a těch be - zbo - žných li - dí v brz -

T při na se vzí - ti a těch be - zbo - žných li - dí v brz -

B při na se vzí - ti a těch be - zbo - žných li - dí v brz -

15

D ce, zvlášť to - ho, jenž mne rmou - tí těž - ce,

A ce, zvlášť to - ho, jenž mne rmou - tí těž - ce,

T ce, zvlášť to - ho, jenž mne rmou - tí těž - ce,

B ce, zvlášť to - ho, jenž mne rmou - tí těž - ce,

20

D chtě mne vždy lsti - vě zka - zi - ti, mo - cně rač zpro - sti - ti.

A chtě mne vždy lsti - vě zka - zi - ti, mo - cně rač zpro - sti - ti.

T chtě mne vždy lsti - vě zka - zi - ti, mo - cně rač zpro - sti - ti.

B chtě mne vždy lsti - vě zka - zi - ti, mo - cně rač zpro - sti - ti.

43b. Bůž, spravedlivý soudce

Karolides, fol. 63v-64v

Judica me Deus

5

Bo - že můj, spra - ve - dli - vý soud - ce, rač sám mou

Bo - že můj, spra - ve - dli - vý soud - ce, rač sám mou

Bo - že můj, spra - ve - dli - vý soud - ce, rač sám mou

Bo - že můj, spra - ve - dli - vý soud - ce, rač sám mou

10

při na se vzí - ti; a těch be - zbo - žných li - dí v brz -

při na se vzí - ti; a těch be - zbo - žných li - dí v brz -

při na se vzí - ti; a těch be - zbo - žných li - dí v brz -

při na se vzí - ti; a těch be - zbo - žných li - dí v brz -

15

ce, zvlášť to - ho, jenž mne rmou - tí těž - ce,

ce, zvlášť to - ho, jenž mne rmou - tí těž - ce,

ce, zvlášť to - ho, jenž mne rmou - tí těž - ce,

ce, zvlášť to - ho, jenž mne rmou - tí těž - ce,

20

chtě mne vždy lsti - vě zka - zi - ti, mo - cně rač zpro - sti - ti.

chtě mne vždy lsti - vě zka - zi - ti, mo - cně rač zpro - sti - ti.

chtě mne vždy lsti - vě zka - zi - ti, mo - cně rač zpro - sti - ti.

chtě mne vždy lsti - vě zka - zi - ti, mo - cně rač zpro - sti - ti.

44. Co jsi činíval, Bože

Dačice, fol. 57v-59r

Deus auribus nostris etc.

5

D Co jsi či - ní - val, Bo - že, dáv - no, to v u - ši na - še

A Co jsi či - ní - val, Bo - že, dáv - no, to v u - ši na - še

T Co jsi či - ní - val, Bo - že, dáv - no, to v u - ši na - še

B Co jsi či - ní - val, Bo - že, dáv - no, to v u - ši na - še

10

D zvě - sto - vá - no od ot - cův, cos či - nil při nich nám

A zvě - sto - vá - no od ot - cův, cos či - nil při nich nám

T zvě - sto - vá - no od ot - cův, cos či - nil při nich nám

B zvě - sto - vá - no od ot - cův, cos či - nil při nich nám

15

D svěd - če - no o tvých di - vích; jak jsi mo - cně sám po - ha - ny

A svěd - če - no o tvých di - vích; jak jsi mo - cně sám po - ha - ny

T svěd - če - no o tvých di - vích; jak jsi mo - cně sám po - ha - ny

B svěd - če - no o tvých di - vích; jak jsi mo - cně sám po - ha - ny

20

D i s množ - stvím je - jich přeč vy - há - zel, a tu náš kmen na

A i s množ - stvím je - jich přeč vy - há - zel, a tu náš kmen na

T i s množ - stvím je - jich přeč vy - há - zel, a tu náš kmen na

B i s množ - stvím je - jich přeč vy - há - zel, a tu náš kmen na

Four-part vocal setting with lyrics in Czech. The music is written on four staves. The lyrics are: vše stra - ny v před - cích na - šich krá - sně roz - sá - zel. The key signature has one sharp (F#).

vše stra - ny v před - cích na - šich krá - sně roz - sá - zel.

vše stra - ny v před - cích na - šich krá - sně roz - sá - zel.

vše stra - ny v před - cích na - šich krá - sně roz - sá - zel.

vše stra - ny v před - cích na - šich krá - sně roz - sá - zel.

45. Mé srdce vzácných věcí

Dačice, fol. 59v-61r

Eructavit cor meum etc.

5

D Mé srd-ce vzá - cných vě - cí k zvě - sto - vá - ní za - zže - no, krá -

A Mé srd-ce vzá - cných vě - cí k zvě - sto - vá - ní za - zže - no, krá -

T Mé srd-ce vzá - cných vě - cí k zvě - sto - vá - ní za - zže - no, krá -

B Mé srd-ce vzá - cných vě - cí k zvě - sto - vá - ní za - zže - no, krá -

10

D li jich na čest k zpí - vá - ní, chciť ho svý - mi rty

A li jich na čest k zpí - vá - ní, chciť ho svý - mi rty

T li jich na čest k zpí - vá - ní, chciť ho svý - mi rty

B li jich na čest k zpí - vá - ní, chciť ho svý - mi rty

15

D o - sla - vo - va - ti víc, než u - mě - lý pí - sař muž psá - ti:

A o - sla - vo - va - ti víc, než u - mě - lý pí - sař muž psá - ti:

T o - sla - vo - va - ti víc, než u - mě - lý pí - sař muž psá - ti:

B o - sla - vo - va - ti víc, než u - mě - lý pí - sař muž psá - ti:

20

D tys nej - kra - šší nad vše - cky lid - ské sy - ny,

A tys nej - kra - šší nad vše - cky lid - ské sy - ny,

T tys nej - kra - šší nad vše - cky lid - ské sy - ny,

B tys nej - kra - šší nad vše - cky lid - ské sy - ny,

neb to - bě žá - dný v tom ne - ní po - do - bný; rto - vé tvo - ji slá - dnou vši

neb to - bě žá - dný v tom ne - ní po - do - bný; rto - vé tvo - ji slá - dnou vši

neb to - bě žá - dný v tom ne - ní po - do - bný; rto - vé tvo - ji slá - dnou vši

neb to - bě žá - dný v tom ne - ní po - do - bný; rto - vé tvo - ji slá - dnou vši

mi - lo - stí, již tě na - pl - nil Bůh i k vě - čno - sti.

mi - lo - stí, již tě na - pl - nil Bůh i k vě - čno - sti.

mi - lo - stí, již tě na - pl - nil Bůh i k vě - čno - sti.

mi - lo - stí, již tě na - pl - nil Bůh i k vě - čno - sti.

46. Bůh jest sám naše outočiště

Dačice, fol. 61v-62r

Deus refugium etc.

5

D Bůh jest sám na-še ou-to - či-ště, v čas ssou-že-ní na kaž-dém mí - stě,

A Bůh jest sám na-še ou-to - či - ště, v čas ssou-že-ní na kaž-dém mí - stě,

T Bůh jest sám na-še ou-to - či - ště, v čas ssou-že-ní na kaž-dém mí - stě,

B Bůh jest sám na-še ou-to - či - ště, v čas ssou-že-ní na kaž-dém mí - stě,

10

D ont' nám u - dí-li po - mo-ci i o-chra-ny dnem i no - cí;

A ont' nám u - dí-li po - mo - ci i o-chra-ny dnem i no - cí;

T ont' nám u - dí-li po - mo - ci i o-chra-ny dnem i no - cí;

B ont' nám u - dí-li po - mo - ci i o-chra-ny dnem i no - cí;

15 20

D pro-tož se ne-bu-de-me bá - ti, byť i svět ne-měl dé-le stá - ti,

A pro-tož se ne-bu-de-me bá - ti, byť i svět ne-měl dé-le stá - ti,

T pro-tož se ne-bu-de-me bá - ti, byť i svět ne-měl dé-le stá - ti,

B pro-tož se ne-bu-de-me bá - ti, byť i svět ne-měl dé-le stá - ti,

25

D a - neb do moř-ských pro - pa-stí kle - sa-ly by hor vý - so - sti.

A a - neb do moř-ských pro - pa - stí kle - sa-ly by hor vý - so - sti.

T a - neb do moř-ských pro - pa - stí kle - sa-ly by hor vý - so - sti.

B a - neb do moř-ských pro - pa - stí kle - sa-ly by hor vý - so - sti.

5

Vši - ckni v ten - to čas, ó li - dé, svůj hlas ja - sný

Vši - ckni v ten - to čas, ó li - dé, svůj hlas ja - sný

Vši - ckni v ten - to čas, ó li - dé, svůj hlas ja - sný

Vši - ckni v ten - to čas, ó li - dé, svůj hlas ja - sný

10

vy-dej-te, ru kou ple-sej-te, Bo - hu zpí-va-jíc, zvu - čně jej chvá - líc;

vy-dej-te, ru kou ple-sej-te, Bo - hu zpí-va-jíc, zvu - čně jej chvá - líc;

vy-dej-te, ru kou ple-sej-te, Bo - hu zpí-va-jíc, zvu - čně jej chvá - líc;

vy-dej-te, ru - kou ple-sej - te, Bo - hu zpí-va-jíc, zvu - čně jej chvá - líc;

15

ne - boť jest on Pán všech nej - vy - šší sám, Bůh vel -

ne - boť jest on Pán všech nej - vy - šší sám, Bůh vel -

ne - boť jest on Pán všech nej - vy - šší sám, Bůh vel -

ne - boť jest on Pán všech nej - vy - šší sám, Bůh vel -

20

mi hro-zný, král vše-ho mož - ný, vše- cken svou mo-cí svět zpra-vu- jí - cí.

mi hro-zný, král vše-ho mož - ný, vše- cken svou mo-cí svět zpra-vu- jí - cí.

mi hro-zný, král vše-ho mož - ný, vše- cken svou mo-cí svět zpra-vu- jí - cí.

mi hro-zný, král vše-ho mož - ný, vše- cken svou mo-cí svět zpra-vu- jí - cí.

48. Hospodin vši chvály hodný

Dačice, fol. 63v-64r

Magnus Dominus etc.

5

D Ho - spo - din vši chvá - ly ho - dný v své všu - dy slá - vě ač zje - vný,

A Ho - spo - din vši chvá - ly ho - dný v své všu - dy slá - vě ač zje - vný,

T Ho - spo - din vši chvá - ly ho - dný v své všu - dy slá - vě ač zje - vný,

B Ho - spo - din vši chvá - ly ho - dný v své všu - dy slá - vě ač zje - vný,

10

D však se v ní nej - víc zná - ti dá - vá na své ho - ře, kdež vždy zů - stá - vá,

A však se v ní nej - víc zná - ti dá - vá na své ho - ře, kdež vždy zů - stá - vá,

T však se v ní nej - víc zná - ti dá - vá na své ho - ře, kdež vždy zů - stá - vá,

B však se v ní nej - víc zná - ti dá - vá na své ho - ře, kdež vždy zů - stá - vá,

15 20

D aj v krá - sném po - lo - že - ní ho - ra Si - on na ze - mi, k půl - noč - ní st

A aj v krá - sném po - lo - že - ní ho - ra Si - on na ze - mi, k půl - noč - ní st

T aj v krá - sném po - lo - že - ní ho - ra Si - on na ze - mi, k půl - noč - ní st

B aj v krá - sném po - lo - že - ní ho - ra Si - on na ze - mi, k půl - noč - ní st

25

D ně le - ží - cí, vše - cken kraj o - zdo - bu - jí - cí; tuť jest krá - le

A ně le - ží - cí, vše - cken kraj o - zdo - bu - jí - cí; tuť jest krá - le

T ně le - ží - cí, vše - cken kraj o - zdo - bu - jí - cí; tuť jest krá - le

B ně le - ží - cí, vše - cken kraj o - zdo - bu - jí - cí; tuť jest krá - le

30

ve - li - ké - ho nej - sla - vněj - ší mě - sto je - ho.

ve - li - ké - ho nej - sla - vněj - ší mě - sto je - ho.

ve - li - ké - ho nej - sla - vněj - ší mě - sto je - ho.

ve - li - ké - ho nej - sla - vněj - ší mě - sto je - ho.

49. Všickni národové pozorujte

Dačice, fol. 64v-65r

Audite haec omnes etc.

5

D Vši - ckni ná - ro - do - vé po - zo - ruj - te, kte - řiž v svě - tě

A Vši - ckni ná - ro - do - vé po - zo - ruj - te, kte - řiž v svě - tě

T Vši - ckni ná - ro - do - vé po - zo - ruj - te, kte - řiž v svě - tě

B Vši - ckni ná - ro - do - vé po - zo - ruj - te, kte - řiž v svě - tě

10

D kde - ko - li by - dlí - te, tak do - bře níz - cí ja - ko i vy - šší,

A kde - ko - li by - dlí - te, tak do - bře níz - cí ja - ko i vy - šší,

T kde - ko - li by - dlí - te, tak do - bře níz - cí ja - ko i vy - šší,

B kde - ko - li by - dlí - te, tak do - bře níz - cí ja - ko i vy - šší,

15

D bo - ha - tí, chu - dí na - kloň - te u - ši; má ú - sta zvlá -

A bo - ha - tí, chu - dí na - kloň - te u - ši; má ú - sta zvlá -

T bo - ha - tí, chu - dí na - kloň - te u - ši; má ú - sta zvlá -

B bo - ha - tí, chu - dí na - kloň - te u - ši; má ú - sta zvlá -

20

D štní vy - ne - sou mou - drost, mé srd - ce vů - bec skry - tou ro - zu - mnost;

A štní vy - ne - sou mou - drost, mé srd - ce vů - bec skry - tou ro - zu - mnost;

T štní vy - ne - sou mou - drost, mé srd - ce vů - bec skry - tou ro - zu - mnost;

B štní vy - ne - sou mou - drost, mé srd - ce vů - bec skry - tou ro - zu - mnost;

pil - ně to též sám chci roz - va - žo - va - ti,
 pil - ně to též sám chci roz - va - žo - va - ti,
 pil - ně to též sám chci roz - va - žo - va - ti,
 pil - ně to též sám chci roz - va - žo - va - ti,

o týchž vě - cech ná - bo - žně i zpí - va - ti.
 o týchž vě - cech ná - bo - žně i zpí - va - ti.
 o týchž vě - cech ná - bo - žně i zpí - va - ti.
 o týchž vě - cech ná - bo - žně i zpí - va - ti.

50. Nejsilnější Bůh, všeho tvorů Pán

Dačice, fol. 65v-67r

Deus Deorum etc.

5

D Nej - sil - něj - ší Bůh, vše - ho tvo - ru Pán, již' pro - mlu - ví pře -

A Nej - sil - něj - ší Bůh, vše - ho tvo - ru Pán, již' pro - mlu - ví pře -

T Nej - sil - něj - ší Bůh, vše - ho tvo - ru Pán, již' pro - mlu - ví pře -

B Nej - sil - něj - ší Bůh, vše - ho tvo - ru Pán, již' pro - mlu - ví pře -

10

D de vším svě - tem k vám z hra - du Si - o - na své - ho by - dle - ní,

A de vším svě - tem k vám z hra - du Si - o - na své - ho by - dle - ní,

T de vším svě - tem k vám z hra - du Si - o - na své - ho by - dle - ní,

B de vším svě - tem k vám z hra - du Si - o - na své - ho by - dle - ní,

15

D svou zje - ví slá - vu vás k za - han - be - ní; aj, již' se bé - ře;

A svou zje - ví slá - vu vás k za - han - be - ní; aj, již' se bé - ře;

T svou zje - ví slá - vu vás k za - han - be - ní; aj, již' se bé - ře;

B svou zje - ví slá - vu vás k za - han - be - ní; aj, již' se bé - ře;

20 25

D již ví - ce k tak množ - ství ml - če - ti nech - ce mar - ných ná - bo - žen - ství.

A již ví - ce k tak množ - ství ml - če - ti nech - ce mar - ných ná - bo - žen - ství.

T již ví - ce k tak množ - ství ml - če - ti nech - ce mar - ných ná - bo - žen - ství.

B již ví - ce k tak množ - ství ml - če - ti nech - ce mar - ných ná - bo - žen - ství.

51. Ach Bože, hojný v milosrdenství

Dačice, fol. 67v-69v

Miserere mei Deus etc.

5

Ach Bo-že, hoj - ný v mi-lo - sr - den - ství, i na - de mnou

Ach Bo-že, hoj - ný v mi-lo - sr - den - ství, i na - de mnou

Ach Bo-že, hoj - ný v mi-lo - sr - den - ství, i na - de mnou

Ach Bo-že, hoj - ný v mi-lo - sr - den - ství, i na - de mnou

10

těž rač se smi-lo - va - ti, vý - stu - pky mé sám vše-cky vy - ma - za - ti,

těž rač se smi-lo - va - ti, vý - stu - pky mé sám vše-cky vy - ma - za - ti,

těž rač se smi-lo - va - ti, vý - stu - pky mé sám vše-cky vy - ma - za - ti,

těž rač se smi-lo - va - ti, vý - stu - pky mé sám vše-cky vy - ma - za - ti,

15

u - čiň to pro své do - bro - ty množ - ství; ó ty při - spěj,

u - čiň to pro své do - bro - ty množ - ství; ó ty při - spěj,

u - čiň to pro své do - bro - ty množ - ství; ó ty při - spěj,

u - čiň to pro své do - bro - ty množ - ství; ó ty při - spěj,

20

25

těť vzý - vám sa - mé - ho, ty mne ob - mej od mých všech ne - pra - vo - stí;

těť vzý - vám sa - mé - ho, ty mne ob - mej od mých všech ne - pra - vo - stí;

těť vzý - vám sa - mé - ho, ty mne ob - mej od mých všech ne - pra - vo - stí;

těť vzý - vám sa - mé - ho, ty mne ob - mej od mých všech ne - pra - vo - stí;

30

D slož ze mne bří - mě hří - cha těž - ké - ho,

A slož ze mne bří - mě hří - cha těž - ké - ho,

T slož ze mne bří - mě hří - cha těž - ké - ho,

B slož ze mne bří - mě hří - cha těž - ké - ho,

35

D pro něž to - bě jsem v ve - li - ké mrz - ko - sti.

A pro něž to - bě jsem v ve - li - ké mrz - ko - sti.

T pro něž to - bě jsem v ve - li - ké mrz - ko - sti.

B pro něž to - bě jsem v ve - li - ké mrz - ko - sti.

5

Proč se na - dý - máš svou vzá - cno - stí, ne - šťast - ný člo - vě - če?

Proč se na - dý - máš svou vzá - cno - stí, ne - šťast - ný člo - vě - če?

Proč se na - dý - máš svou vzá - cno - stí, ne - šťast - ný člo - vě - če?

Proč se na - dý - máš svou vzá - cno - stí, ne - šťast - ný člo - vě - če?

10

Proč se chlu - biš ne - šle - chet - no - stí? Však Bůh jest svých stráž -

Proč se chlu - biš ne - šle - chet - no - stí? Však Bůh jest svých stráž -

Proč se chlu - biš ne - šle - chet - no - stí? Však Bůh jest svých stráž -

Proč se chlu - biš ne - šle - chet - no - stí? Však Bůh jest svých stráž -

15

ce: an je do - bro - ti - vost je - ho stí - há dne ka - ždé - ho.

ce: an je do - bro - ti - vost je - ho stí - há dne ka - ždé - ho.

ce: an je do - bro - ti - vost je - ho stí - há dne ka - ždé - ho.

ce: an je do - bro - ti - vost je - ho stí - há dne ka - ždé - ho.

53. Všickni lidé jsou od přirození

Dačice, fol. 71v-73r

Dixit insipiens etc.

5

D Vši - ckni li - dé jsou od při - ro - ze - ní, če - hož na ně jich

A Vši - ckni li - dé jsou od při - ro - ze - ní, če - hož na ně jich

T Vši - ckni li - dé jsou od při - ro - ze - ní, če - hož na ně jich

B Vši - ckni li - dé jsou od při - ro - ze - ní, če - hož na ně jich

10

D zlos - ti do - ka - zu - jí, v něž se v ka - ždý věk mrz - ce po - hři - žu - jí

A zlos - ti do - ka - zu - jí, v něž se v ka - ždý věk mrz - ce po - hři - žu - jí

T zlos - ti do - ka - zu - jí, v něž se v ka - ždý věk mrz - ce po - hři - žu - jí

B zlos - ti do - ka - zu - jí, v něž se v ka - ždý věk mrz - ce po - hři - žu - jí

15

D v tom o Bo - hu blá - zno - věm smý - šle - ní, že ho ne - ní.

A v tom o Bo - hu blá - zno - věm smý - šle - ní, že ho ne - ní.

T v tom o Bo - hu blá - zno - věm smý - šle - ní, že ho ne - ní.

B v tom o Bo - hu blá - zno - věm smý - šle - ní, že ho ne - ní.

54. Můj Bože, v jistém spasení

Domine salvum me fac ...

Karolides, fol. 82v-84r

5

Můj Bo-že, v ji- stém spa- se- ní rač mne vždy před-ce zdr-žo-va - ti

Můj Bo-že, v ji- stém spa- se- ní rač mne vždy před-ce zdr-žo-va - ti

Můj Bo-že, v ji- stém spa- se- ní rač mne vždy před-ce zdr-žo-va - ti

Můj Bo-že, v ji- stém spa- se- ní rač mne vždy před-ce zdr-žo-va - ti

10

a moc-ně mé - pře za-stá - va - ti, máš hoj - nost k to-mu u - mě-ní,

a moc-ně mé - pře za-stá - va - ti, máš hoj - nost k to-mu u - mě-ní,

a moc-ně mé - pře za-stá - va - ti, máš hoj - nost k to-mu u - mě-ní,

a moc-ně mé - pře za-stá - va - ti, máš hoj - nost k to-mu u - mě-ní,

15

20

rač u - ší svých na - klo-ni - ti a pro-sbu mou vy - sly-še mi - le,

rač u - ší svých na - klo-ni - ti a pro-sbu mou vy - sly-še mi - le,

rač u - ší svých na - klo-ni - ti a pro-sbu mou vy - sly-še mi - le,

rač u - ší svých na - klo-ni - ti a pro-sbu mou vy - sly-še mi - le,

25

můj Pa-ne, i hned té-to chví - le mé po-tře-by na - pl - ni - ti.

můj Pa-ne, i hned té-to chví - le mé po-tře-by na - pl - ni - ti.

můj Pa-ne, i hned té-to chví - le mé po-tře-by na - pl - ni - ti.

můj Pa-ne, i hned té-to chví - le mé po-tře-by na - pl - ni - ti.

55. Ó Bože, vyslyš mé žádosti

Karolides, fol. 84v-85v

Exaudi Deus orationem

5

D Ó Bo - že, vy - slyš mé žá - do - sti a ne - vzda - luj přeč

A Ó Bo - že, vy - slyš mé žá - do - sti a ne - vzda - luj přeč

T Ó Bo - že, vy - slyš mé žá - do - sti a ne - vzda - luj přeč

B Ó Bo - že, vy - slyš mé žá - do - sti a ne - vzda - luj přeč

10

D své mi - lo - sti; rá - čiž na mou bí - du a lka - ní

A své mi - lo - sti; rá - čiž na mou bí - du a lka - ní

T své mi - lo - sti; rá - čiž na mou bí - du a lka - ní

B své mi - lo - sti; rá - čiž na mou bí - du a lka - ní

15

D po - pa - tří - ti do - bro - ti - vě, mne sly - še - ti mi - lo - sti -

A po - pa - tří - ti do - bro - ti - vě, mne sly - še - ti mi - lo - sti -

T po - pa - tří - ti do - bro - ti - vě, mne sly - še - ti mi - lo - sti -

B po - pa - tří - ti do - bro - ti - vě, mne sly - še - ti mi - lo - sti -

20

D vě v mém ú - pě - ní a na - ří - ká - ní.

A vě v mém ú - pě - ní a na - ří - ká - ní.

T vě v mém ú - pě - ní a na - ří - ká - ní.

B vě v mém ú - pě - ní a na - ří - ká - ní.

5

D Ó Bo-že můj, pro své smi-lo - vá - ní viz to - ho zlost -

A Ó Bo-že můj, pro své smi-lo - vá - ní viz to - ho zlost -

T Ó Bo-že můj, pro své smi-lo - vá - ní viz to - ho zlost -

B Ó Bo-že můj, pro své smi-lo - vá - ní viz to - ho zlost -

10

ní - ka zlá je - dná - ní, jak vždy hle - dá mé du - še k se-žrá -

ní - ka zlá je - dná - ní, jak vždy hle - dá mé du - še k se-žrá -

ní - ka zlá je - dná - ní, jak vždy hle - dá mé du - še k se-žrá -

ní - ka zlá je - dná - ní, jak vždy hle - dá mé du - še k se-žrá -

15

ní boj ve - da dne ka - ždé - ho s ním brž mno - zí té -

ní boj ve - da dne ka - ždé - ho s ním brž mno - zí té -

ní boj ve - da dne ka - ždé - ho s ním brž mno - zí té -

ní boj ve - da dne ka - ždé - ho s ním brž mno - zí té -

20 25

hož ú - my - sla zlé - ho u - si - lu - jí mne se - hlti - ti bíd - né - ho,

hož ú - my - sla zlé - ho u - si - lu - jí mne se - hlti - ti bíd - né - ho,

hož ú - my - sla zlé - ho u - si - lu - jí mne se - hlti - ti bíd - né - ho,

hož ú - my - sla zlé - ho u - si - lu - jí mne se - hlti - ti bíd - né - ho,

D
já však, Pa - ne, strach ča - su vše - li - ké - ho pře - má - hám na - dě - jí.

A
já však, Pa - ne, strach ča - su vše - li - ké - ho pře - má - hám na - dě - jí.

T
já však, Pa - ne, strach ča - su vše - li - ké - ho pře - má - hám na - dě - jí.

B
já však, Pa - ne, strach ča - su vše - li - ké - ho pře - má - hám na - dě - jí.

57. O udeľ mi svého smilování

Dačice, fol. 76v-77v

Miserere mei Deus etc.

5

D
A
T
B

Ó u - děl mi své - ho smi - lo - vá - ní, v to -

10

běť sklá - dám své, Bo - že, dou - fá - ní, nebť ne - na - lé -

běť sklá - dám své, Bo - že, dou - fá - ní, nebť ne - na - lé -

běť sklá - dám své, Bo - že, dou - fá - ní, nebť ne - na - lé -

běť sklá - dám své, Bo - že, dou - fá - ní, nebť ne - na - lé -

15

zá na - dě - je mé srd - ce, než v kří - del tvých mne za - stě -

zá na - dě - je mé srd - ce, než v kří - del tvých mne za - stě -

zá na - dě - je mé srd - ce, než v kří - del tvých mne za - stě -

zá na - dě - je mé srd - ce, než v kří - del tvých mne za - stě -

20

ňo - vá - ní, až ta smu - tná přeč o - dej - de vi - chři - ce.

ňo - vá - ní, až ta smu - tná přeč o - dej - de vi - chři - ce.

ňo - vá - ní, až ta smu - tná přeč o - dej - de vi - chři - ce.

ňo - vá - ní, až ta smu - tná přeč o - dej - de vi - chři - ce.

58. Vy, jenž se za soudce držíte

Dačice, fol. 78r-79r

Si vere utique iustitiam etc.

5

D Vy, jenž se za soud - ce dr - ží - te, o - znam - te

A Vy, jenž se za soud - ce dr - ží - te, o - znam - te

T Vy, jenž se za soud - ce dr - ží - te, o - znam - te

B Vy, jenž se za soud - ce dr - ží - te, o - znam - te

10

D mi v u - pří - mno - sti; tak - li po - dle spra - vedl - no - sti,

A mi v u - pří - mno - sti; tak - li po - dle spra - vedl - no - sti,

T mi v u - pří - mno - sti; tak - li po - dle spra - vedl - no - sti,

B mi v u - pří - mno - sti; tak - li po - dle spra - vedl - no - sti,

15

D jakž na vás pří - slu - ší sou - dí - te? Zná - te - li to

A jakž na vás pří - slu - ší sou - dí - te? Zná - te - li to

T jakž na vás pří - slu - ší sou - dí - te? Zná - te - li to

B jakž na vás pří - slu - ší sou - dí - te? Zná - te - li to

20

D jsouc zvy - še - ni, že však i vy jste smr - tedl - ní.

A jsouc zvy - še - ni, že však i vy jste smr - tedl - ní.

T jsouc zvy - še - ni, že však i vy jste smr - tedl - ní.

B jsouc zvy - še - ni, že však i vy jste smr - tedl - ní.

59. Ó Bože, rač se ohlédnouti

Dačice, fol. 79v-82r

Eripe me ab inimicis etc.

5

D Ó Bo-že, rač se o-hlé - dnou-ti, z mých ne-přá-tel mne vy-trh - nou - ti,

A Ó Bo-že, rač se o-hlé - dnou - ti, z mých ne-přá-tel mne vy-trh-nou - ti,

T Ó Bo-že, rač se o-hlé - dnou - ti, z mých ne-přá-tel mne vy-trh-nou - ti,

B Ó Bo-že, rač se o-hlé - dnou - ti, z mých ne-přá-tel mne vy-trh-nou - ti,

10

vy - jdi vstříc pro-ti jich zlo-sti a po-stav mne v be - zpe - čno - sti;

vy - jdi vstříc pro-ti jich zlo - sti a po-stav mne v be - zpe - čno - sti;

vy - jdi vstříc pro-ti jich zlo - sti a po-stav mne v be - zpe - čno - sti;

vy - jdi vstříc pro-ti jich zlo - sti a po-stav mne v be - zpe - čno - sti;

15

20

zbav mne li - dí tak ne-šle-chet - ných, však ne-pra - vost pá-še ka - ždý z nich;

zbav mne li - dí tak ne-šle-chet - ných, však ne-pra - vost pá-še ka - ždý z nich;

zbav mne li - dí tak ne-šle-chet - ných, však ne-pra - vost pá-še ka - ždý z nich;

zbav mne li - dí tak ne-šle-chet - ných, však ne-pra - vost pá-še ka - ždý z nich;

25

těch kte-říž na tě ne - dba - jí, krev ne - vi - nou vy - lé - va - jí.

těch kte-říž na tě ne - dba - jí, krev ne - vi - nou vy - lé - va - jí.

těch kte-říž na tě ne - dba - jí, krev ne - vi - nou vy - lé - va - jí.

těch kte-říž na tě ne - dba - jí, krev ne - vi - nou vy - lé - va - jí.

60. Jenž jsi nás dal v rozptýlení

Dačice, fol. 82v-83r

Deus repulisti nos etc.

5

D Jenž jsi nás dal v roz-ptý - le - ní své - ho hně-vu v za - pá - le - ní,

A Jenž jsi nás dal v roz-ptý - le - ní své - ho hně-vu v za - pá - le - ní,

T Jenž jsi nás dal v roz - ptý - le - ní své - ho hně-vu v za - pá - le - ní,

B Jenž jsi nás dal v roz-ptý - le - ní své - ho hně-vu v za - pá - le - ní,

10

D rač se, Bo - že, od - hli - vi - ti, k nám se za-se na - vrá - ti - ti:

A rač se, Bo - že, od - hli - vi - ti, k nám se za-se na - vrá - ti - ti:

T rač se, Bo - že, od - hli - vi - ti, k nám se za-se na - vrá - ti - ti:

B rač se, Bo - že, od - hli - vi - ti, k nám se za-se na - vrá - ti - ti:

15 20

D tys po-hnul ze - mí pře - hro - zně a roz-trhls ji pře - ža - lost - ně;

A tys po-hnul ze - mí pře - hro - zně a roz-trhls ji pře - ža - lost - ně;

T tys po-hnul ze - mí pře - hro - zně a roz-trhls ji pře - ža - lost - ně;

B tys po-hnul ze - mí pře - hro - zně a roz-trhls ji pře - ža - lost - ně;

25

D spojž ji a u-zdrav je - jí rá - ny, nebt' se chvě - je na vše-cky stra - ny.

A spojž ji a u-zdrav je - jí rá - ny, nebt' se chvě - je na vše-cky stra - ny.

T spojž ji a u-zdrav je - jí rá - ny, nebt' se chvě - je na vše-cky stra - ny.

B spojž ji a u-zdrav je - jí rá - ny, nebt' se chvě - je na vše-cky stra - ny.

61. Ó Bože, slyš mé volání

Dačice, fol. 83v-84r

Exaudi Deus etc.

5

Ó Bo - že, slyš mé vo - lá - ní, má vzdy - chá - ní,

Ó Bo - že, slyš mé vo - lá - ní, má vzdy - chá - ní,

Ó Bo - že, slyš mé vo - lá - ní, má vzdy - chá - ní,

Ó Bo - že, slyš mé vo - lá - ní, má vzdy - chá - ní,

10

kte - ráž k to - bě od - sí - lám; jáť z kon - čin ze - mě da -

kte - ráž k to - bě od - sí - lám; jáť z kon - čin ze - mě da -

kte - ráž k to - bě od - sí - lám; jáť z kon - čin ze - mě da -

kte - ráž k to - bě od - sí - lám; jáť z kon - čin ze - mě da -

15

le - kých, v ú zko - stech svých sr - de - čně k to - bě vo - lám.

le - kých, v ú zko - stech svých sr - de - čně k to - bě vo - lám.

le - kých, v ú zko - stech svých sr - de - čně k to - bě vo - lám.

le - kých, v ú - zko - stech svých sr - de - čně k to - bě vo - lám.

62. Má duše vždy Boha vzývá

Dačice, fol. 84v-85r

Nonne Deo subiecta etc.

5

D Má du - še vždy Bo - ha vzý - vá, v něm sa-mém i od-po-čí - vá;

A Má du - še vždy Bo - ha vzý - vá, v něm sa-mém i od-po-čí - vá;

T Má du - še vždy Bo - ha vzý - vá, v něm sa-mém i od-po-čí - vá;

B Má du - še vždy Bo - ha vzý - vá, v něm sa-mém i od-po-čí - vá;

10

D ont' jest pů - vod spa-se - ní mé - ho, on hrad můj, on mé zvý - še - ní,

A ont' jest pů - vod spa-se - ní mé - ho, on hrad můj, on mé zvý - še - ní,

T ont' jest pů - vod spa-se - ní mé - ho, on hrad můj, on mé zvý - še - ní,

B ont' jest pů - vod spa-se - ní mé - ho, on hrad můj, on mé zvý - še - ní,

15 20

D on mne v čas mé - ho ssou - že - ní chrá - ní od pá-du ško - dli - vé - ho.

A on mne v čas mé - ho ssou - že - ní chrá - ní od pá-du ško - dli - vé - ho.

T on mne v čas mé - ho ssou - že - ní chrá - ní od pá-du ško - dli - vé - ho.

B on mne v čas mé - ho ssou - že - ní chrá - ní od pá-du ško - dli - vé - ho.

63. Ó Bože, ty jsi můj Bůh sám

Dačice, fol. 85v-86r

Deus Deus meus etc.

5

D
A
T
B

Ó Bo - že, ty jsi můj Bůh sám, vstá - va - je rá - no dne ka - ždé - ho

Ó Bo - že, ty jsi můj Bůh sám, vstá - va - je rá - no dne ka - ždé - ho

Ó Bo - že, ty jsi můj Bůh sám, vstá - va - je rá - no dne ka - ždé - ho

Ó Bo - že, ty jsi můj Bůh sám, vstá - va - je rá - no dne ka - ždé - ho

10 15

své du - ši ro - zvla - že - ní tvé - ho u te - be po - ko - rně hle - dám:

své du - ši ro - zvla - že - ní tvé - ho u te - be po - ko - rně hle - dám:

své du - ši ro - zvla - že - ní tvé - ho u te - be po - ko - rně hle - dám:

své du - ši ro - zvla - že - ní tvé - ho u te - be po - ko - rně hle - dám:

20

tě - lo mé těž sklí - če - no nou - zí zde v ze - mi té - to ží - zni - vé,

tě - lo mé těž sklí - če - no nou - zí zde v ze - mi té - to ží - zni - vé,

tě - lo mé těž sklí - če - no nou - zí zde v ze - mi té - to ží - zni - vé,

tě - lo mé těž sklí - če - no nou - zí zde v ze - mi té - to ží - zni - vé,

25 30

kdež ne - ní vo - dy lá - sky tvé, u - mdlé - va - je po to - bě tou - ží.

kdež ne - ní vo - dy lá - sky tvé, u - mdlé - va - je po to - bě tou - ží.

kdež ne - ní vo - dy lá - sky tvé, u - mdlé - va - je po to - bě tou - ží.

kdež ne - ní vo - dy lá - sky tvé, u - mdlé - va - je po to - bě tou - ží.

64. Slyš mne, Bože, v mém naříkání

Dačice, fol. 86v-87r

Exaudi Deus vocem etc.

5

D Slyš mne, Bo - že, v mém na - ří - ká - ní a před hrů - zou ne - při -

A Slyš mne, Bo - že, v mém na - ří - ká - ní a před hrů - zou ne - při -

T Slyš mne, Bo - že, v mém na - ří - ká - ní a před hrů - zou ne - při -

B Slyš mne, Bo - že, v mém na - ří - ká - ní a před hrů - zou ne - při -

10

D te - le chraň mé - ho ži - vo - ta ce - le; bud' pro - ti

A te - le chraň mé - ho ži - vo - ta ce - le; bud' pro - ti

T te - le chraň mé - ho ži - vo - ta ce - le; bud' pro - ti

B te - le chraň mé - ho ži - vo - ta ce - le; bud' pro - ti

15

D je - ho se vzte - ká - ní, mé spo - má - há - ní.

A je - ho se vzte - ká - ní, mé spo - má - há - ní.

T je - ho se vzte - ká - ní, mé spo - má - há - ní.

B je - ho se vzte - ká - ní, mé spo - má - há - ní.

65. Na Sionu tvé, Bože, služby

Dačice, fol. 87v-88v

Te decet hymnus etc.

5

D
Na Si-o-nu tvé, Bo-že, služ-by řá-dně se ko-na-jí;
tam o-bě-ti, též i své sli-by vši-ckni do - ná - še - jí;

A
Na Si-o-nu tvé, Bo-že, služ-by řá-dně se ko-na-jí;
tam o-bě-ti, též i své sli-by vši-ckni do - ná - še - jí;

T
Na Si-o-nu tvé, Bo-že, služ-by řá-dně se ko-na-jí;
tam o-bě-ti, též i své sli-by vši-ckni do - ná - še - jí;

B
Na Si-o-nu tvé, Bo-že, služ-by řá-dně se ko-na-jí;
tam o-bě-ti, též i své sli-by vši-ckni do - ná - še - jí;

10

tam že ty i mo-dlit-by na - še rá - číš vy - slý - cha - ti,
tam že ty i mo-dlit-by na - še rá - číš vy - slý - cha - ti,
tam že ty i mo-dlit-by na - še rá - číš vy - slý - cha - ti,
tam že ty i mo-dlit-by na - še rá - číš vy - slý - cha - ti,

15

tam k to-bě všech ná - ro - dů ří - še bu - de po - spí - cha - ti.
tam k to-bě všech ná - ro - dů ří - še bu - de po - spí - cha - ti.
tam k to-bě všech ná - ro - dů ří - še bu - de po - spí - cha - ti.
tam k to-bě všech ná - ro - dů ří - še bu - de po - spí - cha - ti.

66. Všickni lidé Bohu plesejte

Dačice, fol. 89r-90v

Jubilare Deo etc.

5

D Vši-ckni li - dé Bo-hu ple - sej - te, jmé - no je-ho ve - le - bí - ce;

A Vši-ckni li - dé Bo-hu ple - sej - te, jmé - no je-ho ve - le - bí - ce;

T Vši-ckni li - dé Bo-hu ple - sej - te, jmé - no je-ho ve - le - bí - ce;

B Vši-ckni li - dé Bo-hu ple - sej - te, jmé - no je-ho ve - le - bí - ce;

10

D k slá - vě je - ho žal-my zpí - vej - te, čest je - ho roz - ši - řu - jí - ce: rce -

A k slá - vě je - ho žal-my zpí - vej - te, čest je - ho roz - ši - řu - jí - ce: rce -

T k slá - vě je - ho žal-my zpí - vej - te, čest je - ho roz - ši - řu - jí - ce: rce -

B k slá - vě je - ho žal-my zpí - vej - te, čest je - ho roz - ši - řu - jí - ce: rce -

15 20

D te Bo-hu, jak jsi pře - hro - zný ve všem, což rá - číš dě - la - ti,

A te Bo-hu, jak jsi pře - hro - zný ve všem, což rá - číš dě - la - ti,

T te Bo-hu, jak jsi pře - hro - zný ve všem, což rá - číš dě - la - ti,

B te Bo-hu, jak jsi pře - hro - zný ve všem, což rá - číš dě - la - ti,

25

D že i vši - ckni to - bě od - por - ní tvou čest mu - se - jí hlá - sa - ti.

A že i vši - ckni to - bě od - por - ní tvou čest mu - se - jí hlá - sa - ti.

T že i vši - ckni to - bě od - por - ní tvou čest mu - se - jí hlá - sa - ti.

B že i vši - ckni to - bě od - por - ní tvou čest mu - se - jí hlá - sa - ti.

67. Ó Pane, smiluj se nad námi

Dačice, fol. 91r-92r

Deus misereatur nostri etc.

5

D Ó Pa-ne, smi-luj se nad ná-mi, své lá-sky ště-dře u - děl nám,
svým svě-tlem zů-stá-vej vždy s ná-mi, ka - ždoupři nás tmu roz - ptyl sám:

A Ó Pa-ne, smi-luj se nad ná-mi, své lá-sky ště-dře u - děl nám,
svým svě-tlem zů-stá-vej vždy s ná-mi, ka - ždoupři nás tmu roz - ptyl sám:

T Ó Pa-ne, smi-luj se nad ná-mi, své lá-sky ště-dře u - děl nám,
svým svě-tlem zů-stá-vej vždy s ná-mi, ka - ždoupři nás tmu roz - ptyl sám:

B Ó Pa-ne, smi-luj se nad ná-mi, své lá-sky ště-dře u - děl nám,
svým svě-tlem zů-stá-vej vždy s ná-mi, ka - ždoupři nás tmu roz - ptyl sám:

10

byť to ka-ždý zná - ti mohl, to - bě čest dá - ti, žes o-chrán - ce náš:

byť to ka-ždý zná - ti mohl, to - bě čest dá - ti, žes o-chrán - ce náš:

byť to ka-ždý zná - ti mohl, to - bě čest dá - ti, žes o-chrán - ce náš:

byť to ka-ždý zná - ti mohl, to - bě čest dá - ti, žes o-chrán - ce náš:

15 20

že se i k ci-zí - mu, ná - ro - du ka-ždé - mu, v lá-sce po - dá - váš.

že se i k ci-zí - mu, ná - ro - du ka-ždé - mu, v lá-sce po - dá - váš.

že se i k ci-zí - mu, ná - ro - du ka-ždé - mu, v lá-sce po - dá - váš.

že se i k ci-zí - mu, ná - ro - du ka-ždé - mu, v lá-sce po - dá - váš.

68. Ej Bože, ráčíš povstati

Dačice, fol. 92v-96r

Exurgat Deus etc.

5

D
Ej Bo-že, rá-číš po-vsta - ti, jen žes se hnul u - ká - za - ti,
hro - zně se te - be u - le - knou, vši - ckni na rů - zno po - bě - hnou

A
Ej Bo-že, rá-číš po-vsta - ti, jen žes se hnul u - ká - za - ti,
hro - zně se te - be u - le - knou, vši - ckni na rů - zno po - bě - hnou

T
Ej Bo-že, rá-číš po-vsta - ti, jen žes se hnul u - ká - za - ti,
hro - zně se te - be u - le - knou, vši - ckni na rů - zno po - bě - hnou

B
Ej Bo-že, rá-číš po-vsta - ti, jen žes se hnul u - ká - za - ti,
hro - zně se te - be u - le - knou, vši - ckni na rů - zno po - bě - hnou

10

D
hned tvo-ji pro - ti - vní - cí; vši-ckni v svém u - si - lo - vá - ní v ná - hle bu
pro - ti to bě če - lí - cí;

A
hned tvo-ji pro - ti - vní - cí; vši-ckni v svém u - si - lo - vá - ní v ná - hle bu
pro - ti to bě če - lí - cí;

T
hned tvo-ji pro - ti - vní - cí; vši-ckni v svém u - si - lo - vá - ní v ná - hle bu
pro - ti to bě če - lí - cí;

B
hned tvo-ji pro - ti - vní - cí; vši-ckni v svém u - si - lo - vá - ní v ná - hle bu
pro - ti to bě če - lí - cí;

15 20

D
dou ro-ze-hná - ni, ja - ko dým za-hnán bý - vá; vši - ckni za - hy-nou před Bo-
dou ro-ze-hná - ni, ja - ko dým za-hnán bý - vá; vši - ckni za - hy-nou před Bo-

A
dou ro-ze-hná - ni, ja - ko dým za-hnán bý - vá; vši - ckni za - hy-nou před Bo-

T
dou ro-ze-hná - ni, ja - ko dým za-hnán bý - vá; vši - ckni za - hy-nou před Bo-

B
dou ro-ze-hná - ni, ja - ko dým za-hnán bý - vá; vši - ckni za - hy-nou před Bo-

25

hem, ja - ko hor - ko - stí před o - hněm vosk ry - chle se roz - plý - vá.

hem, ja - ko hor - ko - stí před o - hněm vosk ry - chle se roz - plý - vá.

hem, ja - ko hor - ko - stí před o - hněm vosk ry - chle se roz - plý - vá.

hem, ja - ko hor - ko - stí před o - hněm vosk ry - chle se roz - plý - vá.

69. Ó Bože, sám bud' mé vyproštění

Dačice, fol. 96v-98v

Salvum me fac etc.

5

D Ó Bo-že, sám bud' mé vy-pro - ště - ní, ja - ko z hro-zných
A Ó Bo-že, sám bud' mé vy-pro - ště - ní, ja - ko z hro-zných
T Ó Bo-že, sám bud' mé vy-pro - ště - ní, ja - ko z hro-zných
B Ó Bo-že, sám bud' mé vy-pro - ště - ní, ja - ko z hro-zných

10

D vod ze všech mých ú-zko - stí, sic du-ši mou již za-to-pí v brz - ko - sti,
A vod ze všech mých ú-zko - stí, sic du-ši mou již za-to-pí v brz - ko - sti,
T vod ze všech mých ú-zko - stí, sic du-ši mou již za-to-pí v brz - ko - sti,
B vod ze všech mých ú-zko - stí, sic du-ši mou již za-to-pí v brz - ko - sti,

15

D neb vě - zím v ba - hně v kte-rém dna ne - ní, již mne tu - hý
A neb vě - zím v ba - hně v kte-rém dna ne - ní, již mne tu - hý
T neb vě - zím v ba - hně v kte-rém dna ne - ní, již mne tu - hý
B neb vě - zím v ba - hně v kte-rém dna ne - ní, již mne tu - hý

20

25

D proud v se-be po - jí - má: již i chřa - pím od mno-hé-ho vo - lá - ní,
A proud v se-be po - jí - má: již i chřa - pím od mno-hé-ho vo - lá - ní,
T proud v se-be po - jí - má: již i chřa - pím od mno-hé-ho vo - lá - ní,
B proud v se-be po - jí - má: již i chřa - pím od mno-hé-ho vo - lá - ní,

30

má - lo vi - dí - m též svý - ma o - či - ma

má - lo vi - dí - m též svý - ma o - či - ma

má - lo vi - dí - m též svý - ma o - či - ma

má - lo vi - dí - m též svý - ma o - či - ma

35

na tě, pro stá - lé vždy se o - hlé - dá - ní.

na tě, pro stá - lé vždy se o - hlé - dá - ní.

na tě, pro stá - lé vždy se o - hlé - dá - ní.

na tě, pro stá - lé vždy se o - hlé - dá - ní.

70. Bože, přispěj mi k pomoci

Dačice, fol. 99r-101r

Deus in adiutorium etc.

5

D Bo - že, při - spěj mi k po-mo-ci, na te-beť já vždy o - če - ká - vám,

A Bo - že, při - spěj mi k po-mo-ci, na te-beť já vždy o - če - ká - vám,

T Bo - že, při - spěj mi k po-mo-ci, na te-beť já vždy o - če - ká - vám,

B Bo - že, při - spěj mi k po-mo-ci, na te-beť já vždy o - če - ká - vám,

10

D dejž, ať rych-le tvou po-moc se-znám pro - ti ne-přá - tel svých mo-ci,

A dejž, ať rych-le tvou po-moc se - znám pro - ti ne-přá - tel svých mo-ci,

T dejž, ať rych-le tvou po-moc se - znám pro - ti ne-přá - tel svých mo-ci,

B dejž, ať rych-le tvou po-moc se - znám pro - ti ne-přá - tel svých mo-ci,

20

D vši - ckni mé du - še lá - ka - jí - cí ó dejž, ať jsou za-han - be - ni,

A vši - ckni mé du - še lá - ka - jí - cí ó dejž, ať jsou za-han - be - ni,

T vši - ckni mé du - še lá - ka - jí - cí ó dejž, ať jsou za-han - be - ni,

B vši - ckni mé du - še lá - ka - jí - cí ó dejž, ať jsou za-han - be - ni,

25

D v ná - hle na-zpět o - brá - ce - ni, v ne - ště - stí mém se ko-cha-jí - cí.

A v ná - hle na-zpět o - brá - ce - ni, v ne - ště - stí mém se ko-cha-jí - cí.

T v ná - hle na-zpět o - brá - ce - ni, v ne - ště - stí mém se ko-cha-jí - cí.

B v ná - hle na-zpět o - brá - ce - ni, v ne - ště - stí mém se ko-cha-jí - cí.

30

D U vě-čném, Pa-ne, za-han - be - ní, ne - boť v te-be dou - fám

A U vě-čném, Pa-ne, za-han - be - ní, ne - boť v te-be dou - fám

T U vě-čném, Pa-ne, za-han - be - ní, ne - boť v te-be dou - fám

B U vě-čném, Pa-ne, za-han - be - ní, ne - boť v te-be dou - fám

10

dejž, ať ne-zů- stá - vám: z mi - lo - sti své, již po-čtu ne - ní,

dejž, ať ne-zů- stá - vám: z mi - lo - sti své, již po-čtu ne - ní,

dejž, ať ne-zů- stá - vám: z mi - lo - sti své, již po-čtu ne - ní,

dejž, ať ne-zů- stá - vám: z mi - lo - sti své, již po-čtu ne - ní,

15

vy - sly - še mne bíd - né - ho, vy - prost' ze vše - ho zlé - ho.

vy - sly - še mne bíd - né - ho, vy - prost' ze vše - ho zlé - ho.

vy - sly - še mne bíd - né - ho, vy - prost' ze vše - ho zlé - ho.

vy - sly - še mne bíd - né - ho, vy - prost' ze vše - ho zlé - ho.

72. Právům svým rač, ó Bože

Dačice, fol. 103r-104r

Deus iudicium tuum etc.

5

D Prá - vům svým rač, ó Bo - že, své - ho krá - le vy - u - či - ti,
v nich i sy - na z ně - ho po - šlé - ho zvlá - štně o - sví - ti - ti;

A Prá - vům svým rač, ó Bo - že, své - ho krá - le vy - u - či - ti,
v nich i sy - na z ně - ho po - šlé - ho zvlá - štně o - sví - ti - ti;

T Prá - vům svým rač, ó Bo - že, své - ho krá - le vy - u - či - ti,
v nich i sy - na z ně - ho po - šlé - ho zvlá - štně o - sví - ti - ti;

B Prá - vům svým rač, ó Bo - že, své - ho krá - le vy - u - či - ti,
v nich i sy - na z ně - ho po - šlé - ho zvlá - štně o - sví - ti - ti;

10

D v lí - be - zné to - bě spra - vedl - no - sti, byť tvůj lid zpra - vo - val,
v lí - be - zné to - bě spra - vedl - no - sti, byť tvůj lid zpra - vo - val,

A v lí - be - zné to - bě spra - vedl - no - sti, byť tvůj lid zpra - vo - val,
v lí - be - zné to - bě spra - vedl - no - sti, byť tvůj lid zpra - vo - val,

T v lí - be - zné to - bě spra - vedl - no - sti, byť tvůj lid zpra - vo - val,
v lí - be - zné to - bě spra - vedl - no - sti, byť tvůj lid zpra - vo - val,

B v lí - be - zné to - bě spra - vedl - no - sti, byť tvůj lid zpra - vo - val,
v lí - be - zné to - bě spra - vedl - no - sti, byť tvůj lid zpra - vo - val,

15

D ctných chrá - ně po - dle pří - slu - šno - sti, zlo - sti pře - tr - ho - val.
ctných chrá - ně po - dle pří - slu - šno - sti, zlo - sti pře - tr - ho - val.

A ctných chrá - ně po - dle pří - slu - šno - sti, zlo - sti pře - tr - ho - val.
ctných chrá - ně po - dle pří - slu - šno - sti, zlo - sti pře - tr - ho - val.

T ctných chrá - ně po - dle pří - slu - šno - sti, zlo - sti pře - tr - ho - val.
ctných chrá - ně po - dle pří - slu - šno - sti, zlo - sti pře - tr - ho - val.

B ctných chrá - ně po - dle pří - slu - šno - sti, zlo - sti pře - tr - ho - val.
ctných chrá - ně po - dle pří - slu - šno - sti, zlo - sti pře - tr - ho - val.

73. Ačť jest Bůh Izraelovi

Dačice, fol. 104v-106r

Quam bonus Israeli etc.

5

D A T B

Ačť jest Bůh I - zra - e - lo - vi svou mi - lo - stí vždy ho - to - vý,

10 15

všem těm kte - říž srd - ce či - sté - ho cho - va - jí ča - su vše - li - ké - ho;

20

a však tu bí - dně no - hy mé by - ly se té - měř po - kle - sly

25

a již sku - ro i po - se - šly z ce - sty ji - sté a u - pří - mé.

74. Proč nás tak dlouho, Bože, opouštíš

Dačice, fol. 106v-107r

Ut quid Deus repulisti etc.

5

D Proč nás tak dlou - ho, Bo - že, o - pou - štíš, pročs tak za - pá - lil

A Proč nás tak dlou - ho, Bo - že, o - pou - štíš, pročs tak za - pá - lil

T Proč nás tak dlou - ho, Bo - že, o - pou - štíš, pročs tak za - pá - lil

B Proč nás tak dlou - ho, Bo - že, o - pou - štíš, pročs tak za - pá - lil

10

D pří - snost hně - vu své - ho na stád - ce te - bou li - du

A pří - snost hně - vu své - ho na stád - ce te - bou li - du

T pří - snost hně - vu své - ho na stád - ce te - bou li - du

B pří - snost hně - vu své - ho na stád - ce te - bou li - du

15

D zvo - le - né - ho, že jej i žrá - ti vl - kům do - pou - štíš.

A zvo - le - né - ho, že jej i žrá - ti vl - kům do - pou - štíš.

T zvo - le - né - ho, že jej i žrá - ti vl - kům do - pou - štíš.

B zvo - le - né - ho, že jej i žrá - ti vl - kům do - pou - štíš.

75. Ó Bože, těť slavíme

Dačice, fol. 107v-108r

Confitebimur tibi etc.

5

D Ó Bo - že, těť sla - ví - me, sla - ví - me so - chot-no - stí,

A Ó Bo - že, těť sla - ví - me, sla - ví - me so - chot - no - stí,

T Ó Bo - že, těť sla - ví - me, sla - ví - me so - chot-no - stí,

B Ó Bo - že, těť sla - ví - me, sla - ví - me so - chot - no - stí,

10

však jmé - no tvé s ra - do - stí, čím blíží se - be vi - dí - me,

však jmé - no tvé s ra - do - stí, čím blíží se - be vi - dí - me,

však jmé - no tvé s ra - do - stí, čím blíží se - be vi - dí - me,

však jmé - no tvé s ra - do - stí, čím blíží se - be vi - dí - me,

15

tím víc chcem tě sla - ví - ti, tvé skut - ky ve - le - bi - ti.

tím víc chcem tě sla - ví - ti, tvé skut - ky ve - le - bi - ti.

tím víc chcem tě sla - ví - ti, tvé skut - ky ve - le - bi - ti.

tím víc chcem tě sla - ví - ti, tvé skut - ky ve - le - bi - ti.

76. V Judstvuť jest zřejmě

Dačice, fol. 108v-109r

Notus in Judea etc.

5

D V Jud-stvuť jest zřej-mě Buoh zje-vil své cti a slá - vy dů - stoj - nost,

A V Jud-stvuť jest zřej-mě Buoh zje-vil své cti a slá - vy dů - stoj - nost,

T V Jud-stvuť jest zřej-mě Buoh zje-vil své cti a slá - vy dů - stoj - nost,

B V Jud-stvuť jest zřej-mě Buoh zje-vil své cti a slá - vy dů - stoj - nost,

10

D I - zra - el a - by jej tak ctil, svých slu-žeb mu zří - dil hoj - nost;

A I - zra - el a - by jej tak ctil, svých slu-žeb mu zří - dil hoj - nost;

T I - zra - el a - by jej tak ctil, svých slu-žeb mu zří - dil hoj - nost;

B I - zra - el a - by jej tak ctil, svých slu-žeb mu zří - dil hoj - nost;

15 20

D tuť má v Sá - lem stá-nek ro - zko-šný, na Si - o - nu byt svůj mi - lost - ný.

A tuť má v Sá - lem stá-nek ro - zko - šný, na Si - o - nu byt svůj mi - lost - ný.

T tuť má v Sá - lem stá-nek ro - zko - šný, na Si - o - nu byt svůj mi - lost - ný.

B tuť má v Sá - lem stá-nek ro - zko - šný, na Si - o - nu byt svůj mi - lost - ný.

77. V těžký čas zámutku svého

Dačice, fol. 109v-111r

Voce mea ad Dominum etc.

5

D V těž- ký čas zá- mut- ku své - ho vzý - val sem Bo- ha sa- mé - ho:

A V těž- ký čas zá- mut- ku své - ho vzý - val sem Bo- ha sa- mé - ho:

T V těž- ký čas zá- mut- ku své- ho vzý - val sem Bo- ha sa - mé - ho:

B V těž- ký čas zá- mut- ku své - ho vzý - val sem Bo- ha sa- mé - ho:

10

svůj hlas Bo- hu sem vzná - šel, do - kudž mne ne - vy - sly - šel,

svůj hlas Bo- hu sem vzná - šel, do - kudž mne ne - vy - sly - šel,

svůj hlas Bo- hu sem vzná - šel, do - kudž mne ne - vy - sly - šel,

svůj hlas Bo- hu sem vzná - šel, do - kudž mne ne - vy - sly - šel,

15 20

ný - brž čím mi by- lo tí - že, bych jej měl se - be vždy blí - že,

ný - brž čím mi by- lo tí - že, bych jej měl se - be vždy blí - že,

ný - brž čím mi by- lo tí - že, bych jej měl se - be vždy blí - že,

ný - brž čím mi by- lo tí - že, bych jej měl se - be vždy blí - že,

25

tím víc je- ho po- mo - ci hle - dal sem dnem i no - cí.

tím víc je- ho po- mo - ci hle - dal sem dnem i no - cí.

tím víc je- ho po- mo - ci hle - dal sem dnem i no - cí.

tím víc je- ho po- mo - ci hle - dal sem dnem i no - cí.

78. Pozoruj, lide můj, učení mého

Dačice, fol. 111v-115r

Attendite popule meus etc.

5

D Po - zo - ruj, li - de můj, u - če - ní mé - ho, k mým slo - vům na -

A Po - zo - ruj, li - de můj, u - če - ní mé - ho, k mým slo - vům na -

T Po - zo - ruj, li - de můj, u - če - ní mé - ho, k mým slo - vům na -

B Po - zo - ruj, li - de můj, u - če - ní mé - ho, k mým slo - vům na -

10

D kloň pil - ně u - cha své - ho, chciť to - bě zvlá - štní vě - ci zvě - sto - va - ti,

A kloň pil - ně u - cha své - ho, chciť to - bě zvlá - štní vě - ci zvě - sto - va - ti,

T kloň pil - ně u - cha své - ho, chciť to - bě zvlá - štní vě - ci zvě - sto - va - ti,

B kloň pil - ně u - cha své - ho, chciť to - bě zvlá - štní vě - ci zvě - sto - va - ti,

15

20

D ó by ty je chtěl be - dli - vě v soud brá - ti: ty, jenž jsou by - ly

A ó by ty je chtěl be - dli - vě v soud brá - ti: ty, jenž jsou by - ly

T ó by ty je chtěl be - dli - vě v soud brá - ti: ty, jenž jsou by - ly

B ó by ty je chtěl be - dli - vě v soud brá - ti: ty, jenž jsou by - ly

25

D v do - bré zná - mo - sti za - sta - rých dnů o - všem u vá - žno - sti.

A v do - bré zná - mo - sti za - sta - rých dnů o - všem u vá - žno - sti.

T v do - bré zná - mo - sti za - sta - rých dnů o - všem u vá - žno - sti.

B v do - bré zná - mo - sti za - sta - rých dnů o - všem u vá - žno - sti.

79. Pohané mrzcí do dědictví tvého

Dačice, fol. 115v-116r

Deus venerunt gentes etc.

5

D Po - ha - né mrz - cí do dě - di-ctví tvé - ho vtr - hli, Bo - že, chrá -

A Po - ha - né mrz - cí do dě - di-ctví tvé - ho vtr - hli, Bo - že, chrá -

T Po - ha - né mrz - cí do dě - di-ctví tvé - ho vtr - hli, Bo - že, chrá -

B Po - ha - né mrz - cí do dě - di-ctví tvé - ho vtr - hli, Bo - že, chrá -

10

mu tvé-ho sva - té - ho po-škv-r-ni - li; Je - ru - za - lém zka - zi - vše, v hro -

mu tvé-ho sva - té - ho po-škv-r-ni - li; Je - ru - za - lém zka - zi - vše, v hro -

mu tvé-ho sva - té - ho po-škv-r-ni - li; Je - ru - za - lém zka - zi - vše, v hro -

mu tvé-ho sva - té - ho po-škv-r-ni - li; Je - ru - za - lém zka - zi - vše, v hro -

15 20

ma-dy ru - mu vše-cken o - brá - ti - vše; tvé slou-hy po - bi - li,

ma-dy ru - mu vše-cken o - brá - ti - vše; tvé slou-hy po - bi - li,

ma-dy ru - mu vše-cken o - brá - ti - vše; tvé slou-hy po - bi - li,

ma-dy ru - mu vše-cken o - brá - ti - vše; tvé slou-hy po - bi - li,

25

mr - tvé přeč za - vr - hli i kr - ka - vcům k se - žrá - ní; k tvých tě - la

mr - tvé přeč za - vr - hli i kr - ka - vcům k se - žrá - ní; k tvých tě - la

mr - tvé přeč za - vr - hli i kr - ka - vcům k se - žrá - ní; k tvých tě - la

mr - tvé přeč za - vr - hli i kr - ka - vcům k se - žrá - ní; k tvých tě - la

30 35

D
zvo - le - ných sem i tam po po-lích od zvě-ři k roz-smý - ká-ní.

A
zvo - le - ných sem i tam po po-lích od zvě-ři k roz-smý - ká - ní.

T
zvo - le - ných sem i tam po po-lích od zvě-ři k roz-smý - ká - ní.

B
zvo - le - ných sem i tam po po-lích od zvě-ři k roz-smý - ká - ní.

80. Ó ty, jenž paseš Izraele

Dačice, fol. 116v-117v

Qui regis Israel etc.

System 1 (Measures 1-8):
 D: Ó ty, jenž pa-seš I-zra - e - le, též i Jo-ze-fa vo-díš mi - le,
 A: Ó ty, jenž pa-seš I-zra - e - le, též i Jo-ze-fa vo-díš mi - le,
 T: Ó ty, jenž pa-seš I-zra - e - le, též i Jo-ze-fa vo-díš mi - le,
 B: Ó ty, jenž pa-seš I-zra - e - le, též i Jo-ze-fa vo-díš mi - le,

System 2 (Measures 9-14):
 D: jenž u-pro - střed che - ru - bí - nů slav - ně se - díš na svém trů - nu,
 A: jenž u-pro - střed che - ru - bí - nů slav - ně se - díš na svém trů - nu,
 T: jenž u-pro - střed che - ru - bí - nů slav - ně se - díš na svém trů - nu,
 B: jenž u-pro - střed che - ru - bí - nů slav - ně se - díš na svém trů - nu,

System 3 (Measures 15-20):
 D: nás vy-sly - še pří-vě - ti - vě, tvář svou k nám o-brat' la - ska - vě.
 A: nás vy-sly - še pří-vě - ti - vě, tvář svou k nám o-brat' la - ska - vě.
 T: nás vy-sly - še pří - vě - ti - vě, tvář svou k nám o-brat' la - ska - vě.
 B: nás vy-sly - še pří-vě - ti - vě, tvář svou k nám o-brat' la - ska - vě.

81. Hlasem veselým

Dačice, fol. 118r-118v

Exultate Deo etc.

5

D Hla - sem ve - se - lým zvu - čně pro - zpě - vuj - te

A Hla - sem ve - se - lým zvu - čně pro - zpě - vuj - te

T Hla - sem ve - se - lým zvu - čně pro - zpě - vuj - te

B Hla - sem ve - se - lým zvu - čně pro - zpě - vuj - te

10

D před Já - ko - bo - vým Bo - hem svou sí - lou,

A před Já - ko - bo - vým Bo - hem svou sí - lou,

T před Já - ko - bo - vým Bo - hem svou sí - lou,

B před Já - ko - bo - vým Bo - hem svou sí - lou,

15

D my - slí ve - se - lou o - cho - tně zpí - vej - te.

A my - slí ve - se - lou o - cho - tně zpí - vej - te.

T my - slí ve - se - lou o - cho - tně zpí - vej - te.

B my - slí ve - se - lou o - cho - tně zpí - vej - te.

Bůh me - zi vše - mi svě - ta sou - dci jest na ka - ždý čas při - sto - jí - cí,

Bůh me - zi vše - mi svě - ta sou - dci jest na ka - ždý čas při - sto - jí - cí,

Bůh me - zi vše - mi svě - ta sou - dci jest na ka - ždý čas při - sto - jí - cí,

Bůh me - zi vše - mi svě - ta sou - dci jest na ka - ždý čas při - sto - jí - cí,

sou - dy jich ro - ze - zná - va - je, pro ne - pra - vé se hně - va - je;

sou - dy jich ro - ze - zná - va - je, pro ne - pra - vé se hně - va - je;

sou - dy jich ro - ze - zná - va - je, pro ne - pra - vé se hně - va - je;

sou - dy jich ro - ze - zná - va - je, pro ne - pra - vé se hně - va - je;

řka, do - kudž se mne ne - zdě - sí - te, že vždy sou - dy kři - vé či - ní - te?

řka, do - kudž se mne ne - zdě - sí - te, že vždy sou - dy kři - vé či - ní - te?

řka, do - kudž se mne ne - zdě - sí - te, že vždy sou - dy kři - vé či - ní - te?

řka, do - kudž se mne ne - zdě - sí - te, že vždy sou - dy kři - vé či - ní - te?

Do - kudž be - zbo - žným k li - bo - sti še - tři - ti chce - te jich zlo - sti?

Do - kudž be - zbo - žným k li - bo - sti še - tři - ti chce - te jich zlo - sti?

Do - kudž be - zbo - žným k li - bo - sti še - tři - ti chce - te jich zlo - sti?

Do - kudž be - zbo - žným k li - bo - sti še - tři - ti chce - te jich zlo - sti?

83. Ó Bože, již neprodlévej

Dačice, fol. 121v, 123v, 123r

Deus quis erit similis etc.

5

D Ó Bo-že, již ne - pro-dlé-vej, ně - mým, hlu-chým se ne - ro - vnej,

A Ó Bo-že, již ne - pro-dlé-vej, ně - mým, hlu-chým se ne - ro - vnej,

T Ó Bo-že, již ne - pro-dlé-vej, ně - mým, hlu-chým se ne - ro - vnej,

B Ó Bo-že, již ne - pro-dlé-vej, ně - mým, hlu-chým se ne - ro - vnej,

10

D ne - zdr-žuj své mo-ci v taj - no - sti: ne - bo ne-přá-tel tvých se - brá - ní

A ne - zdr-žuj své mo-ci v taj - no - sti: ne - bo ne-přá-tel tvých se-brá - ní

T ne - zdr-žuj své mo-ci v taj - no - sti: ne - bo ne-přá-tel tvých se-brá - ní

B ne - zdr-žuj své mo-ci v taj - no - sti: ne - bo ne-přá-tel tvých se-brá - ní

15 20

D zpí - ná svou hla - vu bez pře - stá - ní pro - ti Bož-ské tvé ve - le - bno - sti.

A zpí - ná svou hla - vu bez pře - stá - ní pro - ti Bož-ské tvé ve - le - bno - sti.

T zpí - ná svou hla - vu bez pře - stá - ní pro - ti Bož-ské tvé ve - le - bno - sti.

B zpí - ná svou hla - vu bez pře - stá - ní pro - ti Bož-ské tvé ve - le - bno - sti.

84. Věčný Bože, silný v boji

Karolides, fol. 128v-130r

Quam dilecta tabernacula

5

D Vě - čný Bo - že, sil - ný v bo - ji, jak jsou při - byt - ko - vé tvo - ji

A Vě - čný Bo - že, sil - ný v bo - ji, jak jsou při - byt - ko - vé tvo - ji

T Vě - čný Bo - že, sil - ný v bo - ji, jak jsou při - byt - ko - vé tvo - ji

B Vě - čný Bo - že, sil - ný v bo - ji, jak jsou při - byt - ko - vé tvo - ji

10

ro - zko - šní a nej - mi - lost - něj - ší! A pro - tož tou - ží má du - še

ro - zko - šní a nej - mi - lost - něj - ší! A pro - tož tou - ží má du - še

ro - zko - šní a nej - mi - lost - něj - ší! A pro - tož tou - ží má du - še

ro - zko - šní a nej - mi - lost - něj - ší! A pro - tož tou - ží má du - še

15 20

po tvých síň - cích v ka - ždém ča - se, ó Pa - ne nej - žá - do - sti - věj - ší,

po tvých síň - cích v ka - ždém ča - se, ó Pa - ne nej - žá - do - sti - věj - ší,

po tvých síň - cích v ka - ždém ča - se, ó Pa - ne nej - žá - do - sti - věj - ší,

po tvých síň - cích v ka - ždém ča - se, ó Pa - ne nej - žá - do - sti - věj - ší,

25

duch i tě - lo mé k ži - vé - mu ple - še k to - bě, Bo - hu své - mu.

duch i tě - lo mé k ži - vé - mu ple - še k to - bě, Bo - hu své - mu.

duch i tě - lo mé k ži - vé - mu ple - še k to - bě, Bo - hu své - mu.

duch i tě - lo mé k ži - vé - mu ple - še k to - bě, Bo - hu své - mu.

85. Vždyckys dobře svým

Karolides, fol. 130v-132r

Benedixisti Domine terram..

5

D Vždy-ckys do - bře svým, Pa-ne, či - ní - val, Já - ko - bū kmen vy -

A Vždy-ckys do - bře svým, Pa-ne, či - ní - val, Já - ko - bū kmen vy -

T Vždy-ckys do - bře svým, Pa-ne, či - ní - val, Já - ko - bū kmen vy -

B Vždy-ckys do - bře svým, Pa-ne, či - ní - val, Já - ko - bū kmen vy -

10

D vedls i z vě - ze - ní; své - ho li - du hří - chy jsi při - krý - val,

A vedls i z vě - ze - ní; své - ho li - du hří - chy jsi při - krý - val,

T vedls i z vě - ze - ní; své - ho li - du hří - chy jsi při - krý - val,

B vedls i z vě - ze - ní; své - ho li - du hří - chy jsi při - krý - val,

15

D dá - va - je sám jich všech od - pu - ště - ní; a - nižs vy - pou - štěl

A dá - va - je sám jich všech od - pu - ště - ní; a - nižs vy - pou - štěl

T dá - va - je sám jich všech od - pu - ště - ní; a - nižs vy - pou - štěl

B dá - va - je sám jich všech od - pu - ště - ní; a - nižs vy - pou - štěl

20 25

D vši své pří - sno - sti, ný - brž svůj hněv smě - ňo - vals mi - lo - sti:

A vši své pří - sno - sti, ný - brž svůj hněv smě - ňo - vals mi - lo - sti:

T vši své pří - sno - sti, ný - brž svůj hněv smě - ňo - vals mi - lo - sti:

B vši své pří - sno - sti, ný - brž svůj hněv smě - ňo - vals mi - lo - sti:

i s ná - mi rač svou mi - lost ko - na - ti,

i s ná - mi rač svou mi - lost ko - na - ti,

i s ná - mi rač svou mi - lost ko - na - ti,

i s ná - mi rač svou mi - lost ko - na - ti,

již a - spoň hněv svůj od nás za - hna - ti.

již a - spoň hněv svůj od nás za - hna - ti.

již a - spoň hněv svůj od nás za - hna - ti.

již a - spoň hněv svůj od nás za - hna - ti.

86. Nakloň, Pane, ucha svého

Karolides, fol. 132v-134r

Inclina Domine aurem tuam..

5

D Na - kloň, Pa-ne, u-cha své - ho a vy-slyš mne ssou-že - né - ho,

A Na - kloň, Pa-ne, u-cha své - ho a vy-slyš mne ssou-že - né - ho,

T Na - kloň, Pa-ne, u-cha své - ho a vy-slyš mne ssou-že - né - ho,

B Na - kloň, Pa-ne, u-cha své - ho a vy-slyš mne ssou-že - né - ho,

10

D po - patř, jak sem znu-ze - ný, bí - dou k ze-mi po-tře - ný: ó by

A po - patř, jak sem znu-ze - ný, bí - dou k ze-mi po-tře - ný: ó by

T po - patř, jak sem znu-ze - ný, bí - dou k ze-mi po-tře - ný: ó by

B po - patř, jak sem znu-ze - ný, bí - dou k ze-mi po-tře - ný: ó by

15 20

D du - še mé o - stří - hal, však jsi ji v svou pé - či při - jal,

A du - še mé o - stří - hal, však jsi ji v svou pé - či při - jal,

T du - še mé o - stří - hal, však jsi ji v svou pé - či při - jal,

B du - še mé o - stří - hal, však jsi ji v svou pé - či při - jal,

25

D cho - vej, braň slou-hy své - ho, v te - be dou-fa - jí - cí - ho.

A cho - vej, braň slou-hy své - ho, v te - be dou-fa - jí - cí - ho.

T cho - vej, braň slou-hy své - ho, v te - be dou-fa - jí - cí - ho.

B cho - vej, braň slou-hy své - ho, v te - be dou-fa - jí - cí - ho.

87. Na horách svatých byt' přebýval

Dačice, fol. 125v-126r

Fundamenta eius etc.

5

D Na ho - rách sva-tých byt' pře-bý- val s ná-mi Bůh so - bě rá -

A Na ho - rách sva-tých byt' pře-bý- val s ná - mi Bůh so - bě rá -

T Na ho - rách sva-tých byt' pře-bý- val s ná - mi Bůh so - bě rá -

B Na ho - rách sva-tých byt' pře-bý- val s ná - mi Bůh so - bě rá -

10

čil stá- nek vzdě- la - ti, nad ji - ná Si - on za - mi - lo - va - ti

čil stá- nek vzdě- la - ti, nad ji - ná Si - on za - mi - lo - va - ti

čil stá- nek vzdě- la - ti, nad ji - ná Si - on za - mi - lo - va - ti

čil stá- nek vzdě- la - ti, nad ji - ná Si - on za - mi - lo - va - ti

15

mě - sta, v nichž Já - kob má své pře - bý - vá - ní.

mě - sta, v nichž Já - kob má své pře - bý - vá - ní.

mě - sta, v nichž Já - kob má své pře - bý - vá - ní.

mě - sta, v nichž Já - kob má své pře - bý - vá - ní.

88. Ó Bože mého spasení

Dačice, fol. 126v-127v

Domine Deus salutis etc.

5

D Ó Bo-že mé-ho spa - se - ní, jáť k to-bě vo-lám dnem i no - cí,

A Ó Bo-že mé-ho spa - se - ní, jáť k to-bě vo-lám dnem i no - cí,

T Ó Bo-že mé-ho spa - se - ní, jáť k to-bě vo-lám dnem i no - cí,

B Ó Bo-že mé-ho spa - se - ní, jáť k to-bě vo-lám dnem i no - cí,

10

D a - by mi při - spěl ku po - mo - ci; vej - diž mé před tě mo - dle - ní,

A a - by mi při - spěl ku po - mo - ci; vej - diž mé před tě mo - dle - ní,

T a - by mi při - spěl ku po - mo - ci; vej - diž mé před tě mo - dle - ní,

B a - by mi při - spěl ku po - mo - ci; vej - diž mé před tě mo - dle - ní,

15 20

D k ně - muž na-kloň sám u-cha své-ho a po-zo-ruj vo - lá - ní mé-ho.

A k ně - muž na-kloň sám u-cha své - ho a po-zo-ruj vo - lá - ní mé - ho.

T k ně - muž na-kloň sám u-cha své - ho a po-zo-ruj vo - lá - ní mé - ho.

B k ně - muž na-kloň sám u-cha své - ho a po-zo-ruj vo - lá - ní mé - ho.

89. O dobrodiních Páně budu zpívatí

Dačice, fol. 128r-131r

Misericordias tuas etc.

5

D O do-bro - di-ních Pá - ně bu-du zpí - va - ti, stá - lost je - ho sli-bu

A O do-bro - di-ních Pá - ně bu-du zpí - va - ti, stá - lost je - ho sli-bu

T O do-bro - di-ních Pá - ně bu-du zpí - va - ti, stá - lost je - ho sli-bu

B O do-bro - di-ních Pá - ně bu-du zpí - va - ti, stá - lost je - ho sli-bu

10

15

všem všu-dy hlá - sa - ti; nebť jsem k ně - mu vždy-cky té ce-lé do - vě - rno - sti,

všem všu-dy hlá - sa - ti; nebť jsem k ně - mu vždy-cky té ce-lé do - vě - rno - sti,

všem všu-dy hlá - sa - ti; nebť jsem k ně - mu vždy-cky té ce-lé do - vě - rno - sti,

všem všu-dy hlá - sa - ti; nebť jsem k ně - mu vždy-cky té ce-lé do - vě - rno - sti,

20

že to vše - cko spl - ní, což u - lo - žil v mi - lo - sti; vý - bor - ným po - řád - kem

že to vše - cko spl - ní, což u - lo - žil v mi - lo - sti; vý - bor - ným po - řád - kem

že to vše - cko spl - ní, což u - lo - žil v mi - lo - sti; vý - bor - ným po - řád - kem

že to vše - cko spl - ní, což u - lo - žil v mi - lo - sti; vý - bor - ným po - řád - kem

25

30

to pak vše mu-sí jí - ti; nám za pří - klad to - ho běh ne-bes mů-že bý - ti.

to pak vše mu-sí jí - ti; nám za pří - klad to - ho běh ne-bes mů-že bý - ti.

to pak vše mu-sí jí - ti; nám za pří - klad to - ho běh ne-bes mů-že bý - ti.

to pak vše mu-sí jí - ti; nám za pří - klad to - ho běh ne-bes mů-že bý - ti.

90. Pane, naše schráno i outočiště

Dačice, fol. 131v-133r

Domine refugium etc.

5

D Pa - ne, na - še schrá - no i ou - to - či - ště vě - ku ka - ždé -

A Pa - ne, na - še schrá - no i ou - to - či - ště vě - ku ka - ždé -

T Pa - ne, na - še schrá - no i ou - to - či - ště vě - ku ka - ždé -

B Pa - ne, na - še schrá - no i ou - to - či - ště vě - ku ka - ždé -

10

D ho v na - šem pro - ná - ro - du; tys byl pr - ve než ho - ry v svém zá - kla - du

A ho v na - šem pro - ná - ro - du; tys byl pr - ve než ho - ry v svém zá - kla - du

T ho v na - šem pro - ná - ro - du; tys byl pr - ve než ho - ry v svém zá - kla - du

B ho v na - šem pro - ná - ro - du; tys byl pr - ve než ho - ry v svém zá - kla - du

15

20

D i než kte - rý tvor na vše - li - kém mí - stě; od vě - kůs byl v své

A i než kte - rý tvor na vše - li - kém mí - stě; od vě - kůs byl v své

T i než kte - rý tvor na vše - li - kém mí - stě; od vě - kůs byl v své

B i než kte - rý tvor na vše - li - kém mí - stě; od vě - kůs byl v své

25

D ne - pro - mě - nno - sti, zů - stá - váš ten týž i na vě - čno - sti.

A ne - pro - mě - nno - sti, zů - stá - váš ten týž i na vě - čno - sti.

T ne - pro - mě - nno - sti, zů - stá - váš ten týž i na vě - čno - sti.

B ne - pro - mě - nno - sti, zů - stá - váš ten týž i na vě - čno - sti.

91. Kdož ochrany nejvyššího

Dačice, fol. 133v-134v

Qui habitat etc.

5

Kdož o - chra - ny Nej - vy - šší - ho v skrej - ši je - ho u - ží - vá,
tent' v stí - nu Vše - mo - hou cí - ho be - zpe - čně od - po - čí - vá:

10

pro - čež i já ří - kám Pá - nu v ka - ždý čas s do - věr - no - stí

15

tys hra - dem mým, ty mou schrá - nou, jáť na to - bě mám do - sti.

92. Ó jak dobré jest Pána

Dačice, fol. 135r-136r

Bonum est confiteri etc.

5

D Ó jak do - bré jest Pá - na vždy o - sla - vo - va - ti

A Ó jak do - bré jest Pá - na vždy o - sla - vo - va - ti

T Ó jak do - bré jest Pá - na vždy o - sla - vo - va - ti

B Ó jak do - bré jest Pá - na vždy o - sla - vo - va - ti

10

D a žal - my zpí - va - ti k po - chva - le je - ho jmé - na;

A a žal - my zpí - va - ti k po - chva - le je - ho jmé - na;

T a žal - my zpí - va - ti k po - chva je - ho jmé - na;

B a žal - my zpí - va - ti k po - chva - le je - ho jmé - na;

15

D z ji - tra hned ve - le - bi - ti jej z mi - lo - sr - den - ství,

A z ji - tra hned ve - le - bi - ti jej z mi - lo - sr - den - ství,

T z ji - tra hned ve - le - bi - ti jej z mi - lo - sr - den - ství,

B z ji - tra hned ve - le - bi - ti jej z mi - lo - sr - den - ství,

20

D z pra - vdy je - ho množ - ství i u ve - čer jej ctí - ti.

A z pra - vdy je - ho množ - ství i u ve - čer jej ctí - ti.

T z pra - vdy je - ho množ - ství i u ve - čer jej ctí - ti.

B z pra - vdy je - ho množ - ství i u ve - čer jej ctí - ti.

93. Pán slávou jsa odín

Karolides, fol. 143v-144r

Dominus regnavit, decorem..

5

D Pán slá - vou jsa o - dín a mo - cno - stí, v pře - di - vné kra - lu -

A Pán slá - vou jsa o - dín a mo - cno - stí, v pře - di - vné kra - lu -

T Pán slá - vou jsa o - dín a mo - cno - stí, v pře - di - vné kra - lu -

B Pán slá - vou jsa o - dín a mo - cno - stí, v pře - di - vné kra - lu -

10

je dů - stoj - no - sti, on stvo - řiv svět, sám jej tak zdr - žu - je,

je dů - stoj - no - sti, on stvo - řiv svět, sám jej tak zdr - žu - je,

je dů - stoj - no - sti, on stvo - řiv svět, sám jej tak zdr - žu - je,

je dů - stoj - no - sti, on stvo - řiv svět, sám jej tak zdr - žu - je,

15

že se v grun - tech svých ne - po - hy - bu - je.

že se v grun - tech svých ne - po - hy - bu - je.

že se v grun - tech svých ne - po - hy - bu - je.

že se v grun - tech svých ne - po - hy - bu - je.

94. Ó Bože, jenž sám můžeš mstíti

Karolides, fol. 144v-145v

Deus ultionum.

5

D Ó Bo-že, jenž sám mů-žeš mstí - ti, ne - rač již ví-ce s pom-stou dlí-ti,

A Ó Bo-že, jenž sám mů-žeš mstí - ti, ne - rač již ví-ce s pom-stou dlí - ti,

T Ó Bo-že, jenž sám mů-žeš mstí - ti, ne - rač již ví-ce s pom-stou dlí - ti,

B Ó Bo-že, jenž sám mů-žeš mstí - ti, ne - rač již ví-ce s pom-stou dlí - ti,

10

D ó zje-viž se v ní sku-te - čně; ty, jenž jsi soud-ce vši ze - mě,

A ó zje-viž se v ní sku-te - čně; ty, jenž jsi soud-ce vši ze - mě,

T ó zje-viž se v ní sku-te - čně; ty, jenž jsi soud-ce vši ze - mě,

B ó zje-viž se v ní sku-te - čně; ty, jenž jsi soud-ce vši ze - mě,

15 20

D dej, ať jest to py-šné plé - mě po - mstou se - vří - no tvou vě-čně.

A dej, ať jest to py-šné plé - mě po - mstou se - vří - no tvou vě-čně.

T dej, ať jest to py-šné plé - mě po - mstou se - vří - no tvou vě-čně.

B dej, ať jest to py-šné plé - mě po - mstou se - vří - no tvou vě-čně.

95. Ej Pánu zvučně zpívejme

Dačice, fol. 138r-139r

Venite exultemus etc.

5

D
Ej Pá - nu zvu - čně zpí - vej - me, na čest je - mu pro - kři - kuj - me,

A
Ej Pá - nu zvu - čně zpí - vej - me, na čest je - mu pro - kři - kuj - me,

T
Ej Pá - nu zvu - čně zpí - vej - me, na čest je - mu pro - kři - kuj - me,

B
Ej Pá - nu zvu - čně zpí - vej - me, na čest je - mu pro - kři - kuj - me,

10 #

té na - še - ho spa - se - ní ská - le; pod' - te, vstup - me před - něj blí - že,

té na - še - ho spa - se - ní ská - le; pod' - te, vstup - me před - něj blí - že,

té na - še - ho spa - se - ní ská - le; pod' - te, vstup - me před - něj blí - že,

té na - še - ho spa - se - ní ská - le; pod' - te, vstup - me před - něj blí - že,

15 20 #

chvá - lu a čest vzdá - va - jí - ce, žal - my je - mu zpí - vej - me stá - le.

chvá - lu a čest vzdá - va - jí - ce, žal - my je - mu zpí - vej - me stá - le.

chvá - lu a čest vzdá - va - jí - ce, žal - my je - mu zpí - vej - me stá - le.

chvá - lu a čest vzdá - va - jí - ce, žal - my je - mu zpí - vej - me stá - le.

96. Píseň novou Pánu zpívejte

Dačice, fol. 139v-141r

Cantate Domino etc.

5

D Pí - seň no - vou Pá - nu zpí - vej - te, vši - ckni li - dé jej

A Pí - seň no - vou Pá - nu zpí - vej - te, vši - ckni li - dé jej

T Pí - seň no - vou Pá - nu zpí - vej - te, vši - ckni li - dé jej

B Pí - seň no - vou Pá - nu zpí - vej - te, vši - ckni li - dé jej

10

D vy - vy - šuj - te, pro - zpě - vuj - te Ho - spo - di - nu stá -

A vy - vy - šuj - te, pro - zpě - vuj - te Ho - spo - di - nu stá -

T vy - vy - šuj - te, pro - zpě - vuj - te Ho - spo - di - nu stá -

B vy - vy - šuj - te, pro - zpě - vuj - te Ho - spo - di - nu stá -

15

D le ke cti je - ho jmé - nu, je - ho spa - se - ní o - hla - šuj - te.

A le ke cti je - ho jmé - nu, je - ho spa - se - ní o - hla - šuj - te.

T le ke cti je - ho jmé - nu, je - ho spa - se - ní o - hla - šuj - te.

B le ke cti je - ho jmé - nu, je - ho spa - se - ní o - hla - šuj - te.

5

D Pán kra-lu - je zřej-mě, ple - sej vše-cka ze - mě i všech o -

A Pán kra-lu - je zřej-mě, ple - sej vše-cka ze - mě i všech o -

T Pán kra-lu - je zřej-mě, ple - sej vše-cka ze - mě i všech o -

B Pán kra-lu - je zřej-mě, ple - sej vše-cka ze - mě i všech o -

10

stro-vů množ - ství, těš se z je - ho krá - lov - ství; o - blak vů - kol ně-ho

stro-vů množ - ství, těš se z je - ho krá - lov - ství; o - blak vů - kol ně-ho

stro-vů množ - ství, těš se z je - ho krá - lov - ství; o - blak vů - kol ně-ho

stro-vů množ - ství, těš se z je - ho krá - lov - ství; o - blak vů - kol ně-ho

15

jest ča - su ka - ždé - ho; spra - vedl - nost pak s sou - dem

jest ča - su ka - ždé - ho; spra - vedl - nost pak s sou - dem

jest ča - su ka - ždé - ho; spra - vedl - nost pak s sou - dem

jest ča - su ka - ždé - ho; spra - vedl - nost pak s sou - dem

20 25

jest je - ho zá - kla - dem trů - nu ve - le - bné - ho.

jest je - ho zá - kla - dem trů - nu ve - le - bné - ho.

jest je - ho zá - kla - dem trů - nu ve - le - bné - ho.

jest je - ho zá - kla - dem trů - nu ve - le - bné - ho.

98. Píseň novou Pánu zpívejte

Dačice, fol. 142v-143r

Cantate Domino etc.

5

D Pí - seň no - vou Pá - nu zpí - vej - te, neb di - vných vě - cí do - ká - zal,

A Pí - seň no - vou Pá - nu zpí - vej - te, neb di - vných vě - cí do - ká - zal,

T Pí - seň no - vou Pá - nu zpí - vej - te, neb di - vných vě - cí do - ká - zal,

B Pí - seň no - vou Pá - nu zpí - vej - te, neb di - vných vě - cí do - ká - zal,

10

D sám pra - vi - cí svou pře - dů - stoj - nou ví - těž - ství sla - vné o - bdr - žal: on

A sám pra - vi - cí svou pře - dů - stoj - nou ví - těž - ství sla - vné o - bdr - žal: on

T sám pra - vi - cí svou pře - dů - stoj - nou ví - těž - ství sla - vné o - bdr - žal: on

B sám pra - vi - cí svou pře - dů - stoj - nou ví - těž - ství sla - vné o - bdr - žal: on

15 20

D též po - slou - žil i k zná - mo - sti to - ho spa - se - ní dra - hé - ho,

A též po - slou - žil i k zná - mo - sti to - ho spa - se - ní dra - hé - ho,

T též po - slou - žil i k zná - mo - sti to - ho spa - se - ní dra - hé - ho,

B též po - slou - žil i k zná - mo - sti to - ho spa - se - ní dra - hé - ho,

25

D ne - u - kryl i své spra - vedl - no - sti před tvá - ří v svě - tě ka - ždé - ho.

A ne - u - kryl i své spra - vedl - no - sti před tvá - ří v svě - tě ka - ždé - ho.

T ne - u - kryl i své spra - vedl - no - sti před tvá - ří v svě - tě ka - ždé - ho.

B ne - u - kryl i své spra - vedl - no - sti před tvá - ří v svě - tě ka - ždé - ho.

99. Aj Pán kraluje

Dačice, fol. 143v-144r

Dominus regnavit etc.

5

Aj Pán kra - lu - je, svých ob - ha - ju - je, se - dě

Aj Pán kra - lu - je, svých ob - ha - ju - je, se - dě

Aj Pán kra - lu - je, svých ob - ha - ju - je, se - dě

Aj Pán kra - lu - je, svých ob - ha - ju - je, se - dě

10

na trů - nu, svých che - ru - bí - nů; nechť se jak chtě - jí li - dé vzte - ka - jí,

na trů - nu, svých che - ru - bí - nů; nechť se jak chtě - jí li - dé vzte - ka - jí,

na trů - nu, svých che - ru - bí - nů; nechť se jak chtě - jí li - dé vzte - ka - jí,

na trů - nu, svých che - ru - bí - nů; nechť se jak chtě - jí li - dé vzte - ka - jí,

15

i vše - cken svět bou - ří, však nic ne - ob - dr - ží.

i vše - cken svět bou - ří, však nic ne - ob - dr - ží.

i vše - cken svět bou - ří, však nic ne - ob - dr - ží.

i vše - cken svět bou - ří, však nic ne - ob - dr - ží.

100. Pánu všickni prozpěvujte

Jubilate Deo etc.

Dačice, fol. 144v-145r

5

D Pá - nu vši - ckni pro - zpě - vuj - te, kdež - ko - li kte -
 A Pá - nu vši - ckni pro - zpě - vuj - te, kdež - ko - li kte -
 T Pá - nu vši - ckni pro - zpě - vuj - te, kdež - ko - li kte -
 B Pá - nu vši - ckni pro - zpě - vuj - te, kdež - ko - li kte -

D ři by - dlí - te, vstup - tež před něj s do - věr - no - stí,
 A ři by - dlí - te, vstup - tež před něj s do - věr - no - stí,
 T ři by - dlí - te, vstup - tež před něj s do - věr - no - stí,
 B ři by - dlí - te, vstup - tež před něj s do - věr - no - stí,

D služ - te mu stá - le s ra - do - stí.
 A služ - te mu stá - le s ra - do - stí.
 T služ - te mu stá - le s ra - do - stí.
 B služ - te mu stá - le s ra - do - stí.

101. O tvých soudech, Pane

Dačice, fol. 145v-146r

Misericordiam et iudicium etc.

5

D
A
T
B

O tvých sou - dech, Pa - ne, též i mi - lo - sti žal -

O tvých sou - dech, Pa - ne, též i mi - lo - sti žal -

O tvých sou - dech, Pa - ne, též i mi - lo - sti žal -

O tvých sou - dech, Pa - ne, též i mi - lo - sti žal -

10

my zpí - va - je i já s be - dli - vo - stí, v též pra - vdě chci

my zpí - va - je i já s be - dli - vo - stí, v též pra - vdě chci

my zpí - va - je i já s be - dli - vo - stí, v též pra - vdě chci

my zpí - va - je i já s be - dli - vo - stí, v též pra - vdě chci

15

tě ná - sle - do - va - ti, k té - muž stá - ti.

tě ná - sle - do - va - ti, k té - muž stá - ti.

tě ná - sle - do - va - ti, k té - muž stá - ti.

tě ná - sle - do - va - ti, k té - muž stá - ti.

102. Slyš mé, Pane, tě vzývání

Dačice, fol. 146v-147v+149r

Exaudi Domine orationem etc.

5

D
Slyš mé, Pa-ne, tě vzý - vá - ní, nech - ať ho nic ne-od - há - ní,

A
Slyš mé, Pa-ne, tě vzý - vá - ní, nech - ať ho nic ne-od - há - ní,

T
Slyš mé, Pa-ne, tě vzý - vá - ní, nech - ať ho nic ne-od - há - ní,

B
Slyš mé, Pa-ne, tě vzý - vá - ní, nech - ať ho nic ne-od - há - ní,

10

D
až i před tvůj trůn vej - de, tvář tvou o - cho - tnou naj - de; v ta - ký

A
až i před tvůj trůn vej - de, tvář tvou o - cho - tnou naj - de; v ta - ký

T
až i před tvůj trůn vej - de, tvář tvou o - cho - tnou naj - de; v ta - ký

B
až i před tvůj trůn vej - de, tvář tvou o - cho - tnou naj - de; v ta - ký

15 20

D
den ssou - že - ní mé - ho na - kloň ke mně u - cha své - ho, ry - chle

A
den ssou - že - ní mé - ho na - kloň ke mně u - cha své - ho, ry - chle

T
den ssou - že - ní mé - ho na - kloň ke mně u - cha své - ho, ry - chle

B
den ssou - že - ní mé - ho na - kloň ke mně u - cha své - ho, ry - chle

25

D
vy - slyš mé žá - do - sti a na - plň je z své mi - lo - sti.

A
vy - slyš mé žá - do - sti a na - plň je z své mi - lo - sti.

T
vy - slyš mé žá - do - sti a na - plň je z své mi - lo - sti.

B
vy - slyš mé žá - do - sti a na - plň je z své mi - lo - sti.

103. Ej duše má, oslavuj Pána svého

Dačice, fol. 149v-152r

Benedic anima mea etc.

5

D
Ej du - še má, o - sla - vuj Pá - na své - ho, i vše - cka moc

A
Ej du - še má, o - sla - vuj Pá - na své - ho, i vše - cka moc

T
Ej du - še má, o - sla - vuj Pá - na své - ho, i vše - cka moc

B
Ej du - še má, o - sla - vuj Pá - na své - ho, i vše - cka moc

10

tvá sva - té jmé - no je - ho; na vše - li - ká Pá - ně do - bro - di - ní,

tvá sva - té jmé - no je - ho; na vše - li - ká Pá - ně do - bro - di - ní,

tvá sva - té jmé - no je - ho; na vše - li - ká Pá - ně do - bro - di - ní,

tvá sva - té jmé - no je - ho; na vše - li - ká Pá - ně do - bro - di - ní,

15

má du - še, ne - chtěj se za - po - mí - na - ti, ný - brž s vdě - čno -

má du - še, ne - chtěj se za - po - mí - na - ti, ný - brž s vdě - čno -

má du - še, ne - chtěj se za - po - mí - na - ti, ný - brž s vdě - čno -

má du - še, ne - chtěj se za - po - mí - na - ti, ný - brž s vdě - čno -

20

25

stí hled' ro - zva - žo - va - ti, coť do - bré - ho Pán u - sta - vně či - ní.

stí hled' ro - zva - žo - va - ti, coť do - bré - ho Pán u - sta - vně či - ní.

stí hled' ro - zva - žo - va - ti, coť do - bré - ho Pán u - sta - vně či - ní.

stí hled' ro - zva - žo - va - ti, coť do - bré - ho Pán u - sta - vně či - ní.

104. Ej nuž má duše, Pána oslavuj

Benedic anima mea Domino

Karolides, 157v-159r

5

D
Ej nuž má du - še, Pá - na o - sla - vuj, rciž k ně - mu: Ho -

A
Ej nuž má du - še, Pá - na o - sla - vuj, rciž k ně - mu: Ho -

T
Ej nuž má du - še, Pá - na o - sla - vuj, rciž k ně - mu: Ho -

B
Ej nuž má du - še, Pá - na o - sla - vuj, rciž k ně - mu: Ho -

10

D
spo - di - ne, Bo - že můj, jak ty ne - ob - sá - hlý v své ve -

A
spo - di - ne, Bo - že můj, jak ty ne - ob - sá - hlý v své ve -

T
spo - di - ne, Bo - že můj, jak ty ne - ob - sá - hlý v své ve -

B
spo - di - ne, Bo - že můj, jak ty ne - ob - sá - hlý v své ve -

15

D
li - ko - sti, jak di - vný v své krá - se a ve - le - bno -

A
li - ko - sti, jak di - vný v své krá - se a ve - le - bno -

T
li - ko - sti, jak di - vný v své krá - se a ve - le - bno -

B
li - ko - sti, jak di - vný v své krá - se a ve - le - bno -

20

D
sti; svě - tlo máš mí - sto rou - cha krá - sné - ho, jimž se za -

A
sti; svě - tlo máš mí - sto rou - cha krá - sné - ho, jimž se za -

T
sti; svě - tlo máš mí - sto rou - cha krá - sné - ho, jimž se za -

B
sti; svě - tlo máš mí - sto rou - cha krá - sné - ho, jimž se za -

stí - ráš ča - su ka - ždé - ho, ja - ko kor - tý - nu k své - mu

stí - ráš ča - su ka - ždé - ho, ja - ko kor - tý - nu k své - mu

stí - ráš ča - su ka - ždé - ho, ja - ko kor - tý - nu k své - mu

stí - ráš ča - su ka - ždé - ho, ja - ko kor - tý - nu k své - mu

pře - bý - vá - ní ne - be - sa roz - táhls pře - di - vně nad ná - mi.

pře - bý - vá - ní ne - be - sa roz - táhls pře - di - vně nad ná - mi.

pře - bý - vá - ní ne - be - sa roz - táhls pře - di - vně nad ná - mi.

pře - bý - vá - ní ne - be - sa roz - táhls pře - di - vně nad ná - mi.

105. Ej nuž všickni Pánu zpívejte

Karolides, fol. 159v-160v

Confitemini Domino.

4 5

D Ej nuž vši - ckni Pá - nu zpí - vej - te, sla - vně je - ho jmé -

A Ej nuž vši - ckni Pá - nu zpí - vej - te, sla - vně je - ho jmé -

T Ej nuž vši - ckni Pá - nu zpí - vej - te, sla - vně je - ho jmé -

B Ej nuž vši - ckni Pá - nu zpí - vej - te, sla - vně je - ho jmé -

10

D no zvy - šuj - te, o - hla - šuj - te dne ka - ždé - ho skut -

A no zvy - šuj - te, o - hla - šuj - te dne ka - ždé - ho skut -

T no zvy - šuj - te, o - hla - šuj - te dne ka - ždé - ho skut -

B no zvy - šuj - te, o - hla - šuj - te dne ka - ždé - ho skut -

15

D ky ve - le - sla - vně je - ho, zvě - stuj - te me - zi ná - ro - dy

A ky ve - le - sla - vně je - ho, zvě - stuj - te me - zi ná - ro - dy

T ky ve - le - sla - vně je - ho, zvě - stuj - te me - zi ná - ro - dy

B ky ve - le - sla - vně je - ho, zvě - stuj - te me - zi ná - ro - dy

20

D chvá - lu div - nou je - ho všu - dy.

A chvá - lu div - nou je - ho všu - dy.

T chvá - lu div - nou je - ho všu - dy.

B chvá - lu div - nou je - ho všu - dy.

106. Velebtež Pana dobrého

Karolides, 161r-162r

Confitemini Domino quon:

5

D Ve - leb - tež Pá - na do - bré - ho, v mi - lo - sr - den - ství vě - čné -

A Ve - leb - tež Pá - na do - bré - ho, v mi - lo - sr - den - ství vě - čné -

T Ve - leb - tež Pá - na do - bré - ho, v mi - lo - sr - den - ství vě - čné -

B Ve - leb - tež Pá - na do - bré - ho, v mi - lo - sr - den - ství vě - čné -

10

ho, neb je - ho skut - ků pře - dů - stoj - ných kdo mů - že

ho, neb je - ho skut - ků pře - dů - stoj - ných kdo mů - že

ho, neb je - ho skut - ků pře - dů - stoj - ných kdo mů - že

ho, neb je - ho skut - ků pře - dů - stoj - ných kdo mů - že

15

moc vy - slo - vi - ti? Kdo mů - že na něj chval pří - sluš - ných

moc vy - slo - vi - ti? Kdo mů - že na něj chval pří - sluš - ných

moc vy - slo - vi - ti? Kdo mů - že na něj chval pří - sluš - ných

moc vy - slo - vi - ti? Kdo mů - že na něj chval pří - sluš - ných

20

v sa - mých rtech do - sta - tek mí - ti?

v sa - mých rtech do - sta - tek mí - ti?

v sa - mých rtech do - sta - tek mí - ti?

v sa - mých rtech do - sta - tek mí - ti?

107. Velebtež všickni Pána

Confitemini Domino etc.

Dačice, fol. 154r-155r

5

D Ve - le - btež vši-ckni Pá - na pro do-bro-tu je - ho,

A Ve - le - btež vši-ckni Pá - na pro do-bro-tu je - ho,

T Ve - le - btež vši-ckni Pá - na pro do-bro-tu je - ho,

B Ve - le - btež vši-ckni Pá - na pro do-bro-tu je - ho,

10

D jenž jest vě - čná i zná - má všem vě-ku ka - ždé - ho:

A jenž jest vě - čná i zná - má všem vě-ku ka - ždé - ho:

T jenž jest vě - čná i zná - má všem vě-ku ka - ždé - ho:

B jenž jest vě - čná i zná - má všem vě-ku ka - ždé - ho:

15

D zvlášť pak at' hlá - sa - jí k slá - vě je - ho mi - lo - sti,

A zvlášť pak at' hlá - sa - jí k slá - vě je - ho mi - lo - sti,

T zvlášť pak at' hlá - sa - jí k slá - vě je - ho mi - lo - sti,

B zvlášť pak at' hlá - sa - jí k slá - vě je - ho mi - lo - sti,

20 25

D jenž od ně - ho ma - jí zpro - ště - ní všech ú - zko - stí.

A jenž od ně - ho ma - jí zpro - ště - ní všech ú - zko - stí.

T jenž od ně - ho ma - jí zpro - ště - ní všech ú - zko - stí.

B jenž od ně - ho ma - jí zpro - ště - ní všech ú - zko - stí.

108. Hotovť jsem z srdce celého

Dačice, fol. 155v-156r

Paratum cor meum etc.

5

Ho-tovť jsem z srd-ce ce - lé - ho ctí - ti Bo-že tě sa-mé - ho;

10

ho - tov tě o - sla - vo - va - ti, na čest to - bě i zpí - va - ti,

15 20

ej nuž du - še má při - čiň se, lou - tno har - fo na - stroj - tež se,

25

mát' se před Pá - nem u - ká - za - ti, rá - no jej hned zve - le - bo - va - ti.

109. Bože, slávo má nejvzácnější

Dačice, fol. 156v-157v

Deus laudis meae etc.

5

D Bo - že, slá - vo má nej - vzá - cněj - ší, o - zvi se

A Bo - že, slá - vo má nej - vzá - cněj - ší, o - zvi se

T Bo - že, slá - vo má nej - vzá - cněj - ší, o - zvi se

B Bo - že, slá - vo má nej - vzá - cněj - ší, o - zvi se

10

D pro - sím v čas ny - něj - ší, neb li - dí ne - šle - chet - ných ú - sta

A pro - sím v čas ny - něj - ší, neb li - dí ne - šle - chet - ných ú - sta

T pro - sím v čas ny - něj - ší, neb li - dí ne - šle - chet - ných ú - sta

B pro - sím v čas ny - něj - ší, neb li - dí ne - šle - chet - ných ú - sta

15

D zo - střu - jí se pro - ti mně zhu - sta, pou -

A zo - střu - jí se pro - ti mně zhu - sta, pou -

T zo - střu - jí se pro - ti mně zhu - sta, pou -

B zo - střu - jí se pro - ti mně zhu - sta, pou -

20

D hou lež na mne sčí - ta - jíc, zká - zy mé lsti - vě hle - da - jíc.

A hou lež na mne sčí - ta - jíc, zká - zy mé lsti - vě hle - da - jíc.

T hou lež na mne sčí - ta - jíc, zká - zy mé lsti - vě hle - da - jíc.

B hou lež na mne sčí - ta - jíc, zká - zy mé lsti - vě hle - da - jíc.

109b. Bože, slávo má nejvzácnější

Karolides, fol. 165v-166v

Deus laudis meae, ne tacueris

5

D Bo - že, slá - vo má nej - vzá - cněj - ší, o - zvi se

A Bo - že, slá - vo má nej - vzá - cněj - ší, o - zvi se

T Bo - že, slá - vo má nej - vzá - cněj - ší, o - zvi se

B Bo - že, slá - vo má nej - vzá - cněj - ší, o - zvi se

10

pro - sím v čas ny - něj - ší, neb li - dí ne - šle - chet - ných ú - sta

pro - sím v čas ny - něj - ší, neb li - dí ne - šle - chet - ných ú - sta

pro - sím v čas ny - něj - ší, neb li - dí ne - šle - chet - ných ú - sta

pro - sím v čas ny - něj - ší, neb li - dí ne - šle - chet - ných ú - sta

15

zo - střu - jí se pro - ti mně zhu - sta, pou - hou lež na mne

zo - střu - jí se pro - ti mně zhu - sta, pou - hou lež na mne

zo - střu - jí se pro - ti mně zhu - sta, pou - hou lež na mne

zo - střu - jí se pro - ti mně zhu - sta, pou - hou lež na mne

20

sčí - ta - jíc, zká - zy mé lsti - vě hle - da - jíc.

sčí - ta - jíc, zká - zy mé lsti - vě hle - da - jíc.

sčí - ta - jíc, zká - zy mé lsti - vě hle - da - jíc.

sčí - ta - jíc, zká - zy mé lsti - vě hle - da - jíc.

110. Slávou divnou Pán poctiv

Dačice, fol. 158r-159r

Dixit Dominus Domino etc.

5

D Slá - vou di - vnou Pán po-ctiv Pá - na mé - ho, řekl mu, po-

A Slá - vou di - vnou Pán po-ctiv Pá - na mé - ho, řekl mu, po-

T Slá - vou di - vnou Pán po-ctiv Pá - na mé - ho, řekl mu, po-

B Slá - vou di - vnou Pán po-ctiv Pá - na mé - ho, řekl mu, po-

10

D se na mé pra - vi - ci, až u - vr - hu z ne - přá -

A se na mé pra - vi - cí, až u - vr - hu z ne - přá -

T se na mé pra - vi - ci, až u - vr - hu z ne - přá -

B se na mé pra - vi - ci, až u - vr - hu z ne - přá -

15

D tvých ka - ždé - ho za pod - no - že tvých noh pod sto - li - cí.

A tvých ka - ždé - ho za pod - no - že tvých noh pod sto - li - cí.

T tvých ka - ždé - ho za pod - no - že tvých noh pod sto - li - cí.

B tvých ka - ždé - ho za pod - no - že tvých noh pod sto - li - cí.

111. Slaviti budu vždy Pána

Dačice, fol. 159v-161r

Confitebor tibi etc.

5

Sla - vi - ti bu - du vždy Pá - na, jenž jest má

Sla - vi - ti bu - du vždy Pá - na, jenž jest má

Sla - vi - ti bu - du vždy Pá - na, jenž jest má

Sla - vi - ti bu - du vždy Pá - na, jenž jest má

10

sil - ná o - bra - na, zvlášť v spol - ku li - du po - bo - žné - ho

sil - ná o - bra - na, zvlášť v spol - ku li - du po - bo - žné - ho

sil - ná o - bra - na, zvlášť v spol - ku li - du po - bo - žné - ho

sil - ná o - bra - na, zvlášť v spol - ku li - du po - bo - žné - ho

15

chciť je - ho chvá - ly zpí - va - ti, vše - chněm o

chciť je - ho chvá - ly zpí - va - ti, vše - chněm o

chciť je - ho chvá - ly zpí - va - ti, vše - chněm o

chciť je - ho chvá - ly zpí - va - ti, vše - chněm o

20

ich zvě - sto - va - ti o - chot - ně z srd - ce u - pří - mé - ho.

ich zvě - sto - va - ti o - chot - ně z srd - ce u - pří - mé - ho.

ich zvě - sto - va - ti o - chot - ně z srd - ce u - pří - mé - ho.

ch zvě - sto - va - ti o - chot - ně z srd - ce u - pří - mé - ho.

112. Přestastný jest každý ten člověk

Dači ce, fol. 161v-162r

Beatus vir qui timet etc.

5

D Pře-šťast-ný jest ka - ždý ten člo - věk, jenž v bá-zni Pá-ně trá-vě svůj věk,
A Pře-šťast-ný jest ka - ždý ten člo - věk, jenž v bá-zni Pá-ně trá-vě svůj věk,
T Pře-šťast-ný jest ka - ždý ten člo - věk, jenž v bá-zni Pá-ně trá-vě svůj věk,
B Pře-šťast-ný jest ka - ždý ten člo - věk, jenž v bá-zni Pá-ně trá-vě svůj věk,

10

D v ře - čech je-ho má své ko - chá - ní; to - hoť se v svě - tě zmo-cní sí - mě,
A v ře - čech je-ho má své ko - chá - ní; to - hoť se v svě - tě zmo-cní sí - mě,
T v ře - čech je-ho má své ko - chá - ní; to - hoť se v svě - tě zmo-cní sí - mě,
B v ře - čech je-ho má své ko - chá - ní; to - hoť se v svě - tě zmo-cní sí - mě,

15 20

D neb po-bo-žných ro-di-na zřej - mě do - chá - zí Pá-ně po-že-hná - ní.
A neb po-bo-žných ro-di-na zřej - mě do - chá - zí Pá-ně po-že-hná - ní.
T neb po-bo-žných ro-di-na zřej - mě do - chá - zí Pá-ně po-že-hná - ní.
B neb po-bo-žných ro-di-na zřej - mě do - chá - zí Pá-ně po-že-hná - ní.

113. Věrní Páně služebníci

Dačice, fol. 162v-163r

Laudate pueri Dominum etc.

5

D Vě - rní Pá - ně slu - že-bní-ci, před ním stá - le vždy sto - jí - cí,

A Vě - rní Pá - ně slu - že-bní-ci, před ním stá - le vždy sto - jí - cí,

T Vě - rní Pá - ně slu - že-bní-ci, před ním stá - le vždy sto - jí - cí,

B Vě - rní Pá - ně slu - že-bní-ci, před ním stá - le vždy sto - jí - cí,

10

chval - te a slav - te Pá - ně jmé - no; řkouc, jmé - no Pá - ně buď vždy - cky

chval - te a slav - te Pá - ně jmé - no; řkouc, jmé - no Pá - ně buď vždy - cky

chval - te a slav - te Pá - ně jmé - no; řkouc, jmé - no Pá - ně buď vždy - cky

chval - te a slav - te Pá - ně jmé - no; řkouc, jmé - no Pá - ně buď vždy - cky

15 20

slav - ně i vě - ky po vše - cky a ode všech od nás ve - le - be - no.

slav - ně i vě - ky po vše - cky a ode všech od nás ve - le - be - no.

slav - ně i vě - ky po vše - cky a ode všech od nás ve - le - be - no.

slav - ně i vě - ky po vše - cky a ode všech od nás ve - le - be - no.

114. Když z Ejipta vycházel Izrael

Dačice, fol. 163v-164r

In exitu Israel etc.

5

D Když z E-jip - ta vy - chá - zel I - zra - el, Já - ko - mů dům

A Když z E-jip - ta vy - chá - zel I - zra - el, Já - ko - mů dům

T Když z E-jip - ta vy - chá - zel I - zra - el, Já - ko - mů dům

B Když z E-jip - ta vy - chá - zel I - zra - el, Já - ko - mů dům

10

D když se přeč brá - ti - měl z ná - ro - du po - han - ské - ho,

A když se přeč brá - ti měl z ná - ro - du po - han - ské - ho,

T když se přeč brá - ti měl z ná - ro - du po - han - ské - ho,

B když se přeč brá - ti měl z ná - ro - du po - han - ské - ho,

15

D Ju - du teh - dáž hned so - bě Bůh vy - bral, o I - zra - e - le

A Ju - du teh - dáž hned so - bě Bůh vy - bral, o I - zra - e - le

T Ju - du teh - dáž hned so - bě Bůh vy - bral, o I - zra - e - le

B Ju - du teh - dáž hned so - bě Bůh vy - bral, o I - zra - e - le

20

D pan - sky se u - jal pro slá - vu jmé - na své - ho.

A pan - sky se u - jal pro - slá - vu jmé - na své - ho.

T pan - sky se u - jal pro slá - vu jmé - na své - ho.

B pan - sky se u - jal pro slá - vu jmé - na své - ho.

115. Ne nám, milý Hospodine

Dačice, fol. 164v-165v

Non nobis Domine etc.

5

D
Ne nám, mi - lý Ho - spo-di-ne, ne nám dej pro svou mi-lost a pra -

A
Ne nám, mi - lý Ho - spo-di-ne, ne nám dej pro svou mi-lost a pra -

T
Ne nám, mi - lý Ho - spo-di-ne, ne nám dej pro svou mi-lost a pra -

B
Ne nám, mi - lý Ho - spo-di-ne, ne nám dej pro svou mi-lost a pra -

10

vdu čest sám jmé - nu své ve - le - bno - sti:

vdu čest sám jmé - nu své ve - le - bno - sti:

vdu čest sám jmé - nu své ve - le - bno - sti:

vdu čest sám jmé - nu své ve - le - bno - sti:

15

nebo proč ma - jí ří - ka - ti po - ha - né; kdež jest Bůh jich? Kéž

nebo proč ma - jí ří - ka - ti po - ha - né; kdež jest Bůh jich? Kéž

nebo proč ma - jí ří - ka - ti po - ha - né; kdež jest Bůh jich? Kéž

nebo proč ma - jí ří - ka - ti po - ha - né; kdež jest Bůh jich? Kéž

20

jich pak za - sta - ne v čas je - jich těch ú - zko - stí.

jich pak za - sta - ne v čas je - jich těch ú - zko - stí.

jich pak za - sta - ne v čas je - jich těch ú - zko - stí.

jich pak za - sta - ne v čas je - jich těch ú - zko - stí.

116. Srdečněť jsem Pána zamiloval

Dačice, fol. 166r-167r

Dilexi quoniam etc.

D Sr - de - čněť jsem Pá - na za - mi - lo - val,
 A Sr - de - čněť jsem Pá - na za - mi - lo - val,
 T Sr - de - čněť jsem Pá - na za - mi - lo - val,
 B Sr - de - čněť jsem Pá - na za - mi - lo - val,

5
 D neb na - klo - nil k mým pro - sbám u - cha své - ho,
 A neb na - klo - nil k mým pro - sbám u - cha své - ho,
 T neb na - klo - nil k mým pro - sbám u - cha své - ho,
 B neb na - klo - nil k mým pro - sbám u - cha své - ho,

10
 D vy - sly - še, spl - nil žá - dost srd - ce mé - ho
 A vy - sly - še, spl - nil žá - dost srd - ce mé - ho
 T vy - sly - še, spl - nil žá - dost srd - ce mé - ho
 B vy - sly - še, spl - nil žá - dost srd - ce mé - ho

15
 D v čas vi - chřic tvých, když sem k ně - mu vo - lal.
 A v čas vi - chřic tvých, když sem k ně - mu vo - lal.
 T v čas vi - chřic tvých, když sem k ně - mu vo - lal.
 B v čas vi - chřic tvých, když sem k ně - mu vo - lal.

117. Chvaltež Pána národové

Dačice, fol. 167v-168r

Laudate Dominum etc.

5

D Chval - tež Pá - na ná - ro - do - vé, chval - tež jej vši-ckni sta - vo -

A Chval - tež Pá - na ná - ro - do - vé, chval - tež jej vši-ckni sta -

T Chval - tež Pá - na ná - ro - do - vé, chval - tež jej vši-ckni sta -

B Chval - tež Pá - na ná - ro - do - vé, chval - tež jej vši-ckni sta -

10

vé, neb je - ho mi - lo - sr - den - ství roz -

vo - vé, neb je - ho mi - lo - sr - den - ství roz -

vo - vé, neb je - ho mi - lo - sr - den - ství roz -

vo - vé, neb je - ho mi - lo - sr - den - ství roz -

15

ší - ře - no při nás množ - ství; prav - dy je - ho ne - pro - mě -

ší - ře - no při nás množ - ství; prav - dy je - ho ne - pro -

ší - ře - no při nás množ - ství; prav - dy je - ho ne - pro -

ší - ře - no při nás množ - ství; prav - dy je - ho ne - pro -

20

nnost zů - stá - vá vždy až na vě - čnost.

mě - nnost zů - stá - vá vždy až na vě - čnost.

mě - nnost zů - stá - vá vždy až na vě - čnost.

mě - nnost zů - stá - vá vždy až na vě - čnost.

117b. Chvaltež Pána, národové

Karolides, fol. 176v-177r

Laudate Dominum omnes

5

D Chval- tež Pá - na, ná- ro- do - vé, chval- tež jej vši- ckni sta - vo - vé,

A Chval- tež Pá - na, ná- ro- do - vé, chval- tež jej vši- ckni sta - vo- vé,

T Chval- tež Pá - na, ná- ro- do - vé, chval- tež jej vši- ckni sta - vo - vé,

B Chval- tež Pá - na, ná- ro- do - vé, chval- tež jej vši- ckni sta - vo - vé,

10

D neb je- ho mi- lo - sr- den- ství roz - ší- ře- no při nás množ - ství,

A neb je- ho mi- lo - sr- den- ství roz - ší- ře- no při nás množ - ství,

T neb je- ho mi- lo - sr- den- ství roz - ší- ře- no při nás množ - ství,

B neb je- ho mi- lo - sr- den- ství roz - ší- ře- no při nás množ - ství,

15 20

D pra- vdy je - ho ne- pro - mě - nnost zů - stá- vá vždy až na vě - čnost.

A pra- vdy je - ho ne - pro - mě- nnost zů - stá- vá vždy až na vě - čnost.

T pra- vdy je - ho ne- pro - mě - nnost zů - stá- vá vždy až na vě - čnost.

B pra- vdy je - ho ne- pro - mě - nnost zů - stá- vá vždy až na vě - čnost.

118. Chválu a čest Pánu vzdávejte

Dačice, fol. 168v-171r

Confitemini Domino etc.

5

D Chvá-lu a čest Pá-nu vzdá - vej-te, nebt' jest do-brý u - sta - vi - čně,

A Chvá-lu a čest Pá-nu vzdá - vej - te, nebt' jest do-brý u - sta - vi - čně,

T Chvá-lu a čest Pá-nu vzdá - vej - te, nebt' jest do-brý u - sta - vi - čně,

B Chvá-lu a čest Pá-nu vzdá - vej - te, nebt' jest do-brý u - sta - vi - čně,

10

do - bro-tu je - ho brž zvy - šuj - te, že jest tr-van-li - vá vě-čně: I -

do - bro-tu je - ho brž zvy - šuj - te, že jest tr-van-li - vá vě-čně: I -

do - bro-tu je - ho brž zvy - šuj - te, že jest tr-van-li - vá vě-čně: I -

do - bro-tu je - ho brž zvy - šuj - te, že jest tr-van-li - vá vě-čně: I -

15 20

zra - e - li to so - cho - tno - stí o - hla-šuj ny - ní i vždy - cky,

zra - e - li to so - cho - tno - stí o - hla-šuj ny - ní i vždy - cky,

zra - e - li to so - cho - tno - stí o - hla-šuj ny - ní i vždy - cky,

zra - e - li to so - cho - tno - stí o - hla-šuj ny - ní i vždy - cky,

25

že do - bro - ta je - ho mi - lo - sti stá - lá jest vě - ky po vše - cky.

že do - bro - ta je - ho mi - lo - sti stá - lá jest vě - ky po vše - cky.

že do - bro - ta je - ho mi - lo - sti stá - lá jest vě - ky po vše - cky.

že do - bro - ta je - ho mi - lo - sti stá - lá jest vě - ky po vše - cky.

119. Aj jak šťastný jest všeliký člověk

Dačice, fol. 171v-179r

Beati immaculati etc.

5

D Aj jak šťast - ný jest vše - li - ký člo - věk ten, jenž o - stří - há

A Aj jak šťast - ný jest vše - li - ký člo - věk ten, jenž o - stří - há

T Aj jak šťast - ný jest vše - li - ký člo - věk ten, jenž o - stří - há

B Aj jak šťast - ný jest vše - li - ký člo - věk ten, jenž o - stří - há

10

D svě - do - mí do - bré - ho, kvů - li Bo - hu trá - vě vše - cken svůj věk;

A svě - do - mí do - bré - ho, kvů - li Bo - hu trá - vě vše - cken svůj věk;

T svě - do - mí do - bré - ho, kvů - li Bo - hu trá - vě vše - cken svůj věk;

B svě - do - mí do - bré - ho, kvů - li Bo - hu trá - vě vše - cken svůj věk;

15

D šťast - ný, kte - rýž v tom ča - su vše - li - ké - ho žá - da - je

A šťast - ný, kte - rýž v tom ča - su vše - li - ké - ho žá - da - je

T šťast - ný, kte - rýž v tom ča - su vše - li - ké - ho žá - da - je

B šťast - ný, kte - rýž v tom ča - su vše - li - ké - ho žá - da - je

20 25

D vždy ví - ce pro - zpí - va - ti, ptá se na zá - kon svě - de - ctví Bo - ží - ho.

A vždy ví - ce pro - zpí - va - ti, ptá se na zá - kon svě - de - ctví Bo - ží - ho.

T vždy ví - ce pro - zpí - va - ti, ptá se na zá - kon svě - de - ctví Bo - ží - ho.

B vždy ví - ce pro - zpí - va - ti, ptá se na zá - kon svě - de - ctví Bo - ží - ho.

120. V svých bídach k tobe, svému Panu

Dačice, fol. 179v-181r

Ad Dominum cum tribularer etc.

5

V svých bí-dách k to-bě, své-mu Pá-nu, mí-val sem zře-tel o o-chra-nu,

V svých bí-dách k to-bě, své-mu Pá-nu, mí-val sem zře-tel o o-chra-nu,

V svých bí-dách k to-bě, své-mu Pá-nu, mí-val sem zře-tel o o-chra-nu,

V svých bí-dách k to-bě, své-mu Pá-nu, mí-val sem zře-tel o o-chra-nu,

10

když-ko-li sem tě vrou-cně vzý-val, tvou po-moc ry-chle sem vždy mí-val;

když-ko-li sem tě vrou-cně vzý-val, tvou po-moc ry-chle sem vždy mí-val;

když-ko-li sem tě vrou-cně vzý-val, tvou po-moc ry-chle sem vždy mí-val;

když-ko-li sem tě vrou-cně vzý-val, tvou po-moc ry-chle sem vždy mí-val;

15 20

i ny-ní od ja-zy-ka zlé-ho, lsti, ú-tr-žek a lži pl-né-ho,

i ny-ní od ja-zy-ka zlé-ho, lsti, ú-tr-žek a lži pl-né-ho,

i ny-ní od ja-zy-ka zlé-ho, lsti, ú-tr-žek a lži pl-né-ho,

i ny-ní od ja-zy-ka zlé-ho, lsti, ú-tr-žek a lži pl-né-ho,

25

ty, jenž jsi vě-čná do-bro-ta, chraň Pa-ne mé-ho ži-vo-ta.

ty, jenž jsi vě-čná do-bro-ta, chraň Pa-ne mé-ho ži-vo-ta.

ty, jenž jsi vě-čná do-bro-ta, chraň Pa-ne mé-ho ži-vo-ta.

ty, jenž jsi vě-čná do-bro-ta, chraň Pa-ne mé-ho ži-vo-ta.

121. K horámť patřím já vesele

Dačice, fol. 181v-182r

Levavi oculos etc.

5

D K ho - rámt' pa- třím já ve - se - le, k nimž od - sud po - spí - chám, z nich

A K ho - rámt' pa- třím já ve - se - le, k nimž od - sud po - spí - chám, z nich

T K ho - rámt' pa- třím já ve - se - le, k nimž od - sud po - spí - chám, z nich

B K ho - rámt' pa- třím já ve - se - le, k nimž od - sud po - spí - chám, z nich

10

D po - mo - ci če - kám, dát' mi ji, vě - řím, Pán ce - le, jáť

A po - mo - ci če - kám, dát' mi ji, vě - řím, Pán ce - le, jáť

T po - mo - ci če - kám, dát' mi ji, vě - řím, Pán ce - le, jáť

B po - mo - ci če - kám, dát' mi ji, vě - řím, Pán ce - le, jáť

15

D dou - fám v něj sa - mé - ho, nebt' jest mo - cný Pán vše - ho.

A dou - fám v něj sa - mé - ho, nebt' jest mo - cný Pán vše - ho.

T dou - fám v něj sa - mé - ho, nebt' jest mo - cný Pán vše - ho.

B dou - fám v něj sa - mé - ho, nebt' jest mo - cný Pán vše - ho.

122. Ó přetěšená chvíle

Laetatus sum in his etc.

Dačice, fol. 182v-183r

5

Ó pře - u - tě - še - ná chví - le, v níž jsem u - sly - šel ta slo -

10

va, do do - mu Ho - spo - di - no - va půj - dem spo - lu vši -

15

ckni mi - le; a že ó Je - ru - za - lé - me do tvých se

20

bran do - sta - ne - me a u - hlé - dá - me to s ra - do - stí, jak

25 30

D Je - ru - za - lém již za - se jest na - vrá - cen k své o - kra - se,

A Je - ru - za - lém již za - se jest na - vrá - cen k své o - kra - se,

T Je - ru - za - lém již za - se jest na - vrá - cen k své o - kra - se,

B Je - ru - za - lém již za - se jest na - vrá - cen k své o - kra - se,

D při všem všu - dy po - dle slu - šno - sti.

A při všem všu - dy po - dle slu - šno - sti.

T při všem všu - dy po - dle slu - šno - sti.

B při všem všu - dy po - dle slu - šno - sti.

123. Bože, jenž v nebi máš své bydlení

Dačice, fol. 183v-184r

Ad te levavi oculos etc.

5

D Bo - že, jenž v ne-bi máš své by - dle - ní, k to-běť mám své zře - ní;

A Bo - že, jenž v ne-bi máš své by - dle - ní, k to-běť mám své zře - ní;

T Bo - že, jenž v ne-bi máš své by - dle - ní, k to-běť mám své zře - ní;

B Bo - že, jenž v ne-bi máš své by - dle - ní, k to-běť mám své zře - ní;

10

aj hle jak se u - tí - cá k své - mu Pá - nu slu - že - bník o o - chra - nu;

aj hle jak se u - tí - cá k své - mu Pá - nu slu - že - bník o o - chra - nu;

aj hle jak se u - tí - cá k své - mu Pá - nu slu - že - bník o o - chra - nu;

aj hle jak se u - tí - cá k své - mu Pá - nu slu - že - bník o o - chra - nu;

15 20

jak po pa - ní své slu - že - bni - ce tou - ží, byť jí po - mo - hla v nou - zi,

jak po pa - ní své slu - že - bni - ce tou - ží, byť jí po - mo - hla v nou - zi,

jak po pa - ní své slu - že - bni - ce tou - ží, byť jí po - mo - hla v nou - zi,

jak po pa - ní své slu - že - bni - ce tou - ží, byť jí po - mo - hla v nou - zi,

25

tak zře - tel náš v bí - dách k Ho - spo - di - nu jest v ka - ždou ho - di - nu.

tak zře - tel náš v bí - dách k Ho - spo - di - nu jest v ka - ždou ho - di - nu.

tak zře - tel náš v bí - dách k Ho - spo - di - nu jest v ka - ždou ho - di - nu.

tak zře - tel náš v bí - dách k Ho - spo - di - nu jest v ka - ždou ho - di - nu.

124. V pravděť to můž Izrael vyznati

Dačice, fol. 184v-185r

Nisi Dominus fuisset etc.

5

D V pra - vděť to můž I - zra - el vy - zna - ti, že kdy - by

A V pra - vděť to můž I - zra - el vy - zna - ti, že kdy - by

T V pra - vděť to můž I - zra - el vy - zna - ti, že kdy - by

B V pra - vděť to můž I - zra - el vy - zna - ti, že kdy - by

10

D Pá - na ne - by - lo s ná - mi, byť ru - ky své

A Pá - na ne - by - lo s ná - mi, byť ru - ky své

T Pá - na ne - by - lo s ná - mi, byť ru - ky své

B Pá - na ne - by - lo s ná - mi, byť ru - ky své

15

D ne - dr - žel nad ná - mi, když be - zbo - žní se

A ne - dr - žel nad ná - mi, když be - zbo - žní se

T ne - dr - žel nad ná - mi, když be - zbo - žní se

B ne - dr - žel nad ná - mi, když be - zbo - žní se

20

D ja - li vzte - ka - ti, k na - še - mu mě - vše chuť zmor - do - vá - ní.

A ja - li vzte - ka - ti, k na - še - mu mě - vše chuť zmor - do - vá - ní.

T ja - li vzte - ka - ti, k na - še - mu mě - vše chuť zmor - do - vá - ní.

B ja - li vzte - ka - ti, k na - še - mu mě - vše chuť zmor - do - vá - ní.

125. Všickni, kteříž v Pánu skládají

Dačice, fol. 185v-186r

Qui confidunt in Domino etc.

5

D Vši-ckni, kte - řiž v Pá - nu sklá - da - jí vše-cko své dou-fá - ní

A Vši-ckni, kte - řiž v Pá - nu sklá - da - jí vše-cko své dou - fá - ní

T Vši-ckni, kte - řiž v Pá - nu sklá - da - jí vše-cko své dou - fá - ní

B Vši-ckni, kte - řiž v Pá - nu sklá - da - jí vše-cko své dou - fá - ní

10

vždy - cky bez vrt - ká - ní ne - po - hnu - tedl - ní zů - stá - va - jí,

vždy - cky bez vrt - ká - ní ne - po - hnu tedl - ní zů - stá - va - jí,

vždy - cky bez vrt - ká - ní ne - po - hnu - tedl - ní zů - stá - va - jí,

vždy - cky bez vrt - ká - ní ne - po - hnu - tedl - ní zů - stá - va - jí,

15 20 #

ja - ko Si - on stá - lý jest vždy - cky, vě - ky po vše-cky.

ja - ko Si - on stá - lý jest vždy cky, vě - ky po vše - cky.

ja - ko Si - on stá - lý jest vždy - cky, vě - ky po vše - cky.

ja - ko Si - on stá - lý jest vždy - cky, vě - ky po vše - cky.

126. Tehdáž, když jest Pán

Dačice, fol. 186v-187r

In convertendo Dominus etc.

5

D Teh-dáž, když jest Pán z vě - ze - ní vedl Si - on v mo - cném ra - me - ni,

A Teh-dáž, když jest Pán z vě - ze - ní vedl Si - on v mo - cném ra - me - ni,

T Teh-dáž, když jest Pán z vě - ze - ní vedl Si - on v mo - cném ra - me - ni,

B Teh-dáž, když jest Pán z vě - ze - ní vedl Si - on v mo - cném ra - me - ni,

10 #

D v ne - na - dá - le to se dá - lo, až se nám snem bý - ti zdá - lo;

A v ne - na - dá - le to se dá - lo, až se nám snem bý - ti zdá - lo;

T v ne - na - dá - le to se dá - lo, až se nám snem bý - ti zdá - lo;

B v ne - na - dá - le to se dá - lo, až se nám snem bý - ti zdá - lo;

15 # 20 #

D a však ra - do - sti a zpí - vá - ní pl - ni jsme by - li i ple - sá - ní;

A a však ra - do - sti a zpí - vá - ní pl - ni jsme by - li i ple - sá - ní;

T a však ra - do - sti a zpí - vá - ní pl - ni jsme by - li i ple - sá - ní;

B a však ra - do - sti a zpí - vá - ní pl - ni jsme by - li i ple - sá - ní;

25 #

D teh - dáž se me - zi ná - ro - dy hlá - sal ten div Bo - ží všu - dy.

A teh - dáž se me - zi ná - ro - dy hlá - sal ten div Bo - ží všu - dy.

T teh - dáž se me - zi ná - ro - dy hlá - sal ten div Bo - ží všu - dy.

B teh - dáž se me - zi ná - ro - dy hlá - sal ten div Bo - ží všu - dy.

127. Jakkoli krásných stavení

Dačice, fol. 187v-188r

Nisi Dominus aedificaverit etc.

5

D Jak - ko - li krá - sných sta - ve - ní, jest - li jich Pán ne - vzdě - lá - vá,

A Jak - ko - li krá - sných sta - ve - ní, jest - li jich Pán ne - vzdě - lá - vá,

T Jak - ko - li krá - sných sta - ve - ní, jest - li jich Pán ne - vzdě - lá - vá,

B Jak - ko - li krá - sných sta - ve - ní, jest - li jich Pán ne - vzdě - lá - vá,

10

prá - ce tu da - re - mná bý - vá; i nad mě - stem stráž

prá - ce tu da - re - mná bý - vá; i nad mě - stem stráž

prá - ce tu da - re - mná bý - vá; i nad mě - stem stráž

prá - ce tu da - re - mná bý - vá; i nad mě - stem stráž

15

a bdě - ní jak - ko - li pil - ná se dě - je,

a bdě - ní jak - ko - li pil - ná se dě - je,

a bdě - ní jak - ko - li pil - ná se dě - je,

a bdě - ní jak - ko - li pil - ná se dě - je,

20

bez Bo - ha nic ne - pro - spě - je.

bez Bo - ha nic ne - pro - spě - je.

bez Bo - ha nic ne - pro - spě - je.

bez Bo - ha nic ne - pro - spě - je.

128. Šťastný, kdož v Boží bázni

Dačice, fol. 188v-189r

Beati omnes qui timent etc.

5

D Šťast - ný, kdož v Bo - ží bá - zni ce - stou Pá - ně cho - dí

A Šťast - ný, kdož v Bo - ží bá - zni ce - stou Pá - ně cho - dí

T Šťast - ný, kdož v Bo - ží bá - zni ce - stou Pá - ně cho - dí

B Šťast - ný, kdož v Bo - ží bá - zni ce - stou Pá - ně cho - dí

10

D a svě - ta zlé - ho blá - zny z ní se ne - vy - vo - dí;

A a svě - ta zlé - ho blá - zny z ní se ne - vy - vo - dí;

T a svě - ta zlé - ho blá - zny z ní se ne - vy - vo - dí;

B a svě - ta zlé - ho blá - zny z ní se ne - vy - vo - dí;

15

D z prá - ce své bu - deš mí - ti slu - šné po - ži - ve - ní,

A z prá - ce své bu - deš mí - ti slu - šné po - ži - ve - ní,

T z prá - ce své bu - deš mí - ti slu - šné po - ži - ve - ní,

B z prá - ce své bu - deš mí - ti slu - šné po - ži - ve - ní,

20

D u - zříš s se - bou vždy bý - ti Pá - ně po - že - hná - ní.

A u - zříš s se - bou vždy bý - ti Pá - ně po - že - hná - ní.

T u - zříš s se - bou vždy bý - ti Pá - ně po - že - hná - ní.

B u - zříš s se - bou vždy bý - ti Pá - ně po - že - hná - ní.

129. Hned od mladosti mne ssužovali

Dačice, fol. 189v-191r

Saepe expugnauerunt etc.

5

D Hned od mla - do - sti mne ssu - žo - va - li, I - zra - el mů -

A Hned od mla - do - sti mne ssu - žo - va - li, I - zra - el mů -

T Hned od mla - do - sti mne ssu - žo - va - li, I - zra - el mů -

B Hned od mla - do - sti mne ssu - žo - va - li, I - zra - el mů -

10

že v pra - vdě to vy - zna - ti; hned teh - dáž o mé bez - hr - dlí

že v pra - vdě to vy - zna - ti; hned teh - dáž o mé bez - hr - dlí

že v pra - vdě to vy - zna - ti; hned teh - dáž o mé bez - hr - dlí

že v pra - vdě to vy - zna - ti; hned teh - dáž o mé bez - hr - dlí

15

stá - li, však mne na zká - zu ne - mo - hli vy - da - ti.

stá - li, však mne na zká - zu ne - mo - hli vy - da - ti.

stá - li, však mne na zká - zu ne - mo - hli vy - da - ti.

stá - li, však mne na zká - zu ne - mo - hli vy - da - ti.

130. V náramné své úzkosti

Dačice, fol. 191v-192r

De profundis clamavi etc.

5

D V ná - ra - mné své ú - zko - sti dnem i no - cí vo - lám,

A V ná - ra - mné své ú - zko - sti dnem i no - cí vo - lám,

T V ná - ra - mné své ú - zko - sti dnem i no - cí vo - lám,

B V ná - ra - mné své ú - zko - sti dnem i no - cí vo - lám,

10

D ja - ko z hro - zné pro - pa - sti te - be, Pa - ne, vzý - vám;

A ja - ko z hro - zné pro - pa - sti te - be, Pa - ne, vzý - vám;

T ja - ko z hro - zné pro - pa - sti te - be, Pa - ne, vzý - vám;

B ja - ko z hro - zné pro - pa - sti te - be, Pa - ne, vzý - vám;

15

D hlas mé - ho na - ří - ká - ní pust' v své sva - té u - ši,

A hlas mé - ho na - ří - ká - ní pust' v své sva - té u - ši,

T hlas mé - ho na - ří - ká - ní pust' v své sva - té u - ši,

B hlas mé - ho na - ří - ká - ní pust' v své sva - té u - ši,

20

D be - ze vše - ho me - šká - ní v ten - to čas nej - těž - ší.

A be - ze vše - ho me - šká - ní v ten - to čas nej - těž - ší.

T be - ze vše - ho me - šká - ní v ten - to čas nej - těž - ší.

B be - ze vše - ho me - šká - ní v ten - to čas nej - těž - ší.

131. Nikdyť jsem se nezvyšoval

Dačice, fol. 192v-193r

Domine non est exaltatum etc.

5

D
Ni - kdyť jsem se ne - zvy - šo - val, ne - mí - val ni

A
Ni - kdyť jsem se ne - zvy - šo - val, ne - mí - val ni

T
Ni - kdyť jsem se ne - zvy - šo - val, ne - mí - val ni

B
Ni - kdyť jsem se ne - zvy - šo - val, ne - mí - val ni

o - čí pyš - ných, ni nad svů moc vě -

o - čí pyš - ných, ni nad svů moc vě -

o - čí pyš - ných, ni nad svů moc vě -

o - čí pyš - ných, ni nad svů moc vě -

10
cí vět - ších jsem so - bě kdy o - so - bo - val.

cí vět - ších jsem so - bě kdy o - so - bo - val.

cí vět - ších jsem so - bě kdy o - so - bo - val.

cí vět - ších jsem so - bě kdy o - so - bo - val.

132. Na Davida ztrápeného

Dačice, fol. 193v-194v

Memento Domine David etc.

5

D Na Da - vi - da ztrá - pe - né - ho, ó Bo - že, by pa -

A Na Da - vi - da ztrá - pe - né - ho, ó Bo - že, by pa -

T Na Da - vi - da ztrá - pe - né - ho, ó Bo - že, by pa -

B Na Da - vi - da ztrá - pe - né - ho, ó Bo - že, by pa -

10 #

D mět - liv byl; jakt' i slib tu - hý u - či - nil,

A mět - liv byl; jakt' i slib tu - hý u - či - nil,

T mět - liv byl; jakt' i slib tu - hý u - či - nil,

B mět - liv byl; jakt' i slib tu - hý u - či - nil,

D byť te - be tím dů - stoj - né - ho,

A byť te - be tím dů - stoj - né - ho,

T byť te - be tím dů - stoj - né - ho,

B byť te - be tím dů - stoj - né - ho,

15

D Bo - ha Já - ko - bo - va, po - ctil.

A Bo - ha Já - ko - bo - va, po - ctil.

T Bo - ha Já - ko - bo - va, po - ctil.

B Bo - ha Já - ko - bo - va, po - ctil.

133. Ó jak jest to milé

Dačice, fol. 195r-196r

Ecce quam bonum etc.

5

D
A
T
B

Ó jak jest to mi - lé a hod - né chvá - ly, když bra - tři v lá -

10

sce a svor - no - sti stá - lí spo - lu pě - kně se sná - še - jí;

15

neb se dra - hé v tom ma - sti ro - vna - jí té, kte - rouž Á - ron,

20 25

když ma - zán bý - val, vů - ni ro - zko - šnou vy - dá - val.

134. Ej nuž Páně služebníci

Dačice, fol. 195v-196r

Ecce nunc benedicite etc.

5

D Ej nuž Pá - ně slu - že - bní - ci dnem, no - cí před ním

A Ej nuž Pá - ně slu - že - bní - ci dnem, no - cí před ním

T Ej nuž Pá - ně slu - že - bní - ci dnem, no - cí před ním

B Ej nuž Pá - ně slu - že - bní - ci dnem, no - cí před ním

10

D sto - jí - cí, chvá - lu je - ho ve - le - bno - sti

A sto - jí - cí, chvá - lu je - ho ve - le - bno - sti

T sto - jí - cí, chvá - lu je - ho ve - le - bno - sti

B sto - jí - cí, chvá - lu je - ho ve - le - bno - sti

D vzdá - vej - te se vší vdě - čno - stí.

A vzdá - vej - te se vší vdě - čno - stí.

T vzdá - vej - te se vší vdě - čno - stí.

B vzdá - vej - te se vší vdě - čno - stí.

135. Jméno Páně zvyšujte

Dačice, fol. 196v-197v

Laudate nomen Domini etc.

D
A
T
B

Jmé - no Pá - ně zvy - šuj - te, ej Pá -

Jmé - no Pá - ně zvy - šuj - te, ej Pá -

Jmé - no Pá - ně zvy - šuj - te, ej Pá -

Jmé - no Pá - ně zvy - šuj - te, ej Pá -

5
ně slu - že - bní - ci, vši - ckni je zve - le - buj - te

ně slu - že - bní - ci, vši - ckni je zve - le - buj - te

ně slu - že - bní - ci, vši - ckni je zve - le - buj - te

ně slu - že - bní - ci, vši - ckni je zve - le - buj - te

10
před ním vždy - cky sto - jí - cí, v do - mu Bo - ha

před ním vždy - cky sto - jí - cí, v do - mu Bo - ha

před ním vždy - cky sto - jí - cí, v do - mu Bo - ha

před ním vždy - cky sto - jí - cí, v do - mu Bo - ha

15
na - še - ho, v síň - cích ro - zko - šných je - ho.

na - še - ho, v síň - cích ro - zko - šných je - ho.

na - še - ho, v síň - cích ro - zko - šných je - ho.

na - še - ho, v síň - cích ro - zko - sných je - ho.

136. Slavte Pána s vděčností

Dačice, fol. 198v-199r

Confitemini Domino etc.

D Sla - vte Pá - na s vdě - čno - stí, nebt' jest
 A Sla - vte Pá - na s vdě - čno - stí, nebt' jest
 T Sla - vte Pá - na s vdě - čno - stí, nebt' jest
 B Sla - vte Pá - na s vdě - čno - stí, nebt' jest

5
 D pl - ný mi - lo - sti; a je - hož do -
 A pl - ný mi - lo - sti; a je - hož do -
 T pl - ný mi - lo - sti; a je - hož do -
 B pl - ný mi - lo - sti; a je - hož do -

10
 D bro - ti - vost tr - vá vždy až na věč - nost.
 A bro - ti - vost tr - vá vždy až na věč - nost.
 T bro - ti - vost tr - vá vždy až na věč - nost.
 B bro - ti - vost tr - vá vždy až na věč - nost.

137. V svém zajetí

Super flumina Babylonis etc.

5

D V svém za-je - tí při ře-kách ba-by - lon - ských s plá - čem jsme se by - vše v ru -

A V svém za-je - tí při ře-kách ba-by - lon - ských s plá - čem jsme se by - vše v ru -

T V svém za-je - tí při ře-kách ba-by - lon - ských s plá - čem jsme se by - vše v ru -

B V svém za-je - tí při ře-kách ba-by - lon - ských s plá - čem jsme se by - vše v ru -

10

kou po - han - ských na Si - on svou vlast ro - zpo-mí - na - li; a tam na

kou po - han - ských na Si - on svou vlast ro - zpo-mí - na - li; a tam na

kou po - han - ských na Si - on svou vlast ro - zpo-mí - na - li; a tam na

kou po - han - ských na Si - on svou vlast ro - zpo-mí - na - li; a tam na

15 20

vr - by za - vě - šo - va - li své har - fy slou - ží - cí ně - kdy k ra - do - sti,

vr - by za - vě - šo - va - li své har - fy slou - ží - cí ně - kdy k ra - do - sti,

vr - by za - vě - šo - va - li své har - fy slou - ží - cí ně - kdy k ra - do - sti,

vr - by za - vě - šo - va - li své har - fy slou - ží - cí ně - kdy k ra - do - sti,

25

neb tu byl čas zá - mut - ku a ža - lo - sti.

neb tu byl čas zá - mut - ku a ža - lo - sti.

neb tu byl čas zá - mut - ku a ža - lo - sti.

neb tu byl čas zá - mut - ku a ža - lo - sti.

138. Srdcem celým tebe, Pane

Dačice, fol. 201v-202r

Confitebor tibi etc.

5

D Srd - cem ce - lým te - be, Pa - ne, ctí - ti sla - vně bu -
Pře - de vše - mi chcít' zpí - va - ti, zvy - šo - va - ti též

A Srd - cem ce - lým te - be, Pa - ne, ctí - ti sla - vně bu -
Pře - de vše - mi chcít' zpí - va - ti, zvy - šo - va - ti též

T Srd - cem ce - lým te - be, Pa - ne, ctí - ti sla - vně bu -
Pře - de vše - mi chcít' zpí - va - ti, zvy - šo - va - ti též

B Srd - cem ce - lým te - be, Pa - ne, ctí - ti sla - vně bu -
Pře - de vše - mi chcít' zpí - va - ti, zvy - šo - va - ti též

10

D du s vdě - čno - stí; v chrá - mě sva - tém tvé ja - sno - sti tě
so - chot - nos - tí;

A du s vdě - čno - stí; v chrá - mě sva - tém tvé ja - sno - sti tě
so - chot - nos - tí;

T du s vdě - čno - stí; v chrá - mě sva - tém tvé ja - sno - sti tě
so - chot - nos - tí;

B du s vdě - čno - stí; v chrá - mě sva - tém tvé ja - sno - sti tě
so - chot - nos - tí;

15

D s ra - do - stí bu - du vzý - va - ti a tvé - ho mi - lo - sr -
A s ra - do - stí bu - du vzý - va - ti a tvé - ho mi - lo - sr -
T s ra - do - stí bu - du vzý - va - ti a tvé - ho mi - lo - sr -
B s ra - do - stí bu - du vzý - va - ti a tvé - ho mi - lo - sr -

20

D den - ství, též i množ - ství pra - vdy hlá - sa - ti.
A den - ství, též i množ - ství pra - vdy hlá - sa - ti.
T den - ství, též i množ - ství pra - vdy hlá - sa - ti.
B den - ství, též i množ - ství pra - vdy hlá - sa - ti.

5

D Pa - ne, rá - čils mne zku - si - ti, i ze - vnitř i vnitř spa - tři -

A Pa - ne, rá - čils mne zku - si - ti, i ze - vnitř i vnitř spa - tři -

T Pa - ne, rá - čils mne zku - si - ti, i ze - vnitř i vnitř spa - tři -

B Pa - ne, rá - čils mne zku - si - ti, i ze - vnitř i vnitř spa - tři -

10

ti; vše - cky mé to - bě sna - žno - sti jsů vel - mi

ti; vše - cky mé to - bě sna - žno - sti jsů vel - mi

ti; vše - cky mé to - bě sna - žno - sti jsů vel - mi

ti; vše - cky mé to - bě sna - žno - sti jsů vel - mi

15

v do - bré zná - mo - sti; buď že kde se - dám, neb kdy vstá - vám

v do - bré zná - mo - sti; buď že kde se - dám, neb kdy vstá - vám

v do - bré zná - mo - sti; buď že kde se - dám, neb kdy vstá - vám

v do - bré zná - mo - sti; buď že kde se - dám, neb kdy vstá - vám

20

i má my - šle - ní spa - třu - ješ sám.

i má my - šle - ní spa - třu - ješ sám.

i má my - šle - ní spa - třu ješ sám.

i má my - šle - ní spa - třu - ješ sám.

140. Pane, před lstí všech nešlechetných

Dačice, fol. 204v-205r

Eripe me ab homine etc.

5

D Pa - ne, před lstí všech ne - šle - chet - ných rač mne sám

A Pa - ne, před lstí všech ne - šle - chet - ných rač mne sám

T Pa - ne, před lstí všech ne - šle - chet - ných rač mne sám

B Pa - ne, před lstí všech ne - šle - chet - ných rač mne sám

10

D o - pa - tro - va - ti, nad to před zlo - stí všech u -

A o - pa - tro - va - ti, nad to před zlo - stí všech u -

T o - pa - tro - va - ti, nad to před zlo - stí všech u -

B o - pa - tro - va - ti, nad to před zlo - stí všech u -

15

D krut - ných v be - zpe - čno - sti mne cho - va - ti.

A krut - ných v be - zpe - čno - sti mne cho - va - ti.

T krut - ných v be - zpe - čno - sti mne cho - va - ti.

B krut - ných v be - zpe - čno - sti mne cho - va - ti.

5

D Pa - ne, po - zo - ruj hla - su mé - ho, k to - bě vo -

A Pa - ne, po - zo - ruj hla - su mé - ho, k to - bě vo -

T Pa - ne, po - zo - ruj hla - su mé - ho, k to - bě vo -

B Pa - ne, po - zo - ruj hla - su mé - ho, k to - bě vo -

10

lám dnem i no - cí, by mi při - spěl ku po - mo -

lám dnem i no - cí, by mi při - spěl ku po - mo -

lám dnem i no - cí, by mi při - spěl ku po - mo -

lám dnem i no - cí, by mi při - spěl ku po - mo -

15

ci zvlášť ny - ní ča - su při - to - mné - ho.

ci zvlášť ny - ní ča - su při - to - mné - ho.

ci zvlášť ny - ní ča - su při - to - mné - ho.

ci zvlášť ny - ní ča - su při - to - mné - ho.

142. Hlas svůj ku Pánu odsílám

Dačice, fol. 206v-207r

Voce mea ad Dominum etc.

5

D Hlas svůj ku Pá - nu od - sí - lám, vrou - cně je - mu
 A Hlas svůj ku Pá - nu od - sí - lám, vrou - cně je - mu
 T Hlas svůj ku Pá - nu od - sí - lám, vrou - cně je - mu
 B Hlas svůj ku Pá - nu od - sí - lám, vrou - cně je - mu

D se mo - dlí - vám, před ním tou - že svých
 A se mo - dlí - vám, před ním tou - že svých
 T se mo - dlí - vám, před ním tou - že svých
 B se mo - dlí - vám, před ním tou - že svých

10
 D bíd - no - stí, na něj vzklá - dám své žá - do - sti.
 A bíd - no - stí, na něj vzklá - dám své žá - do - sti.
 T bíd - no - stí, na něj vzklá - dám své žá - do - sti.
 B bíd - no - stí, na něj vzklá - dám své žá - do - sti.

143. O Pane, slyš mé narikání

Dačice, fol. 207v-208v

Domine exaudi orationem etc.

5

D
Ó Pa - ne, slyš mé na - ří - ká - ní, viz i má po - ko - rná vzdy -

A
Ó Pa - ne, slyš mé na - ří - ká - ní, viz i má po - ko - rná vzdy -

T
Ó Pa - ne, slyš mé na - ří - ká - ní, viz i má po - ko - rná vzdy -

B
Ó Pa - ne, slyš mé na - ří - ká - ní, viz i má po - ko - rná vzdy -

10

chá - ní; pro pra - vdu svou mne smu - tné - ho i spra - vedl -

chá - ní; pro pra - vdu svou mne smu - tné - ho i spra - vedl -

chá - ní; pro pra - vdu svou mne smu - tné - ho i spra - vedl -

chá - ní; pro pra - vdu svou mne smu - tné - ho i spra - vedl -

15

no - sti své ko - ná - ní slyš mne ča - su pří - to - mné - ho.

no - sti své ko - ná - ní slyš mne ča - su pří - to - mné - ho.

no - sti své ko - ná - ní slyš mne ča - su pří - to - mné - ho.

no - sti své ko - ná - ní slyš mne ča - su pří - to - mné - ho.

144. Bud' chvála Bohu

Karolides, fol. 135v-136r

Benedictus Dominus Deus

5

D Bud' chvá - la Bo-hu, mé sí - le s vdě - čno - stí, jenž mne k bo-jům

A Bud' chvá - la Bo-hu, mé sí - le s vdě - čno - stí, jenž mne k bo-jům

T Bud' chvá - la Bo-hu, mé sí - le s vdě - čno - stí, jenž mne k bo-jům

B Bud' chvá - la Bo-hu, mé sí - le s vdě - čno - stí, jenž mne k bo-jům

10

D sám u - čí o - patr - no - sti, mé ru - ce i prs - ty k to-mu či .

A sám u - čí o - patr - no - sti, mé ru - ce i prs - ty k to-mu či .

T sám u - čí o - patr - no - sti, mé ru - ce i prs - ty k to-mu či .

B sám u - čí o - patr - no - sti, mé ru - ce i prs - ty k to-mu či .

15

D ně z mi - lo - sr - den - ství své - ho způ - so - bně, onť jest hrad

A ně z mi - lo - sr - den - ství své - ho způ - so - bně, onť jest hrad

T ně z mi - lo - sr - den - ství své - ho způ - so - bně, onť jest hrad

B ně z mi - lo - sr - den - ství své - ho způ - so - bně, onť jest hrad

20

D můj, onť pe - vné ú - to - či - ště, on schrá - na má, on štít na

A můj, onť pe - vné ú - to - či - ště, on schrá - na má, on štít na

T můj, onť pe - vné ú - to - či - ště, on schrá - na má, on štít na

B můj, onť pe - vné ú - to - či - ště, on schrá - na má, on štít na

ka-ždém mí - stě, je - muť se tě - ším, on k po-slu - šen - ství

ka-ždém mí - stě, je - muť se tě - ším, on k po-slu - šen - ství

ka-ždém mí - stě, je - muť se tě - ším, on k po-slu - šen - ství

ka-ždém mí - stě, je - muť se tě - ším, on k po-slu - šen - ství

sklo - ňu - je mé - mu ná - ro - du množ - ství.

sklo - ňu - je mé - mu ná - ro - du množ - ství.

sklo - ňu - je mé - mu ná - ro - du množ - ství.

sklo - ňu - je mé - mu ná - ro - du množ - ství.

145. Můj Bože a králi

Karolides, fol. 218v-220r

Exaltabo te Deus meus.

5

D Můj Bo-že a krá - li, tě sla - vi - ti, tě bu - du na vě -

A Můj Bo-že a krá - li, tě sla - vi - ti, tě bu - du na vě -

T Můj Bo-že a krá - li, tě sla - vi - ti, tě bu - du na vě -

B Můj Bo-že a krá - li, tě sla - vi - ti, tě bu - du na vě -

10

D ky ve - le - bi - ti, na ka - ždý den se vši o - cho - tno - stí

A ky ve - le - bi - ti, na ka - ždý den se vši o - cho - tno - stí

T ky ve - le - bi - ti, na ka - ždý den se vši o - cho - tno - stí

B ky ve - le - bi - ti, na ka - ždý den se vši o - cho - tno - stí

15

D ctí - ti jmé - no bu - du tvé mi - lo - sti: neb jsi ty

A ctí - ti jmé - no bu - du tvé mi - lo - sti: neb jsi ty

T ctí - ti jmé - no bu - du tvé mi - lo - sti: neb jsi ty

B ctí - ti jmé - no bu - du tvé mi - lo - sti: neb jsi ty

20

D Pán chvá - ly ho - den nej - vy - šší, tvá dů - stoj - nost všech ji - ných

A Pán chvá - ly ho - den nej - vy - šší, tvá dů - stoj - nost všech ji - ných

T Pán chvá - ly ho - den nej - vy - šší, tvá dů - stoj - nost všech ji - ných

B Pán chvá - ly ho - den nej - vy - šší, tvá dů - stoj - nost všech ji - ných

25 30

D
 A
 T
 B

dů - stoj - něj - ší, če - muž ka - ždý věk svě - de - ctví vy - dá - vá,

dů - stoj - něj - ší, če - muž ka - ždý věk svě - de - ctví vy - dá - vá,

dů - stoj - něj - ší, če - muž ka - ždý věk svě - de - ctví vy - dá - vá,

dů - stoj - něj - ší, če - muž ka - ždý věk svě - de - ctví vy - dá - vá,

35

D
 A
 T
 B

tvé skut - ky di - vné sla - ví a vy - zná - vá.

tvé skut - ky di - vné sla - ví a vy - zná - vá.

tvé skut - ky di - vné sla - ví a vy - zná - vá.

tvé skut - ky di - vné sla - ví a vy - zná - vá.

146. Chval má duše Pána svého

Dačice, fol. 209r-210r

Lauda anima mea etc.

5

D Chval má du - še Pá - na své - ho i tvé vše - cky

A Chval má du - še Pá - na své - ho i tvé vše - cky

T Chval má du - še Pá - na své - ho i tvé vše - cky

B Chval má du - še Pá - na své - ho i tvé vše - cky

10

D mo - cno - sti; jáť při - slu - šně dne ka - ždé - ho

A mo - cno - sti; jáť při - slu - šně dne ka - ždé - ho

T mo - cno - sti; jáť při - slu - šně dne ka - ždé - ho

B mo - cno - sti; jáť při - slu - šně dne ka - ždé - ho

15

D se vší chci o - chot - no - stí, po - kudž

A se vší chci o - chot - no - stí, po - kudž

T se vší chci o - chot - no - stí, po - kudž

B se vší chci o - chot - no - stí, po - kudž

sem živ zde v tě - le, jej chvá - li - ti ve - se - le.

A sem živ zde v tě - le, jej chvá - li - ti ve - se - le.

T sem živ zde v tě - le, jej chvá - li - ti ve - se - le.

B sem živ zde v tě - le, jej chvá - li - ti ve - se - le.

5

D Chvá - lu při - slu-šnou Pá - nu dej - te, na čest je - ho žal -

A Chvá - lu při - slu-šnou Pá - nu dej - te, na čest je - ho žal -

T Chvá - lu při - slu-šnou Pá - nu dej - te, na čest je - ho žal -

B Chvá - lu při - slu-šnou Pá - nu dej - te, na čest je - ho žal -

10

D my zpí - vej - te, neb to jest nej - spra - ve - dli - věj - ší,

A my zpí - vej - te, neb to jest nej - spra - ve - dli - věj - ší,

T my zpí - vej - te, neb to jest nej - spra - ve - dli - věj - ší,

B my zpí - vej - te, neb to jest nej - spra - ve - dli - věj - ší,

15

D jest před ním věc i nej - vzá - cněj - ší: ont' mě - sta k své cti

A jest před ním věc i nej - vzá - cněj - ší: ont' mě - sta k své cti

T jest před ním věc i nej - vzá - cněj - ší: ont' mě - sta k své cti

B jest před ním věc i nej - vzá - cněj - ší: ont' mě - sta k své cti

20

D od - da - né - ho zdi vzdě - lá - vá též i pe - vno - sti, on

A od - da - né - ho zdi vzdě - lá - vá též i pe - vno - sti, on

T od - da - né - ho zdi vzdě - lá - vá též i pe - vno - sti, on

B od - da - né - ho zdi vzdě - lá - vá též i pe - vno - sti, on

25 30

D I - zra - e - le, slou - hu své - ho, shro - ma - žďu - je z pou - hé mi - lo - sti.

A I - zra - e - le, slou - hu své - ho, shro - ma - žďu - je z pou - hé mi - lo - sti.

T I - zra - e - le, slou - hu své - ho, shro - ma - žďu - je z pou - hé mi - lo - sti.

B I - zra - e - le, slou - hu své - ho, shro - ma - žďu - je z pou - hé mi - lo - sti.

5

Vzdá-vej-te Pá-nu chvá-le-ní vše-cka ne-be-ská stvo-ře-ní

Vzdá-vej-te Pá-nu chvá-le-ní vše-cka ne-be-ská stvo-ře-ní

Vzdá-vej-te Pá-nu chvá-le-ní vše-cka ne-be-ská stvo-ře-ní

Vzdá-vej-te Pá-nu chvá-le-ní vše-cka ne-be-ská stvo-ře-ní

10

byt ma-jí-cí na vý-so-sti, chval-te jej se vši vdě-čno-stí,

byt ma-jí-cí na vý-so-sti, chval-te jej se vši vdě-čno-stí,

byt ma-jí-cí na vý-so-sti, chval-te jej se vši vdě-čno-stí,

byt ma-jí-cí na vý-so-sti, chval-te jej se vši vdě-čno-stí,

15

chval-te jej, an-jel-ští hou-fo-vé, jenž jste je-ho ry-chlí po-slo-vé,

chval-te jej, an-jel-ští hou-fo-vé, jenž jste je-ho ry-chlí po-slo-vé,

chval-te jej, an-jel-ští hou-fo-vé, jenž jste je-ho ry-chlí po-slo-vé,

chval-te jej, an-jel-ští hou-fo-vé, jenž jste je-ho ry-chlí po-slo-vé,

20

chval-te jej, mě-síc i slun-ce, i hvě-zdy ja-sně sví-tí-ce.

chval-te jej, mě-síc i slun-ce, i hvě-zdy ja-sně sví-tí-ce.

chval-te jej, mě-síc i slun-ce, i hvě-zdy ja-sně sví-tí-ce.

chval-te jej, mě-síc i slun-ce, i hvě-zdy ja-sně sví-tí-ce.

25

chval-te jej, mě-síc i slun-ce, i hvě-zdy ja-sně sví-tí-ce.

chval-te jej, mě-síc i slun-ce, i hvě-zdy ja-sně sví-tí-ce.

chval-te jej, mě-síc i slun-ce, i hvě-zdy ja-sně sví-tí-ce.

chval-te jej, mě-síc i slun-ce, i hvě-zdy ja-sně sví-tí-ce.

149. Píseň novou Pánu zpívejte

Karolides, fol. 225v-227r

Cantate Domino canticum...

5

D Pí - seň no - vou Pá - nu zpí - vej - te, vši - ckni spo - lu jej o - sla - vuj -

A Pí - seň no - vou Pá - nu zpí - vej - te, vši - ckni spo - lu jej o - sla - vuj -

T Pí - seň no - vou Pá - nu zpí - vej - te, vši - ckni spo - lu jej o - sla - vuj -

B Pí - seň no - vou Pá - nu zpí - vej - te, vši - ckni spo - lu jej o - sla - vuj -

10

D te, v shro - má - ždě - ních li - du věr - né - ho ať vzní čest, chvá - la je - ho:

A te, v shro - má - ždě - ních li - du věr - né - ho ať vzní čest, chvá - la je - ho:

T te, v shro - má - ždě - ních li - du věr - né - ho ať vzní čest, chvá - la je - ho:

B te, v shro - má - ždě - ních li - du věr - né - ho ať vzní čest, chvá - la je - ho:

15 20

D roz - ve - sel se I - zra - e - li v Bo - hu svém a stvo - ři - te - li,

A roz - ve - sel se I - zra - e - li v Bo - hu svém a stvo - ři - te - li,

T roz - ve - sel se I - zra - e - li v Bo - hu svém a stvo - ři - te - li,

B roz - ve - sel se I - zra - e - li v Bo - hu svém a stvo - ři - te - li,

25

D v krá - li svém tě - šte se sla - vně si - on - ští mě - šťa - né.

A v krá - li svém tě - šte se sla - vně si - on - ští mě - šťa - né.

T v krá - li svém tě - šte se sla - vně si - on - ští mě - šťa - né.

B v krá - li svém tě - šte se sla - vně si - on - ští mě - šťa - né.

D Chval - tež nej - mo - cněj - ší - ho, chval - tež nej - svě - těj - ší - ho,

A Chval - tež nej - mo - cněj - ší - ho, chval - tež nej - svě - těj - ší - ho,

T Chval - tež nej - mo - cněj - ší - ho, chval - tež nej - svě - těj - ší - ho,

B Chval - tež nej - mo - cněj - ší - ho, chval - tež nej - svě - těj - ší - ho,

10
jenž na vý - so - stech se - dí, na vše - cko ja - sně hle - dí

jenž na vý - so - stech se - dí, na vše - cko ja - sně hle - dí

jenž na vý - so - stech se - dí, na vše - cko ja - sně hle - dí

jenž na vý - so - stech se - dí, na vše - cko ja - sně hle - dí

15
pl - ný cti a ve - le - bno - sti: z mo - cných i skut - kův je - ho

pl - ný cti a ve - le - bno - sti: z mo - cných i skut - kův je - ho

pl - ný cti a ve - le - bno - sti: z mo - cných i skut - kův je - ho

pl - ný cti a ve - le - bno - sti: z mo - cných i skut - kův je - ho

20 25
vi - douc je dne ka - ždé - ho, chval - te jej se vši vdě - čno - stí.

vi - douc je dne ka - ždé - ho, chval - te jej se vši vdě - čno - stí.

vi - douc je dne ka - ždé - ho, chval - te jej se vši vdě - čno - stí.

vi - douc je dne ka - ždé - ho, chval - te jej se vši vdě - čno - stí.

Kritické poznámky a texty skladeb.

[1]. Kdož neodchází v radu

Dačice, fol. 1v-2r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c3, c3, f3.

Konkordance: *Br1615*, s. 551, *Karolides*, fol. 1r-2r, *B1596*, s. 3-4.

Text:

Nadpis: *Žalm 1. Beatus vir qui non etc.*

1. Kdož neodchází v radu bezbožných
a nekráčí cestou nešlechtných,
jenž se nesází spolu s posměvači,
v zákoně Páně má chut největší,
v něm se cvičí po veškeren svůj věk:
tent' jest jistě přebálený člověk.

2. Nebo jest připodobněný k stromu
při vodách živých štěpovanému,
jenž časem zdárné ovoce vydává,
zelenati se nikdy nepřestává:
cíl takového člověka prací,
ve vše dobré vždycky se obrací.

3. Nejsou jistě tak lidé bezbožní,
ale jako prach a plevy všickni,
jimiž točí vítr na tváři země;
protož na soudu to bezbožné plémě
neostojí; an zde jest věc jistá,
v spolku spravedlivých nemá místa.

4. Neb tyto Pán má v dobré známosti,
i všelijaké jejich snažnosti,
protož s doufáním před bohem ostojí,
ale kteříž se bezbožnostmi kojí,
jejich věc nijakž státi nemůže,
zhynou, Bůh je na věky zavrže.

2. *Br1615*: Kterýž jest připodobněný k stromu,
takového člověka cíl prací.

3. *Br1615*: Nejsout' jistě tak lidé bezbožní.

4. *Br1615*: Neboť své Pán má v dobré známosti.

[2]. Oč se to zpouzejí národové

Dačice, fol. 2v-3r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: *Br1615*, s. 552, *Karolides*, fol. 2v-4r, *B1596*, s. 5-8.

Text:

Nadpis: *Žalm 2. Quare fremuerunt etc.*

1. Oč se to zpouzejí národové,
bláznové věci před sebe berouce,
nač to jen myslí všickni stavové,
příliš marně se zaměstknávajíce?
Králové zemští, knížata i páni
zbíhají se proti Hospodinu,
svých rad lstivých k náhlému vykonání,
k potupě jeho pomazanému.

2. Říkajít' v své nadutosti směle,
ej nuž ty svazky jejich roztřejme,
zavržme z sebe jho jejich cele
a již ho k sobě víc nepřipůstějme:
ale nejvyšší jenž v nebi přebývá
to sobě klade toliko za smích;
v jejich nemoudrosti se jim posmívá,
nezkazít' trůnu jeho žádný z nich.

3. K nimž se ohlásí v své zuřivosti
v den náramného svého rozhněvání,
předěsí všechny svou prchlivostí
tak, že strachem přijdou i na zoufání;
Řka proč vy se v to pyšně vydáváte?
Ját' jsem za krále sám jej pomazal;
on na Sionu, mé hoře přesvaté,
korunu i sceptrum z rukou mých vzal.

4. Ját' chci jeho jisté usouzení,
dí volený král, vynéstí všechněm vám;
Pán řekl ke mně čehož nemění,
syn můj jsi ty, já dnes zplodil sem tě sám,
národy všechny, tyť dám za dědictví,
jestliže toho žádáš ode mne:
svět bude všecken tvé moci vladařství,
až i do končin posledních země.

5. Zpurných nebudeš nic šanovati,
ale prutem železným sceptrum svého,
jako střepinu tak je stíráti,
nehledě na osoby z nich žádného:
protož vy mocní králové a páni,
pilně to každý složte v svém srdci,
usmyslte sobě časně bez meškání
i jiní v světě zprávu držící.

6. Služtež Hospodinu v upřímnosti,
v svatých ctnostech zvlášť' v pokoře stojíce,
plesejte mu s srdečnou vděčností,
v hrůze a bázni jeho trvající;
líbejtež mile syna vám daného,
byť nebyl zdrážděn v své hněvivosti,
až by nešetřil vás v tom nižádného,
všecky zahnal do věčné žalosti.

7. Neb často hněv jeho nenadále
jako oheň, tak spaluje zlostníky;
sami v něho doufající stále

blahoslavenství obdrží navěky,
protož vy mocní králové a páni,
pilně to každý složte v svém srdci,
usmyslte sobě časně bez meškání
i jiní v světě zprávu držíci.

1. Br1615: Proč se to jen bouří národové, daremně se tím zaměstnávajíce? S stupují se proti Hospodinu.
3. Br1615: K nimž mluviti bude v zuřivosti.
4. Br1615: požádej sobě toho ode mne.
5. Br1615: nehleď na osobu z nich žádného.
6. Br1615: Služte Hospodinu v upřímnosti.

[3]. Popatř, Pane milý

Dačice, fol. 3v-4r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. Dač: B: 10/2 G. Kar: B: 10/2 F. B1590: jiný bas.

Konkordance: Br1615, s. 553, *Karolides*, fol. 4v-6r(v Kar označeno jako 7r), B1596, s. 8-11.

Text:

Nadpis: *Žalm 3. Domine quid multiplicati etc.*

1. Popatř, Pane milý,
jak se velmi sílí
ti, jenž mne příliš rmoutí,
moji nepřátelé
všecku svou zlost směle
na mne chtějí shrnouti;
Nejedni duši mou
s nejvyšší pochvalou
trápí, tak říkajíce,
Bůhť se ho již zhostil,
jej cele opustil,
bláznovou řeč mluvíce.
2. Tys mi však, můj Pane,
štit a rámě silné,
mé jsi ty dárce slávy;
a ať krátce vyznám,
bych mohl to činit sám,
povýšiti své hlavy:
a kdyžkoli volám,
hlasitě předkládám
své tobě potřebnosti,
milostně vyslycháš,
z Siona mi ssíláš
hojnost všech svých milostí.
3. I když se uložím,
bezpečně sobě spím
beze všeho lekání:
aneb když povstanu,
mívám tvou ochranu
stálou vždy bez přestání;
tak že i sta tisíc,

a neb i mnohem víc
chtících mne ssuzovati,
by pak i se všech stran
obklíčili můj stan,
nemám se jich proč báti.

4. Protož i v tento čas
vím, Pane, že mi dáš
v zásloně své setrvání:
nepřátel čelisti
i jich zubův zlosti
učině stroskotání:
neb jsi ty sám Bůh náš,
jakž kdy nejlépe znáš
svých milých potřebnosti,
tak jim potěšení
i svého spasení
uděluješ v hojnosti.

2. Br1615: bych mohl, to činiš sám, hojnost božských milostí.
3. Br1615: v bezpečnosti tvé spím.
4. Br1615: Nýbrž po všecken čas, i jich zubů zlosti, kterýž nejlépe znáš, jimžto potěšení.

2: B1596: to činiš sám.

[4]. Bože, slýchaje mé žádosti

Dačice, fol. 4v-5r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: Br1615, s. 553, 554, *Karolides*, fol. 6v(v Kar označeno jako 7v)-8r, B1596, s. 12-14.

Text:

Nadpis: *Žalm 4. Cum invocarem etc.*

1. Bože, slýchaje mé žádosti
bývals má silná útěcha;
i nyní, sevrín jsa žalostí,
prosím uděl mi své milosti,
nakloň ke mně svého ucha;
dokudž se pak nezastydíte
vy, slávou světa zvýšení,
že mne pyšně z mé cti loupíte,
na marné rady pomýšlíte
v mém proti mně spuntování?
2. Neboť vám toto sluší znáti,
že Bůh z své dobrotivosti
královský trůn ráčil mi dáti,
k mé prosbě se mile ozvati
s nebeské své vysokosti;
a protož bázně nabývejte,
nechtíc již více hřešiti,
dílo to Boží znamenejte,

bedlivě o něm přemýšlejte
a přestaňte mne trápití.

3. Líbezné Pánu obětujte
ty oběti spravedlnosti;
životů svých ponapravujte,
v doufání Páně vždycky stůjte
beze vší rozpačitosti,
přes to ať mnozí bez přestání
dychtí potom což časného,
tvář, Pane, svou zasvěť nad námi
v milostném s námi nakládání,
dle milosrdenství svého.
4. Neb ty mne tím víc obraduješ
a rozvlažíš u vnitřnosti
než ony, kteréž naplňuješ
úrodami, a jimž půjčuješ
vína i obilí dosti,
pročež maje tvou k sobě přízeň,
zlého se nebudu báti:
toť mi způsobí i dobrý sen,
ovšem když mne v tom na každý den
sám, Pane, budeš chovati.

3. Br1615: (verš 3) předsevzetí svých polepšujte, a to
bez rozpačitosti, jakkoli mnozí bez přestání.

4. Br1615: nežli ty, kteréž naplňuješ, ourodami a
jimž půjčuješ.

[5]. K toběť, Pane, truchliv jsa volám

Dačice, fol. 5v-6r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3. Kar: D: 3/1 e2, 7/2 f1,
A: 9/4 nota chybí, T: 14/1 e1.
Hořice: D: 3/1 es2, A: 9/4 d1, A: 10/1 b,
T: 14/1 es1.

Konkordance: Br1615, s. 554, Karolides, fol. 8v-9r,
B1596, s. 14-17, Hořice, č. 5.

Text:

Nadpis: *Žalm 5. Verba mea auribus etc.*

1. K toběť, Pane, truchliv jsa volám,
pozoruj slov mé žádosti,
viz křik můj s mnohou vroucností,
neb jsi ty můj král, můj Bůh, můj Pán,
ty mne vyslyš sám.
2. Jáť jistě k žádnému jinému
v rozličném svém pokušení
neodsílám svých úpění
nežli k tobě, Bohu pravému
a králi svému.
3. Hned v jitře rač se přičiniti,
Pane, by mi se ozval sám,

na čež pozor hned v jitře mám:
zda-li bych mohl odpověď míti,
těžkostí zbýti.

4. Neb jsi ty Bůh, jenž nelibuješ
všelijakých bezbožností,
stojící brž v zlovolnosti
přívětivosti své zbavuješ,
jich se zhošťuješ.
5. I ti, jenž stojí v nemoudrosti
před tebou místa nemají,
ovšem jenž skutkem páchají
nepravost, máš je v nenávisti
i v ošklivosti.
6. Ty pak, kteříž lež mluvívají
napořád z gruntu vypleníš,
mordérům hrozně zlořečíš,
i ti, kdož lsti neutíkají,
cíl hrozný mají.
7. Já pak, jenž stále se v hojnosti
těším smilování tvému,
vejdu do chrámu svatého,
bych se tam modlil s uctivostí
tvé velebnosti.
8. Buď, Pane, můj laskavý vůdce,
pro mnohé mé nepřátele,
jenž na mne brousí své střely,
bych po ní kráčet, buď do konce
své cesty strůjce.
9. V slovích jejich není sprostnosti,
srdce jich falší naduté,
hrdlo jako hrob smrduté,
jazyk zvyklý k ošemetnosti
svou úlisností.
10. Sud', Bože, jich usilování,
obrat' rady jich v bláznovství,
nýbrž pro jich hříchův množství,
jimíž tě dráždí, ať jsou dáni
v bídu a lkaní.
11. Ale ti, ať se vždy radují,
jenž v tobě mají doufání,
uděl věčného plesání
těm, kteříž jméno tvé zvyšují
i oslavují.
12. Tys, Pane, hotov potěšiti
spravedlivých v jich těžkosti
a je štítem své milosti,
byť jim nemohl žádný škoditi,
umíš zastříti.

3. Br1615: zda bych odpověď mohl míti.

4. Br1615: žádných lstí a bezbožností, stojící v nešlechtnosti.

7. Br1615: Já pak, jenž se stále v hojnosti, vejdu do svatého chrámu, bychť se tam modlil s uctivostí.

8. Br1615: Rač, Pane, mým vůdcím vždy býti, (verš 4) chtěc mi cestu tvou zoškliviti, (verš 5) v blud podrobiti.

10. Br1615: nýbrž pro jich hříchů množství, jimiž tě dráždí, ať jsou dáni.

7. B1596: těším smilování tvého.

9. B1596: V slovích jejich neníť sprostnosti.

[6]. V prchlivosti své, Pane

Dačice, fol. 6v-7r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3. Dač: D: 4/1 a1. Kar: 4/1 g1.

Konkordance: Br1615, s. 555, Karolides, fol. 9v-10r, B1596, s. 18-21.

Text:

Nadpis: *Žalm 6. Domine ne in furore etc.*

1. V prchlivosti své, Pane,
ó nedotírej na mne,
chtěje mne trestati
v přísnosti hněvu tvého,
zahynutí věčného
musil bych se báti.
2. Zjev mi, Pane, svou milost,
vida mou neduživost
zprošť mne mé nemoci,
jíž jsem žalostně sevřín,
i v kostech uvnitř potřín,
přispěj mi k pomoci.
3. An i duch můj náramně
tesklí, rmoutí se ve mně,
srdce lká truchlostí,
dokavadž, Pane milý,
mne v tak smutné nechvíli
necháš i v žalosti?
4. Ó Pane, již se navrať,
ke mně svou lásku obrať;
mou duši jedinou
pro mnohou svou dobrotu
zachovej při životu,
preč zažeh smrt hroznou.
5. Neb kohož ráčíš smrti
z toho světa pojíti,
chvály tvé přestává
zde na světě s živými;
jsa mezi pohřbenými,
kdož tě tam vyznává?

6. Aj, jak velice truchlím,
i časem nočním kvílím
tak, že přílišnými,
v svém přežalostném lkaní,
své všecko podestlání
svlažuji slzami.

7. Z trápení těch násilných
zatměl se zrak očí mých,
tvář ochuravěla,
nepřátelům k radosti,
nad mou mnohou bídností,
příčina se dala.

8. Ale, vy ukrutníci,
nepravosti činící,
odstupte přeč podál;
jižť Pán ke mně s výsosti
dokázal své milosti,
hlas prosby mé přijal.

9. Mou modlitbu Pán mile
vyslyšel této chvíle;
a čehož jsem hledal,
sám z pouhé své štědrosti
udělil mi v hojnosti
i víc, než jsem žádal.

10. Čímž moji nepřátelé
jsouc zahanbeni cele,
v svém lstivém jednání,
musí poutichnouti
to vidouc, zpět vyhnouti,
že mne tak Bůh chrání.

3. Br1615: až dokud, Pane milý.

5. Br1615: kdo tě tam vyznává?

6. Br1615: tak že nezčíslnými.

9. Br1615: a čehož sem hledal, i víc než sem žádal.

[7]. V toběť, Pane, naději skládám

Dačice, fol. 7v-8r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: Br1615, s. 555, 556, Karolides, fol. 10v-12r B1596, s. 21-25.

Text:

Nadpis: *Žalm 7. Domine Deus meus etc.*

1. V toběť, Pane, naději skládám,
ty mi ku pomoci přispěj sám,
bych před nepřátel svých zlostí
mohl živ býti v bezpečnosti,
by mne dostihla jejich vůdce
nebyl můj ukrutný záhubce,
jako lev lýtý náramně,

když by nebyl kdo mne chráně.

2. Jestli, Pane, co při mně toho,
že bych komu přál něco zlého,
ctným lidem čině násilé,
pokoje chtivým nevole;
jestli komu za jeho ctnosti
odplácel jsem nějakou zlostí
a raději i svým škůdcím,
že bych nebyl dobrodincím:
3. Necht' mne pomstou nepřítel stihá,
proti mně i boj obdržívá,
mne zbavě mého života,
slávu mou vtlačí do bláta:
protož povstaň v své zuřivosti
proti mých nepřátel vzteklosti;
déle nechtěj již dřímati,
mé pře mocně rač zastati.
4. I budout' to oblibovati,
národové k tobě chvátati,
pro něž, ty Pane, ó povstaň,
trůn svůj vyvyš a sám jich braň,
tu rač vynášeti své soudy
mezi všechny své říše oudy;
i mne sud' v mé spravedlnosti,
podle vši mé upřímnosti.
5. Přitřž učiň zlosti bezbožných,
potvrzuj i chraň všech pobožných,
neb ty sám Bože tu moc máš,
srdce lidská i mysl jich znáš;
tvá milost bez oblevování
štítem svým mne vždy mocně chrání,
i všech srdce upřímého
neopouští nižádného.
6. A jakož milostný ochránce,
svých ctitelův Bůh jest bez konce;
tak i zlým moc hněvu svého
osvědčuje dne každého;
když pak hříšník nedbá pokání,
tápaje v zlostech bez přestání,
tu i meč svůj naostřuje
a lučiště natahuje.
7. V tom hned střelami přeostřými
stříleje k tomu hotovými,
místně zlostníky trefuje,
tak je z světa vyhlazuje:
na čež však mnohý nechce dbáti,
sám se jme svým zlým obtěžkati,
až potom marnost urodí,
když se mu vše nazpět zvodí.
8. Rád se na to pilně vydává,
že jinému jámu kopává,
ježto když hotova bude,
sám v ní padna, bíd nezbude;

zlé to, kterýmž mne chtěl stihnouti,
na jeho hlavu má splynouti,
jím smýšlené nepravosti
naň případnou jako pasti.

9. Protož já budu Páně chválu
oslavovati myslí stálou,
ctíti jméno nejvyššího,
jakž káže spravedlnost jeho,
onť v čas zlý bez oblevování
štítem svým mne vždy mocně chrání,
i všech srdce upřímého
neopouští nižádného.

1. Br1615: když by nebyl mne kdo chráně.

2. Br1615: nýbrž mně se protivícím, býval jsem vždy
dobrodincím.

3. Br1615: Pane, povstaň v své zuřivosti.

4. Br1615: podle mé k tobě sprostnosti.

6. Br1615: svých ctitelů Bůh jest bez konce, když
hříšník nečiní pokání.

8. Br1615: zlé to, kterýmž mne chtěl trápiti, na jeho
hlavu má sstoupiti.

1. B1596: když by nebyl mne kdo chráně.

8. B1596: ješto když hotova bude.

[8]. Hospodine, náš Pane nejmilejší

Dačice, fol. 8v-9r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. Dač: D: 16/2 původně
minima, opravena v rkp. na semibrevis
štknutím kaudy.

Konkordance: *Br1615*, s. 557, *Karolides*, fol. 12v-
13r, *B1596*, s. 25-27.

Text:

Nadpis: *Žalm 8. Domine Dominus noster etc.*

1. Hospodine, náš Pane nejmilejší,
jména tvého sláva jest nejdívnější;
aj jak zemi všecku naplňuje,
ano, i nebesa převyšuje.
2. Při všemť se tvá důstojná moc seznává,
až se i v ústa nemluvnat dostává:
tak, že všickni jenž tě zapírají
i tu zpouř své potupu mají.
3. Já když patřím na tvá nesčíslná díla,
v nichž se nám káže tvá moudrost i síla,
nebesa, měsíc, hvězdy i slunce
běh konající v řádu svém prudce.
4. S podivením vyznávám to svů řečí,
co jest člověk? Že oň, Pane, máš péči,
zda-liž jest hoden také vážnosti,

že jej daříš tak mnohou milostí?

5. Nebs toliko jej ne ve všem rovného anjelům stvořil, sic z bohatství svého, svým požehnáním štědře daroval, divnou ctí a slávou korunoval.
6. Díla rukou tvých všechna si mu poddal, byť je jakž se mu dobře zdá zpravoval, všechny si nohám jeho podmanil, aby ho každý tvor poslušen byl.
7. Stáda mnohá všech pitomých hovádek, též i v horách všech divokých zvířátek, buď což se v lesích pase kdekoli, neb na širokém zeleném poli.
8. I to ptactvo v povětří létající, svým časem v hájích sladce zpívající, též ryby v mořské hrozně propasti, všes člověku ráčil v moc uvéstí.
9. Hospodine, náš Pane nejmilejší, sláva tvá Božská jest nejdůstojnější, na vši širokosti světa toho není nad tvé jméno slavnějšího.

5. Br1615: Neb jsi jeho, ač ne ve všem rovného; anjelům stvořil, však z bohatství svého; svým požehnáním štědře daroval.

9. Br1615: na té širokosti světa všeho.

6. B1596: všechno si nohám jeho podmanil.

[09]. Tě, Pane, z celého srdce

Dačice, fol. 9v-10r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: Br1615, s. 557, 558, Karolides, fol. 13v-14r, B1596, s. 28-31.

Text:

Nadpis: *Žalm 9. Confitebor Domino etc.*

1. Tě, Pane, z celého srdce slaviti chci vždy bez konce; a předivná díla tvé moci ohlašovati dnem i nocí.
2. Jáť se v tobě radovati budu vždycky i plesati; o jménu tvé vyvýšenosti chci zpívati se vši vděčností.
3. Proto, že jsi sám mocí svou zahnal přeč moc nepřátelskou; hrozněť sou padli a zhynuli,

hned jakž zuřivou tvář tvou shlédli.

4. Nebs mne ráčil ochrániti, o mou při se zasaditi, tu aby vyvedl a rozsoudil, na trůn svůj protos se usadil.
5. Národs pohanský zmordoval, bezbožných nic nešanoval; napořád všechny jsi podvrátil i jméno jejich v nic obrátil.
6. Ač tě byl, nepříteli můj, v poušť uvéstí vše, úmysl tvůj; již-li jsi pak dovedl toho, že z mých měst není nižádného?
7. Nic, jistě nic; neb mocný Pán, kterýž věčně kraluje sám, tak i svůj ráčil trůn vzdělati, že pyšný tam musí též státi.
8. Onť jest všeho světa zprávce, on též i všech lidí soudce a to podle vši spravedlnosti, v níž věčný jest bez proměnnosti.
9. A tak pevné útočiště jest chudých na každém místě; zvláště v čas zámутku těžkého, kdož jen žádá pomoci jeho.
10. Všickni, kdož jej v tom tak znají, naději svou v něm skládají, on jich též v bídách nenechává, jim své lásky užiti dává.
11. A protož zpívejte Pánu, jenž má svůj byt na Sionu; a po okršlku světa všeho divné hlásejte skutky jeho.
12. Onť krve věrného svého vyhledává sám každého; jen kdož ho důvěrně vzývají, v zapomenutí nebývají.
13. Pane, popatř na úzkost mou, konej se mnou vždy milost svou; chceť mne nepřítel můj sehliti, vyprost' mne z bran ukrutné smrti.
14. Tak, abych v branách Siona tebe ctil a slavil Pána; a srdce své tím obradoval, žes mne svým spasením daroval.
15. Pohané pak v houfích mnohých, osidlem svým jat každý z nich a kterouž jiným sou vybrali,

do jámy sami se dostali.

16. V tomť se moc Páně spatřuje,
a že v soudu všecko zpravuje,
když bezbožný s pomstou pravosti
potkává se, provodě zlosti.

17. Jsout' bezbožní hodni toho,
by došli pádu hrozného;
a kteřížkoli u vážnosti
nemají Božské velebnosti.

18. Pánt' chudého v paměti má,
o něj mocně se ujímá;
naděje bídých v jich ssouzení
nenechát' nikdy v zahanbení.

19. Povstaň, Pane, prokaž svou čest,
pyšný člověk ať snižen jest;
necht' před tě vejde pře pohanův,
ať pocítí hrůzy tvých soudův.

20. Přestraš je k dobrému kázní,
naplň srdce jich svou bázní;
a ať tomu vyrozumějí,
že lidé jsou, jenž pomíjejí.

2. Br1615: chci zpívati s pravou vděčností.

19. Br1615: necht' před tě vejde pře pohanů, ať pocítí
hrůzy tvých soudů.

3. B1596: hrozněť jsou padli a zhylnuli.

[10]. Což se to děje

Dačice, fol. 10v-11v

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. Dač: A: 19/3 e1. Kar:
19/3 d1.

Konkordance: Br1615, s. 558, 559, Karolides, fol.
14v-15v, B1596, s. 32-35.

Text:

Nadpis: *Žalm 10. Domine ut quid etc.*

1. Což se to děje, Pane Bože náš,
v těžký čas našeho pokušení?
Že vzdáliv se, na nás nezpomínáš,
když bezbožný svá všechna myšlení
R. tam obrátil a již i v odění
vyšel, chtěje chudého utisknouti;
ó by musil sám s svou radou klesnouti.

2. Neb v tom chlouby své vynáší množství,
že což jen chce všeho dovozuje;
za zvláštní štěstí klade lakomství,
pyšně na Pána Boha nedbaje:
R. nýbrž i často se mu rouhaje,

aneb že není Boha nižádného,
tak převrácená jsou myšlení jeho.

3. Na svých cestách zlých tak prospívaje,
soudů tvých sobě za nic nevází,
své odpůrce za tak špatné máje,
myslí, že je dchnutím svým poráží;
R. odkudž na to v srdci svém přichází,
řka, nebojím se žádné zlé příhody,
na časy věčné prost sem každé škody.

4. Ústa jeho lsti a oklámání
plná jsou i každé ohavnosti;
jazyk zvyklý ctných k obtěžování
tajně i zjevně se vši chytrostí,
R. jako lotr sedá i na rozcestí,
aby vždy dočkal času příhodného,
v němž by obloupil i zabil chudého.

5. Umíť i do skryše ustoupiti,
jako dravý lev do své jeskyně;
před chudými dvorně se touliti,
v tom obořuje se prudce na ně;
R. aniž přestává na jedné ráně
provodě vůli svou a ukrutenství,
nad tudy jdoucím velikého množství.

6. V tom pak ve všem svů zlost dovršuje,
říkaje, Bůhť toho nešetří nic;
pakli šetří, že nepamatuje,
a že se na to neohlédne víc:
a protož, Pane, rychle vyjdi vstříc,
R. zved' ruku svou, nerač zapomínati
na svůj chudý lid, rač mu pomoc dáti.

7. Proč s potupou má tak utrhati
bezbožník Bohu dobrotivému?
Když smí v srdci svém pyšně říkati,
že to vše nejde k dotazu tvému.
R. Ty však jasně dívaje se všemu,
svým časem mstíš, v toms útěcha chudého,
ty jsi ochránce sirotka každého.

8. Potřiž rámě, na němž odpočívá
ten zlostník plný jsa nadutosti;
předlož mu zlost, svého uživ práva,
v náhle zmizí soudův tvých přísnosti:
R. tím dokážeš, že jsi král věčnosti,
když bezbožní z tvé země jsouc vyhnáni,
v posměch a hanbu věčnou budů dání.

9. Rač, Pane, lidu svého chudého,
v tak zlý čas úpění spatřovati;
vzbuzuje v nich ducha udatného,
mile prosby jejich vyslyšati;
R. sirotkův ochránce zůstávati,
nátisk trpících zastaň tvá pravice,
ať člověk pyšný netrápí jich více.

Rukou 17. století opraveno číslo žalmu v titulu na „9“ a na spodním okraji listu 10v připojena poznámka: „Tento žalm vedle rozdělení církve s. katolickej jest devátý, pročes také k předešlému náleží a má za jeden počítati bejti má, že pak žalmův s. Davida jest 150, tehdy aby se ten počet vynalezl, žalm 114 musí bejti rozdělen, který zde spolu z následujícím jest postaven.“

2. Br1615: nýbrž se mu často i rouhaje.
4. Br1615: tajně i zjevně s divnou chytrostí.
6. Br1615: v tom pak ve všem svou zlost dovršuje.
8. Br1615: v náhle zmizí soudů tvých přisnosti.
9. Br1615: sirotků ochránce zůstávati.

3. B1596: na časy věčné prost jsem každé škody.
8. B1596: v posměch a hanbu věčnů budou dání.

[11]. Ját' skládám v Pánu

Dačice, fol. 12r-13r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. B1596: jiný bas.

Konkordance: *Br1615*, s. 559, 560, *Karolides*, fol. 16r-17v, *B1590*, s. *B1596*, s. 36-38.

Text:

Nadpis: *Žalm 11. In Domino confido etc.*

1. Ját' skládám v Pánu všecko své doufání,
jak vy můžete ke mně to mluvíti?
Řkouc, musíte k horám přeč bez meškání,
tak jako pták rychle pospíšiti,
a že bezbožní luky své natáhli,
přímé srdcem chtíc všecky hubiti,
hned jakžby jich kdež jsou koli, dosáhli.
2. A kdyžť jsou přivedli již k roztrhání
základy všeliké bezpečnosti,
což praví ctný v tom všech věcí zvichrání?
Aj útěcha má Pán na výsosti,
tam ač kraluje v své nebeské slávě,
však předivnou svých očí jasností
hledě na všecky lidi, soudí právě.
3. Spravedlivíť jsou Pánu v příjemnosti,
ale v ohavnosti bezbožníci;
na něž spustí přívál své zuřivosti,
ohněm a sírou je stíhající;
až je i napadne hrozné svírání,
kalicha muk jim poskytající
pro jich nevážnost i Bohu rouhání.
4. Pán jest spravedlivý, jest i milovník
horlivý všeliké spravedlnosti;
jest i upřímých laskavý spomocník;
a ačkoli bydlí na výsosti,
tam, kdež kraluje v své nebeské slávě,
však předivnou svých očí jasností

hledě na všecky lidi, soudí právě.

2. Br1615: což zpraví ctný v tom všech věcí
zvichrání?

1. B1596: Řkůc, musíte k horám přeč bez meškání.

[12]. Přispěj rychle, můj Pane

Dačice, fol. 13v-14r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. B1596: jiný bas.

Konkordance: *Br1615*, s. 560, 561, *Karolides*, fol. 18r-18v, *B1596*, s. 38-40.

Text:

Nadpis: *Žalm 12. Salvum me fac etc.*

1. Přispěj rychle, můj Pane, k spomožení,
neb aj v světě zhynula spravedlnost,
tvých svatých téměř žádného již není,
málo těch, jenž milují upřímnost.
2. Neb toliko lží se zaměstnávají,
slibně podvodíc jeden druhého,
falši a lsti sličnou barvu dávají,
vše z původu srdce dvojitého.
3. Ó by shladil Pán rty těch pochlebníkův,
jenž v řečech svých sprostnosti nemají,
srdcí přímých škodlivých podvodníkův,
kteříž ještě tak pyšně říkají.
4. Zdaliž toho dověsti neumíme,
aby nás každý měl u vážnosti?
Mámet' jazyk cvičný, když se snažíme,
kdo jest nám podobný výmluvností?
5. Však vida Pán svých nátisk a úpění,
sevrtní že jsou mnohou úzkostí,
dí, povstanuť již k jejich utěšení
a udílím jim hojnost milosti.
6. V pravděť jsou čisté tyto řeči Páně,
také i nad stříbro mnohem čistší,
kteréž jest sedmkrát ohněm zprubované,
tak slovo Páně jest i nejjistší.
7. Protož Pane ochraňuj lidu svého,
plně mu své zámlyvy milostné;
a od toho národu tak zlostiného
ostříhej nás vždy na časy věčné.
8. Nebť bezbožných sic všudy neubývá,
nadto se v své pyše přilíš množí,
když se nevážným lidem propůjčívá
míst předních v světě slávy a zboží.

3. Br1615: Ó by vyplenil Pán rty pochlebníků, srdcí
přímých, škodlivých podvodníků.

8. Br1615: Nebť bezbožných sic nikdež neubývá.

[13]. Až dokavadž, milý Pane

Karolides, fol. 19r-20r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. Kar: B: 9/3 A. B1596:

B: 9/3 C.

Konkordance: Br1615, s. 561, B1596, s. 40-42.

Text:

Nadpis: *Žalm 13. Usque quo Domine*

1. Až dokavadž, milý Pane,
tak se zapomínáš na mne?
Dokudž tvář svou ode mne skrýváš,
z ssoužení mne vždy nedobýváš,
jimž jsem sevřín přenáramně?
2. Dokavadž budu truchliti,
nevěda co mám činiti,
zámutku pln jsa dne každého?
Dokavadž nepřítel svého
pýše mám podmaněn býti?
3. Ó Pane, viz mé těžkosti
a vyslyš mne v mé žádosti,
svým světlem oči mé osvěćuj,
bych nebyl zachvácen odvracůj
snem smrti v nenadálosti.
4. By neřekl nepřítel toho,
že to z vítězství šlo jeho,
i měl by příčinu k plesání
vida, že místa ku povstání
mně nezůstává žádného.
5. Já pak doufám tvé milosti,
že mne všeho zlého zproští,
tak aby mé srdce plesalo,
o spasení tvém vždy zpívalo,
že mne daříš jím v hojnosti.

1. Br1615: jimž sem sevřín přenáramně.

2. Br1615: Až dokud nepřítel svého.

3. Br1615: byť nebyl zachvácen život můj.

1. B1596: z soužení mne vždy nedobýváš.

[14]. Blázna v srdci jest toto mluvení

Karolides, fol. 20v-21r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. Kar: A: 16/2 cis1.

B1596: jiný bas.

Konkordance: Br1615, s. 561, 562, B1596, s. 42-44.

Text:

Nadpis: *Žalm 14. Dixit insipiens in corde*

1. Blázna v srdci jest toto mluvení,
není Boha, protož ctností nechává
a ve všecko zlé snažně se vydává,
hotovosti dobrého k činění
v žádném není.
2. Hospodin dolů s nebe pohleděl
na syny lidské, zda by naleznouti
mohl toho, že by rozumem vládnouti
a v srdečné vážnosti Boha měl,
jej ctíti chtěl.
3. Toto jest ráčil v pravdě shledati,
že z cest upřímých mrzce všickni sešli
a do všelikých ohavností vešli;
nemohl ani jednoho seznati,
v dobrém státi.
4. Svědče, zda-liž to bláznovství není,
že tak bezprávně můj lid utiskají
ukrutně, nýbrž jako chléb sžírají,
bezevšeho soudů mých šetření,
napravení?
5. Než stanet' jim pýcha ta jich v brzce,
když v nenadále strach sevře každého,
neb Bůh sám rodině spravedlivého
časně přispívá, jsa jejich strážce
i ochránce.
6. Načež oni nechtíc však patřiti,
v posměch chudého kladou obcování,
že v Bohu maje všecko své doufání,
z toho nedá se nijakž svoditi,
odraziti.
7. Ó by z Siona přišlo spasení
lidu Božímu z vězení těžkého,
tuť Jákob a Izrael předivného
okoušeti bude potěšení
bez skončení.

5. Br1615: Než pominet' jim pýcha ta v brzce.

[15]. Komuž ráčíš příti toho

Dačice, fol. 15v-16r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c2, c3, f3.

Konkordance: Br1615, s. 562, Karolides, fol. 21v-
22r(v Kar označen jako 23r), B1596, s. 45-46.

Text:

Nadpis: *Žalm 15. Domine quis habitabit etc.*

1. Komuž ráčíš přiti toho,
byť Pane v stánku tvém přebýval?
Zprav v tom prosím slouhu svého,
na horu přibytku tvého
kdo vejde, byť tam odpočíval?
2. Ten, jenž chodí v upřímnosti
po všecken čas života svého,
přidrží se spravedlnosti,
pravdu mluví rád v sprostnosti
beze vši falše srdce svého.
3. Jenž jazykem svým škoditi
bližnímu svému se vystřihá,
i jeho pověst kaziti,
aniž lehce můž vážiti,
když kdo jiným zlostně utrhá.
4. Jenž se bezbožných vzdaluje,
k žádostivým pak Boha ctíti
k těm se pojí, ty miluje
a svých slibův nezměňuje,
byť pro to měl i škodu vzíti.
5. Jenž bližního k obtížení
na lichvu z lakomství nedává
a nevinných k potlačení,
na dary nemá patření;
kdož tak živ, tent' věčně zůstává.

2. Br1615: bez falše a lsti srdce svého.

5. Br1615: na lichvu peněz svých nedává.

[16]. Ostříhej mne, můj Bože, s výsosti

Dačice, fol. 16v-17r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 562, 563, *Karolides*, fol. 22v(v Kar označen jako 23v)-23v, *B1596*, s. 46-49.

Text:

Nadpis: *Žalm 16. Conserva me Domine etc.*

1. Ostříhej mne, můj Bože, s výsosti,
jáť v tobě skládám všecko své doufání,
rciž duše má Pánu s ochotností,
tys můj Pán, tvét' mne těší smilování,
za kteréž nemám nic tak příhodného,
čím bych tě uctíti mohl, Pána svého.
2. Svatým tvým v světě chci pomáhati,
jenž v pobožnosti krásně prospívají,
na ty se pak bíd všech tok obrátí,

kteříž k službě cizích bohů chvátají;
jejichž oběti nechci se dotknouti,
ani jména jich kdy připomenouti.

3. Neb já na Pánu cele přestávám,
onť jest podíl můj, on hojně bohatství,
onť jest mocný téhož ochránce sám;
aj jak slavné připadlo mi dědictví,
místo zvolné nad jiná rozkošnější,
jakéž býti můž nežádostivější.
4. Díka buď Pánu, že mi z milosti
štědře udílí svých opatrování,
o nichž nejvíc přemýšlím s vděčností
i v noční čas svého odpočívání;
protož maje Pána vždy přítomného,
nebojím se nedostatku žádného.
5. Z tohot' pleše mé srdce radostí
i jazyk svůj hlas veselý vydává;
tělo pak též naděje v pevnosti
v hrobě poodpočína jeho sláva,
zase tudíž jasně zkvětnouti musí;
neb svatý tvůj porušení nezkusí.
6. Nýbrž na cestu k věčné radosti
mne uveď sám, Pane, bez meškání,
bych se těšil již v ustavičnosti,
v přeradostném tváři tvé spatřování,
po pravici tvé se vši svatou říší
užívaje na věky tvých rozkoší.

4. Br1615: Chvála buď Pánu, že mi z milosti.

6. Br1615: po pravici tvé v nebi s svatou říší.

[17]. Pane, pomoz k spravedlnosti

Dačice, fol. 17v-18r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. Dač: A: 28/1 a-minima
dodatečně škrtnutím kaudy opravena na
semibrevis, A: 28/2 c1-minima. Kar: správně.

Konkordance: *Br1615*, s. 563, 564, *Karolides*, fol. 24r-25v, *B1596*, s. 49-53.

Text:

Nadpis: *Žalm 17. Exaudi domine etc.*

1. Pane, pomoz k spravedlnosti,
pusť k sobě mé truchlé volání
jdoucí z srdečného svírání
beze vši ošemetnosti:
rač sám v mé při soud zasednouti
a nahlédna k spravedlnosti,
podle své prozřetelnosti
spravedlivý ortel vyřknouti.
2. Všaks nepominul zkusiti

mého srdce tajných myšlení,
a žeť s ústy v odporu není,
tos v pravdě ráčil spatřiti:
v útržkách kteréžkoli mívám
pro pravdu tvých cest upřímých,
cesty stěha se bezbožných
na slovích rtů tvých odpočívám.

3. Kroky mé ty sám vždy zpravuj,
bych po cestách tvých přímo kráčet,
z nichž by mne žádný nevyvracel,
klesati nohám zabraňuj:
rač mne v tom vyslyšeti mile,
těť, Bože, vzývám v ouzkosti,
svých uší nakloň s výsosti
a splň mou prosbu této chvíle.
4. Ty jsi laskavý ochránce
těch, kteříž stále v tě doufají,
s podivením dejž ať to znají
čelící proti tvé ruce;
ó rač i mne, Pane, chrániti,
jako oka zřítelnice,
abych pod stínem vždy předce
křidel tvých mohl zastírán býti.
5. Před nepřátel svých všech zlostí,
kteříž se všech stran dotírají
a o bezhrdlí mé vždy hrají,
bych zůstával v bezpečnosti:
přílišť jsou roztylá jich ústa,
protož pyšné řeči mluví,
podvrátiti mne hotoví
a nepřítí na zemi místa.
6. Jsouc v tom tak jako lev lítí,
chytře kterýž loupeže láká;
aneb lvíčátko, kteréž čeká,
by mohlo co uloviti:
vyjdiž jim, Pane, na potkání
a rač je sám rozplašiti;
mne pak mečem svým hájiti,
kterýž máš zlých k vybojování.
7. I těch mne spolku též zbavuj,
kteříž se světu tak oddali,
aby jen časný v něm díl brali,
jichž srdce má tu základ svůj:
jimž ty dáváš potravu dosti
břicha jejich k nasycení
i těm, kdož jsou z nich zplození,
až i vnukům zbývá v hojnosti.
8. Já pak uzřím v spravedlnosti
příjemnost obličeje tvého
a když procítím ze sna svého
nasycen budu slavností:
ó ráčiž mne zde vždy chrániti,
jako oka zřítelnice,
abych pod stínem vždy předce

křidel tvých mohl zastírán býti.

1. Br1615: prázdného ošemetnosti.
3. Br1615: těť, Bože, vzývám v úzkosti.
8. Br1615: abych pod stíně vždy předce.

[18]. Ó Pane, vší udatnosti mé dárce

Dačice, fol. 18v-21r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4. B1596: jiný bas.

Konkordance: Br1615, s. 564, 565, Karolides, fol.
26r-27v, B1596, s. 53-55.

Text:

Nadpis: *Žalm 18. Diligam te Domine etc.*

1. Ó Pane, vší udatnosti mé dárce,
skálo má, pevná věže i ochránce,
jáť tě srdečně chci milovati,
pokudž mi dchnutí bude stávati:
tys můj Bůh, můj Pán, mé duše kochání,
štít, roh, bezpečná bašta k utíkání;
neb kdyžkoli vzývám tě s vděčností,
hned mě zprošťuješ nepřátel zlostí,
bolestmi smrti byv sevřín hroznými,
předěšen proudy Belialovými;
tu spuntování pekelná byla
v síť smrti mne téměř zachvátila.
2. V té ouzkosti své volal sem ku Pánu,
vznikla má žádost i do jeho chrámu;
vznášeje naň své mnohé těžkosti,
zavzněl můj hlas před jeho milostí;
hned pohnutí hrozné země se dalo,
základův hor zbouření smutně stálo;
třáslit se a chvíli přenáramně
pro hněvu plný obličej Páně.
3. Dým z chřípí jeho, z úst plápolající
oheň vycházel všechno zžírající;
tu blesk zarážel všechny krajiny,
neb v hněvě svém Pán byl zapálený:
nakloniv mocně nebes dolů sstoupil,
temný oblak nohy jeho zastoupil:
svých cherubínů v divné slavnosti
na křídlech větrův bral se v prudkosti.
4. Mrákotu ráčil za oděv svůj vzíti,
v ní jako v stánku tmavém se ukrýti:
mocí však blesku, jež předcházela
i hustost mračen se rozrážela:
Pán s nebe seslal přehrozné blýskání,
všecko děsící vzbudil i hřímání;
velice strašný svůj hlas vypustil,
krupobitím s ohněm na zemi dštil.
5. Rozptýlil je střelami ohnivými,

- jich šiky zmatl hrůzami divnými:
tuť se gruntovně země odkryly,
tu vypryskové vod se spatřily:
příčinou tvého, Pane můj, žehráni
od prchlivého chřípí tvých foukání;
když mi podal své ruky s výsosti
a vyvedl z hrozných vod hlubokosti:
6. Sprostil si mne všech nepřátel mých síly,
jimž v nenávisti byl sem každou chvíli,
lákali jsou mne ve dni ssoužení,
než že tě byl Pán mé zpodepření;
a v tom na místo zvolné mne odkázal,
přílišné lásky své ke mně dokázal:
platě mi podle mé spravedlnosti
mzdou slušnou, rukou mých nevinností.
7. Nebť sem Páně cesty pilně ostříhal
a nikdy svého Boha nepobíhal,
soudy jeho vždy na péči maje,
rozkazův jeho nezamítaje;
bez poskvnyť sem jistě před ním krácel,
od skutkův nectných stále se odvracel,
aj dalt' mi podle mé spravedlnosti,
již v paměti své měl i v známosti.
8. S svatými ty, Pane, svatě nakládáš,
upřímým v upřímnosti se podáváš:
věrní tě věrného k sobě mají,
zavilého též zavilí znají:
ty s souženým ku pomoci přispíváš,
nadutým pýchou nohy jich podtínáš;
ty lucernu mou sám zasvěcuješ,
tmu při mně každou v světlo směňuješ.
9. Vojska nepřátel, tebe měv ochránce,
proskočil sem, zlezl zdi jejich i šance;
Pánť jest v cestách svých bez podezření,
jsouť jeho věrná všechna přirčení:
ont' jest pavéza těch, kdož v něj doufají;
kdo jest Bohem sic jež lidé zývají,
než Hospodin sám: kdo všemohoucí?
Kromě Bůh náš, sám všudy vládnúci.
10. Ont' mne sám přepasuje udatností,
všechněm mým cestám žehná svů milostí,
k jelenův nohám mé čině rovné
i vrchův k přebíhání způsobné;
ont' ruce mé sám cvičí k bojování
i měděnných lukův k natahování;
svého, Pane, štítu mi půjčuješ,
svou pravici bych neklesl zdržuješ.
11. Tvá ke mně převeliká dobrodini
mne slovoutného den ode dne činí;
jdu-li kam, hned mi prostraňuješ,
by se krok můj nepodvrtl zbraňuješ:
protož sem šťastně honil své odpůrce,
jich zahynutí hrozného byv strůjce;
až sem všechny svým mečem spronikal,
- po nich chodě, práce sem nepřestal.
12. Tys mi dal k boji ducha udatného,
bych z svých nepřátel sehnul všelikého
i s jich hrdlem bych jak chci nakládal
i jiných tím zpouru též skrocoval:
křičeliť jsou: žádný jim nespomáhal,
i k Bohu, on však uši své zacpával;
tyť sem co vítr plevu rozptýlil,
na cestě blátu rovné učinil.
13. Ty mne různic zprostitv lidu vzteklého
představil si národům za předního,
i mnohý lid, jehož sem já neznal,
by mi sloužil, též jsi mi jej poddal.
Nejedni jakž jsou o mně jen doslechli
s pochlebnou řečí manství mé podnikli,
mnohé pak i v jich pevných ohradách
před mocí mou napadl hrozný strach.
14. Živ buď Pán chválení hodný věčného,
buď slaven silný Bůh spasení mého;
Bůh, jenž mi v moc dal mé nepřáteli,
byť při mně pomstu složenou měli;
ten, jenž mne divně vždycky potěšuje,
nad protivníky všechny mé zvyšuje,
tak od zhoubcí vši vraždy plného
ochraňuje sám života mého.
15. Protož za tvá, Pane, milosrdenství
i v národech dám tobě chvály množství,
tvému chci jménu vděčně zpívati,
že svého ráčíš krále vždy znáti,
k němuž si zvláštní lásky své dokázal,
když mu tak slavná vítězství ukázal,
Davidovi v tom čině svou milost
i semeni jeho až na věčnost.
1. Br1615: Ó Pane, jenžs udatnosti mé dárce, v sídla smrti mne zachvátíla.
2. Br1615: v té úzkosti své volal sem ku Pánu, vnikla má žádost i do jeho chrámu, hned se pohnutí země hrozně dalo, základů hor zbouření smutné stálo.
3. Br1615: na křídlech větrů bral se v prudkosti.
6. Br1615: jimž v nenávisti byl sem v každou chvíli, lákali sou mne ve dni ssoužení, přehojné lásky své ke mně dokázal, odplatil mi podle spravedlnosti.
7. Br1615: rozkazův jeho nezamítaje, bez ouhonyť sem jistě před ním krácel, od skutkův nectných stále se odvracel.
8. Br1615: zůřivého též zavilí znají, ty lucernu mou sám rozsvěcuješ.
9. Br1615: Pán jest v cestách svých bez podezření, ont' jest pavéza těch, kdož v něj doufají, kdo všemohoucí? Kromě Bůh náš, sám všudy vládnoucí.
10. Br1615: všechněm cestám mým žehná svou milostí, K jelenův nohám mé čině rovné, i vrchů k přebíhání způsobné, i měděnných luků k natahování.

11. Br1615: mne slovoutnějšího den po dni činí, jdu-li kam, hned mi uprostraňuješ.
 12. Br1615: křičelit' sou, žádný jim nespomáhal.
 13. Br1615: by mi sloužil, též si mi jej poddal, ne jedni jakž sou o mně jen zaslechli.
 14. Br1615: tak od zhoubce vždy vraždy plného.

5. B1596: tuť se gruntové země odkryly.
 10. B1596: všechněm cestám mým žehná svů milostí.

[19]. Divnou Boží slávu

Dačice, fol. 21v-22v

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, c4.

Konkordance: Br1615, s. 566, Karolides, fol. 28r-29r, B1596, s. 60-64.

Text:

Nadpis: *Žalm 19. Caeli enarrant gloriam etc.*

1. Divnou Boží slávu
 nebesa v svém řádu
 všem všudy hlásají;
 ano i obloha
 jak sou Boží mnohá
 díla, též netají:
 R. den po dni když běží,
 jistě žeť se stěží
 moc Boží v tom seznává:
 noc jedna za druhou
 moudrost jeho drahou
 zřetelně znáti dává.
2. Nenít' řeči v světě,
 v kterémkoli koutě,
 by nebyl znám hlas jich;
 vsudyť po vší zemi
 vzní nebes zvučení
 i v místech nejdalších;
 R. běh jich se obrací,
 vůkol světa kráčí;
 v nichžto i slunci svému
 stan vzdělal překrásný,
 známý všem a jasný,
 k bydlení rozkošnému.
3. Tu ráno vzházeje,
 z své schrány vstáváje,
 jako ženich krásný;
 mužně vykračuje,
 k běhu se zpravuje,
 jako obr udatný;
 R. z té světa krajiny
 hned do jiné strany
 přebíhá dne každého;
 nenít' v světě věci
 ješto by snad moci
 neznala horka jeho.

4. Zákon ovšem Páně
 dostatečný, bludné
 duše k obrácení;
 v svědectví jeho
 moudrosti hloupého
 mocná k vyučení;
 R. každé jeho řeči
 přímé rady svědčí
 srdce k obveselení;
 přikázání jeho
 zraku blikavého,
 prospěšná k osvětlení.
5. K bázni čisté Boží,
 týž věrně všem slouží,
 jenž věčně zůstává;
 plnýť jest mírnosti,
 pravdy, spravedlnosti
 Páně soud a práva;
 R. ani zlata množství,
 jakžkolivěk se stkví,
 můž se jemu vrovhati;
 med ústům sladkostí
 i stred svou sytostí,
 nemůž takové dáti.
6. Kdož se ho přidrží,
 tobě, Pane, slouží,
 moudrosti nabývá;
 tu bera naučení
 hojná, po skončení
 dána mu mzda bývá:
 R. ale mnohé viny,
 jak mrzké nás činí,
 kdo to můž vystihnouti?
 Svou, Pane, milostí
 mé vyčist' hříšnosti,
 nedej v nich zahynouti.
7. I od jiných zlostí,
 pýchy a zpuřnosti
 zdržuj slouhu svého;
 ať mne nepodmaní,
 tak zbudu svírání
 svědomí těžkého;
 R. i jazyk můj zpravuj
 k své cti jej napravuj;
 též i srdce myšlení,
 ať tobě, má schráno,
 Pane a obrano,
 nikdy k ourážce není.

1. Br1615: všechněm rozhlašují, jak jsou Boží
 mnohá, jistě že se Boží, moc divná v tom seznává.
 2. Br1615: vsudyť v každé zemi, ušlechtilý a jasný.
 3. Br1615: jako rek udatný.
 5. Br1615: také věrně slouží.
 7. Br1615: I od tajných zlostí.

[20]. Vyslyš tě Pán

Dačice, fol. 23r-24r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: Br1615, s. 567, Karolides, fol. 29v-31r, B1596, s. 64-67.

Text:

Nadpis: *Žalm 20. Exaudiat Deus etc.*

1. Vyslyš tě Pán v den náramného
tvého kvaltování,
Bůh Jákobů udělujžť svého
vždy opatrování;
ráčiž tobě pomoc seslati
z svatyně své důstojné,
z Siona tě utvrzovati,
z své milosti přehojné.
2. K tvým obětem rač popatřiti
k jeho cti konaným,
a tvé zápaly oblíbíti
sehlť je ohněm svým,
to čehož tvé srdce jen žádá,
ó by tobě udílel;
v tom ve všem což tvůj soud ukládá,
by šťastný průchod viděl.
3. Naplniž Pán z lásky nesmírné
i tvých proseb množství;
ať vystavíme jménu Páně
korouhve vítězství;
řkouc, aj jižť vidíme s radostí,
že sám Bůh svého krále
slyší, sílí, chrání s výsosti
svou pravici vždy stále.
4. Vůbec v vozích, v koních doufají
naši nepřátelé;
naš lid samo jméno vzývají
Boha svého cele:
a protož oni jsouc zklamáni,
všickni zhynuli bídňe:
my pak přišedše ku povstání
zase stojíme silně.
5. Rač nás, Pane, v tom vždy chovati,
i krále našeho;
a když k němu budem volati,
ať slyší každého;
rač jemu pomoc svou ssílati
z svatyně své důstojné,
z Siona jej utvrzovati,
z své milosti přehojné.

3. Br1615: ať vystavíme v jménu Páně.

5. Br1615: z Siona tě utvrzovati.

[21]. Pane, v tom se král raduje

Dačice, fol. 24v-25r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: Br1615, s. 568, Karolides, fol. 31v-32r, B1596, s. 67-71.

Text:

Nadpis: *Žalm 21. Domine in virtute etc.*

1. Pane, v tom se král raduje,
že ty jej vždy vzděláváš
i mocně sám zastáváš,
zvlášť pak se tím potěšuje,
že ty jej ze všeho
vytrhuješ zlého.
2. Tak se k němu nakloňuješ,
že čehožkoli žádá,
toho v ničemž nestrádá;
prosby jeho tak libuješ,
hned jakž rty otevře,
splnění jich běže.
3. Ano dřív než žádá čeho
milostně ho vyslýcháš,
svými dary osypáš;
tys vstavil na hlavu jeho
korunu překrásnou,
od zlata vzdělanou.
4. On toliko žádal za to,
v čas války té od smrti,
by mohl zachován býti;
ale tys dal mu i nad to
život dlouhověký,
stálý až na věky.
5. Mát' mnohou čest i velebnost
z tvého obdarování,
v tvém jsa ochraňování;
královská jeho důstojnost
od triumfů množství
velmi slavně se stkví.
6. Na všem požehnal jsi jemu,
byť příklad nesl tvé lásky
v potomcích s mnohé částky;
tvář svou obrátil jsi k němu,
odkudž on radosti
okouší v hojnosti.
7. Neb to sobě král uložil,
by doufal v Boha svého;
protož v dobrotě jeho,
že se přemocně založil,
nikdy se nepohne,
v čas bouře nepadne.

8. Tvá pravice všechny shledá
proti tobě čelící,
tvou moc potupující;
tvá ruka těm zniku nedá,
kteříž k tvé milosti
hoří nenávisť.
9. Rovně jako peci horkost
tvá zuřivost obklíčí
ty, jenž se tobě přičí;
tvého hněvu hrozná prudkost
všecky je zatratí,
jako plamen schltí.
10. Tak vyhladíš kmen jich z země,
ten, kterýžby se k zlému
rovnal kořenu svému;
z spolku jiných zlé to plémě
zuřivě vypleníš,
docela zahladíš.
11. Páchatíť jsou jistě směli
mnohé nešlechtnosti,
proti tvé velebnosti,
načemž i radu zavřeli,
a však ji k skončení
v jich moci to není.
12. Sám takové nepřáteli,
na tom se nic nezmejlíš,
sem tam všechny rozptýlíš;
tak jako k cíli, tvé střely
k tváři jich směřeny
budou vystřeleny.
13. Protož povstaň, ó Pane náš,
zjev se v své udatnosti;
i budem tvé milosti
sílu tvou vždy na každý čas
zvučně zpívající,
slaviti bez konce.

2. Br1615: (verš 3) všechno mu tvá milost dá.

3. Br1615: milostně jej vyslycháš, z zlata
připravenou.

6. Br1615: Na všem požehnal si jemu, byť příklad
byl tvé lásky, tvář svou obrátil si k němu.

12. Br1615: na tom se nic nezmýlíš.

12. B1596: na tom se nic nezmýlíš.

[22]. Bože můj, Bože, pročs mne opustil?

Karolides, fol. 32v-34r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: Br1615, s. 568-570, B1596, s. 71-78.

Text:

Nadpis: *Žalm 22. Deus, Deus meus.*

1. Bože můj, Bože pročs mne opustil?
Pročs pomocí svou se mne tak zhostil?
Aby proseb mých k sobě nepustil,
kdyžť je odsílám:
jáť, Bože můj, přes celý den tě vzývám,
volaje i v noci neodpočívám,
odpovědi však od tebe vždy nemám
v své těžkosti.
2. Ty jsi v Izraelovi z milosti
zdávna zvolil byt své velebnosti,
tu kdež býváš ctěn se vši snažností
vždy bez přestání:
v toběť bylo otcův našich doufání,
srdečné jich v tobě odpočívání,
v ouzkostech tvého též potěšování
požívali.
3. K tobě kdyžkoli snažně volali,
zproštění bíd svých dosahovali,
v tebe věříc, tím vždycky bývali
tobě milejší:
jáť sem pak co červ člověka bídnejší,
moudrým světa za věc nejpotupnější,
i ta směsice lidu chatrnější
mnou zhrdají.
4. Všickni vůbec, kdož mne uhlédají,
s ošklebováním mi utrhají,
i hlav svých ukřivujíc říkají
nebohomyslně:
tento se spustil na Boha honosně,
tak-li naň laskav, patřme jednomyslně
jak v něj doufal, bude-liť ho tak mocně
zastávati.
5. Tys sám ráčil, což musím vyznati,
z života matky mne vytrhnouti,
z prsův jejich tu divně chovati
v mé maličkosti:
tak o mne péči maje od mladosti,
až sem přišel i k věku zmužilosti,
žes Bůh můj, hojnějis mi k důvěrnosti
tím posloužil.
6. I nyní, že mne strach smrti ssoužil,
ó by se ke mně rychle přiblížil,
neb koho bych k spomožení užil
nemám žádného:
volové nýbrž krku širokého,
býkové z Bázan hřbetu vytýlého
obklíčivše, hledají mne bídneho
k roztrhání.
7. Jako lítého lva v jeho řvaní,
s loupeží když se lačen jsa shání,
nastrojené jejich mne k sežrání

- hrdlo tak bývá,
čímž duše má co voda se rozlívá,
moc všechna kloubů mých příliš umdlívá,
srdce jako vosk ve mně se rozplývá
na vše strany.
8. Síla má vyschla v způsob střepiny,
tvrdě jazyk k dásním přisušený,
jižť jsem téměř k hrobu odsouzený
tvou prchlivostí:
nebo aj psův mne oskočilo množství,
rota zločnickův provodíc tyranství,
mé ruce, nohy probodli k stížnosti
mých trápení.
9. Všecky mé kosti pro schuravení
vysedly, snadné jsou i k přečtení,
a však jejich na to jest patření
s libostí srdce:
i oděv můj mezi sebou dělíce,
o celou pak sukni losy mecíce,
tak paměť mou z světa všelijak chtějí
vyhladiti.
10. Pane, ty však nechtěj dlouho dlíti,
sílu má, rač se o mne ujíti,
rychlé pomoci mi uděliti
v této těžkosti,
mou duši vyprošť od meče ostrosti,
od pařátů psích i jejich dravosti,
neb jsa opuštěn, snáším nenávisti
od bezbožných.
11. Zbav mne čelistí lva přeukrutných,
též i rohů jednorožců pyšných,
kteríž mne chtějí jeden každý z nich
v náhle sežrati:
i budou jméno tvé oslavovati,
moc jeho bratřím svým vypravovati,
u prostřed svatých tvých chválu vzdávati
tvé dobrotě.
12. Chvalte Pána, kdož se ho bojíte,
snažně dome Jákobů jej ctěte,
kdož jste z rodu, v bázni Boží stůjte,
Izraelského:
Pánť jistě prosbou nezhrdá chudého,
aniž své tváři odvrací od něho,
nýbrž slyší mile volajícího
k své milosti.
13. Protož o tobě zavzní s vděčností
chvála má, v spolku tvých věrných množství,
před nimiž i sliby své s radostí
též chci plniti:
i budouť tehdaž chudí se sytiti,
hledající Pána zvučně chváliti,
srdce jich života čitedlnost míti
bez skončení.
14. A tuť pak všeho světa krajiny
to vidouc, Pánu budou získány
vroucné všechny pohanské rodiny,
ctíti jej chtějí:
nebt' sou světa království v Páně ruce,
on je přenáší sem neb i tam jak chce,
i pohanůmť mocná jeho pravice
rozkazuje.
15. I slavněť tento Pán nasycuje,
nuzných a bídých sám pozdvihuje,
ke cti chvále tak všech probuzuje
své velebnosti:
protož budouť i z nich pošlí v hojnosti
připojeni souc Páně k účasti,
v národech svých sloužiti mu s milostí
v potěšení.
16. I z těchto také povstanou jiní
hlasatelé spravedlnosti pilní,
té, v níž se Pán v divném jí zřízení
nechtěl tajiti:
neb ji chce v známost světu uvoditi,
v ní což na něm všechněm spasení příti,
tak do života věčného přijíti,
rcemež amen.
2. Br1615: Ty si v Izraelovi z milosti, zdávna zvoliv
byť své velebnosti, tu kdež býváš ctěn s svatou
snažností, v toběť bylo otců našich doufání.
3. Br1615: jáť jsem pak co červ člověka bídnejší.
4. Br1615: (verš 4) bez Boží bázně.
5. Br1615: při prsích jejich divně chovati.
6. Br1615: I nyní, když mne strach smrti ssoužil.
7. Br1615: čímž se duše má co voda rozlívá.
8. Br1615: jižť sem v prachu smrti položený, nebo aj
psův mne oskočilo množství, rota zločnickův provodíc
tyranství.
10. Br1615: i od moci psů a jejich dravosti.
12. Br1615: Kdož jste z Boha, v bázni Páně stůjte,
času každého.
13. Br1615: před nimiž i sliby své s milostí.
14. Br1615: nebt' jsou světa království v Páně ruce,
on je přenáší sem, neb i tam jakž chce.
15. Br1615: ke cti chvále všechněch probuzuje,
připojeni jsouc Páně k účasti.
8. B1596: jižť sem téměř k hrobu odsouzený, nebo aj
psův mne oskočilo množství.
11. B1596: též i rohů jednorožcův pyšných.
13. B1596: hledající Pána zvučně chváliti.
14. B1596: neb jsou světa království v Páně ruce, on
je přenáší sem neb i tam jakž chce.
16. B1596: I z těchtoť také povstanou jiní.

[23]. Hospodin ráčí sám

Dačice, fol. 26v-27r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 570, 571, *Karolides*, fol. 34v- 35v, *B1596*, s. 78-80.

Text:

Nadpis: *Žalm 23. Dominus regit me etc.*

1. Hospodin ráčí sám pastýř můj býti,
nebuduť v ničemž nedostatku míti;
onť mne pase na pastviskách rozkošných,
uvodí časně k pramenům vod živých;
pro jméno své duši mou očerstvuje,
po stezkách přímých šťastně provozuje.
2. Byť mi se pak kdy dostalo i jíti
přes oudolí stínu strašlivé smrti,
tys, Pane, se mnou, nebojím se zlého,
těším se z berly, též i z pruta tvého:
ty mne sytiš sám hojně při svém stole,
an na to hledí moji nepřátelé.
3. Ty olejem mé hlavy pomazuješ
i kalich můj sám štědře naplňuješ:
nýbrž pokudž stává mého života
tvá zprovodí mne milost i dobrota;
i buduť v Páně domu přebývati,
po všecken svůj věk jej oslavovati.

1. Br1615: pastviskách] Dač: pastvistách; pro jméno své duši mou očerstvuje] Dač: pro jméno duši mou očerstvuje.

2. Br1615: přes údolí stínu strašlivé smrti.

[24]. Okršlek země jest Páně

Dačice, fol. 27v-28r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 571, *Karolides*, fol. 36r- 37r(v Kar označen jako 39r), *B1596*, s. 80-82.

Text:

Nadpis: *Žalm 24. Domini est terra etc.*

1. Okršlek země jest Páně,
i což v každé jeho straně
příslušné má své obývání;
jejž na moři sám založil,
řekami moudře otočil,
byť stál vždy bez pohybování.
2. Kdo Pána tak důstojného
vejde na svatý hrad jeho?
Kdo stane před jeho svattostí?

Jenž ruce má i mysl čistou,
v ošklivost vzal marnost každou
i všech přísah křivolakosti.

3. Ten hojného požehnání
důjde i ospravedlnění,
od Boha Spasitele svého;
takový Pána hledaje,
v tváři jeho se kochaje,
jest ctný syn Jákoba svatého.
4. Aj pozdvihnětež se brány,
k stálému bydlení schrány,
postuptež králi velebnému;
kdož je to král tak důstojný?
Hospodin velikomocný,
v síle bojův známý každému.
5. Aj otevřetež se brány,
k stálému bydlení schrány,
postuptež králi velebnému;
kdož je to král tak důstojný?
Hospodin; onť jest král slavný,
nejvyšší čest sluší samému.

1. Br1615: příslušné má své přebývání.

2. Br1615: Kdo na hrad tak důstojného, vejde Pána nebeského, všechněch přísah křivolakostí.

3. Br1615: v síle bojů známý každému.

[25]. K toběť duše své pozdvihám

Dačice, fol. 28v-29v

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 571, 572, *Karolides*, fol. 37v(v Kar označen jako 39v)-38r, *B1596*, s. 82-87.

Text:

Nadpis: *Žalm 25. Ad te levavi animam etc.*

1. K toběť duše své pozdvihám,
Pane můj, s důvěrností;
dejž, ať zahanben nebývám
nepřátelům k libosti;
neb v tebe doufající
nebudouť nikdy zklamáni;
darmo je ssužující,
tiť v potupu budou dáni.
2. Cesty vzácné své milosti
dej mi, Pane, poznati;
stezkám pravé upřímnosti
rač mne poučovati:
i mocí tou mne daruj,
v pravdě tvé bych chodil stále;
ty jsi Bůh, Spasitel můj,

- doufám' v tebe dokonale.
3. Rač se na svá slitování
předně rozpomínati;
jichžs v štědrém rozdělování
všech věků dal se znáti:
- R. hříchův pak mé mladosti
nerač v stálou paměť bráti,
radče dobrotivosti
svou pomni mne zastíráti.
4. Dobrýť jest a upřímný Pán,
ten týž na věky věků:
protož ponouká hříšných sám
k zpravení jejich kroků;
- R. chudé v snášlivosti
řídí mile na cestách svých;
tak, aby žádnou zlostí
nebyl sveden nižádný z nich.
5. Pravda a milosrdenství
jsou všechny cesty Páně,
ostřihajícím svědectví
a smlouvy jeho snažné,
- R. ó Pane, své milosti
uděl mi dle jména svého;
propusť mne z mé hříšnosti,
z jha náramně tesklivého.
6. Kdož se bojí tak dobrého
Pána, jest šťastný člověk;
neopouštíť on takého
svou radou v nižádný věk:
- R. i budeť živ pokojně,
zde dobrých věcí ve množství
po něm rod jeho mocně
ujme zemi za dědictví.
7. Pán tajemství svá zjevuje
těm, kdož jich sobě váží;
v známost jim též uvozuje
své smlouvy divná zboží:
- R. jáť k němu vždy očí svých
obracím, i ducha svého;
ont' nezanechá noh mých
v léčkách odpůrce pyšného.
8. Protož, Pane, rač vzhlédnouti,
maje nade mnou lítost;
jak mne každý vůbec rmoutí,
všechněm sem nevzácný host:
- R. mého srdce ouzkosti
náramně se rozšířily;
těch náramných těžkostí
ó zprostiž mne, Pane milý.
9. Popatřiž na trápení má,
žalost a kvaltování;
hříchův, jenž jsou bíd příčina,
učiň všech vymazání:

- R. viz nepřátel zástupy,
ne samou lstí bojující;
ale hroznou z potupy
zlostí proti mně hořící.
10. Buď vždy duše mé ochránce,
skrocuť sám jich vzteklosti;
před zahanbením můj strážce,
v těť doufám vši mocností:
- R. všaks svědek mé přimosti,
žeť v tobě vždy odpočívám;
Izrael svých těžkostí
an zbyl všech, dejž ať uhlídám.

1. Br1615: nebudou nikdy zklamáni, ale je sužující.
3. Br1615: hříchův pak mé mladosti, ó nerač mi
zpomínati.
6. Br1615: neopouští on takého.
7. Br1615: těm, kdož se jeho bojí, pozdvihám i ducha
svého.
8. Br1615: mého srdce úzkosti.
9. Br1615: hříchův, jenž jsou bíd příčina, učiň všech
přemazání.
10. Br1615: skrocuť zlostných vzteklosti, v těť
doufám od mladosti, dejž ať uhlédám.
1. B1596: nebudou nikdy zklamáni.
10. B1596: skrocuť sám jich vsteklosti.

[26]. Rozsud' mou při, Pane

Dačice, fol. 31r-32r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4. Dač: A: 3/2 v rkp. a1 -
semibrevis navíc, B: 14/3 e. Kar: správně.

Konkordance: Br1615, s. 572, 573, Karolides, fol.
38v-39r, B1596, s. 87-91.

Text:

Nadpis: *Žalm 26. Judica me Deus etc.*

1. Rozsud' mou při, Pane,
znáš však, žeť v nevině
kráčím se vši upřímností,
maje v tobě doufání;
protož vždy bez vrtkání
držím se tvé velebnosti.
2. Ty mne sám, Pane můj,
vnitř i zevnitř zprubuj,
do mých nahlédna vnitřností
zkus ohněm soudu svého
ledví i srdce mého,
najdeš mne ve vši sprostnosti.
3. Neboť mému zření
milejšího není,
nad tvá mnohá slitování;

- a v tvé pravdě bych kráčel,
od ní se neodvracel
ve všem svém usilování.
4. Ját' lidí nevážných,
jich cest lehkomyšlných
vší snažností se vzdaluji;
aniž s ošemetnými,
lstí uvnitř podšitými
v jaké míře kdy obcuji.
5. Houfy převrácených,
v zlosti zatvrzených,
ty ovšem mám v nenávisti;
i jiní bezbožníci,
zlost nestoudně pášící,
v stálé jsou mi ohavnosti.
6. V obém tom pracuje,
své ruce tak maje
očistěné v nevinnosti;
i hned s veselou tváří
k tvému, Pane, oltáři
vcházím oběti v hojnosti.
7. Tu byť můj hlas zavzněl,
vroucně se k tomu měl
chválu a čest tvou zpívati;
i tvé skutky předivné,
pravdy, milosti plné,
zjevně všem ohlašovati.
8. Neboť mi jest milé
tvé, Pane, obydlí,
v němž se tvá sláva zvěstuje,
v světě nic tak vzácného
jako dům stánku tvého
nemám, že mne potěšuje.
9. Protož v den pomsty své
neshrnuj duše mé
s bezbožnými k odsouzení;
též i krve žíznících,
po vraždě vždy dychtících,
vyprost' mne od ztracení.
10. Rukou jich snažnosti
všecky jen k mrzkosti
zoumyslně sou obrácené;
vzátky oblíbující,
svou pravici k nim lnouce,
činí soudy převrácené.
11. Ját' pak ustavičně
kráčeje v nevině,
předce chci v tom zůstatí;
tvé však ochraňování,
Pane, i slitování,
ve všem rač mi pomáhati.

12. Nyní též nohy mé,
kroky činíc přímé,
tvé jest to milosrdenství;
z tohoť já tobě chválu
vzdám myslí neustálou,
i v spolku tvých svatých množství.

1. Br1615: znáš však, že v nevině, kráčím v pravé upřímnosti.
2. Br1615: nalezneš mne v mé sprostnosti.
3. Br1615: Neb mně nic dražšího, ani milejšího, není nad tvá slitování.
4. Br1615: ustavičně se vzdaluji.
7. Br1615: zjevně chci ohlašovati.
8. Br1615: nemám, tent' mne potěšuje.
12. Br1615: kroky činí přímé.

[27]. Pán jest mé světlo

Dačice, fol. 32v-33v

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, c4. Dač: D: 23/4 minima,
24/2 g1, 25/1 a1, A: 14/1 d1. Kar: správně.

Konkordance: *Br1615*, s. 573, 574, *Karolides*, fol.
39v-40v, *B1596*, s. 91-94.

Text:

Nadpis: *Žalm 27. Dominus illuminatio etc.*

1. Pán jest mé světlo času všelikého,
jest i strážce, kohož se mám báti?
Jest podpůrce silný života mého,
kdož jest jehož bych se měl lekati?
- R. Neb kdyžkoli moji nepřátelé
proti mně šikují se společně,
hledajíc sehliti mne konečně,
sami bývají zkazeni cele.
2. Byť mne pak i oblehli houfy svými,
srdce mé však se nic nestrachuje:
byť dotírali i šturmy silnými,
duch můj v Pánu se vždy potěšuje:
- R. na němž žádám toho jediného,
začež se modlím též bez přestání,
abych do svých dnův světa skonání
stále přebýval vždy v domu jeho.
3. Proto abych tu mohl spatřovati
slávy Páně divné zvelebení;
v okrase jeho rozkoš svou mívati,
tak prospívati v Božím umění:
- R. tuť mne Pán z pouhé dobrotivosti
v přehrozných zarmücení hodinu
ukryje v tajné místo v svém stanu,
jako na skále vší bezpečnosti.
4. Ont' mi podmaní všecky mé odpůrce,
kteříž sou mne se všech stran ssoužili:

R. já též vzdám jemu oběť svého srdce,
k jeho cti zpívaje zvučné chvály;
ó Pane, kdyžkoli k tobě volám,
rač se ke mně mile ozývati,
nade mnou se vždy smilovávati,
svých uší nakloňuje k mým prosbám.

5. Méť srdce na tvém slovu se zakládá,
toť velí nám tváři tvé hledati;
protož má duše tě nejvíce žádá,
v její lásce vždy se chtíc kochati:
R. neráčiž ji ode mne skrývati,
ni zamítej v hněvě slouhy svého,
všaks býval v zlý čas spomocník,
rač se mnou své spasení konati.

6. Bychť pak byl i rodičům v pohrdání,
Pán mne však přivine k své milosti,
dej mi svých cest, Pane, světlé poznání
proti mých nepřátel nadálosti;
R. jedné mne jim nerač vydávati
by se na mně nevychlazovali:
nebt' jsou mnozí proti mně povstali,
hotovi jsouce na mne i lháti.

7. Jisté jest, bycht' nebyl té důvěrnosti,
v zemi živých, že dobroty Páně
před svým skončením uhlídám v hojnosti,
z pozoufání byl bych v smrti bráně;
R. protož každý čekej vždy na Pána
a od stálosti se nepohybuj,
z pochybování svou mysl vyvozuj,
Pánt' s tebou jest tvá jistá obrana.

2. Br1615: abych do svých dnů v světě skonání.

3. Br1615: v přehrozných zarmoucení hodinu,
jakožto na skále bezpečnosti.

5. Br1615: všaks býval v zlý čas pomocník jeho.

6. Br1615: jen mne jim ó nerač vydávati, nebt' sou
mnozí proti mně povstali.

7. Br1615: Jisté jest, bycht' nebyl té dověrnosti, před
svým skončením uhlédám v hojnosti.

2. B1596: abych do svých dnů světa skonání.

3. B1596: v přehrozných zarmoucení hodinu.

5. B1596: všaks býval v zlý čas spomocník jeho.

7. B1596: Jisté jest, bycht' nebyl té dověrnosti.

[28]. Ťet' vzývám, Pane

Dačice, fol. 34r-35r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. B1596: jiný bas.

Konkordance: Br1615, s. 574, 575, Karolides, fol.
41r-42r, B1596, s. 95-96.

Text:

Nadpis: *Žalm 28. Ad te Domine clamabo etc.*

1. Ťet' vzývám, Pane, mé doufání,
skálo má i potěšování,
ó neodvracujž se ode mne,
nakloň mile svých uší ke mně,
sic budu připodobněný
k těm, kteříž sou v hrob vloženi.

2. Prosby své když k tobě vylívám,
k tvé svatyni i ruce zpínám,
rač mou žádost naplňovati,
ku pomstám mne neodkládati,
jako ty, jenž bezbožnosti
páší podle své libosti.

3. Ústyt' lahodně mluvívají,
avšak zlost v srdci ukládají;
zaplať jim podle snažnosti jich,
podlé cest jejich převrácených;
podlé jejich rukou práce,
buď, Pane, mzdy jejich dárce.

4. Neb na tě nechtějí nic dbáti,
při tvých skutcích myslí postáti,
rukou tvých aby znali díla:
a protož pravice tvé síla
nebude jich vzdělávati,
hrozně brž všecky podvrátí.

5. Budiž chvála Bohu věčnému,
že popatřil k úpění mému;
ont' jest můj hrad, mé útočiště,
rozkoš má i spasení jisté;
protož zpívaje s radostí
chvály vzdám jeho milosti.

6. Pánt' jest síla sám lidu mého.
I krále sebou zvoleného;
svůj lid rač, Pane, vždy chovati,
dědictví svému i žehnati:
své pastvy jim vždy udílej,
k slávě věčné tak spomáhej.

[29]. Aj světa panovníci

Dačice, fol. 35v-36r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: Br1615, s. 575, Karolides, fol. 4
43v, B1596, s. 97-100.

Text:

Nadpis: *Žalm 29. Afferte Domino laudem etc.*

1. Aj světa panovníci
prvotnost v něm držíci
znejte Pána vyššího,
že každá moc od něho:
protož vděčnost ukazujte,
jméno Páně vyvyšujte,

v chrámě jeho velebnosti
sklánějíc se s ochotností.

2. Ont' jest, jenž hlas vydává,
až se všudy rozléhá;
ont' hřímání vzbuzuje
i zemi pohybuje;
a kdo může hlasu Páně
důstojnost vyčísti hodně?
V hlasu Páně moc i sláva
všem se nejvíc znáti dává;
3. Hlas Páně stroskotání
i mocných cedrů činí,
z gruntu je vyvraceje,
krásky jich nešanuje;
líbán též od zvuku jeho
i Sirion z místa svého,
poskakují co telátka
a jednorožců mlád'átka.
4. Hlas Páně divné síly
ohněm od sebe střílí,
zatřását' i pustinou
Kádes, i každou jinou;
tent' zvěř březí předěšuje
tak, že i plod potracuje;
ten týž zbavuje v prudkosti
hory krásné zelenosti.
5. Touž slávu a moc Páně
hojněji v jeho chrámě
lid věrný vyvyšuje,
jí se i potěšuje:
držít' Pán v svém zpravování
i přivalův rozlévání;
on jest věčný král, i zpráva
jeho též věčně zůstává.
6. Ont' ochrany a síly
svému lidu udílí;
v pokoji jej zpravuje,
vším dobrým naplňuje:
protož Pána tak mocného,
by mohl zbýti hrůzy jeho
každý, až i v světa slávě
jakž chce míti, služ mu právě.

1. Br1615: protož vděčnost prokazujte.
2. Br1615: nám se nejvíc znáti dává.
3. Br1615: z gruntu je vyvraceje.
5. Br1615: i přivalův rozlévání.
6. Br1615: vždy dobrým naplňuje, by vzal požehnání jeho.

[30]. Pane, budu tě slaviti

Dačice, fol. 36v-37v

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c2, c3, f4.

Konkordance: Br1615, s. 575, 576, Karolides, fol. 44r-45r, B1596, s. 101-102.

Text:

Nadpis: *Žalm 30. Exaltabo te Domine etc.*

1. Pane, budu tě slaviti,
nebs mne bíd ráčil zprostiti;
slavně též že jsi mne zvýšil
a nade mnou nepotěšil
hledajících zkažení mého,
beze vši bázně soudu tvého.
2. Jakž jsem tě vzýval, můj Pane,
hneds mi navrátíl zdraví mé;
nebo blížek již byv hrobu,
bych se bral do pekla dolu,
ráčils mne zase obživiti,
z jámy pekla mocně vydríti.
3. Chvaltež Pána všickni svatí
jsouc v jeho lásce bohatí,
důstojnost jeho zvyšujte,
hněv jeho nedlouhý znejte;
nýbrž hned jako v okamžení
pouští od svého unáhlení.
4. Ale dobrotivost jeho
jest při nás času každého;
ač někdy večer s teskností
i pláč u mne též se hostí;
avšak zase když ráno vstávám,
s radostí divnou se setkávám.
5. Já dobrých věcí měv dosti
i světla slávy v hojnosti,
to sem byl vynesl v tu chvíli,
že se nebojím násilí,
když jsi mne ráčil tak poctíti,
i trůn slávy mé utvrditi.
6. V tom pak, jakž si tvář svů ukryl,
by ani na mne nepatřil,
zděsiv se, k tobě sem volal,
Pánu prosby mé odsílal
řka, zdaližť má krev co užitku
a smrt má co přinese zisku?
7. Bych pak sstoupil i v prach země,
zdaž bych mohl slávu tvou, Pane,
též i pravdu vyznávatí?
Rač se mi prosím ozvati;
přispěj tvé rychlé smilování,
ó buď mé, Pane, spomáhání.

8. Ihned ty jsi mé truchlení
změnil v hojné utěšení,
pytel odjav mé žalosti,
pláštěms mne odíl radosti;
protož, můj Pane, tobě díky
zpívati budu vždy na věky.

1. Br1615: zlostně, bez bázně soudu tvého
2. Br1615: Nebo blízek již byv smrti, i zemské
hrozné propasti, ráčils mne mocně obživiti, jámy
hrobu rychle zprostiti.
3. Br1615: hněv jeho kratičký znejte.
4. Br1615: s divnou radostí se setkávám.
6. Br1615: a smrt má coť přinese zisku?
8. Br1615: změnil v hojné potěšení.

[31]. Tvět', Pane, doufám velebnosti

Dačice, fol. 38r-39r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 576, 577, *Karolides*, fol.
45v-46r, *B1596*, s. 103-109.

Text:

Nadpis: *Žalm 31. In te Domine speravi etc.*

1. Tvět', Pane, doufám velebnosti,
že mne na věčný čas
v hanbě nezanecháš;
ó dokaž své přívětivosti
a pro sebe samého
vysvobod' mne od zlého.
2. Rač se nakloniti k mým prosbám,
vytrhna v rychlosti
mne z nepřátel zlosti;
tím prokaž svou sílu při mně sám,
však jsi hrad můj i skála
k ochraně mé vždy stálá.
3. A když jsi hrad mé bezpečnosti,
jména svého k slávě
sám mne ved' laskavě;
abych z osidel ukrutnosti
šťastně mohl vyjiti,
rač mi pomocen býti.
4. V tvět' se poroučím mocné ruce,
neb jsi mi k ochraně
býval vždycky, Pane;
ty v ošklivost běže mé srdce,
jenž se kojí marností,
jít' na tobě mám dosti.
5. Tvět' mne těší milosrdenství,
toť jest mé kochání,
radost i plesání:

neb jsi na mých trápení množství
ráčil mile vzezřítí,
mou duši z nich vydřítí.

6. Nikdy brž v ruce nepřátel svých
bych se nedostával,
silněs mne zastával;
nad to každý by se divil z nich,
stavěls na širokosti
mé nohy v bezpečnosti:
7. I nyní smilování svého
uděl; neb v úzkosti
znáš mne i v truchlosti;
jak všechna obličeje mého
sličnost se proměnila,
chut moc svou potratila.
8. Všecken hynu pro mnohou žalost,
krátí se i léta
tak mého života;
bídy, kterouž snáším čitelnost
přivedla mne k zemdlení,
kostí všech k vysušení.
9. Nad ta od nepřátel trápení
od sousedů těžší
snáším s hanbou větší;
lítosti přátelské v nich není,
nerad mne kdo setkává,
přede mnou se schovává.
10. Všickni na mne zapomínají,
jako jenž v hrob schován,
v potupu jsem jim dán;
co střepinou, tak mnou zhrdají,
slýchám od nich rouhání,
hrůz jich rozšiřování.
11. Nad to se lstivě i puntují
zálohy mi strojíc,
jak bych nebyl živ víc;
jít', Pane, však nepochybují,
že ty Bůh, můj ochránce,
útěcha má bez konce.
12. Jestit' složen i čas všech dnů mých
v světě bytu mého,
v rukou tvých samého;
protož v tyranství provodících
ruku mne nevydávej,
mocně mne sám zastávej.
13. Tvář svou rač mile zasvítiti
nad služebníkem svým,
buď mi milostivým;
dejž, ať nemám zač se hanbiti,
že se k tobě utíkám,
důvěrně tě i vzývám.

14. Bezbožní nechť jsou zahanbeni,
ústa jich zacpána,
mzda hrob buď jim dána;
neboť mluví, an vinen není
pyšně na pobožného
k zkáze s potupou jeho.

15. Ó jak těm své dobrotivosti
hojnost složené máš,
že tě ctí, kteréž znáš,
jak ji udílíš těm v štědrosti,
jenž stále v tě doufají,
hrůz světa nic nedbají.

16. Ty je v svém přibytku skrýváje
o ně vždy péči máš,
pyše zlých k nim nedáš;
v stánku je svém tajně chovaje,
ostříháš z nich každého
i od jazyka zlého.

17. Tobě buď chvála věčná i čest,
i mne žes ochránil,
jako v městě bránil
mocně, kteréž ohraženo jest.
Byť ho nemohl dobýtí,
ani mu kdo škoditi.

18. Ač v strachu byv, i v utíkání
řekl sem, ach přezlá věc,
jižs ty mne zavrhl přeč;
avšak hlasu mého volání
vyslyšels hned té chvíle,
mou žádost splnils mile.

19. Milujtež Pána svatí jeho,
věrnýchť jest svých strážce,
pyšným pomsty dárce;
buďte srdce jen zmužilého,
jenž naději v něm máte:
utěšit' vás, poznáte.

2. Br1615: však si hrad můj i skála.

4. Br1615: neb si mi k ochraně.

5. Br1615: neb si na mých trápení množství, mou
duši v nich poznati.

6. Br1615: bych zavřín nebýval.

11. Br1615: mi [mu, abych nebyl živ víc.

12. Br1615: v rukou tě samého, nýbrž mocně
zastávej.

13. Br1615: neb se k tobě utíkám.

14. Br1615: Bezbožní nechť sou zahanbeni.

15. Br1615: kteréž že tě ctí znáš.

18. Br1615: avšak si hlas mého volání, vyslyšel hned
té chvíle.

[32]. Přebлаžený každý člověk

Dačice, fol. 39v-40r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: Br1615, s. 577, 578, Karolides, fol.
46v-48r, B1596, s. 109-112.

Text:

Nadpis: *Žalm 32. Beati quorum remissae etc.*

1. Přebлаžený každý člověk ten bývá,
k němuž se Bůh tak milostně ozývá,
že jemu všechny hříchy odpustil
i jeho každý výstupek přikryl,
šťastný komuž Pán jeho provinění
nepočítá, ni kterých přestoupení,
jehož srdce bez ošemetnosti
vzdáleno jest každé pokrylosti.

2. Já mlčením hřícha chtěje zniknutí,
před Bohem svým ničímž o něm dotknůti,
tu zprahly příliš všechny mé kosti
od úpění stálých a těžkostí:
neb ruka tvá na mě vždy dotírala,
dnem i nocí můj hřích mi ztěžovala
tak, že moc má všechna k vysušení
přišla, jako vláha v sucho letní.

3. Protož pustiv od smýšlení scestného,
vložil sem nekrytí hřícha svého,
než s pokorou se tobě vyznati,
hnedš mi ráčil rozhrášení dáti;
takt' býti má všech ctných k tobě volání,
dokudž nezajde vzácných dnů skonání,
na něž o to srcíknouliť i vody.
Pán jest jich stráž, neponesou škody.

4. Tys skrýše má v čas ssoužení každého,
tu mne ostříháš ode všeho zlého,
bych tak okoušel plné radosti,
jako vězeň znikna nevolnosti;
nad to diš, já tě chci poučovati
cestě pravé, již máš následovati;
aniž očí svých z tebe kdy spustím,
nýbrž věrným sám budu vůdcím tvým.

5. Nebývejte jen v smyslu tak hovadní,
jako mezek a kůň rozumu prázdní,
jejichžto zpoura uzdou skrocena
bývá sem neb i tam obrácena:
sic bezbožníci bíd mnohých neujdou,
zvlášt' pak věčných, jestliže v zpouře sejdou,
ty pak stihne Páně smilování,
jenž mají v něm své celé doufání.

6. Protož věrní v Pánu se potěšujte,
s veselím zvlášť před ním i plesejte,
příkladem svým k těmž vzbuzující
ty, kteříž jsou upřímého srdce;

ješto své hřichy v ošklivosti mají,
věrně se Pánu líbiti žádají,
chtíc užiti zde jeho milosti
a po smrti i věčné radosti.

2. Br1615: před Bohem svým ničímž ho nedotknouti,
tu ve mně zprahly všechny mé kosti.
3. Br1615: na něž o to shluknoulit' se vody.
5. Br1615: jejichžto ústa uzdou zkrocená, bývají sem
i tam obrácena.

[33]. Ej nuž spravedliví plesejte

Dačice, fol. 40v-41v

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 578, 580, *Karolides*, fol.
48v-49r, *B1596*, s. 113-118.

Text:

Nadpis: *Žalm 33. Exultate iusti etc.*

1. Ej nuž spravedliví plesejte
s dík činěním Hospodinu;
vámť nad jiné sluší, to znejte,
ctíti jej v každou hodinu:
v to se tedy dejte,
jasný zvuk vydejte
Pána vždy chválic;
harfou, loutnou zvučte,
troubou, bubnem hlučte,
jakž kdo můž nejvíc.
2. Píseň novou Pánu zpívejte
notou zvuku veselého;
s vážností slušnou to dělejte,
dokažte umění svého:
nebt' jest pravdomluvný,
stálý v tom a věrný,
věčně trvaje;
při všem jeho díle
upřímnost se mile
vždycky spatřuje.
3. Pán nejvíc v své přívětivosti
znáti se dává všem zřejmě;
tak, že jeho dobrotivosti
plný jest okršlek země:
ont' nebes výsosti
slovem své moci
ráčil stvořiti;
ta táž množstvím divných
houfů, duchem rtů svých
i ozdobiti.
4. Ont' jako do sudu hrozného
zavřel moře předivně sám;
i hlubiny propasti jeho

jako poklad skryl mocný Pán:
Protož jeho bázně
všecka země snažně
mát' ostříhati;
každý na svém místě
má se před ním jistě
třásti a báti.

5. Neb jakž on ústa svá otvírá,
vše k slovu jeho hned stojí;
vůli jeho nic neodpírá,
soudy jeho se pokojí;
národů všech rady,
rozum i úklady rozptyluje Pán;
lidská mudrování,
mnohá kvaltování
v nic obrací sám.
6. Ale jeho, vždy bez přestání,
moc rady stále zůstává;
tajných jeho přemýšlování
věčná bez proměny zpráva:
šťastný po vše časy,
jenž se živě hlásí lid
k Hospodinu;
ježž i on vyvolil,
v dědictví připojil
k sobě samému.
7. Pán dolů patří z divné schrány
příbytku svého svatého,
na všechny všeho světa strany
i na člověka každého;
ke všemu dohlídá
odtud, kdež svůj byt má
pevný na věky;
lidi na všem světě,
všudy v každém koutě
spatřuje všechny.
8. Ont' sám předústojnou svou mocí
srdce jejich všech sformoval:
protož skutky jich dnem i nocí,
kdo jest jako on, že by znal?
Krále velikého
jistě vojska jeho,
žeť neretují:
i mocné hrdiny
marně svými činy
sebe trošují.
9. Kdož v síle koňův se zakládá,
sám sebe velmi tím svodí;
i reky zmužilost též strádá,
z nouzeť jich nevysvobodí;
ale Hospodin sám
v ochraně jistě, znám,
hledě na všechny,
kteříž v něm doufání
v jeho smilování

skládají vždycky.

10. Těcht' on duši chrání s pilností,
byť jich smrt nepřikvačila:
dává jim i chleba v hojnosti
k zahnání hladu docela:
protož Pánu směle
duše naše cele
se poroučejí:
onť nám sám pomáhá,
svým štítem zastává,
nebt' při nás stojí.

11. V němť se bude vždy dokonale
naše srdce veseliti;
neb v jeho svatém jménu stále
máme naději do smrti:
Pane jen milosti
přispářej v hojnosti
nám, na každý čas,
však v tebe doufáme,
tu jistý port známe,
králi věčný náš.

1. Br1615: zvučný hlas vydejte, v Bohu plesajíc.
2. Br1615: Píseň novou jemu zpívejte.
3. Br1615: zjevuje se všechněm zřejmě.
4. Br1615: třísti a báti.
5. Br1615: rozum i ouklady.
9. Br1615: z nouze jich nevysvobodí, kteříž v něm
doufají.

[34]. Nechciť přestávati

Dačice, fol. 42r-43r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c2, c3, f3. Dač: A: špatně
klíčováno, noty v taktech 1-10 notovány
chybně o tercii níž. T: 18/2-3 c1 b. Kar:
správně. Tenor v Dač je stejný jako Dyskant
v Kar, ale jedná se o jiné zpracování žalmu.

Konkordance: Br1615, s. 580, 581, Karolides, 49v-
50v, B1596, s. 118-123.

Text:

Nadpis: *Žalm 34. Benedicam Domino etc.*

1. Nechciť přestávati
i v čas zarmoucení svého
svými ústy nejvyššího
vždy oslavovati;
Pánem brž má duše
štedře bude se chlubití,
slyšíc, chudí budou míti
své z toho rozkoše.
2. Ej nuž prozpěvujte,
mnou vzbuzení jsouc k radosti,

Páně jméno s ochotností
se mnou vyvyšujte;
Pánť se mne nezhostil,
ale v bídách když jsem volal
hned mi se laskavě ozval,
hrůz nepřátel zprostil.

3. Všem, kdož patří k němu,
světlo předivné vychází,
hanba, stud jich nezarazí
kvůli nižádnému:
chudý jsa v soužení,
Pána hned jakž věrně vzývá
vyslyšení rychlé mívá,
i všech bíd zproštění.
4. I svatíť anjelé
pobožných střehou s pilností,
i všeliké jich těžkosti
v nic obrací cele:
zkuste jen a zvíte,
hojný jak jest Pán v dobrotě,
kdož v něm doufá v zdejší psotě,
že šťastný jest, díte.

5. Služtež vždy s milostí
Pánu všickni svatí jeho,
tak nedostatku každého
zniknete trpkosti:
lvíče hlad trpívá,
potravy často nemaje;
věrný pak v Pána doufaje,
vším dobrým oplývá.

6. Ej nuž synáckové
poslyšte mne s bedlivostí,
naučím vás bez pochybnosti
pocť Boží pravé;
ten kdožkoli jest z vás
dlouho chtěje živ pobýti
a pokojných dnů užítí,
mé rady přijmi hlas;

7. Šetř jazyka svého
by neplodil utrhaní,
falše, lsti a oklamání
k potupě žádného;
zlé tup, k dobrému stůj,
pokoje střeha s pilností:
k takýmť patří, těch žádosti
vyslýchá Pán Bůh tvůj.

8. I na tyť zuřivě
patří, jenž provodí zlosti,
jichž paměť v nenadálosti
kazí spravedlivě;
ale volající
snažně k němu v čas ssoužení,
vyslýchaje bez prodlení,
zprošťuje zlých věcí.

9. Těcht' pak nejbliž bývá,
kdož vnitř i zevnitř potříní,
jimž odnikud potěšení
žádný nepřispívá,
neb ačkoli množství
trápení zde věrné stíhá,
ve všech jich Bůh však ostříhá,
dává i vítězství.
10. Ont' i všech jich kosti
by z nich nebyla potřina
násilím ani jediná,
chrání sám s pilností;
ale bezbožníky,
vlastní jejich nepravosti
jichž proti ctným páší dosti,
zmordují na věky.
11. Z svých pak sluh každého
Pán náš životem daruje;
kdož se mu jen dověřuje
bývá zproštěn zlého:
z tak hojné milosti
budiž mu dobrořečení;
beze všeho umenšení,
zde i u věčnosti.
2. Ó by byli zahanbeni
dychtící po mém zkažení:
ó by se zpět musili hnouti
s chytrostí svou, kterouž mne rmoutí:
jako prach jimž chumelice
zatačí před sebou prudce:
tak je anjel Páně stíhej,
v rozptýlení sem tam vydej.
3. Cesta jich každá plzkostmi
ať jest hrozná, i temnostmi:
Páně anjel vždy bez přestání
pomstou ať se za nimi shání:
neb jsou síť na mne rozpali,
též i jámu vykopali,
bez příčiny jakékoli
mého hledajíc bezhrdlí:
4. Ó by bezbožník v rychlosti
nemoudře sám všel v ty pasti
té leči, v níž mne chtěl stihnouti,
ó by sám nemohl zniknouti:
i do jámy mně vybrané
ať se sám s hřmotem dostane:
já pak, abych se radoval
v Pánu, že mne tak retoval.

2. Br1615: ale v bídách když sem volal.
3. Br1615: Těm kdož patří k němu.
4. Br1615: okuste a vizte.
5. Br1615: Služtež vy s milostí, vždy dobrým oplývá.
7. Br1615: Zdrž jazyk od zlého.
8. Br1615: Na ty pak zuřivě, jichž památku bez milosti.
9. Br1615: jimžto k jejich potěšení, ve všech Bůh jich však ostříhá.

[35]. Vstup na odpor

Dačice, fol. 43v-45r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. Tenor v Dač je stejný jako Dyskant v Kar, ale jedná se o jiné zpracování žalmu.

Konkordance: Br1615, s. 581, 582, Karolides, fol. 51r-52r, B1596, s. 123-129.

Text:

Nadpis: *Žalm 35. Judica Domine nocentes etc.*

1. Vstup na odpor mým odpůrcím,
boj vyhlas se mnou válčícím,
ó Pane, štít svůj a oděnění
pochytě, vstaň mi k spomožení,
zašermuj kopím přede mnou,
protivníci ať se zpět hnou;
k mé duši smutné se ohlas,
tvůj spomocník jsem v každý čas.
2. Tak jedovatě se měli,
že zuby na mne sskřípěli,
loučíc se i s zlopověstnými,
svá břicha jen pásti chtivými:
dokudž se budeš dívat
Pane? Rač mi spomáhati;

mou duši v té samotnosti
vyprost' od těch lvů vsteklosti.

9. I buduť tě velebiti,
v spolku svatých snažně ctíti
i u prostřed lidu mnohého
ukážit' vděčnost srdce svého;
ať se mnou jen neradují,
jenž bezprávně mne ssuzují
pobočně na mne vzhledajíc,
svou ke mně zlost prokazujíc.

10. Aniž co mluví k pokoji
mysl jich měří vše k rozbroji,
tak aby trápení chudého
na světě pokoje chtivého;
i mrzká na mne svá ústa
rozdírají, křičíc zhusta
ha ha jižť jsme uhlédali
to, čehož jsme mu žádali.

11. Ty, Pane, to vše když vidíš,
žádám, že se neodmlčíš,
pomsti zlá jich usilování,
přítomen jsa mně bez přestání:
Bože můj, procit' a povstaň,
vyřkna sám ortel mne ochraň;
mé pře budiž tak k podporu
nepřátelům mým na vzdoru.

12. Ať neříkají s radostí
to čistě, to nám k libosti,
až by se dali v pochlobání,
že sem jim vydán již k sežrání:
zahanbí necht' se raději,
kteříž mé zkázy hledají:
v hanbu ať jsou zobláčeni,
hledající mne k zlehčení.

13. Ale ti ať se radují,
kdož mi mého práva přejí,
ať vzdadí čest Bohu věčnému,
jenž pokoj služebníku svému
působí z pouhé milosti;
protož můj jazyk s vděčností
hlásati jeho spravedlnost
bude v každý den na věčnost.

2. Br1615: zatačí převelmi prudce.

3. Br1615: neb svou síť na mne rozpali.

4. Br1615: té leče v níž mne chtěl zniknouti, já pak
abych chválu vzdával, Pánu, že mne tak
retoval.

5. Br1615: Tut' Pane řeknou mé kosti.

6. Br1615: (verš 2) duše mne zbaviti chtějí.

7. Br1615: oni pak se spolu rotíce, a z mého neštěstí
těšíce, též se i zjevně rouhali.

8. Br1615: spojujíc se s zlopověstnými.

9. Br1615: ať se z bíd mých neradují.

10. Br1615: Aniž mluví ku pokoji, mysl jejich měří k
rozbroji, tak aby trápili chudého, to, čehož sme mu
žádali.

11. Br1615: stresci zlá jich usilování, mé pře dobré k
obhájení, nepřátel všech k zahanbení.

12. Br1615: necht' se zahanbí raději.

13. Br1615: Ti pak ať se vždy radují.

10. B1596: tak aby trápili chudého.

1. Kar: tvůj spomocník sem v každý čas.

2. Kar: s chytrostí svou, kterou mne rmoutí.

3. Kar: neb sou síť na mne rozpali.

4. Kar: té leče, v níž mne chtěl stihnouti.

8. Kar: spojujíc se s zlopověstnými.

9. Kar: jenž bezprávně mne sužují.

10. Kar: tak aby trápili chudého, ha ha jižť jsme
uhlédali.

[36]. Zlost urputná bezbožného

Dačice, fol. 45v-46r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: Br1615, s. 582, 583, Karolides, fol.
52v-53v, B1596, s. 129-131.

Text:

Nadpis: *Žalm 36. Dixit iniustus etc.*

1. Zlost urputná bezbožného
jest mi jistý svědek toho,
že nemá Boží bázně;
tat' mu dotud vždy lahodí,
až jej k tomu i přivodí,
že bývá hoden kázně;
mluvili co, vše nepravé,
nepřipouští rady zdravé
k svému v dobrém vzdělání,
nýbrž smýšlí nepravosti,
zmocňuje se v každé zlosti
pyšně bez ostýchání.

2. Hojnýs, Pane, v své milosti,
divný i v pravdomluvnosti,
že tak dlouho shovíváš;
ač spravedlnost tvá vysoká,
soud tvůj propast přehluboká,
místo pomst že přispíváš:
by všudy vše opatroval,
zvěř i lidi v bytu choval;
ó láska předústojná
na těť všickni spoléhají,
tebou živi, z tebe mají
rozvlažení přehojná.

3. Nebs ty studnice života,
tvým světlem každá mrákota
bývá osvěcována:

konej s těmi vždy milost svou,
jenž tě znajíc, myslí snažnou
ctí tebe, svého Pána:
I ke mně noha ukrutných
též ani ruka bezbožných
přístupu at' nemívá;
ale všickni v okamžení
s hřmotem at' jsou poraženi,
žádný at' neokřívá.

1. Br1615: Převrácenost bezbožného.
3. Br1615: s hřmotem at' sou poraženi.

[37]. Odvrz přeč závist

Dačice, fol. 46v-48r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f3. Dač: B: 2/1 chybí. Kar: B: 2/1 A.

Konkordance: Br1615, s. 583, 584, Karolides, fol. 54r-55r, B1596, s. 132-138.

Text:

Nadpis: *Žalm 37. Noli aemulari etc.*

1. Odvrz přeč závist, vida bezbožného
lstí, zbožím, slávou se zmochovati;
nepal se štěstím člověka hříšného
tak, že by ho chtěl následovati:
v náhleť jistě budou zlí rozmetáni,
jsouc jako tráva v květu podřati.
2. Stálý jsa v dobrém, měj v Bohu doufání,
onť udělí všem tvým dnům pokoje,
při všem uhlédáš jeho požehnání;
jen buď on sám tvá silná naděje;
onť naplní žádosti srdce tvého,
odkudž poznáš, žeť jistotně přeje:
3. Spust' se se vším cele na Boha svého,
vzlože na něj svou všecku pečlivost;
onť vše zpraví bez kvaltování tvého:
nadto zjeví tvou z víry pobožnost
i všecko tvé šlechetné obcování,
byť se stkvělo co slunečná světlost.
4. Sám sebe spokoj, živ buď bez reptání,
v ouzce na Pána hled' vždy čekati;
zlých pak vidíš-li štěstím osýpání,
střež se tím v mysli rozněcovati
tak, aby s nimi páchal nepravosti,
čehož potom musil by pykati.
5. Nebť bezbožné Bůh vyhladí v brzkosti,
ale kteříž jsou naň čekající,
tiť budou míti pokoje v hojnosti;
ej postrp málo, všickni hříšníci,
jenž nyní jsou v své pýše, cti a slávě,

zhynů v hrozné pomst Božích vichřici.

6. Ale dědičně Boha ctící právě
zemi obdrží s mnohou radostí,
rozkoš majíc v pokojné její zprávě:
ač nenechá zlý své nevážnosti
buď zálohy čině spravedlivému,
aneb skřípě naň zuby ze zlosti.
7. Však jeho ta zlost smích jest nejvyššímu,
mát' jistě moc den mu uložití,
v němž zlostník přijde k zahnutí svému;
v tom byť se chtěl i meče chopiti,
k záhubě ctných i luk svůj natáhnouti,
chtě upřímého z světa skliditi:
8. Nebudeť moci meče sám zniknouti,
anť jeho v náhle srdce prorazí,
luk se mu zláme, musí zahynouti:
lép pobožnému k duhu přichází
hrstka malá, než mnohá bezbožníkům
loupežně často dobytá zboží.
9. Neb v nejpilnější potřebu zlostníkům,
v nic obrací se moc ramene jich;
Pán pak přispívá pravdy milovníkům,
zná je, i chrání v divných úsilích,
byť v pokoji byli vždy zachováni,
dokudž jsou i zde v smrtedlných tělích.
10. Protož v čas zlý nepřijdou na stýskání,
i v hladu nouze jim neuškodí;
nazpět zlostníci budou stroskotáni,
z čehož jich žádný nevysvobodí,
jsouc jako oběť tuku zažženého,
kterýž oheň a dým v nic přivodí.
11. Bezbožný rád se dluží u každého
aniž se může z dluhu vybyti;
má pobožný čím by těšil nuzného,
sám ho Bůh ráčí hojně dařiti
svým požehnáním; ale v ohavnosti
před ním, kteříž jsou, ty chce zkaziti.
12. Onť staví kroky věrných v bezpečnosti,
aby neklesli nijakž škodlivě;
nebo jich cesty; jsou mu v příjemnosti,
pak-li z křehkosti kdy nebedlivě
krácejíc klesnou, tak jich nenechává,
pozdvihuje brž hned dobrotivě.
13. Mlád sem byl, ted' mi sešlý věk nastává,
ctného neshlédl sem v také úzkosti,
buď jeho símě, an v nouzi zůstává,
že chleba žebře v duchu truchlosti;
sám nýbrž čině dobře dne každého,
ještě nechává dědicům dosti.
14. Čiň tedy dobré a utíkej zlého,
práci tu stále veda do konce;

Bůhť sobě váží draze pobožného,
jsa i věčný sám jeho ochránce;
bezbožní pak budou z země vyhnáni
i s kmenem svým a zahynou těžce.

15. Samiť pobožní právo k užívání
mají pořádné těch zemských věcí,
ti, kteříž Pánu cele jsouc oddáni,
o něm zdravé vynášejí řeči,
v bázni jeho se tak utvrzující
též i jiné, s ustavičnou péčí.
16. Ti Boží zákon v srdci svém majíce,
jim se upřímně vždycky zpravují;
pročež poklesky nebojí se více
ač jim zlostník zálohy vždy strojí,
jako vlk chtěje na ně připadnouti
k roztrhání, cítě je v pokoji.
17. Však jich nedá Bůh lstivě podtrhnouti,
ani před právem dopustí toho,
by pře jejich s hanbou měla klesnouti,
protož doufej v Boha, šetř cest jeho;
on tě zvýší a uvede v dědictví
z něhož užříš, vyvrže zlostného.
18. Vídalť sem pýchy u velikém množství
zrůst bezbožníka, anť se rozvinul,
krásného stromu maje podobenství,
po malé chvíli v náhle pominul;
šetře, zda by se mohl kde naleznouti,
aj shledal sem, že z kořene zhynul.
19. Spůsob upřímných kdo by chtěl shlédnouti,
že jejich cíl jest blahoslavený,
to jistě může za pravdu vyřknouti,
zlých pak též v klatbu hroznou zavřený,
neb skonajíc čas svůj zde bez pokání
v žalost věčnou budou uvrženi.
20. Summou hotov jest Pán svým k spomáhání,
jakž se při nich to zjevně spatřuje,
zvlášť v čas divného jejich bédování,
mocně tehdaž sám je vytrhuje,
vytrhuje z bezbožných ssuzování,
v němť jest samém jich celá naděje.

1. Br1615: v náhleť budou bezbožní rozmetáni.
2. Br1615: onť udělí vždy tvým dnům pokoje.
3. Br1615: Spustť se cele na Pána Boha svého, vlože
na něj svou všecku pečlivost.
4. Br1615: v bídě na Pána hledť vždy čekati.
5. Br1615: ale kteříž sou naň čekají, zhynou v hrozné
pomst Božích vichřici.
8. Br1615: lép pobožným k užitku přichází.
9. Br1615: dokavadž sou zde v smrtedlných tělích.
10. Br1615: nazpět zlostníci budou ztroskotáni.
11. Br1615: (verš 2) a nemá co zase oplatiti.
16. Br1615: jim se upřímně vždycky zpravují.

18. Br1615: zrůst bezbožníka, an se rozvinul.
19. Br1615: Způsob upřímných kdo by chtěl
shlédnouti.

1. B1596: ctí, zbožím, slávou se zmocňovati.
19. B1596: Způsob upřímných kdo by chtěl
shlédnouti.

1. Kar: ctí, zbožím, slávou se zmocňovati.
6. Kar: rozkoš majíc v pokojné její zprávě.
10. Kar: i v hladu nouze jim nic neuškodí.
19. Kar: Způsob upřímných kdo by chtěl shlédnouti.

[38]. Nerač, Pane, v prchlivosti

Dačice, fol. 48v-51r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: *Br1615*, s. 584, 585, *Karolides*, fol.
55v-56r, *B1596*, s. 138-144.

Text:

Nadpis: *Žalm 38. Domine ne in furore tuo etc.*

1. Nerač Pane v prchlivosti,
v hněvivosti
ke mně přistupovati:
přehrozného zahanbení,
zatracení
sic musil bych se báti.
2. Čitedlentť jsem již obého,
z luku tvého
postřelen jsa bolestně;
od tvé všemohoucí ruky,
v těžké muky
sevřín jsem přežalostně.
3. Pro tvého hněvu těžkosti
nic v celosti
v těle mém nezůstává;
mým kostem dle hřícha mého,
nižádného
spokojení nestává.
4. Hrozné bíd mých rozšíření,
v nich zavření,
že hodné jest uznávám;
ale však k nesení toho
jha těžkého
síly od sebe nemám.
5. Rány mé hnisu a smradu,
červům vnađu
z sebe prýští ve množství;
tak mi se hodně směňuje,
nahraňuje
někdejší mé bláznovství.

6. Sklíčené mám již své oudy
všecky všudy,
mnohou příliš bídností;
pročež zámutku těžkého,
dne každého
okouším na zbyt dosti.
7. Oheň bolestí ukrutných
moc ledví mých
přivedl všecku k zemdení;
cítímť to, že již zdravého,
nižádného
oudu v těle mém není.
8. Bídou všecken sem znuzený
a potřený
až se nemohu hnouti;
tak, že i řvu pro úzkosti
a bolesti,
jimiž se srdce rmoutí.
9. Ač, můj Pane, v tomt' vždy doufám,
čehož žádám,
že to máš v své známosti:
a že všecka má vzdychání,
naříkání
jsou v tvé povědomosti.
10. Divná však pochybování,
kolotání
srdce mé zachvacují;
i oči v takých těžkostech
a bolestech
světlost svou potracují.
11. Neb i ti, s nimiž sem láskou
sňat přátelskou,
mne v bídách opustili;
pyšně sobě mne ošklivíc,
mne se štítíc,
všickni zpět odstoupili.
12. Nadto nejedni chytrostí,
tajnou zlostí
k záhubě mne hledají;
i jiní, jenž k mému zlému,
všem zjevnému,
se vespolek smlouvají.
13. Ach což sobě mám počíti?
Musím býti
jako smyslův zbavený;
jako ten, jenž jest k slyšení
i k mluvení
naprosto nezpůsobný.
14. Tak já na jich puntování,
utrhání
příliš se neohlédám;
jako obyčej hluchého
a němého,
na nic neodpovídám.
15. Neboť na tvá smilování,
spomáhání,
Pane můj, očekávám;
ty sám, že mi se ohlásíš,
mocně spasíš,
jistou tu naději mám.
16. Jen ať se ze mne zlostníci,
protivníci
mezi tím neradují;
k svému mně se posmívání,
mnou zmítání,
ať příčiny nemají.
17. Poněvadž života svého
sic bez toho
vidím blízké skončení;
když necítím tak ukrutných
bolestí svých
žádného polehčení.
18. Známť se k tomu, že pro zlosti
své hříšnosti
hodně všecko tak snáším;
v tom však vždy své nehodnosti,
hubenosti
přeteskklivě se straším.
19. Když i nepřátelé moji
pevně stojí,
všelijak se sílíce;
zvlášť pak ti, kteříž ze zlosti,
nenávisti
hoří ke mně nejvíce.
20. Zlým za dobré mi směňujíc,
nahražujíc,
zlé vše na mne svalují;
proto, že střeha se zlosti,
bezbožnosti,
dobrého následují.
21. Pane, tak opuštěného,
ssouženého
nerač mne opouštěti:
ode mne svou přítomností
a milostí
nechtěj přeč odcházeti.
22. Nýbrž k spomožení mému
převzácnému
neprodlévej přijíti;
tys mé, Pane, spasení sám,
dobře to znám,
ó dejž mi ho užiti.

2. Br1615: snáším již přežalostně.
4. Br1615: ale jáť k nesení toho.
6. Br1615: přenáramnou bídností, okouším hojně dosti.
9. Br1615: Ač, můj Pane, jáť vždy doufám.
12. Br1615: (verš 5) nejhoršímu.
13. Br1615: jako smyslů zbavený.
14. Br1615: jistě se neohlédám.
18. Br1615: hodně všechno to snáším.

[39]. Dokavadž sem v bídě a žalosti

Dačice, fol. 51v-52r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 586, *Karolides*, fol. 56v-57v, *B1596*, s. 144-147.

Text:

Nadpis: *Žalm 39. Dixi custodiam etc.*

1. Dokavadž jsem v bídě a žalosti,
bezbožník pak v své vzácnosti,
vložil sem to míti na péči,
bych nemluvil tvrdých řečí;
radče ústa svá uzdou sevřítí,
než sobě více škoditi.
2. Tak jako němý sem se zpravoval,
i v slušném neodporoval,
až bolest má v tom více zbourána,
srdce žalost roznícena;
vznikl i oheň v mém přemýšlování,
protož sem řekl v svém vzdychání.
3. Zjev mi, Pane, cíl mého života,
žeť jest jeho časná psota,
bych se tím aspoň mohl těšiti,
na krátkost svých dnův patřiti;
nebs mi jich na píd' sotva odměřil,
před sebou za nic položil.
4. Tak jistě každý člověk jest marný,
necht' se pak zdá jak chce zdarný:
neb jako stín tak se v nic obrací,
ač vede úsilnou prací,
zvlášť mnohých statků v shromažďování,
nevěda komu to shání.
5. V čem se tedy mám, Pane, těšiti?
Krom tebe nic nemůž býti;
ty mne od mých všech očist' hříšností,
bláznům netrp též jich zlostí,
kteříž i v těchto ve všech bídách mých
ze mne mají svůj žert a smích.
6. Ač se pak v tom vždy trpělivě mám,
ani oust svých neotvírám,
znaje žeš původ ty všeho toho,

by mi přivedl zisku mnoho:
avšak prosím přeč odnes metlu svou,
sic bych zhynul od tvých rukou.

7. Neb když ty ráčíš pro nepravosti
koho trestati v přísnosti,
sličný hned krásy jeho květ prší,
jakož když mol roucho ruší;
tak jest přebídné člověk stvoření,
se vši svou slávou na zemi.
8. Rač se, Pane, ke mně nakloniti,
mou modlitbu oblíbiti,
podruht' sem tvůj nic svého nemaje,
jako i moji otcové;
odhlivíž se, ať zas poočerstvím,
prv než se odsud vyhostím.
3. Br1615: nebs jich na dlaň toliko odměřil.
4. Br1615: neb jako stín tak se přeč obrací.
6. Br1615: znaje žeš ty původ všeho toho.

[40]. Vždy sem na Pána čekal

Dačice, fol. 52v-53r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. Dač: A: 9/2 v rkp.
zapsaná jako semibrevis, T: 24/1 *Q* škrtnuto
(ale patří tam). Možná oprava: D: 28/2 g1, A:
28/2 es1 nebo B: 28/2 B. Tenor v Dač je
stejný jako Diskant v Kar, ale jedná se o jiné
zpracování žalmu.

Konkordance: *Karolides*, fol. 58r-59v, *B1596*, s. 147-152.

Text:

Nadpis: *Žalm 40. Expectans expectavi etc.*

1. Vždy sem na Pána čekal s žádostí,
až se i k volání mému
ohlásil ustavičnému;
i vytáhl svou všemohoucností
mne z víru hlučícího
v něm z bahna smrdutého;
nýbrž i to zpravil,
že jsem v bezpečnosti
na skále pevnosti,
na níž mne postavil.
2. Čímž ústa má chvály své k zpívání
ráčil opět nastrojiti,
bych i mnohé mohl vzbuditi
k srdečnému v něm samém doufání,
nebt' ten blažený bývá,
kdož v něm naději mívá,
pýchy pyšným přeje;
a k těm, jenž v marnosti
své mají libosti

se neuchyluje.

3. Ó Pane, tak jest skutkův tvých mnoho,
jimiž se k nám nakloňuješ,
lásku, přízeň svou zjevuješ,
že kdož by je sčítl není žádného,
i mněť sto nelze býti,
čímž tedy tě mám ctíti?
Poněvadž nižádné
zákona oběti
hříchův našich k sněti
nejdou tobě vhodné.
4. Protož jsi chtěl radče otevřít
mé uši svých rad k slyšení,
k stálému jich i činění,
což písmo předně od nás chce míti;
tamť všecky své snažnosti
k tvé vůli a libosti
já chci směřovati:
nebs Bože v mé srdce
zákon svůj hluboce
ráčil za dar dáti.
5. Tak jakož sem hlásal tvou spravedlnost
i mnohých lidí v sebrání,
chciť ještě vždy bez přestání
tě v ní ctíti, znáš v tom mou hotovost,
tvé pravdy neskrýváje;
tvé spasení hlásaje
i milosrdenství;
byť tebe v tom znali
tě sobě chutnali
všeho světa množství.
6. Ty, Pane, jen své lítostivosti
preč ode mne neodvracuj,
nýbrž mne mocně osazuj,
stráži své pravdy též i milosti;
neboť sem věcmi zlými
obklíčen nezčíslnými
tak, že i vlasův mých
počet převyšují,
mé srdce ssuzují
hodně však pro můj hřích.
7. Rač se, Pane, mile nakloniti
k rychlému mně spomožení;
tak ať jsou ti zahanbeni,
jenž duši mou chtějí zahladiti;
ať jsou v potupu dáni
chtiví mého zviklání;
i ty, jenž v mých ranách
mně se porouhají,
hej, ha ha říkají,
ať sehlí smrti strach.
8. Ale hojnost ať mají radosti
ti, jenž tvé slávy hledají,
po spasení tvém se ptají,

ať vzdadí Bohu čest od věčnosti:
já ač sem všech bíd v léči,
Pán by o mne měl péči,
vždy jest však hotový
k mému spomožení,
přispěti i nyní,
Bože, neprodlívej.

[41]. Kdož všetečně nesoudí bídného

Dačice, fol. 53v-54r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, c4.

Konkordance: *Karolides*, fol. 60r-61v, *B1596*, s. 155.

Text:

Nadpis: *Žalm 4. Beatus vir qui intelligit etc.*

1. Kdož všetečně nesoudí bídného
budiž Bůh mzda jeho,
neb z milosti kohož on snižuje
zas ho povyšuje
tak, aby dobrých věcí v hojnosti
požíval s radostí,
až nad tím ti, kdož mu utrhají
stud, hanbu mívají.
2. Onť mu přispívá v jeho nemoci
svou svatou pomocí,
bolest, žalost v tesklivém ležení
v radost, v rozkoš mění:
pročež i já v své, Pane, bídnosti
žádám tvé milosti;
ó rač sám duši mou uzdraviti,
mé hříchy shladiti.
3. Neb sic moji všickni nepřátelé
mně zlořečí směle;
řkouc, dokudž smrt nepodvrátí jeho
jména odporného?
Jestliže pak z nich mne kdo navštíví,
pochlebenství mluví,
srdcem zbírá jed a nepravosti,
byť měl co ven nésti.
4. Čímž se spolu i hned podílejí,
proti mně puntují,
všecko při mně scestně vykládajíc,
z mých bíd rozkoš majíc;
řkouc, páchalt' jest hrozné nepravosti
když v také těžkosti
leží na smrt, jižť mu k vyproštění
víc naděje není.
5. Až i ten dokudž sem pokoj míval,
jenž při mně vždy býval,
jemu všeho věřil, můj nachlebník
stal se můj protivník:

ty, Pane, rač se však smilovati,
mne zas pozdvihnouti,
bych hodné podle jich zasloužení
dal jim odplacení.

6. Ač co chci víc? Když tvé sic milosti
znám i potom dosti,
že pyšným triumfů ze mně míti
neráčíš svoliti;
a že mne vždy v bezpečnosti chováš,
nýbrž před sebou máš,
na věky bych se mohl radovati,
zlých hrůz nic nedbati.
7. Bůh Izraelský z toho buď chválen
až na věky amen,
amen, sláva budiž Hospodinu
nejvyššímu Pánu;
jakož byla vždycky od věčnosti,
od věrných s radostí
i od nás také budiž vzdávána,
na věky věkoma.

[42]. Jak živých vod jelen žádá

Dačice, fol. 54v-55v

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, c4. Dač: D: 1/1 c1. Kar: D:
1/1 d1.

Konkordance: *Karolides*, fol. 62r(v Kar označen jako
26r)-63r, B1596, s. 156-159.

Text:

Nadpis: *Žalm 42. Quemadmodum desiderat etc.*

1. Jak živých vod jelen žádá
v náramném unavení,
tak tě, můj Bože, též strádá
duše má v svém trápení;
duše má v lkání truchlém
touží po Bohu živém;
ach skuroliž se ukáži
před jeho velebnou tváří?
2. Slzami se dnem i nocí
tak jako chlebem krmím,
bezbožných rouhavé řeči
kdež jest tvůj Bůh? když slyším;
v tom jsa tvých služeb zbaven,
k nimž bych krácel každý den,
mnohých houfů s veselostí
náramnou svadnu žalostí.
3. Proč tak bez oblevování
duše má vždy se rmoutíš?
Měj celé v Bohu doufání,
žeť mu ještě což uzříš
z přehojného spasení,
srdečné vzdám chválení;

jen mi, můj Bože, spomáhej,
tesklímť příliš, neodkládej.

4. Na těť mile vždy vzpomínám
v zajordánských krajinách;
z hory Mitsar tebe vzývám
v hermonských zde pustinách:
neb silné tvé vichřice
jedna za druhou prudce,
též i tvých trub hrozná znění
každý den mi smutný činí.
5. Všecka tvá brž vlnobití
tak se na mně svalila;
násilná tvých vod všech dutí,
byť mne v náhle sehltila:
ale však své milosti
udělíš mi v hojnosti.
Abycht' dnem i nocí zpíval,
tě vroucím srdcem i vzýval.
6. Tuť pak díím k Bohu své skále,
proč na mne zapomínáš;
proč pyšných tyranstvím stále
zámutku mi přidáváš?
Sama jich utrhaní
vnitř mne v mých kostech raní,
v němž doufáš, kdež jest Bůh tvůj ten,
když to slychám na každý den.
7. Proč tak bez oblevování
duše má vždy se rmoutíš?
Měj celé v Bohu doufání,
žeť mu ještě což uzříš
z přehojného spasení,
srdečné vzdám chválení:
maje vždy sobě přítomnou
tvář jeho milosti plnou.

[43]. Bože můj, spravedlivý soudce

Dačice, fol. 56r-57r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: *Karolides*, fol. 63v-64v, B1596, s.
159-161.

Text:

Nadpis: *Žalm 53. Judica me Deus etc.*

1. Bože můj, spravedlivý soudce,
rač sám mou při na se vzíti
a těch bezbožných lidí v brzce,
zvláště toho jenž mne rmoutí těžce,
chtě mne vždy lstivě zkaziti,
mocně rač zprostiti.
2. Nebs ty, můj Bože, mé doufání,
ach pročs mne pak zavrhl cele?

Proč v smutku a těžkém svírání
choditi mám vždy bez přestání?
To vše pro zlost nepřitele,
jenž mne stíhá směle.

3. Rač světla své pravdomluvnosti
nyní zvláště propůjčiti,
jenž by mne vedlo svou jasností
až na horu tvé velebnosti;
tu kdež ráčíš byt svůj míti,
v něm slavně ctěn býti:
4. Abych mohl i já, Bože, k tvému,
oltáři přistupovati;
a tobě, Bohu přesilnému,
své radosti dárci štědrému,
na harfě zvučně zpívati,
čest, chválu vzdávati.
5. Duše má, proč vždy bez přestání
tak se máš ve mně rmoutiti?
Skládej jen v Bohu své doufání,
jistě žeť on svých spomáhání,
z čehož jej budem chváliti,
nám chce uděliti.

[44]. Co jsi činíval, Bože

Dačice, fol. 57v-59r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4.

Konkordance: *Karolides*, fol. 65r-66v, B1596, s. 161-167.

Text:

Nadpis: *Žalm 44. Deus auribus nostris etc.*

1. Co jsi činíval, Bože, dávno
to v uši naše zvěstováno
od otcův, cos činil při nich
nám svědčeno, o tvých divích;
jak jsi mocně sám pohany
i s množstvím jejich přeč vyházal
a tu náš kmen na vše strany
v předcích našich krásně rozsázel.
2. Tohoť mečem svým nedovedli,
že zemi tuto jsou osedlí,
ni ze zlých věcí přemnoho
rámě jejich jim spomohlo;
ale mocná tvá pravice
a světlem tvým jich spravování,
toť jim spomohlo nejvíce
dle tvého jich zamilování.
3. Tys, Bože, můj král předústojný,
v milosti k Jákobovi hojný,
i k náms lásky dokazoval,
jaks to zdávna vždy činíval;

i mít se nám zpěčující
v tobě jsme silně potírali,
i všechny rozbroj činící
ve jménu tvém pošlapávali.

4. Jáť sem nikdy v svůj luk nedoufal,
můj meč, bych jej i vytrhoval
nemůž však mne obrániti,
když by mi kdo chtěl škoditi;
ale ty z nepřátel našich
sám mocně nás jsi vyprošťoval,
všecky nás nenávidících
zástupy hrozněs zahanboval.
5. Vzácněť my to připomínáme,
z tohoť i chválu, čest vzdáváme
dne každého tě velebic,
v známost jméno tvé uvoďíc;
již pak se nás tak vzdaluješ
i v hrozné hanbě zanecháváš,
vojsk našich víc nešíkujes,
pomoci žádné nám nedáváš.
6. Pročež v boji bídne klesáme,
neb nazpět s hanbou utíkáme;
vtom ti, jimž jsme v nenávisti,
pyšně berou z nás kořisti:
neb jsi jim nás na sněžení
ráčil jako ovce vydati,
mezi cizí v rozptýlení
po světě sem tam rozeznati.
7. Za nic sobě svůj lid pokládáš,
za směnu špatnou jej prodáváš
nic ceny nenadsazuje,
co koupí zlou zastrkuje;
tak, že jsme již všem sousedům
v náramnou potupu vydání
i jiným všem nepřítelům
ku posměchu a utrhaní.
8. Národům všem jsme za přísloví,
každý o nás nevážně mluví
nad námi hlavou zmítajíc,
za věc ošklivou nás majíc;
což když trvá dne každého,
ach jak se stydět musíme,
až i hanbou zraku svého
vznášeti příslušně nesmíme.
9. Když ovšem ty své nepravosti
zaostřují i ukrutnosti,
křik, strach, hrůzy pouštějíce,
i k hrdlu přistupující;
v tak rozličném pokušení
na tě však nezapomínáme,
aniž v nejmenším k zrušení
tvé smlouvy se kdy vydáváme.
10. Naše brž srdce bez vrtkání

stále se má v tvém milování,
aniž naši kdy krokové
kráčeji z tvé stezky pravé:
ač prve nás tak znuzilé
i mezi draky si obrátil
a tu veliké i malé
stínem hrozné smrti zachvátí.

11. Jestli při nás tu co jiného
a my se strhli Boha svého;
jestli jsme se obraceli
k cizím bohům, jim skláněli;
sám takové postrannosti
rač na nás, Bože, vyhlédati;
neb ty všech srdcí skrytosti
výborně ráčíš spatřovati.
12. Avšak, Pane, pro tě samého
tak mordují nás dne každého,
aniž soudí nás za jiné,
než co ovce na smrt dané,
již aspoň rač procítiti;
Proč tak spíš? Zapuď i dřímání;
nerač věčně zaháněti
nás od sebe v svém rozhněvání.
13. Proč vždy tvář svou před námi skrýváš
i všelijak se zapomínáš
na mnohá naše ssouzení,
bídu, nouzi a trápení?
Neb již nazpět jsou shrbeny
všecky naší duše mocnosti,
naš život s zemí slepený
nepodobnou k víře bidnosti.
14. Protož povstaň nám ku pomoci,
k toběť voláme dnem i nocí
a pro tvé milosrdenství
zprošť nás věci zlých tak množství;
však jsme pak tvůj lid, ty Bůh náš,
v toběť svou naději skládáme;
rychle přispěj a vyslyš nás
srdcem celým tě vždy žádáme.

[45]. Mé srdce vzácných věcí

Dačice, fol. 59v-61r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: *Karolides*, fol. 67r-68v, B1596, s. 168-172.

Text:

Nadpis: *Žalm 45. Eructavit cor meum etc.*

1. Mé srdce vzácných věcí k zvěstování
zažženo králi jich na čest k zpívání,
chciť ho svými rty oslavovati
víc, než umělý písař můž psáti:

tys nejkrášší nad všechny lidské syny,
neb tobě žádný v tom není podobný;
rtové tvoji sládnou vši milostí,
již tě naplnil Bůh i k věčnosti.

2. Ej nuž reku všech jiných nejslavnější
připášiš meč svůj k ozdobě vnější,
tak aby se všechněm zjevil právě
v královské důstojnosti a slávě;
v níž udatně při všem sobě počínej,
řádu spravedlnosti, pravdy sobě zastávej;
i budeť ruka tvá vítězíti,
nedivnějších věcí dovoditi.
3. Čímžby i zpouřou trestal svých nepřátel,
máš ostrost břídkou na hotově svých střel,
pročež lidé před tebou padati
budou se tobě i poddávati,
neb, Bože, trůn tvůj na věky jest stálý,
jest nejvyšší, jest hodný cti a chvály,
berla království tvého upřímá,
berla soudův i milosti plná.
4. Ty spravedlnost máš předně v líbivosti,
taky bezbožnost každou v ohavnosti,
neb tě, Bože, olejem vesele
Bůh tvůj nad jiné pomazal cele:
z roucha tvého vůně libá pochází,
když milost tvá z paláců svých vychází,
slavně vzdělaných z slonových kostí,
v nichž slouhy tvé ctí tě s ochotností.
5. Tuť jsou i dcerky rodu královského
krásně odíny, vše z pokladu tvého;
mezi nimiž tvá Lhot patříc na tě,
jest po pravici tvé v ryzím zlatě:
ej dcerko ctná rozvažuj to s pilností,
jaké jsi došla veliké vzácnosti;
vypuť z mysli svůj lid a rodinu,
neteskli po otce svého domu.
6. Tak budeš králi mnohem milostnější,
on také krásy tvé žádostivější,
slušně tedy, jako Pánu svému
s poddaností se klaněj samému:
tuť k tobě přijdou Syrští s dary svými
i jiní národové více s nimi;
i budeš v každý den okrášlena
rouchem drahým, jsúc v ně obláčena.
7. V té okrase roucha tak ozdobného
půjdeš před krále, milovníka svého
i panny tvé, jenž chodí za tebou
též slavně budou vedeny s tebou
a to s plesáním a mnohou radostí,
tuť vám i král vyjde vstříc svou milostí
a na důstojný svůj hrad uvede,
kdež radosti přítrže nebude.
8. Tu pak, ó králi, hojnost synův ctných

nabudeš místo předků a otců svých,
byť po tobě slavně kralovali,
všecken svět mocně opanovali;
i budeť tvé jméno oslavováno
v národech jedněch po druhých hlásáno,
všickni tebe budou vyznávati,
chvály tobě na věky vzdávati.

[46]. Bůh jest sám naše outočiště

Dačice, fol. 61v-62r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, c4. B1596: jiný bas.

Konkordance: *Karolides*, fol. 69r-70r, B1596, s. 172-175.

Text:

Nadpis: *Žalm 46. Deus refugium etc.*

1. Bůh jest sám naše outočiště
v čas ssoužení na každém místě,
ont' nám udílí pomoci
i ochrany dnem i nocí;
protož se nebudeme báti,
byť i svět neměl déle státi,
aneb do mořských propastí
klesaly by hor výsosti.
2. Byť i zvuk ječení hrozného
byl slyšán moře zbouřené
a jeho se kormoucení
nesla by hor podvrácení;
předcet' i v čas také nechvíle,
z proudův potoka svého mile
město Boží se vždy těší,
v němž stánek svůj má Nejvyšší.
3. A maje Boha přítomného,
nebojí se pádu žádného;
Bůhť mu ihned v ranní chvíli
rady, pomoci udílí;
byť se pak i svět chtěl shluknouti,
národy všemi všudy hnouti,
Pán jakž by se jen ohlásil,
hned by zhynouti svět musil.
4. Hospodint' zůstává vždy s námi,
ont' i v boji kráčí před námi;
Bůh Jákobů ont' jest hrad náš,
silně doufá v něm každý z nás:
pod'te a vizte skutky Páně,
jichž dokázalo jeho rámě,
jak divné věci učinil,
zlostných moc z země vyplenil.
5. Boj přetrh, dal zbroj v pohrdání,
lučiště, kopí k roztřískání,
vojenské vozy též na prach
popálil ve všech končinách;

protož, dí on, již se spokojte,
mne, Boha nejvyššího znejte,
jenž na světě mocně všudy,
vládnú sám všemi národy.

6. Summou, Pán zástupův jest s námi,
ont' i v boji kráčí před námi;
Bůh Jákobů, ont' jest hrad náš,
silně doufá v něm každý z nás:
a kdyžť on s námi sám zůstává,
zdaž se nám čeho nedostává?
Ont' i strasti časné smrti,
nám v zisk věčný chce směniti.

1. mořských] *Dač* mořských.

[47]. Všickni v tento čas

Dačice, fol. 62v-63r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: *Karolides*, fol. 70v-72r, B1596, s. 175-178.

Text:

Nadpis: *Žalm 47. Omnes gentes etc.*

1. Všickni v tento čas
ó lidé svůj hlas
jasný vydejte,
rukou plesejte,
Bohu zpívajíc,
zvučně jej chválic;
neboť jest on Pán
všech nejvyšší sám,
Bůh velmi hrozný,
král všeho možný,
všecken svou mocí
svět zpravující.
2. Ont' všecky lidi,
jenž vůkol bydlí
všelijak sklonil,
nám je podmanil
i jiné všudy
všecky národy;
a tak což otcům
slíbil, to synům,
nám tuto zemi
rozkošnou velmi
vedl v dědictví
z milosrdenství.
3. A tu byť s námi
byl bez přestání,
vstoupil Bůh vzhůru
na svatou horu
s prospěvováním,

s zvučným trubením:
zpívejtež Bohu
s radostí mnohou,
králi našemu,
zpívejtež jemu;
onť jest mocný sám
všeho světa Pán.

4. Nad to my všickni,
moudří a cviční
Bohu zpívejte,
moc jeho znejte
mezi národy
na zemi všudy:
však i ti světa
slavná knížata
zběhnou se k Bohu
Abrahámovu,
byť s lidem jeho
ctili samého.
5. Neb on štítem svým
všem všudy zemím
jsa sám ochránce,
nad světa zprávce
všecky je vyšší
i nejmocnější:
zpívejtež Bohu
s radostí mnohou,
králi našemu,
zpívejtež jemu;
onť jest mocný sám
všeho světa Pán.

[48]. Hospodin vši chvály hodný

Dačice, fol. 63v-64r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4. Dač: A: 19/2 d1. Kar: A: 19/2 h.

Konkordance: Br1615, s. 595, Karolides, fol. 72v-74r, B1596, s. 179-182.

Text:

Nadpis: *Žalm 48. Magnus Dominus etc.*

1. Hospodin vši chvály hodný,
v své všudy slávě ač zjevný,
však se v ní nejvíc znáti dává,
na své hoře, kdež vždy zůstává;
aj v krásném položení
hora Sion na zemi,
k půlnoční straně ležící,
všecken kraj ozdobující;
tuť jest krále velikého
nejslavnější město jeho.
2. V němž on přebývá milostně,
každého z svých hájí mocně,

v němť všickni mají své doufání:
i v čas tyrannův spuntování:
an když se spolu strhli,
se vši silou přitáhli,
vidouc tu přítomnost Páně
zděšení jsou přenáramně,
takže hned na utíkání
vydali se bez meškání.

3. Postihly je těžké věci,
tak jako ženu rodící:
a jako když se moře slívá,
lodi v tom potřískána bývá,
jakž jsme o tom slychali,
tak jsme sami vídali,
že to často Bůh činíval,
města svého sám ostříhal,
města v němž by se mu chvála
příslušná v každý čas dala.
4. K tomuť je on zdávna zvolil
i na věky též utvrdil;
tuť my, Bože, v tvém svatém chrámě
skutky tvé lásky rozjímáme;
jak i čest jména tvého
do končin světa všeho
veleslavně vždy se hlásí,
tvá pravice po vše časy,
jak též plná spravedlnosti
k bezbožníkům bez milosti.
5. Aj horo svatá, Sione,
raduj se z těch soudů Páně,
všecky dcerky Judské plesejte,
ochranu Boží zvelebujte;
Sion též obejděte,
věže jeho zečtěte;
spatře i jeho pevnosti,
domův jeho ozdobnosti,
abyste mohli potomkom
dāti zprávu o všem o tom.
6. Neb tento Bůh sám, jest Bůh náš,
trvající na věčný čas;
onť jest vůdce náš každé chvíle
i když se blíží smrti cíle:
protož v něm vždy doufejme,
s ochotností mu služme,
když také dobrotivosti
nám uděluje v hojnosti;
ó by v ní popřál skonání,
potom s sebou přebývání.

5. Br1615: domů jeho ozdobnosti.

6. Br1615: Že tento Bůh, sám jest Bůh náš.

[49]. Všickni národové pozorujte

Dačice, fol. 64v-65r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c2, c3, c4. Dač: D: notováno chybně o tercii níž, klíč g2 pravděpodobně zaměněn za c1.

Konkordance: Br1615, s. 595, 596, Karolides, fol. 74v-76r, B1596, s. 182-186.

Text:

Nadpis: *Žalm 49. Audite haec omnes etc.*

1. Všickni národové pozorujte, kteříž v světě kdekoli bydlíte, tak dobře nízcí jako i vyšší, bohatí, chudí nakloňte uši; má ústa zvláštní vynesou moudrost, mé srdce vůbec skrytou rozumnost; pilně to též sám chci rozvažovati, o týchž věcech nábožně i zpívati.
2. Nejvíce každý bojí se bíd časných, já proč bych se bál tak velmi dnů zlých, byť mne pak i nepřítel obklíčil, nýbrž i na mé paty nastoupil? Ač pak mnozí v svá zboží doufají i na chudé pyšně se schápají, však nevykoupí žádný bratra svého, zda-liž Bohu dá mzdu za život jeho?
3. Nebt' není v lidech mzdy za duše jich, aniž zbožím znikne kdo smrti z nich tak, aby živ byl vždy bez skončení a nemusil též do porušení: takt' se moudrým i bláznům přihází, že smrti žádný z nich neuchází a což zboží pracně nashromažďují to po nich cizí často uchvacují.
4. V mysli však slepě tím se vždy kojí, že domové jich věčně ostojí, hradové, města od nich vzdělaná i nejedna jmény jich nazvaná; ješto ač slávy zde mají mnoho, však jim to všecko netrvá dlouho, jako nejchudší musejí zemřítí a hovadům téměř podobni býti.
5. Neb snažnost jich pouhé jest bláznovství, a však jejich vždy potomkův množství, jakož ústy svými to schvalují taky skutkem téhož následují; i budou v peklo spolu vtržení, jako brav vlkům smrti k sehlčení; ale kteříž jsou srdce upřímného dočekají jitra potěšeného.
6. Tudižť nádhernost o něm přestane byt od světla vzdálený nastane;

své pak zbavě Bůh místa takého, vši radosti půjme do plného; proč tedy máš se báti bohatých pýchou a slávou světa nadutých? Neb každý z nich zde všeho zanechává, nejdeť za ním v hrob ani jeho sláva.

7. Necht' pak zde sobě jak chce lahodí, i těm, kteříž v týchž marnostech chodí za předky svými vždy odsud půjde, světla Božího věčně pozbude: summou každý kdož jest v poctivosti, nemaje Boží pravé moudrosti, ten k hovadům téměř podobný bývá a k životu slávy práva nemívá.

2. Br1615: aniž Bohu dá mzdu za život jeho.
5. Br1615: a však jejich vždy potomkův množství.
6. Br1615: půjme je do příbytku jasného.
7. Br1615: tenť jistě hovadům podobný bývá.

[50]. Nejsilnější Bůh, všeho tvorů Pán

Dačice, fol. 65v-67r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: Br1615, s. 596, 597, Karolides, fol. 76v-77v, B1596, s. 186-190.

Text:

Nadpis: *Žalm 50. Deus Deorum etc.*

1. Nejsilnější Bůh, všeho tvorů Pán jižť promluví přede vším světem k vám z hradu Siona svého bydlení, svou zjeví slávu vás k zahanbení; aj jižť se běře; již více k tak množství mlčeti nechce marných náboženství.
2. Před ním oheň vše bude zžíratí, vichřice zvuk hrozný vydávati; v tom zavolá i nebe i země, soud proti svému lidu zasedne; všechněmť rozkáže před svým trůnem státi, jimž počtu čistou ráčil svou vydati.
3. Tuť nebesa přímých soudův jeho posvědčí, soudce, Boha samého; dí, lide můj mne pozoruj a slyš, já Bůh, jsem Bůh tvůj, zdaž toho nevíš, ne pro tukův týchž neobětování, jest toto k soudu tebe zavolání.
4. Proč bych volků z tvého domu žádal, aneb z tvých chlévův kozlátek hledal? Máť jest zvěř po všech všudy krajinách, má sou hovada v tisíci horách,

já znám ptactvo po lesích létající,
mám i polní též dobytek v své moci.

5. Zlačněl-li bych, nic tobě nefíkám,
neb plno dobrých věcí všudy mám;
ač zdaž se krmím z masa potravou
aneb napájím krví kozlovou?
Oběťuj radče obět Bohu chvály
a jemu slibův k plnění buď stálý.
6. Vzávej mne v den svého zarmoucení,
vytrhnu tě, ty mi vzdáš chválení;
pokrytci pak Bůh přísně domlouvá
řka, proč v svá ústa bereš práva má
i smlouvu mou? Poněvadž v pohrdání
u tebe řeč má i všechna trestání.
7. Neb když mrzkého zloděje vidíš,
rád s ním v jeho zlosti tovaryšíš,
s cizoložníky směle obcuješ,
volně ke zlému svých oust půjčuješ
jen mysle, jak by lidi oklamával,
je lstivě statku, též i cti zbavoval.
8. Hotov jsi obnášeti každého,
nešanuješ i bratra vlastního:
to všechno dlouho žeť sem přehlídal,
smýšlels neprávě, bych to liboval;
aj jižť přistoupím k tobě v zuřivosti,
vyčtuť pořád tvé všechny ohavnosti.
9. Těchto řečí pilně považujte,
zvláště vy, kteříž na Boha nedbáte,
by vás z světa nestrhl bez milosti:
kdož mi přináší obět vděčnosti
tenť mne ctí, dí Bůh; ten čině pokání,
šťastně Božího důjde požehnání.

2. Br1615: všechněm rozkáže před svým trůnem
státi.
3. Br1615: Tu nebesa přímých soudů jeho.
4. Br1615: má jsou hovada v tisíci horách, já znám
ptactvo po horách létající.
5. Br1615: a jemu slibův k plnění buď stálý.
6. Br1615: u tebe řeč má jest i to pohrdání.
8. Br1615: Hotov si obnášeti každého, aj jižť
přistoupím k tobě v zuřivosti.

[51]. Ach Bože, hojný v milosrdenství

Dačice, fol. 67v-69v

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4. B1596: Dač: B: 20/1 A.
Kar: B: 20/1 c.

Konkordance: Br1615, s. 597, 598, Karolides, fol.
78r-79v, B1596, s. 190-194.

Text:

Nadpis: *Žalm 51. Miserere mei Deus etc.*

1. Ach Bože, hojný v milosrdenství,
i nade mnou též rač se smilovati,
výstupky mé sám všechny vymazati,
učíš to pro své dobroty množství;
ó ty přispěj, těť vzývám samého,
ty mne obmej od mých všech nepravostí;
slož ze mne břímě hřícha těžkého,
pro něž tobě jsem v veliké mrzkosti.
2. Jáť patřím světlem soudu jasného
na mnohá příliš svá přestupování,
odkudž přetěžká jdou srdce svírání
pro přítomný hřích času každého;
ach těť sem nejvíc, těť sem rozhněval,
čím a jak? Ráčíš výborně to znáti,
pročež by mne svým pomstám i oddal,
kdo na tvých soudech můž ouhonu bráti?
3. An, bych i zlosti neměl skutečných,
znám sebe hříchem hned nakvašeného,
v životě matky od početí svého
odtud hodného i metel věčných;
znám, že spravedlnost tu za vzácnou máš,
jenž se srovnává s srdečnou vnitřností,
i moudrostí svou, kterouž sic skrýváš,
žeš mne osvítil nad jiné v hojnosti.
4. Ó Bože můj, hned budu krásnější,
mrzutost mou rač Izopem vytříti
a k obmytí mému vody své vzíti,
i budu hned i nad sněh bělejší;
a dej, ať zase slyším s radostí
hlas milostný tvého potěšování
a potřené tvou hrůzou, mé kosti
ať k veselému povstanou plesání.
5. Odvrát' svůj tvář přeč od mých hříšností
ať na ně není přísné tvé vzhledání,
nýbrž ať se všech stane vymazání,
jimž není počtu, mých nepravostí;
ó Bože, rač sám ve mně stvořiti
srdce čisté vši falše k utkání
a ducha mého zas obnoviti
tvé k horlivému pravdy milování.
6. A ač sem pro svůj hřích hoden toho,
však mne nerač od sebe zamítati,
ani pokudž sem živ, kdy zbavovati,
můj Bože, svého ducha svatého;
ale navrať mne k radosti dřevní,
spasení tvého jdoucí z požívání
a duchem rytířským mne upevni
tvých k ochotnému rozkazův konání.
7. To vidouc na mně všickni hříšníci,
jak ty nakládáš s kajícím milostně
i oni k tobě poběhnou radostně

a budou též z nich mnozí kající;
ach, Bože můj, rač mne jen zprostiti
pomsty, pro mé tou krví se zmazání,
i budu štědrost tvou velebiti
k tvé cti a chvále v veselém zpívání.

8. I k tomu mé rty rač otevřítí,
jenž sou zavřítí mých hříchů mrzkostí,
tak ústa má chválu tvou s ochotností
vždy na každý čas budou slaviti;
neb kdyby mrtvých hovad obětí,
z ovcí neb kozlův předně vyhledával,
dal' bych je rád, ale hříchův k snětí
vím, žeš jich nikdy sprostá neliboval.

9. Aj ducha žalosti skroušeného
a srdce pro hřích bázní tvou potřené,
tyť tobě dávám oběti příjemné,
těmi nezhrzíš času žádného;
takž pro mé hřichy přeč neodnášej
i od Siona své dobrotivosti,
zdi jeruzalemské vždy vzdělávej,
jakžs to i jindy činil z své milosti.

10. Tuť budem teprv obětovati
oběti vzácné z srdce pokojného
na tvém oltáři přebývání tvého,
tu je ty budeš oblíbeni,
ó Bože, rač se jen udělití
i mně v přehojném tom svém slitování
a skutkem žádost mou vyplnití,
aj v toběť skládám všechno své doufání.

1. Br1615: Ó Bože, hojný v milosrdenství, výstupky
mé sám všecky přemazati, Ó ty přispěj, těť vyzývám
samého.

2. Br1615: na velmi mnohá svá přestupování, přečež
by mne svým pomstám i poddal.

3. Br1615: proto hodného i metel věčných.

4. Br1615: i k obmytí mému vody své vzítí.

5. Br1615: ať není přísné na ně tvé vzhledání, nýbrž
ať se též stane vymazání, dopuštěných mých všech
nepravostí, srdce čisté falše k vyvarování.

6. Br1615: A ač jsem pro svůj hřích hoden toho, ale
navrať mne k radosti první, tvých k ochotnému
rozkazů konání.

8. Br1615: z ovcí neb kozlů předně vyhledává.

[52]. Proč se nadýmáš svou vzácností

Dačice, fol. 71r-72r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c3, c4, f3.

Konkordance: Br1615, s. 598, 599, Karolides, fol.
80r-81r, B1596, s. 195-198.

Text:

Nadpis: *Žalm 52. Quid gloriaris etc.*

1. Proč se nadýmáš svou vzácností,
nešťastný člověče?
Proč se chlubiš nešlechtností?
Však Bůh jest svých strážce:
an je dobrotivost jeho
stíhá dne každého.

2. Ty svým jazykem jako břitvou
jemně vše zlé jednáš;
ty nad ctnost, nešlechtnost každou
víc u vážnosti máš;
pročež víc i lež miluješ,
pravdu potlačuješ.

3. V tom tvé největší zalíbení,
na jiné sočiti,
mysle že za to pomsty není;
ale máš věděti,
že tě Bůh pro tvé nectnosti
zkazí bez milosti.

4. Ont' tě pochyti nenadále;
a v tom z stánku tvého
vytrhne tebe dokonale;
nýbrž z světa všeho,
i s tvými všemi potomky,
vyvrže na věky.

5. To vše pobožní spatřující,
k Bohu v důvěrnosti
a k jeho soudům se tvrdíce,
onoho marnosti,
posměchy budou činiti
a takto mluviti.

6. Aj toť ten, kterýž ne v otroctví
Božím předně doufal,
ale svého zboží na množství
pyšně se zakládal
a beze vši Boží bázně
prospíval v zlém snažně.

7. Já pak jinde svého doufání
než v Bohu nemaje,
jako oliva bez přestání
vždy se zelenaje,
věčně budu v Božím domu
míti radost hojnou.

8. A tuť, Pane, tě s ochotností
chci oslavovati
a v jménu tvé všemohoucnosti
vždy odpočívati,
nad něž nic lepšího není
všem věrným k spasení.

4. Br1615: z stánku, bytu tvého; i s tvé
potomky, zavrže na věky.

6. Br1615: prázden jsa i Boží bázně.

8. Br1615: tvým věrným k spasení.

[53]. Všickni lidé jsou od přirození

Dačice, fol. 72v-73r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. Dač: A: 16/2 cis1. Kar: 16/2 cis1.

Konkordance: Br1615, s. 599, Karolides, fol. 81v-82r, B1596, s. 198-199.

Text:

Nadpis: *Žalm 53. Dixit insipiens etc.*

1. Všickni lidé jsou od přirození,
čehož na ně jich zlosti dokazují,
v něž se v každý věk mrzce pohřizují,
v tom o Bohu bláznovém smýšlení,
že ho není.
2. Sám toho Bůh ráčí svědek býti,
neb popatřiv sem na lidi s výsosti,
zda-li by kdo měl rozum svůj v celosti,
že by k Bohu rád chtěl se blížiti,
jej i ctíti.
3. Však neshledal při nich nic takého,
než že vězí všickni v bludích a hříších,
k nim srdcem i oudy skloněn každý z nich,
nenalezl dobře činícího,
ni jednoho.
4. Však toho vždy znáti se zpírají,
o všem pak (dí Bůh) činiti pokání,
přes to v nátisk a ukrutná šíření
mého lidu pyšně se dávají,
mnou zhrdají.
5. Než přijdeť čas, že svědomí zlého
náramně hrozný proud všecky zachvátí,
načež nyní žádný nechce nic dbáti,
čímž zahanbí Bůh z nich všelikého
i pyšného.
6. Též v nic obrátí všecku sílu jich,
pomst všech hrozných, byť nemohli zmiznouti,
toť jest cíl těch, jenž tě Sione rmoutí,
protož sobě každého polož z nich
za žert a smích.
7. Ó by jen spíše drahé spasení,
jakž Bůh zaslíbil přišlo k dokonání,
tu lid Boží zproštěn jsa všech svírání,
v nevýmluvném stane potěšení
bez skončení.

4. Br1615: Však toho znáti předce nechťejí, mého lidu se pyšně dávají.

7. Br1615: tu lid Boží zproštěn jsa svých svírání.

[54]. Můj Bože, v jistém spasení

Karolides, fol. 82v-84r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: Br1615, s. 599, 600, B1596, s. 200-202.

Text:

Nadpis: *Žalm 54. Domine salvum me fac...*

1. Můj Bože, v jistém spasení
rač mne vždy předce zdržovati
a mocně mé pře zastávati,
máš hojnost k tomu umění,
rač uší svých nakloniti
a prosbu mou vyslyše mile,
můj Pane, i hned této chvíle
mé potřeby naplniti.
 2. Neb duše mé aj hledají
ti, jenž jsou plní vši vsteklosti
i všech pohanských navyklostí
a ti, jenž Bohem zhrdají:
a však když to zkušené mám,
že mi Pán Bůh můj vždy pomáhá
i těm, skrze něž mne zastává,
v tomť své potěšení skládám.
 3. Ont' na ty mé nepřáteli
obráť lstivá jich jednání,
všecky shladí brž bez meškání:
nebo v svých slibích jest stálý;
a tuť s zvláštní ochotností
obět chvály budu vzdávati,
jméno tvé, Pane, zvyšovati
plné vši dobrotivosti.
 4. Neb mne ze všech mých ssoužení
mocně sám ráčíš vytrhnouti,
na ony též pomstu shrnouti,
jenž zlostí ke mně zazženi;
jimžto podle spravedlnosti
příslušná mzda když bude dána
od tebe, nejvyššího Pána,
uhlédám to rád s milostí.
2. Br1615: ti, kteříž sou plní vsteklosti, a však když to zkušené mám.
3. Br1615: plněť jest dobrotivosti.

[55]. Ó Bože, vyslyš mé žádosti

Karolides, fol. 84v-85v

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: Br1615, s. 600, 601, B1596, s. 202-207.

Text:

Nadpis: *Žalm 55. Exaudi Deus orationem*

1. Ó Bože, vyslyš mé žádosti
a nevzdaluj přeč své milosti;
ráčiž na mou bídu a lkaní
popatřiti dobrotivě,
mne slyšeti milostivě
v mém úpění a nařkání.
2. Neb od nepřátel svých útržky
slýchám, i hrozné jich pohružky,
vím brž s jakou nestydatostí
všecko na mne zlé sčítají,
mého bezhrdlí hledají
zazření jsouc ke mně vsteklostí.
3. Odkudž hrozných v srdci bolestí
okouším i smrtedlných strastí:
tak strachem a hrůzou se svírám,
jenž mne silně přikvačila
a již takměř i zmámila,
že s bolestí v mém srdci říkám.
4. Ó bych měl křídla holubice,
bych mohl zaletěti prudce
a bezpečně odpočinouti;
aj jak bych se přeč povzdálil,
na poušti byt sobě zvolil,
by mne nemohl žádný shlédnouti.
5. Rychle bych pospíšil utéci
před takovou hroznou vichřicí,
ač, Pane, jich všecka jednání
sám mocně rač rozptýliti,
nelzeť v jich městě spatřiti
jen bezpráví a utrhaní.
6. Tyť jim věci nejvíc panují,
dnem i nocí na zdech jich stojí;
v rynku předčí nátisk a křivda;
jest nepravost i v ulicích,
hned nevychází nikdy z nich
ošemetnost a chytrost každá.
7. Dokazujeť též zlovolnosti
ten, jenž jest původ mých těžkostí:
neb byť mi kdo zjevně utrhal,
věděl bych se čím zpravití,
by mi zlostně chtěl škoditi,
takového bych se vytříhal.

8. Ale ty rovný mně člověče
povstals proti mně, byv můj vůdce,
jehož sem vždy při sobě míval,
ničehož před ním netajil,
o vše spolu s ním se radil,
až i k Boží službě chodíval.
9. Ó by je v náhle smrt připadla,
i zaživa do pekla vtrhla:
neb v obydlích z nich všelikého
nešlechtnost jen přebývá,
má duše pak Boha vzývá,
onť mne zbaví sám všeho zlého.
10. U večer, ráno, o poledni
modliti se chci v ponížení,
až mne vyslyší Bůh s výsosti
a duši mou sám vykoupí
z války mnohých, jenž mne rmoutí,
a postaví již v bezpečnosti.
11. Bůh, jehož moc na věky trvá,
onť naplní mé prosby slova,
oněm pak podle zasloužení
mzdou žalostnou chce platiti,
neb Bohu nechťíc věřiti
radče stojí v svém zatvrzení.
12. Jako zlostník ten več se nedal,
by pokojným zlé všecko jednal,
ruše svazek přátelství ctného?
Ač slova mluví ochotná,
víc než i máslo pochotná,
vraždou však páchne srdce jeho.
13. Řeč jeho měká jest a tichá
jako olej, však velmi lichá,
co břídký meč na obě straně
pronikuje hlubokosti,
kohož raní, hned v rychlosti
zprovozuje až k smrti bráně.
14. Má duše na to však nic nedbej,
Pánu těžkosti své poroučej,
on tě bude opatrovati:
nýbrž ve všech tvých zámutcích,
tak aby nezhylnula v nich,
sám tě milostně zdržovati.
15. Ony pak do jámy žalosti
smeceš bože pro jejich zlosti:
neb na poli dnů věku svého
neskonají bezbožníci,
po vraždě a lsti dychtící:
jáť Bože doufám v tě samého.

8. Br1615: o všecko se s ním radil.

[56]. Ó Bože můj, pro své smilování

Dačice, fol. 75r-76r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4. Dač: T: 28/1 a. Kar: T: 28/1 b.

Konkordance: *Br1615*, s. 601, *Karolides*, fol. 86r-87v, *B1596*, s. 207-210.

Text:

Nadpis: *Žalm 56. Miserere mei Deus etc.*

1. Ó Bože můj, pro své smilování
viz toho zlostníka zlá jednání,
jak vždy hledá mé duše k sežrání,
boj veda dne každého
s ním brž mnozí téhož úmysla zlého
usilují mne sehlití bídneho,
já však, Pane, strach času všelikého
přemáhám nadějí.
2. Neb, Bože, pravdu nejvíc zvyšují,
sliby jejími se potěšují,
pročež lidských hrůz se nestrachují,
bycht' měl v ně i vběhnouti,
ač mne hledí vždy v slovích podtrhnouti,
a což jest nejhoršího, naleznouti,
jak by to též na mne mohli shrnouti,
přístupu hledají.
3. O toť se též i tajně zbíhají,
proti mně lstivé rady skládají,
na duši mou vždy stále číhají
s náramnou ukrutností
v to doufají v té své nešlechetnosti,
že před pomstů tvou stojí v bezpečnosti.
Ty, Bože, však je všecky v své přísnosti
v rozptýlení vydáš.
4. Ty utikání má sám počítáš
i slzy mé v lahvičku svou sbíráš,
nýbrž v knihách svých i zapsané máš
mé všechno kvaltování,
a protož v den mého k tobě volání
tebe maje při sobě bez přestání,
svých protivníků přeč nazpět zahnání
uhlédám s radostí.
5. Nebť slovo mám Božské velebnosti,
v tomt' Boha ctím i v čas své úzkosti,
v tomt' já ho chci i do své sešlosti
stále oslavovati.
Pročež když v Pánu budu vždy doufati,
žádných lidských hrůz nebudu se báti,
jsa jimi i ssoužen budu však státi
beze vší vrtkosti.
6. Ó Bože, slíbilť sem tvé milosti
dátí obět chvály s ochotností,
aj tuť přináším, neb z smrti strasti

ráčil jsi mne viniti,
zbaviv brž pádu, bych ho mohl prost býti,
propůjčuješ v světle živých bytí míti,
a tak cestou přímou k tobě vždy jíti
do věčné radosti.

4. *Br1615*: má všechna kvaltování, s radostí uhlédám.

[57]. Ó uděl mi svého smilování

Dačice, fol. 76v-77v

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, c4. Dač: D: 8/2 b1, B: 8/1 f.
Kar: D: 8/2 cis2, B: 8/1 a.

Konkordance: *Br1615*, s. 602, 603, *Karolides*, fol. 88r-89r, *B1596*, s. 210-213.

Text:

Nadpis: *Žalm 57. Miserere mei Deus etc.*

1. Ó uděl mi svého smilování,
v toběť skládám své, Bože, doufání,
nebt' nenalézám naděje mé srdce,
než v křídlech tvých mne zastěňování,
až ta smutná přeč odejde vichřice.
2. Jáť k nejvyššímu budu volati,
byť milost svou se mnou chtěl konati,
ont' mi s nebe sám pošle posla svého,
kterýž mne můž mocně zachovati
od záhubcí sehlití mne chtivého.
3. Bůh nejsilnější, začez se modlím,
svou mi pomoc pošle jistě, to vím,
předejdet' mne jeho milosrdenství,
pročež nepřátele nic se nebojím,
půjde za mnou též jeho pravdy množství.
4. Ač duše má lvy jest otočena,
houfy pálcích vůkol ssoužena,
zuby jako šíp a kopí majících,
jichž jazyk jako meč a zbroj jemná
svým sočením zkázy mé hledajících.
5. Ty však, Bože, rač se vyvýšiti,
ať každý můž slávu tvou spatřiti:
nebt' jsou roztáhli tenata nohám mým,
chtíc duši mou lstivě potlačiti
tak, že jist nejsem krokem svým nežádým.
6. Nadto jsou mi jámu vykopali,
byť vždy jistý pád můj uhlédali;
ale z Božího mne opatrování
sami do ní se s hřmotem dostali,
hodně pro pýchy své vykonávání.
7. Čímž mé srdce se rozveselilo
a k tomu zvláště i nastrojilo,

můj Bože, z hojné tvé dobrotivosti
již teď v nově i nyní užilo,
bych žalmy zpíval ke cti tvé milosti.

8. Aj nuž vzejdiž zvuk jazyka mého,
loutny, harfy, i hlasu každého,
zvláště pak, když ráno v svítání povstávám;
i uprostřed národu každého
dej, Pane, ať tě slavím a vyznávám.

9. Neb až k nebi tvé milosrdenství,
až k oblakům tvé pravdy přemnožství,
ó Bože, zjevíš se jen dokonale,
všickni vidouc slávu tvého panství
ať tě znají v ní i cti svého krále.

5. Br1615: nebť jsou roztáhli teneta nohám mým.
6. Br1615: Nadto sou mi jámu vykopali, hodně pro
hříchů svých provozování.
7. Br1615: Čímž se mé srdce rozveselilo.
8. Br1615: Ej nuž vzejdiž zvuk jazyka mého.

[58]. Vy, jenž se za soudce držíte

Dačice, fol. 78r-79r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 601, *Karolides*, fol. 89v-
90r, *B1596*, s. 213-216.

Text:

Nadpis: *Žalm 58. Si vere utique iustitiam etc.*

1. Vy, jenž se za soudce držíte,
oznamte mi v upřímnosti;
Takli podle spravedlnosti,
jakž na vás přísluší soudíte?
Znáte-li to, jsouc zvýšeni,
že však i vy jste smrtelní.
2. Nepravost brž radče skládáte
a pod barvou spravedlnosti,
vůbec jí i s ukrutností
za právo všem vypovídáte;
jakž činí všickni bezbožní,
Boha z přirození prázdni.
3. Tím na sebe to zjevujete,
že rádi lež mluvívají,
neb jed lýt v sobě mají,
ježž sobě i chutnají více,
než radu k pozbytí jeho,
neslyšít tu nižádného.
4. Jako ten zvyk má vřítenice,
když se na ni klatba dává,
že hned uši své zacpává;
by neslyšela zaklínače,

ni kouzelníka kterého,
v čářích jakkoli zběhlého.

5. Ale s nimi sám ty zacházej
a ty zuby jich proklaté
z jejich tlamy nestydaté,
ó Bože, mocí svou vyrážej;
vyrážej lvům těm zuby jich,
ať nezzírají nevinných.
6. Nech ať přijdou tak k rozplynutí,
jako voda převrácená;
a co stěla jsouc zlomena,
jenž na zem musí upadnouti;
a jako hlemejžd na slunci,
ať zmizejí od tvé moci.
7. Co se s nedochůdčetem děje,
když se rodí i mře spolu,
tak oni ať jdou do hrobu;
jako trn než bodlák vyspěje,
jenž bývá za mladu spálen,
tak plod jich ať jest též zkažen.
8. Pročež pobožní to vidouce
i budou se radovati,
hodně i utvrzovati,
výstrahu z těch sobě berouce,
byť se zlosti vystříhali,
v bázni boží prospívali.
9. Všickni budou brž to svědčiti,
že mnohý zisk pobožnosti
i mnohá pomsta za zlosti;
a že Bůh to vše ráčí míti
v spravedlivém svém řízení
všech věků bez oblevení.

2. Br1615: za právo vždy vypovídáte.
7. Br1615: když rodí se i mře spolu, jako trn než
v bodlák vyspěje.
8. Br1615: Pročež pobožní to vidouce, budou se vždy
radovati.

[59]. Ó Bože, rač se ohlédnouti

Dačice, fol. 79v-82r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: *Br1615*, s. 604, *Karolides*, fol. 90v-
92r, *B1596*, s. 217-221.

Text:

Nadpis: *Žalm 59. Eripe me ad inimicis etc.*

1. Ó Bože, rač se ohlédnouti,
z mých nepřátel mne vytrhnouti,
vyjdi vstříc proti jich zlosti

- a postav mne v bezpečnosti;
zbav mne lidí tak nešlechetných,
však nepravost páše každý z nich;
těch kteříž na tě nedbají,
krev nevinnou vylévají.
2. Nebo aj duše mé lákají,
proti mně vstekle se sbírají
nejmocnější mně k škození,
bez mého však provinění;
bez všeliké mé nepravosti
bouří se a strojí s pilností:
protož se probuď a povstaň,
ó Pane, viz a mne zastaň.
3. Sám Bože silný izraelský,
prociť, navštěv národy všecky
v přísné té své spravedlnosti
pro jejich nekajícnosti;
aniž v zlosti tak neústupných
smilovávej se nad kterým z nich;
an co psi v čas večerní
svých povah zlých jsou vždy pilní:
4. Po městě zlobíc se běhají
a o vraždě jen rozmlouvají:
i to smějíc vynášeti,
zdaž jest kdo by mohl slyšeti?
Ty, Pane, však jim se posmíváš,
jich vsteklost za nic před sebou máš,
byť se pak i všickni snesli,
hanbu všickni by odnesli.
5. A protož znaje, že jich síla
záleží v moci tvého díla,
v toběť samém se vždy těším,
nebs ty pevný hrad můj, to vím:
tu mne postavíš v bezpečnosti,
předchážeje mne svou milostí;
a pomstu, již hodně žádám
svým vrahům, dáš že uhlédám.
6. A však jich v náhle hned nemorduj,
byť mohl rozvažovati lid můj
tvou přísnost nad bezbožnými,
ale zmítej sem tam jimi;
rozptyl je do všech končin světa,
ochránce našeho života,
jsout' toho všelijak hodní,
pýchy a zpoury jsouc plní.
7. Hojněť sou všem lidem v tom známí,
mluvíc jen lež, lest a rouhání;
ó by jakž jí dovršili
v pýše své zjímání byli:
a ty by je v své prchlivosti
vyvrátil, zkazil pro jich zlosti,
až by z počtu tak mnohého
nezůstalo z nich žádného.
8. Odkudž by mohl všecken svět znáti,
příslušnou tobě tu čest dáti,
že ty Bůh Jákobů, zřejmě
vládneš i do končin země:
sic budou co psi vždy štěkati,
po městě sem i tam běhati,
i u večer majíc péči,
bych neznikl jejich léči.
9. Byť měli i chleba žebrati,
neb ho poněkud i strádati,
mého bezhrdlí lákají,
přes celou noc i stráž držíc.
Já pak o tvé všemohoucnosti
zpívaje, vzdámť chválu s vděčností,
hned z jitra tě oslavuje,
lásku k sobě tvou zvyšuje.
10. Nebs ty, Bože, mé outočiště,
v zlý čas mé spasení přejisté:
protož tobě já své síle
žalmy zpívati chci mile:
ty jsi můj hrad, má pevná skála,
k mé schráně hotová a stálá;
tvých k sobě milosrdenství
nestíhám počtu pro množství.
4. Br1615: byť se pak vespolek snesli.
5. Br1615: (verš 2) v tvé moci jest a vždycky byla,
v tobě samém vždy se těším, svým vrahům, že dáš
uhlédám.
7. Br1615: Hojněť jsou všechněm již v tom známí.
8. Br1615: po městě sem i tam těkati.
9. Br1615: (verš 2) neb bez něho jsouc hladem mříti,
počtu nevím pro jich množství.

[60]. Jenž jsi nás dal v rozptýlení

Dačice, fol. 82v-83r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: *Br1615*, s. 605, 606, *Karolides*, fol.
92v-94r, *B1596*, s. 221-225.

Text:

Nadpis: *Žalm 60. Deus repulisti nos etc.*

1. Jenž jsi nás dal v rozptýlení
svého hněvu v zapálení,
rač se, Bože, odhliviti,
k nám se zase navrátiti:
tys pohnul zemí přehrozně
a roztrhlš ji přežalostně;
spojž ji a uzdrav její rány,
nebt' se chvěje na všechny strany.
2. Tvrdeš s lidem svým nakládal,
nápojs mu opojný dával,

jímž jsa nad míru obtížen
 byl soudu zdravého zbaven:
 ale nyní z své milosti
 těm, jenž tě ctí s ochotností
 velíš korouhev vyzdvihnouti,
 na sliby své v tom spolehnouti.

3. Ó dejž, ať jsou milí tvoji
 před svými zhoubci v pokoji;
 tvá pravice jich ochraňuj,
 k mé prosbě se vždy nakloňuj:
 Ač co chci víc? Z své svatyně
 Bůh se ozval k nám milostně;
 ať toť jest základ mé radosti,
 mých triumfů bez pochybnosti.
4. Nebť mi Bůh propůjčí toho,
 bych z nepřátel svých každého
 přemoha, krajin na množství
 rozšířil již své království;
 ať jižť sobě já osobím
 Sicheu i s jeho poplužím
 i oudolí Suchot nenechám,
 to k dědictví svému též přidám.
5. Můjť jest Galád, můj Manasse,
 Efraim ten v každém čase
 bude největší má síla
 v zprávě válečného díla;
 Juda království k stvrzení
 v řád dobrý ho uvedení
 bude jiné osvěcovati,
 soudy, práva všem vydávati.
6. Aniž koho z cizích stratím,
 k službám nižším je obrátím;
 Moábovo povolání
 bude noh mých k umývání;
 i Edom se též postaví
 k vytírání mé obuvi;
 i Filistýnskýchť chci nechati,
 jestli mi se chtějí však poddati.
7. Ale do měst těch i jiných
 kdo mne uvede přepevných?
 Kdo jest ještě mne zprovodí
 do země v níž Edom bydlí?
 Kdo jiný než ty, Bože, sám,
 ač jsi dříve odpíral nám
 tak, že jsi i s vojsky našimi
 nevycházeje zhrdal jimi.
8. Ó přispěj nám k spomožení
 již po tak dlouhém ssoužení:
 neb v lidské moci naděje,
 tak jako květ se rozvěje:
 v Bohuť my samém doufajíc
 půjdem svým nepřátelům vstříc;
 onť pošlapá všecky před námi,
 žádný mu se z nich neobrání.

1. Br1615: Jenž si nás dal v rozptýlení.
2. Br1615: jímž jsa velice obtížen, dal si korouhev vyzdvihnouti, na sliby své v tom spolehnouti.
5. Br1615: soudy a práva vydávati.
7. Br1615: ač si dříve odpíral nám, tak že si i s vojsky našimi.
8. Br1615: tak se jako květ rozvěje, žádný se mu z nich neobrání.

[61]. Ó Bože, slyš mé volání

Dačice, fol. 83v-84r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 606, *Karolides*, fol. 94v-95r, *B1596*, s. 225-228.

Text:

Nadpis: *Žalm 61. Exaudi Deus etc.*

1. Ó Bože, slyš mé volání,
 má vzdychání,
 kteráž tobě odsílám;
 jáť z končin země dalekých,
 v úzkostech svých
 srdečně k tobě volám.
2. Sámť nemohu tam přijíti,
 rač mne zvítí
 na skálu bezpečnosti:
 všaks vždy býval outočiště
 mé přejisté,
 před mých škůdců všech zlostí.
3. Doufámť že do stánku tvého
 rozkošného
 tudíž se zas navrátím;
 tu v skryší zastření tvého,
 bytu svého
 nikdy již víc nestratím.
4. Nebs mne ráčil vyslyšeti,
 mně splniti,
 čehož sem koli žádal;
 k tomu těch, jenž živí stále
 k tvé cti chvále
 v mou zprávu dědictví dal.
5. Nad to ke dnům zvolenému
 králi svému
 vím, že dnů přidáš hojných;
 tak, aby jeho života
 dlouhá léta
 dosáhla časů věčných.
6. I budeť ta jeho zpráva,
 trůn a sláva
 před tebou věčně státi;
 jen soud a milosrdenství,

- tím ať se stkví,
za strážné rač mu dáti.
7. Tuť já, zbaven jsa těžkosti,
tvé milosti
chci zvučně vždy zpívati;
tu i sliby z dluhu svého,
dne každého
tobě navracovati.

6. Br1615: rač mu za strážné dáti.

7. Br1615: tobě vyplňovati.

[62]. Má duše vždy Boha vzývá

Dačice, fol. 84v-85r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 606, 607, *Karolides*, fol. 95v-96v, *B1596*, s. 228-230.

Text:

Nadpis: *Žalm 62. Nonne Deo subiecta etc.*

1. Má duše vždy Boha vzývá,
v něm samém i odpočívá;
onť jest původ spasení mého,
on hrad můj, on mé zvýšení,
on mne v čas mého ssoužení
chrání od pádu škodlivého.
2. Dokudž vy tedy blázníte,
že zkázy ctných vždy hledíte,
jak byste je zhubili v náhle?
Jsouc jako zed roztržená
aneb stěna navážená,
byť zbila mnohé nenadále.
3. Tamť jen snažnost těch směřuje,
by kohož Bůh vyvyšuje
oni jej tlačili vždy snažně;
ač ústy tvárně se mají,
slibných řečí podávají,
svým srdcem klnou však nevázně.
4. Má duše ty se však neboj,
v svém Bohu se těš a pokoj;
na němť já cele odpočívám;
on jest hrad můj, on ochránce,
bych ani neklesl strážce,
zvláště když jaký nepokoj mívám.
5. Bůhť jest pevné mé doufání,
sláva, skála i spasení:
protož v něm všickni též doufejte,
těžkost každou svého srdce
před samým vylévající;
onť jest všech nás útěcha, znejte.

6. Ale marnost lidé všickni,
až i ti slavní a mocní,
tak, že jestli je kdo i váží,
cožkoli můž se najíti,
lehkou že věci má slouti,
lehčejší oni se ukáží.
 7. Protož k lidem, neb k nátisku,
k falši neb k mrzkému zisku,
svou myslí se nenakloňujte
i k jiné žádné marnosti;
i statku máte-li dosti,
srdce k němu nepřipojte.
 8. Radče to mějte na péči,
což Bůh slova svého řeči
i skutky svědčí ustavičně;
že Boží moci na množství
a jeho milosrdenství
každý se zakládá bezpečně.
 9. Toho obého všech věků,
ač zůstává hojnost svědků,
však se v tom zjeví dokonale,
kdyžto dobrému i zlému
dá mzdu příslušnou každému,
na čemž všickni přestanou stále.
3. Br1615: Tam jen snažnost těch směřuje.
4. Br1615: onť jest hrad můj, on ochránce.
6. Br1615: tak že jestli je kdo i zváží, lehkou věci že má slouti.

[63]. Ó Bože, ty jsi můj Bůh sám

Dačice, fol. 85v-86r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 607, *Karolides*, fol. 97r-98r, *B1596*, s. 231-233.

Text:

Nadpis: *Žalm 63. Deus Deus meus etc.*

1. Ó Bože, ty jsi můj Bůh sám,
vstáváje ráno dne každého
své duši rozvlažení tvého
u tebe pokorně hledám:
tělo mé též skličeno nouzí
zde v zemi této žíznivé,
kdež není vody lásky tvé,
umdlévaje, po tobě touží.
2. Tak, abych mohl tvé milosti
zase do stánku chodívati,
slávu a čest tvou spatřovati
jako i jinde s vděčností:
nebo tvé jest milosrdenství

i nad život mně milejší,
za něž s myslí ochotnější
vzdával bych tobě chvály množství.

3. Tuť bych tě chtěl zvyšovati
pokudžkoli bych živ zůstával,
aniž bych rukou svých přestával
v jménu tvém pozdvihovati:
tu jako krměmi tučnými
sytila by se má duše,
zvláštní majíc v tom rozkoše
tě slaviti zpěvy zvučnými.
4. Nyní pak ač toho nemám
však to konám, což mi možného,
i v čas noční bdění každého
s tebou v myslí se obírám:
nebs býval vždycky můj ochránce,
což v dobré paměti máje,
v stínu křídel tvých doufaje
pléši i v čas této vichřice.
5. Tebeť se jistě samého
má duše tak silně chopila,
že pro kohož by ustoupila
na světě není žádného;
ty též péči o mne věrnou máš,
anóbrž i zemdlého
i služeb tvých vzdáleného
pravicí svou stále podpíráš.
6. Pročež se klamají zřejmě
ti, jenž duši mou chtějí zkaziti,
v náhleť sami musejí vjíti
do propastí hrozných země;
ostroští meče jsouc sstínáni,
s strany těl svých za potravu
k sežrání šelmám a ptactvu
budou bez pohřbu zanecháni.
7. Král se pak bude těšiti
z vítězství toho tak divného,
pravě ctící též Boha svého
každý se s ním veseliti:
když oněch od samého Pána,
jenž se k němu tvárně mají,
v pravdě mu se však rouhají,
lživá ústa budou zacpána.

1. Br1615: tělo mé též sklíčeno nouzí.

2. Br1615: jako i jinde s vděčností.

[64]. Slyš mne, Bože, v mém naříkání

Dačice, fol. 86v-87r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c3, c4, f3.

Konkordance: Br1615, s. 607, 608 *Karolides*, fol.
98v-99r(v Kar označen jako 100r), B1596, s.
233-236.

Text:

Nadpis: *Žalm 64. Exaudi Deus vocem etc.*

1. Slyš mne, Bože, v mém naříkání
a před hrůzou nepřítele
chraň mého života cele;
buď proti jeho se vztekání
mé spomáhání.
2. Sám mne rač skrýti svou moudrostí
před ouklady těch lidí zlých,
proti mně vstekle zrocených
těch, kteříž páší nepravosti
s nestydatostí.
3. Neb jsou jazyk svůj naostřili,
tak jako k vraždě ostrý meč;
též jako střelu hořkou řeč,
kterouž by k hrdlu přikročili,
tak naměřili.
4. Stříletí chtějí v své skrýši sedí;
náhle v tom na upřímého
vystřelují z luku svého,
aniž se Boha a neb lidí
za to co stydí.
5. Nýbrž navyklost v zlém majíce,
víc se v něm i utvrzují;
svá osídla roztahují,
zdaž je vidí kdo říkající
z lehkého srdce.
6. Zvláštní pilnost jest z nich každého
lsti, chytrosti se chytati
i mocnějších vždy hledati;
tuť jsou vtipu z cvičení svého
velmi ostrého.
7. Však nenadále ode Pána
prudkou střelou postřeleni,
všickni budou poraženi:
tak, že lidem hrozná jich rána
všem bude známa.
8. Sám jejich jazyk je obrátí
k tomu žalostnému pádu;
a tuť každý z jich příkladu
bude sobě výstrahy bráti,
týchž pomst se báti.
9. Všickni lidé to brž vidouce
bázně budou nabývati,
moc Boží ohlašovati
dílu jeho vždy se divíce,
je velebíce.

10. Spravedlivý ovšem v doufání
bude se k Bohu tvrditi,
hojněji v něm i těšiti,
vida všech zlých usilování,
zlé dokonání.

11. I jiní srdce upřímého,
jich naděje v Bohu pevná
vidouc, že není daremná
budou Boha též ctíti z toho
času každého.

3. Br1615: Nebť jsou jazyk svůj naostřili, a jako
střelu hořkou řeč.

5. Br1615: zdaž je kdo vidí, říkajíce.

6. Br1615: rad bezbožných užívati.

7. Br1615: tak že za hroznou jejich rána, bude
seznána.

[65]. Na Sionu tvé, Bože, služby

Dačice, fol. 87v-88v

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3. Dač: T: 12/1 u noty
posuvka $\mathcal{O}$.

Konkordance: Br1615, s. 608, Karolides, fol. 99v(v
Kar označen jako 100v)-100v, B1596, s. 236-
240.

Text:

Nadpis: *Žalm 65. Te decet hymnus etc.*

1. Na Sionu tvé, Bože, služby
řádně se konají;
tam oběti, též i své sliby
všickni donášejí:
R. tam že ty i modlitby naše
ráčíš vyslychati,
tam k tobě všech národů říše
bude pospíchati.

2. Ač pak našich hříchů pro množství
známe svou nehodnost;
ty však pro své milosrdenství
tam smýváš jich mrzkost:
R. pročez kdož od tebe samého
tam jest uvedený,
byť bydlil v síňcích stánku tvého
jest blahoslavený.

3. Tuť darů hojných z domu tvého
všickni nabýváme;
tu vším dobrým z chrámu svatého
sycení býváme:
R. odkudž i hrůzy své vysíláš
nepřátel k zděšení;
k nám se milostivě ozýváš
pro naše spasení.

4. Protož všudy ve všech krajinách
všickni v tě doufají;
i v dalekých zámořských stranách
na tě pozor mají.
R. Neb tvou hroznou všemohoucností
všech hor tíž a váha,
jakžs je stvořil, vždy v své stálosti
i po dnes zůstává.

5. Ty vln mořských zvuk a slévání
návěštím skrocuješ;
ty národů k boufkám vyvstání
kdy chceš spokojuješ:
R. tak, že na světa širokosti
všickni jenž bydlejí,
zázraků tvých těch přítomnosti
báti se musejí.

6. Skrz to lidé hojnost majíce
vděčného pokoje;
volně mohou se neděsíce
bouřek a rozbroje;
R. práce své myslí s ochotností
z jitra začínati,
tak i každého dne s radostí
u večer konati.

7. Ty, Pane, hojným požehnáním
zemi navštěvuješ
vyprahlou, štědrým svlažováním
k tomu nastrojuješ,
R. aby i obilí k živnosti
i jiné ourody
vydávala lidem v hojnosti
i všem tvorům všudy.

8. Brázdy role časně napájíš
až i do sytosti;
příhodnými, hrudy rozrážíš,
dešťky s výsosti:
R. tak seménka v ni padající,
byť se vkořeniti
a požehnání tvého mocí
svůj zrust mohla mýti.

9. Tvých darů nesčíslnou štědrostí
každý rok oplývá;
jako korunou vši vzácnosti,
tak ozdoben bývá,
R. neb kudyž se přenáší sláva
tvé Božské milosti,
v tvých šlépějích hojnost zůstává
rozkošné tučnosti.

10. Tvých dobrodiní požívají
i hrozné pustiny;
tak, že i pahrbci plesají
vůkol na vše strany:
R. z tvé štědrosti se též prochází

stád hojně po horách;
spanilé obilíčko vzchází
všudy na rovinách.

11. Všecko summou tvých darování
milostných užívá;
tobě na čest odtud k zpívání
ponoukáno bývá,
R. když jen půjčuješ toho dvého,
pokoje a síly,
všecko vedle způsobu svého
ctí tebe a chválí.

1. Br1615: tam také i modlitby naše.

3. Br1615: tu i dobrým z chrámu svatého.

[66]. Všickni lidé Bohu plesejte

Dačice, fol. 89r-90v

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, c4.

Konkordance: *Karolides*, fol. 101r-102v, B1596, s. 241-245.

Text:

Nadpis: *Žalm 66. Jubilate Deo etc.*

1. Všickni lidé Bohu plesejte
jméno jeho velebíce;
k slávě jeho žalmy zpívejte
čest jeho rozšiřující:
rcete Bohu, jak jsi přehrozný
ve všem, což ráčíš dělati,
že i všickni tobě odporní
tvou čest musejí hlásati.
2. Před tvou důstojnou velebností
všickni se lidé sklánějí;
tvého jména ku poctivosti
chvály a žalmy zpívají.
Pojďte a vizte skutky Páně,
slušíť vám na ně mysliti,
v nichž hroznou zprávu svů náramně,
zřejmě lidem chtěl zjeviti.
3. Ont' moře ráčil otevřítí
i řeku divnou mocí svou;
byť tudy lid jeho mohl jíti
s potěšením suchou nohou:
jehoť jest věčné panování,
nad všemi světa národy,
zpouře pyšných sám mocně brání,
na všecko vždy hledě všudy.
4. Tent' jest Bůh náš: protož s vděčností
zvyšujte Boha našeho;
snažte se, ať všechněm k známosti
přijde čest a sláva jeho;

neb on mocně od zahynutí
sám duši naší zachoval,
nýbrž škodnému poklesnutí
ani noh našich nevydal.

5. Jestližeš pak jaká kdy vzkládal,
ó Bože, na nás ssoužení;
k prubě jsi nás co zlato dával,
to vše k našemu zlepšení:
byliť jsme nejednou vydáni
v ruce nepřátel zlobivých
i řetězy od nich svázání
přilíši krutě na bedrách svých.
6. Mělit' sme nad hlavami svými
jezdce, jako velbloud mívá;
skrz vodu i oheň mnohými
ranami, kterýž hnán bývá:
ale ty plný vší milosti
vyprostiv nás toho všeho,
teď jsi nás již přivedl k hojnosti
rozvážení rozkošného.
7. Protož vejdu do tvého chrámu
svých nesa hojnost obětí,
tam tobě, laskavému Pánu,
své sliby též chci plniti;
ty, kteréž jsem byl vyřekl rty svými,
když jsem byl v těžkém ssoužení,
žeť zdvihnu s zápalu tučnými
oblak vonného kadění.
8. Nechciť tu přitom pominouti
tvých mně stálých dobrodiní,
rozkáži všechněm se zběhnouti, díím;
aj všickni vy pobožní
vizte, co jest mi Bůh dobrého
ráčil hojně uděliti,
mou duši zprostitv všeho zlého,
svrchovaně potěšiti.
9. Když sem ho vzýval s důvěrností,
hned mi se ráčil ozvati;
pročež i já s zvláštní vděčností
chvály mu vždy chci zpívati.
Ač kdybych byl v svém srdci svázán
nijakou hřícha ohyzdností,
jistě, žeť by byl uši své Pán
odvrátil od mých žádostí.
10. Ale k hlasu mého volání
svých uší naklonil mile;
mou prosbu, spatřiv má vzdychání,
naplnil ihned té chvíle;
požehnaný Bůh, že nezahnal
od sebe mých proseb množství,
a že ani svého neodjal, ode mne milosrdenství.

[67]. Ó Pane, smiluj se nad námi

Dačice, fol. 91r-92r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4.

Konkordance: *Karolides*, fol. 103r-104r, *B1596*, s. 245-247.

Text:

Nadpis: *Žalm 67. Deus misereatur nostri etc.*

1. Ó Pane, smiluj se nad námi,
své lásky štědře uděl nám,
svým světlem zůstávej vždy s námi,
každou při nás tmou rozptýl sám:

R. byť to každý znáti
mohl, tobě čest dáti,
žeš ochránce náš:
že se i k cizímu
národu každému
v lásce podáváš.

2. Ó dejž, by tě oslavovali
všudy všech lidí stavové:
s plesáním tobě pospíchali
i pohanští národové.

R. neb tvůj soud a práva
nikdy neustává
v své upřímnosti:
tvět' jest panování
bez uchylování
od spravedlnosti.

3. Ó Bože, jména tvého sláva
dejž, ať jsou všecky končiny:
i země hojnost ať vydává
potrav i každé z rostliny:

R. požehnání svého
uděl nám hojného,
Pane Bože náš;
všecken svět tvé bázně,
ať ostříhá snažně,
dokudž shovíváš.

[68]. Ej Bože, ráčiš povstati

Dačice, fol. 92v-96r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: *Br1615*, s. 611, 612, *Karolides*, fol. 104v-105v, *B1596*, s. 247-256.

Text:

Nadpis: *Žalm 68. Exurgat Deus etc.*

1. Ej Bože, ráčiš povstati,
jen žeš se hnul ukázati,
hned tvoji protivníci
hrozně se tebe uleknu,

všickni na různě poběhnou
proti tobě čelící;

R. všickni v svém usilování
v náhle budou rozeznáni,
jako dým zahánán bývá;
všickni zahynou před Bohem,
jako horkost před ohněm
vosk rychle se rozplývá.

2. Tu spravedliví, an cele
klesnou jejich nepřátelé,
budou se radovati;
před Bohem svým se veselí,
vespolek se ponoukajíc,
jedni k druhým říkají;
R. řkouc, žalmy Bohu zpívejte,
jméno jeho vyvyšujte
plné vši důstojnosti,
jenž posavad po pustinách
bydlel v zvetšelych kortýnách
Bůh slávy a věčnosti.

3. V místo jisté již zřetelně
béře se do své svatyně
s námi tu k přebývání:
všickni se z něho radujte,
otcem sirotkův jej znejte,
onť i vdov mocně chrání:
R. an i těm, jenž jsou neplodní
hojnost udílí rodiny,
i v národ je vzdělává;
on vězně vazby zprošťuje,
zpuřných pak všech se zhošťuje,
v bídách jich zanechává.

4. Kdyžs, Bože, lid svůj předcházel,
do jich vlasti jej provázel
přes poušť hrozných těžkostí;
země se pohybovala,
nebesa se rozplývala
od slávy tvé jasnosti:
R. i hora Sinai náramně
třásla se před tváří Páně,
Boha izraelského:
ty jsi ten Bůh všemohoucí,
štědře deštěm skropující
podíl dědictví svého.

5. Byť se tak obnovovalo,
zástupům tvým vydávalo
potravu do sytosti:
tuť oni odpočívají,
hojná opatření mají,
ó Bože, z tvé štědrosti,
protož z tvých všech dobrodiní
i nepřátel zapuzení
díky tobě činíce,
i Panny triumf zpívali,
v houfích velikých plesali
společně takto řkouce.

6. Aj s hanbou mocní králové
i všickni jich zástupové
musili utíkat;
tak, že i mdlí a nezbrojni
k hlídání doma nechaní
mohli kořisti bráti.
- R. Posavad, ó Izraeli,
potupy, hanby, nevoli
velmi mnoho jsi míval;
čímž jsi byl tak zohavený,
všecken v sázích uválený,
jakoby v peci líhal.
7. Již se pak stkvíš mnohem více
i nad křídla holubice
k stříbru se rovnající;
i nad krásné brky její,
když se v povětrí vznášejí
co zlato se třpytící;
- R. nebo hned jakž všemohoucí
preč vyhnal škůdce svou mocí,
nám z daného dědictví
všudy se vše rozsvětlo,
co hora Salmon zbělilo
od svého sněhu množství.
8. Tu ač jsou hory vysoké,
Bázan i jiné všeliké
s pahrbky rozkošnými;
ješto až k nebi sahají,
vůbec slavnou pověst mají
i s užitky mnohými.
- R. Ne v těchto sobě Pán zalíbil,
ale samu tuto zvolil
k svému tu přebývání;
tuť Hospodin chce bydleti,
s námi byt milostný míti
na věky bez přestání.
9. S ním jeho svatí anjelé
v svých tisících vždy vesele
snažně jemu sloužící;
tu Hospodin u prostřed nich,
co na Sinai časů dávních
v své svatyni bydlící.
- R. Aj jak převysoko vstoupil,
jakž přemohl, jal i obloupil
všecky sobě odporné;
tu hojně kořisti vzebral
a mezi lidi je rozdál
z své dobroty přehojné.
10. Aj již zkaziv všecky zpurné
s námi znaje sobě věrné
svou milostí zůstává;
budiž mu z toho chválení,
že tak hojného spasení
každý den nám dodává.
- R. Nebť jest Bůh mocný a věčný,
sám spasiti dostatečný
kdož v něj doufá každého;
sám uměje vyvoditi
z ouzкости všech, až i k smrti
žádnýť neruší toho.
11. Ont' ztepe smrteľnou ranou,
jestliže zas kdy povstanou,
své všecky protivníky;
též s nimi spolu i jiné,
jakkoli hrozné a pyšné
setře mocné hřištníky.
- R. Neb čehož někdy dokázal,
když svůj lid v Bázan zachoval
i v mořské hlubokosti;
ještě to že chce činiti,
ráčil se v tom zamluviti
k svým hojný jsa v milosti.
12. Tvá noha, ó Izraeli,
všech zmordovaných v tu chvíli
ve krvi byla zmazána;
táž krev z těch tvých všech nepřátel,
když se každý sem tam kácel,
od psův byla chlemtána.
- R. Můj Bože, králi a Pane,
jaks ty se bral tehďáž slavně
v své svatyni bydlící;
napřed zpěváci v svých houfích,
též na nástrojích hudebních
za tebou šli hrající.
13. V prostřed Panny se braly,
bubnujíc prospěvovaly
všechněch ponoukající;
řkouc, vy pošli z Izraele,
chvalte Hospodina směle
přede všemi jej ctíce:
- R. tu byl též, ač nejmladší z nich
Benjamín u prostřed nich,
pánem jsa nad mnohými;
tu z Júdy, též z Zabulona
knížata i z Neftalima,
i jiní více s nimi.
14. Spatřůjž to, ó Izraeli,
žeť Bůh tvůj udílel síly
všech bojův k vykonání;
rciž k němu, rač to konati,
ó Bože, co jsi dělati
sám začal mezi námi:
- R. posiluje lidu svého
z chrámu svého důstojného
svými sliby svatými:
tam obrať i slavné krále,
ať tě ctí věrně a stále
s námi, ctiteli tvými.
15. Těch pak, jenž se vždy zpínají,
v svou zbroj a sílu doufají
zroceni spolu jsouce;

- té zběři býků šílených,
telců vytylých a bujných
všech těch nešanuj více:
- R. nýbrž zkaz všecky takové,
různic, bojův žádostivé;
ať jini to vidouce
společně k tobě se blíží
a před tvým trůnem se níží,
dary s sebou nesouce.
16. Tu i knížata ejiptská,
též i země mouřeninská
k Hospodinu pospíší;
i jiná světa království
žalmů jemu pějí množství,
se vši zvolených říší:
- R. tomu jehož nad nebesy,
po všecky všech věků časy,
mocné jest panování;
jehožto hlas i vši zemí
pohybuje i vodami
hlas hrozného hřmání.
17. Všickni moc jeho spatřujte,
jak jí i zjevuje znejte
v ochraně lidu svého;
jaká jest jeho důstojnost,
tak, že i oblaků výsost
přesahá dne každého:
- R. ó jak jsi, Bože, přehrozný,
v své svatyni předdůstojný
Bůh silný izraelský;
ty, že svým síly a moci
udílíš ve dne i v noci,
chvály hodný jsi vždycky.
3. Br1615: otcem sirotkův jej znejte, ont' i těm jenž
jsou neplodní.
6. Br1615: velmi mnoho si míval, čímž si byl tak
zohavený.
9. Br1615: Aj jak převysoce vstoupil.
10. Br1615: z ouzkosti všech, až i z smrti.
12. Br1615: těch zmordovaných v tu chvíli, od psů
byla chlemtána, jaks ty bral se tehdaž slavně.
13. Br1615: V prostřed se Panny braly, bubnujíc
prozpěvovaly, před všechněmi jej ctíce.
14. Br1615: všech bojů k vykonání, ó Bože, což si
dělali.
15. Br1615: nechtěj šanovat více, různic, bojů
žádostivé.
16. Br1615: žalmů prozpěvujíc množství, s svatou
zvolených říší, po všecky věky a časy, jehožto hlas
celou zemí.

[69]. Ó Bože, sám buď mé vyproštění

Dačice, fol. 96v-98v
Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4. Dač: D: 34/2 f1, B: 20/1
c. Kar: D: 34/2 g1, B: 20/1 c.

Konkordance: Br1615, s. 612, 613, Karolides, 106r-
107v, B1596, s. 256-261.

Text:

Nadpis: *Žalm 69. Salvum me fac etc.*

1. Ó Bože, sám buď mé vyproštění,
jako z hrozných vod ze všech mých úzkostí,
sic duši mou již zatopí v brzkosti,
nebt' vězím v bahně, v kterémž dna není,
již mne tuhý proud v sebe pojímá:
již i chřapím od mnohého volání,
málo vidím též svýma očima
na tě, pro stále vždy se ohlédání.
2. Bychť jest nepřátel, ač bez mé viny,
více než na mé hlavě i vlasů mých,
pádu a zkázy mé vždy hledajících
bez mé k tomu jim dané příčiny:
nad to žádnému ač nic neškodím,
však bych platil, pyšně mi ukládají:
lstivě-li pak a bezbožně chodím,
znáš Bože, jak na mne oni sčítají.
3. Ó Bože, jenž nesčíslné zástupy
sám vyvodě, máš je v svém zpravování,
dej, ať mající své v tobě doufání
nemají žádné skrz mne potupy;
všickni s tebou srdečně spojení,
žádný z nich skrz mne ať hanby nemívá,
neboť snáším pro tě pohanění
a stud obličeje můj vždycky přikrývá.
4. Bratřím vlastním tak jsem jako cizí,
všem synům matky své za neznámého,
proto že horlím o čest domu tvého,
zprzněnou cítě až mne i mrzí:
též když nevážíni tebe zlehčují,
že se o to dostatečně ujímám;
nad čímž když i s postem hořekují,
za to od nich jen smích a hanbu mívám.
5. Neb když mne v rouše smutku vídají,
tu jejich bývám obecné přísloví
i v domích radních o mně lehce mluví,
vínem zpílí i v krčmách zpívají:
já pak co bych tu činil jiného?
Ó Bože, prosby své k tobě vylévám,
vyslyš mne dle slitování svého,
na tvýchť já slibích konečně spoléhám.
6. Vyprost' mne z bláta těchto úzkostí
aniž dopouštěj mně v nich zahynouti,
nýbrž nepřátel dej mi všech zmiznouti
tak jako hrozných vod hlubokosti:
ať mne ten proud v se nezachvacuje,
jenž mi již téměř duši mou vydírá,
ani hlubin těch vír sehlcuje,

ani nade mnou propast se zavírá.

7. Hospodine rač mi se ozvati,
a že štědré jest tvé milosrdenství,
tvých slitování nevýmluvné množství,
toho i na mně rač dokázati:
aniž své tváři plné milosti
skrývej ode mne služebníka svého;
nebt' mne stihly náramné těžkosti,
rychle mne vyslyš velmi ssouženého.
8. Ó rač se k duši mé přiblížiti
při životu mne tudy k zachování,
všech pak nepřátel v hanbě k zanechání
nemeškej, žádám mne vykoupiti;
ty znáš, jak pyšně mi utrhaří,
potupou, hanbou mne obtěžující;
znáš i ty vlastně, kdož to dělají,
neb to vše páší před tebou stojíce.
9. Ach jak sevřín sem hroznou žalostí,
jsa zraněný v prostřed srdce svého;
zvlášť když z lidí nenalézám žádného,
kdož by dokázal ke mně lítosti,
promluvě ke mně ochotnou řečí:
nýbrž když sem vždy na to očekával,
zástup zlostníků přehořké žluči
i octa k ústům vstekle mi podával.
10. Ó ať se jim to zas vše odmění,
jich pokrm ať jim nástrahou jest k smrti,
tu kdež myslí, že pokoj mohou míti,
ať se jim to vše naopak mění:
necht' se jim i zrak jejich zatmívá,
bedra jich ať jsou zbavena vši síly,
tak každý z nich ať moci pozbývá
k příslušné práci vždy na každou chvíli.
11. Bože vyli hněv svůj na ně cele
i všecku přisnost obličeje svého;
příbytkové města jejich každého
ať všickni jsou bez obyvatele:
nebt' se pyšně nad každým zpínají,
zvlášť pak nad tím, jehožs prv zbíti ráčil,
nýbrž s chutí často rozmlouvají,
jak by jej vším zlým každý víc omráčil.
12. Dejž, ať vždy z hřicha v hřích ubíhají,
tvé pomoci jsůc prázdní i milosti;
z knihy živých vymaž je v zuřivosti,
s svatými dílu ať nemívají,
já pak bíd nyní nemoha zbýti
vím, že zprostitš mne mých všech kvaltování,
i budu jméno tvé velebiti
v přeradostném ke cti tobě zpívání.
13. Toť bude vzácnější tvé milosti,
než-li hovádka stáda rozličného;
bídni vidouc to, hned z příkladu mého
odušení nabudou v hojnosti;

tu srdce všech Boha hledajících
zase pocítí života nového:
nebt' Pán vyslýchá prosby chudých svých,
máť i na péči z svých vězňů každého.

14. Chvaltež ho nebe, země i moře
i každý v nich tvor: onť chce vzdělávati
Sion i města judská, je chovati
v bezpečnosti od každého hoře;
byť tu pokojné jeho ctitelé
též i již jich símě mělo přebývání,
i všickni Pána milovní cele
tu radost věčnou majíc bez přestání.

1. Br1615: již sem ustal od mnohého volání.

2. Br1615: Mých jest nepřátel, ač bez mé viny, více
než-li na mé hlavě vlasů mých, znáš Bože, jakž na
mne oni sčítají.

4. Br1615: i synům matky své za neznámého, kterýž
tak zprzněn, až mne i mrzí.

7. Br1615: Hospodine, rač se mi ozvati, nebo štědré
jest tvé milosrdenství, nebt' sem obklíčen mnohou
těžkostí.

9. Br1615: Ach jak sem sevřín hroznou žalostí, jsa
raněný v prostřed srdce svého.

10. Br1615: a bedra jich ať sou zbavena síly.

11. Br1615: jak by jej zlým každý více omráčil.

12. Br1615: tvé pomoci jsouc prázdní i milosti, já
pak nyní bíd nemoha zbýti.

13. Br1615: neb Pán vyslýchá prosby chudých svých.

14. Br1615: i každý v nich tvor: on chce vzdělávati.

[70]. Bože, přispěj mi k pomoci

Dačice, fol. 99r-101r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 614, *Karolides*, fol. 108r-
109r, *B1596*, s. 261-262.

Text:

Nadpis: *Žalm 70. Deus in adiutorium etc.*

1. Bože, přispěj mi k pomoci,
na těť já vždy očekávám,
dejž, ať rychle tvou pomoc seznám
proti nepřátel svých moci,
všickni mé duše lákající,
ó dejž, ať jsou zahanbeni,
v náhle na zpět obráceni
v neštěstí mém se kochající.
2. Ó rač to mocně konati,
ti, kteříž hanby mé hledají,
na mne ha ha povolávají,
ať sami hanbou se zvrátí:
ti pak, radující se stále,
kteříž na tě vždy čekají,

tvého spasení žádají,
ať povstanou k tvé cti a chvále.

3. Řkouc, budiž tvé velebnosti,
ó Bože, věčná čest i chvála,
že jsa věrných svých port i skála,
zprošťuješ je všech těžkostí:
z přehrozných bíd a kvaťování
vysvobod' i mne, Bože, sám,
všaks můj spasitel, též i Pán;
ó učiň to bez prodlévání.

1. Br1615: ne tebeť já vždy očekávám.

[71]. U věčném, Pane, zahanbení

Dačice, fol. 101v-102v

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4. Dač: D: 3/2 křížek
napsán u noty 3/1. Kar: správně.

Konkordance: *Br1615*, s. 614, 615, *Karolides*, fol.
109v-110r, *B1596*, s. 263-267.

Text:

Nadpis: *Žalm 71. In te Domine speravi etc.*

1. U věčném, Pane, zahanbení
neboť v tebe doufám
dejž, ať nezůstávám:
z milosti své, již počtu není
vyslyše mne bídneho,
vyprost' ze všeho zlého.
2. Ty sám rač mou pevností býti,
k níž bych se utíkal,
tu svou bezpečnost znal:
všaks se v tom ráčil zamluviti,
že sám budeš má skála,
k ochraně mé vždy stálá.
3. Zbav mne ruky nešlechtníka,
jenž mne vždy kaziti
hledá i shladiti;
vyprost' mne z ruky násilníka:
jít' hned od své mladosti
doufám tvé velebnosti.
4. Nebs ty mne i v matce mé, to znám,
hned jakž sem se počal
vlastně v svou péči vzal:
i odtud na svět vyvedls mne sám,
protož k tvé cti a chvále
i toť já hlásám stále.
5. Ted' pak i slavným jsa v mrzkosti,
své však bez přestání
mám v tobě doufání,
že mi to dáš, bych bez žalosti

ostatek dnů svých trávil,
tě vesele vždy chválil.

6. Jen mne i v věku mé starosti
nerač zamítati,
v bídách mnou zhrdati;
radče brž v mé síly sešlosti
své moci mně a síly
udílej každou chvíli.
7. Neboť se moji nepřátelé
proti mně zbíhají,
vraždu v mysli mají;
střehouce na mou duši směle,
rad lstivých následují,
k nim se i zavazují.
8. Řkouc, zhostilt' se ho Bůh, chyt'ěž jej,
jindeť mu zproštění
v žádném z lidí není;
ty, Bože, však přeč neodcházej,
buď při mně svou pomocí
ve dne také i v noci.
9. Dejž, ať jsou moji protivníci
sami zahanbeni,
potupou shrbeni,
ať sami zhynou mně škodící;
já pak jsa v bezpečnosti
chválu vzdám tvé milosti.
10. Tuť začnu vesele zpívati
s velikou vděčností
o tvé spravedlnosti;
svými ústy chci zvyšovati
v každý čas tvé spasení,
ač jeho počtu není.
11. Tuť budu i tvou všemohoucnost,
Pane, zpytovat,
jí rozhlašovati;
též i slibů tvých pravdomluvnost,
žes v nich věrný každému
v tebe doufajícímu.
12. Nebs mne tomu od mé mladosti,
což sem vždy činíval,
hojně vyučoval;
i nyní v mé věku sešlosti
ovšem mne neopouštěj
nýbrž uč, chraň, zastávej:
13. Až bych ohlásil tvou důstojnost
věku nynějšímu,
též i potomnímu;
jak, Bože, též i tvá spravedlnost
na vysoko se vznáší
v tvých divích po vše časy.
14. Kdož tedy bude se chlubit,

že tobě jest rovný,
ó Bože velebný?
ty ať jsi dal mi okusiti
úzkostí přenáramných
k smrti velmi podobných;

15. Zase však tudíž mne obživíš
a jako propastí
zbavíš mne všech strastí;
tím svou moc i mou čest rozšíříš
zprostě mne všeho zlého,
potěšíš ztrápeného.

16. Já také budu tě slaviti
zvučně prozpěvuje,
tvou pravdu zvyšuje,
jižs ráčil se mnou učiniti,
ó svatý Izraelský,
hodný cti nade všechny.

17. Plesati budou rtové moji
žalmy prozpěvujíc,
tě vždy oslavujíc;
má duše, žes jí ku pokoji
ráčil zas posloužiti,
tě bude velebiti.

18. Můj jazyk bude dne každého
hlásati v stálosti
o tvé spravedlnosti,
že hledající pádu mého
sami jsou zahanbení
podle svých zasloužení.

5. Br1615: a však bez přestání.

6. Br1615: raději v mé síly sešlosti.

8. Br1615: ve dne i také v noci.

14. Br1615: ty ať si dal mi okusiti.

16. Br1615: jižs se mnou ráčil učiniti.

18. Br1615: sami sou zahanbení.

[72]. Právům svým rač, ó Bože

Dačice, fol. 103r-104r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3. Dač: B: 15/4 f. Kar: 15/4
g.

Konkordance: Br1615, s. 615, 616, Karolides, fol.
110v-111v, B1596, s. 268-272.

Text:

Nadpis: *Žalm 72. Deus iudicium tuum etc.*

1. Právům svým rač, ó Bože, svého
krále vyučiti,
v nich i syna z něho poslého
zvláště osvítiti;
R. v líbezně tobě spravedlnosti

byť tvůj lid zpravoval,
ctných chráně podle příslušnosti,
zlosti přetrhoval.

2. Tuť hory též i pahrbkové
ve vší spravedlnosti
vydávati budou pokoje
všem lidem v hojnosti.

R. Neb on bude chudých ochránce,
pyšných pak nepřítel,
ssoužených sám mocný zástupce,
tyrannů všech mstítel.

3. Tuť bude pocty Boží hojnost
všudy prokvítati;
dokudž měsíc i slunce jasnost
budou vydávati:

R. Bůh také bude dary svými
svět zbohacovati;
tu vše, jako dešti časnými,
bude okřívati.

4. Za dnů toho tak ctného krále
zkvetne spravedlivý;
stvrzen bude též dokonale
pokoj žádostivý:

R. onť od toho moře k druhému
bude panovati,
národu světa všelikému
sám rozkazovati.

5. K němuť i z pustin nejhoupější
budou pospíchat;
prach noh jeho i nejchytřejší
na zemi lízati:

R. budou i králové zámořští
dary mu dávati,
všickni od něho i arabští
léno přijímati.

6. Králem ho svým též budou znáti
i jiní králové;
v službu jemu se oddávati
všickni národové.

R. Neb chudé bude vyslýchati
rychle v jich volání;
nátisk trpících retovati,
jimž pomoci není.

7. V nouzi a bídě tápajícím
bude lítostivý;
v strachu hořké smrti stojícím
v pomoci hotový:

R. od lsti a násilí každého
bude jich hájiti;
neb sobě draze i špatného
krve bude vážiti.

8. Chvály hodné v té své vší zprávě
bude dlouhověký;

- k jehož hojnější cti a slávě
půjde jemu vždycky
R. v hojnosti zlata arabského
zaň se i modliti,
v každý čas budou trůnu jeho
i dobrořečiti.
9. Tuť bude hojně co v hrst vzíti
v čas žně i v pustinách
a úrody tak se budou chvítí,
jako cedr na horách:
R. lidé v dědinách též přejasně
budou prokvítati,
jako byliny země krásné
všudy se množiti.
10. Jméno a čest tohoto krále
má věčně trvati,
dokavadž svůj běh slunce stále
bude vždy konati:
R. všickni na světa širokosti
z něho se těšíce,
v něm složí vrch své vši radosti,
jej oslavující.
11. Hospodin Bůh buď hodně chválen,
Bůh náš izraelský;
kterýž činí sám na každý den
divné věci všecky:
R. budiž svaté zvelebováno
jméno slávy jeho,
v známost i čest uvozováno
vůkol světa všeho.
12. Ó Bože, ráčiž uslyšeti
tyto prosby naše,
z milosti je i naplniti
žádáme tím spíše;
R. bychom majíce ctné vrchnosti
podle srdce tvého
tě ctili s větší ochotností
do skonání svého.

1. Br1615: jasně osvítiti.
2. Br1615: vzácné spravedlnosti, přinesou s sebou i
pokoje, nám lidem v hojnosti.
4. Br1615: od moře až k moři druhému.
5. Br1615: K němu i z pustin nejhlupejší, dary své
dávati.
6. Br1615: v službu jemu se poddávati.
7. Br1615: on bude vážiti.
8. Br1615: V své takové výborné zprávě, za něj se
modliti, budou mu všickni z lidu jeho.
9. Br1615: měšťané jeho též přejasně.

[73]. Ačť jest Bůh Izraelovi

Dačice, fol. 104v-106r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: Br1615, s. 616, 617, Karolides, fol.
112r-113r, B1596, s. 272-278.

Text:

Nadpis: *Zalm 73. Quam bonus Israeli etc.*

1. Ačť jest Bůh Izraelovi
svou milostí vždy hotový,
všem těm, kteříž srdce čistého
chovají času všelikého;
a však tu bídně nohy mé
byly se téměř poklesly
a již skuro i posešly
z cesty jisté a upřímé.
2. Když sem proti zhovadilým
i jiným hříchy posedlým,
vida je štěstím osypané
v svém duchu horlil přenáramně:
neb prázdní jsouc všech těžkostí,
bídy a nouze neznají,
sílu, zdraví pevné mají,
stále živí v bezpečnosti.
3. V práci lidem přikázanou
nezavodí se nižádnou;
vzkládá-li Bůh kdy svá trestání,
oni svým dostatkem se brání:
protož pýchou jako halží
nádherně se ozdobují,
ukrutnost za oděv mají
bez všeliké bázně Boží.
4. Oči jich z hlavy vyduté,
tukem tak jako obuté;
plnost mají všeho dobrého
i nad myšlení srdce svého,
což byť jim mohlo vždy státi,
pyšně jiným rozkazují,
násilím i předěšují,
což dějí, ať to vše platí.
5. Nestydí se nižádného,
ni v nebi Boha samého;
nebem, zemí tak pohybují,
k libostem svým vše že formují:
pročež nejedni z pobožných
hořký kalich vždy pijíce,
nad ním sobě i styštíce
říkají tak ve mdlobách svých.
6. Musíť toho Bůh neznati,
zda by se mohl sic dívati,
takové řádu spravedlnosti
při všem všudy převrácenosti?

Neb aj tito zde na světě
ač na Boha nic nedbají,
šťěstí, zboží nazbyt mají,
nevědouc o žádné psotě.

7. I jáť tedy marnost skládám
v čistotě srdce že chovám,
že také s zvláštní bedlivostí
ruce umývám v nevinnosti;
marněť jest, že dne každého
těžkých okouším trápení,
jimž přítrže nikdy není,
ani jitra nižádného.
8. Ale takové smýšlení
cítě, že bez hříchu není;
neb to u víře jest kulhati,
jest Božím dítkám utrhati:
protož co jest tu tajného,
práci mnohou při tom maje,
sem i tam se ohlédaje
nemohl sem sstihnouti toho.
9. Až všed do Boží svatyně,
tu sem se naučil zřetelně
jaký jest cíl všech bezbožníkův,
šťěstí světa všech milovníkův,
jak je Bůh na plzkém místě
ráčil nyní postaviti,
těž jak je chce podvrátiti
náhle v zahynutí jisté.
10. Aj jak na hrozné spuštění
přicházejí v okamžení:
jakžto pak i často vídáme,
když Bůh své hrůzy spouští na ně,
žeť jich zpuřnost, čest a sláva,
jako snem kdož se troštjuje
i v nejmenším neretuje,
v hanbě věčné jich nechává.
11. Čehož dokudž jsem neviděl,
náramně duch můj byl zevřel,
věcmi šťastnými lidí světských,
pále se uvnitř v žádostech svých;
byl sem naprosto nesmyslný
těchto věcí všech neznaje,
samých zemských čenichaje
i k hovádku v tom podobný.
12. Tys však, Bože, to opatřil,
tebe že sem se nezpustil,
pokušení mých u vichřici
ujals mne sám za mou pravici;
vediž mne vždy po cestách svých
podle rady své milosti,
až bych došel tvé slavnosti
po rozličných bídách zdejších.
13. Jáť v nebi krom tě samého

nemám žádného jiného;
na zemi ovšem nemůž býti,
v kom bych měl libost všecku míti:
světat' i těla marnost znám,
jak vše pomíjí v rychlosti;
ty skálou, ty mou pevností
i můj podíl jsi věčně sám.

14. Neb tebe kdož se vzdalují,
zatracení své milují;
kdožkoli cizím bohům slouží,
kráčí v věčnou bídu a nouzi:
tebeť já se chci držeti
za nejlepší to věc znaje,
v tebe každý čas doufaje
i tvé skutky velebiti.

1. Br1615: všechněm kteříž srdce čistého, a již skoro
i posešly.
5. Br1615: protož nejedni z pobožných.
6. Br1615: zdaž by se mohl sic dívatí.
9. Br1615: jaký jest cíl všech bezbožníků, a šťastí
světa milovníků.
10. Br1615: žeť jejich pýcha, čest a sláva.
12. Br1615: pokušení mých v té vichřici.

[74]. Proč nás tak dlouho, Bože, opouštíš

Dačice, fol. 106v-107r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3. Dač: B: 11/2 d. Kar: 11/2
f.

Konkordance: *Br1615*, s. 617, 618, *Karolides*, fol.
113v-114r, *Br1596*, s. 278-283.

Text:

Nadpis: *Žalm 74. Ut quid Deus repulisti etc.*

1. Proč nás tak dlouho, Bože, opouštíš,
proč tak zapálil přísnost hněvu svého,
na stádce tebou lidu zvoleného,
že jej i žráti vlkům dopouštíš.
2. Buď pamětliv na své shromáždění,
jehož jsi zdávna dobyl i vykoupil;
viz dědictví své, kteréž zlostník zloupil,
horu Sion, na niž tvé bydlení.
3. Ó nemeškej rychle pospíšiti,
aby shladil všechny ty bezbožníky,
jenž se všemi své roty pomocníky
usilují tvůj chrám podvrátiti.
4. Neb kdež sme prv chvály tvé slýchali,
slýcháme již hlas řvaní ukrutného,
tam znamení již pohanství mrzkého
vystavivše, tvou čest pošlapali.

5. Nešanujít' nic též i stavení
zdávna k tvé slávě krásně vzdělaného,
tak jako les roubají vazby jeho
a přivodí všecko na zkažení.
 6. Jižť vstekle též i na jeho řezby
sekery své i palice schápají,
krásu jich všecko jimi otloukají
i jiné jakékoli ozdoby.
 7. Ach jižť jsou i oheň založili
v svatyni tvého, Pane, přebývání,
jména tvého příbytek v porouhání
uvedše, z gruntu jej vyvrátili.
 8. Takt' sou v radách svých pyšně mluvili
řkouce, vyhubme směle z nich každého,
protož všecky stánky Boha živého
již v zemi této ohněm spálili.
 9. Jižť lásky tvé žádného znamení,
ni toho z svatých proroků nemáme;
aniž ovšem z nás komu jest to známé,
jak dlouho státi má to ssoužení.
 10. Ach Bože, dokudž vždy chceš slyšati
našich odpůrců tobě utrhaní?
Tak-liž nepřítel bude bez přestání
tvému se jménu zlostně rouhati?
 11. Proč ruku svou tak dlouho zdržuješ
a nesklidiš všech těch nešlechtníků,
proč pravici svů nás svých milovníků
jen by ji vztáhl, neochraňuješ?
 12. Však jsi pak náš král hned od věčnosti,
jenžs nás v své zprávě milostné vždy míval,
(na čež se i často všecken svět díval),
vytrhuje nás ze všech úzkostí.
 13. Tys v bezcestí nám cestu ukázal
tak, že jsme mohli i moře projíti,
hlavy pak draků ráčils hned potříti,
jaks se vodám zas stéci rozkázal.
 14. Tus potřel též i Leviatana
ukrutnost přílišnou provodicího;
tu všeho vojska tvůj lid honícího
těla k sežrání šelmám vydána.
 15. Z skály tvrdé proti přirození
potokové vyšli k rozkazu tvému;
přicházely též na odpor k náhlému
i veliké řeky vysušení.
 16. Ty když velíš, den se přibližuje,
též když velíš, zase i noc přichází;
k tvé vůli časem i měsíc vychází,
tou se i slunce vždycky zpravuje.
 17. Tys velmi moudře všem krajům země
rozměřil sám jisté meze a cíle,
i to, že v rozdílného času chvíle
obcují všickni létu i zimě.
 18. To i vše když jest v tvém zpravování
na to, Pane, rač též pamatovati,
jakt' ten nevážený lid smí utrhati
tvému vždy jménu, čině rouhání.
 19. Ó neráčiž smutné vydávati
těm sšelmilým své hrdličky k sežrání:
nýbrž svého stádce k obhajování,
znaje chudé, sám rač přispívati.
 20. Měj v paměti smlůvu své milosti,
neboť není svět než stok všeho zlého,
každý kout plný neřádu hrozného
předčí všudy faleš s ukrutností.
 21. Nedopouštějž býti zahanbenu,
prv znuzilým svým když k tobě volají
dejž, ať s radostí lásku tvou vždy znají,
jméno tvé ctíce každou hodinu.
 22. Ach Pane, již aspoň rač povstati,
spravedlivé své pře aby zastával,
ó by hanby té za nic nepokládal,
kteroužť smějí blázni vždy dělati.
 23. Ó nenechávej v zapomenutí
těch všech zlostníkův jich vykřikování
pyšných řečí, zlostného se vztekání,
nedej se jim v tom více síliti.
2. Br1615: jehož si zdávna dobyl i vykoupil.
3. Br1615: jenž s hroznými své roty pomocníky.
5. Br1615: Nešanujíc nic též i stavení.
6. Br1615: Již vstekle též i na jeho řezby, sekery své i palice chápají.
7. Br1615: Ach jižť sou i oheň založili.
11. Br1615: a nepopleníš těch nešlechtníků, vztáhna ji zhůru, neochraňuješ.
13. Br1615: tak že sme mohli i moře projíti.
17. Br1615: Tys velmi moudře krajinám země.
18. Br1615: To všecko když jest v tvém zpravování, rač, Pane, též na to pamatovati.
19. Br1615: tak sšelmilým své hrdličky k sežrání.
21. Br1615: Nedopouštěj býti zahanbenu, jméno tvé ctíce v každou hodinu.
23. Br1615: těch všech zlostníkův jich vykřikování, pyšných řečí, zlostného se vstekání.

[75]. Ó Bože, tět' slavíme

Dačice, fol. 107v-108r
Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3. B1590: rytmická varianta.

Konkordance: *Karolides*, fol. 114v-115r, B1596, s. 283-285.

Text:

Nadpis: *Žalm 75. Confitebimur tibi etc.*

1. Ó Bože, těť slavíme,
slavíme s ochotností,
však jméno tvé s radostí,
čím blíž sebe vidíme,
tím víc chcem tě slaviti,
tvé skutky velebiti.
2. Jáť právě chci souditi
sobě v čas uloženy,
nyní ač sem snižený;
též ač vidím se chvítí,
i lid i sloupy Země,
ját' to vše stvrdím pevně.
3. Díím bláznům, nechávejte,
ej, již svého bláznovství
a k bezbožníkům
množství rohů svých nezdvihejte;
nezdvihejte rohů svých,
zanechte řečí chlubných.
4. Neb čest a zvelebení
ne od slunce východu
nejde ani od západu,
ani z strany polední;
sám Bůh jest, jenž snižuje,
tentýž i povyšuje.
5. Sic máť Bůh zardělého
kalich vína v své ruce,
z něhož lidem jakž kdy chce
nalévá hněvu svého;
bezbožných pak směsice
vyváží i kvasnice.
6. Já pak budu slaviti
Boha Izraelského,
zpívaje na čest jeho,
rohy pyšných srážeti;
ale všech spravedlivých,
zvyšovati rohy jich.

[76]. V Judstvuť jest zřejmě

Dačice, fol. 108v-109r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c2, c3, f4.

Konkordance: *Karolides*, fol. 115v-116v, B1596, s. 285-287.

Text:

Nadpis: *Žalm 76. Notus in Judea etc.*

1. V Judstvuť jest zřejmě Buoh zjevil
svě cti a slávy důstojnost,
Izrael aby jej tak ctil,
svých služeb mu zřídil hojnost;
tuť má v Sále stánek rozkošný,
na Sionu byt svůj milostný.
2. Tamť každý může spatřiti
sílu a moc jeho divnou,
jak on šíp, luk, meč potřiti
můž i každou zbroj válečnou;
jasnýť příklad toho ukázal,
když zběh pyšných těch reků svázal.
3. Vydal v loupež z nich každého;
nebo snem smrti zesnuli
všickni srdce hrdinského,
sílu rukou svých stratili:
tak od tvého, Bože, žehrání
muž i kůň přišlo k roztřískání.
4. Nebs ty sám hrozný velice,
ty když se ráčíš hněvati,
kdo jest tak mužného srdce,
by mohl před tebou ostáti?
An když se s nebe ohlašuješ,
všecken svět hrozně předěšuješ.
5. Ovšem soud svůj když zasedáš
svých ssouzených k vyproštění:
přes to v pravdě ty nic nedbáš
na bezbožných všech hlučení;
jest brž často jich se vstekání
původ tvé slávy k prokázání.
6. Jestliže pak vždy přehlídáš,
kterým jich nešlechtností,
i ty paběrky ty shledáš
soudu svého v spravedlnosti;
a tu je podle zasloužení
sevřeš do věčného vězení.
7. Všickni se toho leknuce
snažtež se Bohu líbiti,
sliby mu ke cti činíce,
pomňte je i plniti;
vy pak, kteříž jste vůkol něho,
dary svými ctěte hrozného.
8. Ont' všecka knížata v světě
kdy jak chce moci zbavuje,
jako révům vinař v létě
bujnost jejich odřezuje:
Ont' jest hrůz a strachův nejvíce
zemským králů pro svůj lid strůjce.

[77]. V těžký čas zámutku svého

Dačice, fol. 109v-111r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. B1590: B: 25/2 e.

Konkordance: *Karolides*, fol. 117r-118r, B1596, s. 288-292.

Text:

Nadpis: *Žalm 77. Voce mea ad Dominum etc.*

1. V těžký čas zámutku svého
vzýval sem Boha samého:
svůj hlas k Bohu sem vznášel,
dokudž mne nevyslyšel,
nýbrž čím mi bylo tíže,
bych jej měl sebe vždy blíže,
tím víc jeho pomoci
hledal sem dnem i nocí.
2. Však má duše jsouc svírána,
byla potěšení prázdná,
neb můj Bůh mne jen děsil,
čím víc jsem na něj myslil:
ač sem koli ho vždy vzýval,
svá úpění mu odsílal,
můj duch v těžkém truchlení
stál vždy bez oblevení.
3. V tom náramném kvaltování
potratil sem byl i spaní,
všecken byv poražený
i mluvití nemožný;
až sem myslí pokojnější
spatřoval časy někdejší,
v nichž Bůh milosrdenství
věrným svým činil množství:
4. Tuť sem i na to zpomínal,
což sem někdy Bohu zpíval,
laskavého jej znaje,
zato mu čest vzdávaje
se vši ducha horlivostí:
pročež když jsem vše s pilností
v mém srdci rozvažoval,
tím jsem se posiloval.
5. Řka, zdaž tě Pán, tvůj ochránce,
zahnal od sebe do konce?
Zda-liž pak již na věčnost
před tebou skryl svou milost?
Zda-liž kdy jeho otcovství
přestává milosrdenství?
Nemá-liž místa míti,
což Bůh ráčil slíbiti?
6. Zdaž zapomněl své lítosti,
jíž se zdířil v hojnosti?
Zda-liž svá slitování
zavřel v mém rozhněvání?
7. Hojněji bych v tom prospíval,
vždy sem sobě připomínal
divné skutky tvé, Pane,
zdávná tebou činěné;
o tvých divů mocném díle
myslil sem i mluvil mile,
slávu tvou v něm spatřuje,
všem takto osvědčuje.
8. Tvých, ó Bože, skutkův chvála,
svatosti plná i stálá,
takže Boha jiného
není tobě rovného,
ty jsi v pravdě ten věčný Pán,
jenž činíš věci divné sám;
ty své moci netajíš,
v známost ji všem uvodíš.
9. Ty silou ramene svého
vyprostils z manství těžkého
potomky Jákobovy,
také i Jozefovy;
tvou moc tu vody cítíce
hned strnuly strachem prudce,
i do dna jich hlubiny
třáslы se, jsouc zděšeny.
10. Tu oblakové déšť hojný
vydaly, i zvuk přehrozný,
všudy se rozléhalo,
jakoby se trhlo;
tu střel tvých sem tam běhání
hrozné bylo i hřímání;
tu blesk se vyskytoval,
všecken svět osvěcoval.
11. I země hrozně se chvítí
musila, kdyžs ráčil jíti
přes moře vod násilných,
nenechav tu cest žádných;
kdyžto lidu tvého říše
jako stádo od Mojžíše
k pastvám i od Árona
rozkošným jest vedena.
12. Protož i já svých těžkostí,
bych pak nepozbyl v rychlosti,
proč bych měl zle mysliti,
by mne Bůh chtěl zkaziti?
Počkám brž na něho stále
i mněť on též nenadále
půjme, zprostě zámutku,
do svých věčných příbytků.

I řekl sem, nechciť se báti,
byť smrt tu hned měla státi,
nejvyššíhoť pravice
což trápí, změni v brzce.

[78]. Pozoruj, lide můj, učení mého

Dačice, fol. 111v-115r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 621-623, *Karolides*, fol. 118v-119v, *B1596*, s. 293-303.

Text:

Nadpis: *Žalm 78. Attendite popule meus etc.*

1. Pozoruj, lide můj, učení mého,
k mým slovům nakloň pilně ucha svého,
chciť tobě zvláštní věci zvěstovati,
ó by ty je chtěl bedlivě v soud bráti:
ty jenž jsou byly v dobré známosti
za starých dnů ovšem u vážnosti.
2. O nichž slýchavše již zkušené máme
i dosavad též v paměti chováme:
bychom se tím i sami zpravovali
i potomkům svým též ohlašovali
zvlášť pak chválu mocných skutkův Páně,
též i sílu divnou přenáramně.
3. Ont' jest smlouvou byl Jákoba zavázal,
všem z něho poslým zákonem přikázal;
byť otcové svým to též předkládali
těm, kteříž by z nich budoucně povstali;
tak aby všem přišlo k ohlášení,
jenž by i z těchto byli zplozeni:
4. Doufání své aby v Bohu skládali,
na jeho skutky nezapomínali,
přikázání jeho ostřihajíce;
podobni otcům svým nebývajíce,
národ zpuřný, srdce zarytého,
Bohu příliš ducha nevěrného.
5. Mohou býti za příklad jmenování
poslí z Efraima, v boji muži slavní:
kteříž v čas války nemohli ostáti,
musili s hanbou nazpět utíkatí:
neb smlouvu Boží pyšně zrušili,
aniž v zákoně jeho chodili.
6. Vypustivše z paměti Boha svého
i velebnou moc divných skutků jeho,
jejichžto slávu jim někdy ukázal,
zvlášť před jich otci toho když dokázal
v ejiptské zemi na poli Soan,
což zřetelně z nich viděl každý sám.
7. Mořské hrozné rozdělil hlubokosti,
tudy je ráčil suchou nohou vésti,
vody s obou stran tak jako zdi stály;
oblakem ve dne, Pán hodný vši chvály
je předcházal, světě jim i v noci
ohně svého bleskem divnou mocí.
8. On, byť nápoj lid jeho mohl míti,
ráčil na poušti skálu otevřiti;
i vyvedl hojně z kamení tvrdého
potoky, jako z pramene živého;
odkudž štědře se vody vylily,
že i přeč jako řeky plynuly.
9. Aniž tím se dali pamatovati,
by chtěli hříchů již aspoň přestati,
Boha dráždíce zpurně bez přestání;
až mu navzduru dali se v reptání,
žádajíce podle své libosti
pokrmů od něho do sytosti.
10. Řkouc, na poušti zdaž on s to může býti,
byť nám hojný mohl stůl zde připraviti,
neb vody ač jest vyvedl z tvrdé skály,
až řeky hojně odtud původ vzaly;
zdaž tak může chleba nastrojiti
aneb masem lid svůj nasytiti?
11. Slyšev Pán to, na Jákoba v prudkosti
hněv svůj rozpálil vedle spravedlnosti,
hněvem se Pán ráčil velmi pohnouti,
na Izraele prchlivost shrnouti;
proto, že cele v něm nedoufali,
ni na zprávě jeho přestávali.
12. Neb byl rozkaz oblakům ráčil dáti,
též i nebeské brány zotvírati,
byť jeho lid nouze v ničemž nemíval;
protož jim mannou ku pokrmu dštíval
tak, že ti, jenž v hladu naříkali,
nebeských chlebů hojnost mívali.
13. Smrtedlný člověk, (kdo jest to kdy slýchal),
nejpochotnější anjelský chléb jídal,
ten byl vysílán všechněm do sytosti;
pročež když jsou jej měli v ošklivosti,
ihned Pán vzbudil vítr východní,
zdvihl se k vůli jeho i polední.
14. A aj příval přšel masa mnohého,
spadlo i množství ptactva pernatého
jako na cestě prachu v létě bývá,
neb jako písek mořský břeh přikrývá,
ne jinam se to vše rychle hnalo,
tu vůkol stanů jejich zůstalo.
15. Tak sou té své hovadné lakotnosti
hojně jedouce, učinili dosti;
Bůh též, jemuž jsou směli utrhati,
kvůli jich ráčil svou moc prokázati:
ale (ach) ještě když jsou žvýkali,
ještě prv než to jídlo, skonali.
16. V tom Boží hněv hrozný všecky zarmoutil,
z těch vytylých mu žádný neustoupil,
z Izraele přednější zmordování:
však mrzkých hříchů vždy provozování,

- tak strestání, jsouc nepřestávali,
svou zpourou je brž rozmnožovali.
17. Protož hodně s nimi tak Bůh nakládal,
že před časem svůj věk z nich každý skonál,
ač pak hroznou smrt před sebou vidouce;
hned k Bohu ráno se nevracující
velmi tvárně se ukazovali,
smilování od něho žádali.
18. Tak mluvíce, že v největší úzkosti
Nejvyšší býval sám jejich pevností,
ten týž že ještě jest jich útočiště,
v nejpilnější čas vykoupení jisté:
ale to ošemetně hlásali,
ústy svými i jazykem lhali.
19. Neb v nich srdce nebylo upřímného,
aniž se věrně měli v smlouvě jeho:
on však vedle své nestihlé milosti,
ač nehodným, odpouštěl jejich zlosti,
moha přísnou spravedlnost konati,
však jí ráčil vždycky zdržovati.
20. Pamětliv jsa, že z přirození svého
jsou tělo bídne času kratičkého:
tak jako vítr, kterýž přeč odchází,
odejda nikdy zase nepřichází;
ač ho často na poušti dráždili,
svým reptáním k hněvu přivodili.
21. Jsúc trestáni, však nenapravovali,
k svým povahám zlým se navracovali,
Boha silného vždy pokoušejíce,
moci jeho cíle vyměňující;
aniž na to z nich kdo pamatoval,
jak je mocně v jich bídách retoval.
22. Když v Ejiptě činil skutky předivné,
na poli Soan zázraky své hrozné,
nejprv vodám způsob zdravý uchvátil,
potoky, řeky všecky v krev obrátil
tak, že jich požívati nemohli,
mezi vodami žížeň snášeli.
23. Množství též vyslal hmyzu rozličného,
muchy, komáři žrali z nich každého;
i žáby jim též bídy přidávaly,
neb i do skrýší všudy pronikaly;
kobylinky pak a červi na poli,
pokazili všecko jich úsilí.
24. Povětrí potlouklo jejich vinice,
fíkové stromy i všecky štěpnice;
i dobytek jich rány se nevzdálil,
na poli stáda všudy hrom popálil:
summou všecken hněv své zuřivosti
na ně Pán vylil s hroznou přísností.
25. Ráčil nad nimi spravedlivě mstiti
i duchy zlými hrozně je hubiti;
uprostranil se všech stran hněvu svému,
byť volně kráčel mordem z nich k každému,
pročež náhle mnohé usmrcoval
i hovádek jejich nešanoval.
26. Což se koli v Ejiptě nalézalo
z prvorozených, mříti vše musilo;
z Chámových stánků kmene nevážného
nešetřil Bůh ni květu mladistvého;
svůj pak lid odtud po té neřesti
vyved, pásl jako ovce na poušti.
27. Vodil je, neměli se čeho báti,
(utopen zhoubce v moři musil lkáti)
a je i přivedl ve vši bezpečnosti
do dědictví vlastního své svatosti;
až na tu horu velmi rozkošnou,
kteráž on dobyl sám pravici svou.
28. Před jich tváří národy všecky vyhnal,
lid jeho zemi jich v dědictví přijal,
byť Izrael tu měl svá přebývání;
však dobrodiní těch v rozvažování
neměvše, Boha opět hněvali,
svědectví jeho neostříhali.
29. Raději brž po svých hlavách chodíce,
zlé všecko jako předkové pásíce
vrhli se na zpět co křivé lučiště,
sloužíce modlám na všelikém místě;
čímž jsou náramně Boha dráždili,
až ho na se ku pomstě vzbudili.
30. Nebo seznáv jejich nešlechtnosti,
proti nim zažžen hroznou zuřivostí,
hned Izraele v ošklivost vzal stále;
a v tom opustil Silo nenadále,
tu kdež stánek sobě byl postavil,
v kterémž zdávna mezi lidmi bydlil.
31. Tu i archu, jenž byla přítomnosti
svědectvím síly jeho i jasnosti
zlostných nepřátel ráčil v ruce dáti;
svůj lid nevážný kázal meči žráti;
tak se byl na ně velmi rozhněval,
na své dědictví, kteréž miloval.
32. Udatné jich mládence oheň spálil;
v jich městech žádný panen jich nechválil,
zůstaly s hanbou tak bez rozezdání,
jejich kněží bez milosti stínání,
aniž jich vdovy hroznou žalostí
mrouce náhle mohli smutek nésti.
33. Však z tvrdého jakoby spaní povstal,
aneb od vína oděnc by ustal,
zase vystřízvě k zbroji by přistoupil,
zhůru zkríkna, své škůdce by obloupil,
Pán své škůdce tak pozadu ranil,

že i v hanbu věčnou je podmanil.

34. Stánkem Jozefovým ráčil zhrdnouti,
na kmen Efraimů se neohlédnouti;
ale rod Judů ten sobě oblíbil,
též horu Sion, na kteréž by bydlil.
Vysoký tu kdež ku poctivosti
hrad vzdělal své Božské velebnosti.
35. Hrad, pravím, nade všechny rozkošnější
i nad okršlek vši země pevnější,
byť stál již věčně bez pohybování,
v tom podle svého zvláště oblíbení
vzal od stáda prostého člověka,
Davida, sobě za služebníka.
36. Pásal mdlejší ovce, tu jej zavolal,
Jákoba již pásal jemu rozkázal
jeho podíl, národ ten izraelský;
kterýž on srdce v upřímnosti vždycky
moudře, stále a svatě zpravoval,
vůle Páně v ničemž nechyboval.

1. Br1615: ty, kteréž byly v dobré známosti.
2. Br1615: zvlášť pak chválu mocných skutků Páně.
3. Br1615: a z něho poslym zákonem přikázal, tak
aby jim přišlo k ohlášení.
7. Br1615: oblakem ve dne, Pán hodný cti, chvály,
ohnivého blesku divnou mocí.
9. Br1615: Aniž tím dali se pamatovati.
10. Br1615: Řkouce, na poušti zdaž s to může býti,
byť mohl nám zde stůl hojný připravit, zdaž však
může chleba nastrojiti.
11. Br1615: To slyše Pán, na Jákoba v prudkosti.
12. Br1615: Nebo ráčil oblakům rozkázati.
13. Br1615: pročez když sou jej měli v ošklivosti.
15. Br1615: Takž sou té své hovadné lakotnosti, Bůh
též, jemuž sou směli utrhati, ale ach ještě když sou
žvýkali.
23. Br1615: neb i do skrýší jich se dostávaly,
chroustové a kobyly na poli.
26. Br1615: z prvorozených pomřiti musilo.
27. Br1615: pohřížen zhoubce v moři musil lkáti, až
je i přivedl v plné bezpečnosti.
29. Br1615: čímž sou náramně Boha dráždili.
35. Br1615: též i nad okršlek země pevnější.
36. Br1615: Jákoba by již pásal jemu rozkázal, vůli
Páně snažně vychovával.

[79]. Pohané mrzci do dědictví tvého

Dačice, fol. 115v-116r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, c4.

Konkordance: Br1615, s. 624, 625, Karolides, fol.
120r-121r, B1596, s. 304-307.

Text:

Nadpis: *Žalm 79. Deus venerunt gentes etc.*

1. Pohané mrzci do dědictví tvého
vtrhli, Bože, chrámu tvého svatého
poškvřili; Jeruzalém zkazivše,
v hromady rumu všecken obrátivše;
tvé slouhy pobili,
mrtvé přeč zavrhl
i krkavcům k sežrání;
tvých těla zvolených
sem i tam po polích
od zvěři k rozsmýkání.
2. Aj viz jak sou krve mnoho vylili
tak, že tekla vůkol města tu chvíli
jako potok; nebyl kdo by spomáhal:
ovšem pak mrtvé kdo by pochovával,
všem sousedům našim,
bližším i nejdalším
v posměch a porouhání,
vůbec v pořekadlo,
v ošklivé divadlo
všem všudy jsme vydáni.
3. Ach dokudž pak chceš se, Pane, hněvati?
Dokavadž hněv tvůj bude plápolati?
Docela-liž v té své hrozné přísnosti
nás jako v ohni zkazíš bez milosti,
radče na národy
svůj hněv vyli všudy,
kdož tě nechtějí znáti:
a na ta království
zpuře tvého Božství,
jenž nechtějí vzývati.
4. Neb Jákoba jako vlci sežrali
i všecku moc téhož kmene odjali,
stánky jeho všechny z gruntu zkazivše,
v pustinu hroznou pyšně obrátivše:
ach hříchů nám našich
nezpomínej dřevních,
jimiž sme tě hněvali:
nás brž svou milostí
předejdi v rychlosti:
nebt' jsme v bídách ustali.
5. Spomoz nám, Bože, spasení našeho
učíš to dle jména svého svatého:
vytrhni nás a rač milostiv býti,
nám všechny naše hříchy odpustiti,
ó ať kdež jest Bůh váš
tak i pohanský hlas
průchodu víc nemívá:
nadto krev nevinných,
tvých svatých a věrných,
ať bez pomsty nebývá.
6. Věžňů lkaní v náramné jich úzkosti,
ať v nebe vstoupí až k tvé velebnosti:

retuj těch sám, jenž ještě život mají,
ukrutné smrti na se však čekají,
sousedé pak naši
sedmnásob větší
pomstou ať jsou trestáni
za své všechny zlosti,
tvé Pane milosti
útržky a rouhání.

7. A tuť my, tvůj lid se vši ochotností,
ovce, kteréž sám paseš svou mocností,
chcem na věky tobě prozpěvovati,
v národech svých chvály tvé zvěstovati:
jen nám hříchů našich
nezpomínej dřevních,
jimiž sme tě hněvali:
nás brž svou milostí
předejdi v rychlosti:
nebt' jsme v bídách ustali.

2. Br1615: i sousedům našim, žalostně sme vydáni.

3. Br1615: Ach dokudž pak chceš Pane se hněvati.

4. Br1615: nebt' sme v bídách ustali.

5. Br1615: hrozný pohanský hlas.

6. Br1615: pomstou ať sou trestáni, za své mnohé
zlosti, i nešlechetnosti.

7. Br1615: A tuť my, tvůj lid živě s ochotností, ovce,
kteréž sám paseš svou mocností, jimiž] Dač: jimž,
nebt' sme v bídách ustali.

[80]. Ó ty, jenž paseš Izraele

Fol. 116v-117v

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: Br1615, s. 623, Karolides, fol. 121v-
123r, B1596, s. 308-311.

Text:

Nadpis: *Žalm 80. Qui regis Israel etc.*

1. Ó ty, jenž paseš Izraele,
též i Jozefa vodiš mile,
jenž uprostřed cherubínů,
slavně sedíš na svém trůnu,
nás vyslyše přívětivě,
tvář svou k nám obrať laskavě.
2. Přítomen buď Efraimovi,
svou mocí též Benjamínovi,
ať ji vidí i Manaše,
k své ochraně v každém čase;
Rač ji všem nám uděliti,
všeho zlého nás zprostiti.
3. Ó rač nás zase pozdvihnouti
a k své milosti přivínouti;
světlem své přívětivosti

osvěcuj naše temnosti;
a aj zbudem hned trápení
skrz tvé ochotné vzezření.

4. Dokudž se, Bože, chceš hněvati,
přísnost svou vždy rozněcovati,
by i modlitby zamítal?
Ty jsi nám pláč za pokrm dal
místo nápoje kvílení,
plné míry k vyvážení.
5. Sousedys proti nám obrátil,
by nás každý z nich jak chce trápil,
hanbu a posměch nám činíc:
ó Bože, netrp toho víc;
osvět' nás svou ochotností,
tak hned zniknem vši žalosti.
6. Tvůjť jest toto kmen lidu tvého,
jejž jsi z Ejipta ukrutného
přenesl do této krajiny,
vyhnal před ním ven pohany;
tu jsi jemu uprostranil,
byť se široce vkořenil:
7. Stínem jeho na všechny strany
i hory vysoké zastříný;
ušlechtilé révy jeho,
vyšší dřeva cedrového;
své rozvody tak rozmnožil,
k řece i k moři rozložil.
8. Ach proč jsi zkazil hradbu jeho,
již tvá vinice od každého
loupí se a potlačuje,
i divoký vepř v ní ryje,
jižť jsou jí spásla hováda,
zvěři lesní mnohá stáda.
9. Ó Bože, rač se odhlíviti,
rač s nebe na nás popatřiti;
viz jak spustla tvá vinice,
již štípila tvá pravice;
navštěv, Pane, své štípení,
svého jména k oslavení.
10. Aj jak jest od ohně sežrána,
z kořene všudy vyroubána;
všecka hyne tvou přísností;
vztáhni ruku svou s výsosti,
braň, posiluj z nás každého
jako i času dávního.
11. Tu my pak obživeni jsouce,
víc se tebe nespouštějice,
tvé budem jméno slaviti;
rač nás jen sám utěšiti
světlem své dobrotivosti,
tak zbavíš nás každé strasti.

2. Br1615: ráčiž nám jí udělití.
 4. Br1615: plnou míru k vyvážení.
 5. Br1615: tak zniknem každé žalosti.

[81]. Hlasem veselým

Dačice, fol. 118r-118v

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. Dač: A: 4/1 nota chybí.

Kar: správně. B1596: rytmická varianta.

Konkordance: *Br1615*, s. 626, *Karolides*, fol. 123v-124r, *B1596*, s. 312-317.

Text:

Nadpis: *Žalm 81. Exultate Deo etc.*

1. Hlasem veselým
zvučně prozpěvujte
před Jakobovým
Bohem svou silou,
myslí veselou
ochotně zpívejte.
2. Začněte píseň
zvuku veselého,
připojte buben:
žaltář i loutna
i harfa zvučná
ať vznikne na čest jeho.
3. Na nov měsíce
nech ať se ohlásí
všem všudy brzce
skrže trouby hlas,
slavný svátek náš,
obecný v ty časy.
4. Bůh lidu svému
sám to byl přikázal
Izraelskému;
i Jozefovi
k jistotě smlouvy
to za právo vydal.
5. Tehdáž, když rány
na Ejipt vysílal;
své pak obrany,
vyprostiv z jejich
i rtův nesnadných,
k nám hojně dokázal.
6. V ten čas Bůh mluvil,
až z hřbetu vašeho
břímě jsem složil,
i ruce vaše,
byť znikly spíše
díla otrockého.
7. Neb když jsi volal

ke mně v své těžkosti,
jáť jsem spomáhal
tebe slýchaje,
divný byt maje
svých hromů v skrytosti.

8. Až pak v Meribě
při vodách jsem seznal,
že jest při tobě
urputné srdce;
všakť jsem vždy předce
z milosti se ozval.
9. Řka, slyš lide můj,
chciť v známost uvéstí
jistý úmysl svůj,
budeš-li chtítí
můj hlas slyšeti,
čině jemu dosti.
10. Z bohů žádného
cizích by nemíval
krom mne samého,
mnou se zpravuje,
ve mne doufaje,
mne by i ctil i vzýval.
11. Nebť jsem já tvůj Pán,
Bůh věčný v bytnosti,
já tě přivedl sám
do této země
rozkošné zřejmě,
z ejiptských úzkostí.
12. Tu pak svá ústa
jen chtěj otevřítí,
zkusíš do jista
jak všudy všeho
hojnost dobrého
budeš moci mítí.
13. Však mne slyšeti
můj lid mi odpíral,
na mně přestati
zpuřný Izrael
naprosto nechtěl,
vždycky mne pobíhal.
14. Pročež mne dráždíc
v jejich srdce zlosti,
byť je páchal víc
každý urputně,
pustil jsem hodně
všecky bez lítosti.
15. Ješto by byl chtěl
v poslušenství státi
lid můj, Izrael
a po cestách mých
mnou ukázaných

s doufáním se bráti:

16. Z nepřátel jeho
byl bych já vyvrátil
náhle každého;
na protivníky
sílu své ruky
k zkáze jich obrátil:
17. Ti, jenž i mne s ním
mají v ošklivosti,
jistě s bojem svým
hned by ustaly,
snažně hledali
u něho milosti.
18. A tak pokojné
můj lid mohl dny míti
na časy věčné,
bíd a těžkostí
i všech úzkostí
cele zbaven býti.
19. Jádra pšenice
hojnost bych mu dával
bez mnohé práce,
i z skály medu
k zahnání hladu
tím krmil a choval.

7. Br1615: Neb když si volal.

8. Br1615: vřakť sem vždy předce.

14. Br1615: pustil sem hodně.

18. Br1615: i všech ouzkostí.

19. Br1615: Jádrem pšenice, bych jej krmíval,
(verš 6) spotřebu by míval.

[82]. Bůh mezi všemi světa soudci

Dačice, fol. 119r-121r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, c4.

Konkordance: *Br1615*, s. 626, 627, *Karolides*, fol. 125v-126v, *B1596*, s. 317-318.

Text:

Nadpis: *Žalm 82. Deus stetit in Synagoga etc.*

1. Bůh mezi všemi světa soudci
jest na každý čas přistojící,
soudy jich rozeznáváje,
pro nepravé se hněvaje;
řka, dokudž se mne nezděsíte,
že vždy soudy křivé činíte?
Dokudž bezbožným k libosti
šetřiti chcete jich zlosti?
2. Místa svého nezohyďujte,

k svým povinnostem věrně stůjte;
čiňte soudy spravedlnosti
bez všeliké náchylnosti;
křivdu a nátisk trpícího
zastaňte i osiřalého;
ovšem v rukou nešlechetných
nenechávejte nevinných.

3. Těch však věcí nechtějí znáti,
nadto pak bedlivě k nim státi;
radče milují své bludy,
v tom svět kráčí opak všudy;
aj slyžtež toto mé vyznání,
ač jste i bohové nazváni,
též synové nejvyššího
slávy jsouc účastni jeho.
4. A však i to věděti máte,
že i vy též smrti skonáte,
tak jako jiní smrtní,
buďte vy jakkoli pyšní:
ó Bože, sám povstaň v rychlosti,
svět aby soudil v upřímnosti;
ty vládneš všemi lidmi sám,
národů všech jsa věčný Pán.

1. Br1615: Bůh mezi všeho světa soudci.

2. Br1615: zastaňte i osiřelého.

[83]. Ó Bože, již neprodlévej

Dačice, fol. 121v, 123v, 123r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 627, *Karolides*, fol. 127r-128r, *B1596*, s. 319-322.

Text:

Nadpis: *Žalm 83. Deus quis erit similis etc.*

1. Ó Bože, již neprodlévej,
němým, hluchým se nerovnej,
nezdržuj své moci v tajnosti:
nebo nepřátel tvých sebrání
zpíná svou hlavu bez přestání
proti Božské tvé velebnosti.
2. Nikdyť se víc nevztekali
ni lstivějších rad skládali,
smrt hroznou tvým obmýšlejíce;
těm nad nimiž sám ráčíš bdíti,
je jako na svém lůnu míti,
proti těm pyšně tak mluvíce.
3. Zhůru na to, zhůru plémě
vyhlad' me je všecko z země,
ať se s tím nijakž neprodlévá;
jména již víc izraelského

národu nám všem ošklivého,
ať paměť nikdy víc nebývá.

4. Konečněť se na tom snesli
i v přísahu tuhou vešli
Idumejští s Izmaelity;
z Moába i z Agar zlé plémě
proti tobě povstávají zřejmě
s Gebalem, též i s Ammonity.
5. Filistýnští i Amalek,
z Tyrských všeliký mužný rek
vší svou mocí s nimi se spřáhli;
i Assúr hrozný k nim přistoupil,
byť kmen Lotů zpět neustoupil
na pomoc všickni mu přitáhli.
6. Aj Bože, jim tak zroceným
učiň jako Madiánským;
jako oněm při Cison řece,
kdež Zizara i Jabín dáni
v Endor jako hnůj k pošlapání
i s vojsky svými velmi prudce.
7. Nač přišel Goreb i s Zebem,
též i Salmunna s Zebahem,
tak tito i s knížaty svými:
neboť mluví příliš nevázně,
opanujmež příbytky Páně,
na čas věčný vládněme jimi.
8. Můj Bože, ať svou moc stratí
co pýr, když jej vítr zachvátí,
tak chumel ať se po nich shání;
jak s hlukem oheň hory šírá
i vysoký les k zemi stírá,
tak hněvem tvým ať jsou sežráni.
9. Hoň je mocí své vichřice,
svým strachem sevři jich srdce,
rozkaž jimi bouří zmítati;
naplň zahanbením jich tváře,
byť, Pane, jména tvého záře
musili v bídách svých hledati.
10. Nech ať se hanbí a děsí
v pádu svém na věčné časy;
tak aby všem přišlo k známosti,
že jméno tvé jest nejslavnější
a žes ty Pán všeho nejvyšší,
hodný vší chvály i slavnosti.

1. Br1615: neb aj nepřátel tvých sebrání.
3. Br1615: jména toho izraelského, národu nám tak ošklivého, paměti více ať nebývá.
5. Br1615: silnou mocí s nimi se spřáhli.
6. Br1615: Ej Bože, jim tak zroceným.

[84]. Věčný Bože, silný v boji

Karolides, fol. 128v-130r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: Br1615, s. 628, B1596, s. 322-325.

Text:

Nadpis: *Žalm 84. Quam dilecta tabernacula*

1. Věčný Bože, silný v boji,
jak jsou příbytkové tvoji
rozkošní a nejmilostnější!
A protož touží má duše
po tvých síňcích v každém čase,
ó Pane nejžádostivější,
duch i tělo mé k živému
pleše k tobě, Bohu svému.
2. Špatný vrabec má své místo,
též i vlaštovice hnízdo
pro své mladé při tvém oltáři;
ach, služebník dokudž pak tvůj,
králi věčný a Bože můj,
má býti vzdálen od tvé tváři?
Ó přeblyže jistě tomu,
kdož tě stále ctí v tvém domu.
3. Blaze těm, jenž moci, síly
od tebe v srdce nabyli
a přes údolí světa jdouce
po tvých stezkách s ochotností,
žízně, hladu, zhoubců zlosti
i všech se bíd odvažující;
byť jim bylo i hledati
studnic, neb dešťů čekati.
4. Nic se toho nelekají,
jedni druhé předstíhají
až na Sion, před Boha svého:
ó Bože, jenž jsi věčný Pán,
neustálý válečník sám,
nakloň k prosbám mým ucha svého;
Bože Jákobů, můj Bože,
sprost' mne slyše mého hoře.
5. Tys štít každého věrného,
viz pomazaného svého:
s tebouť jediný den prodlíti
lépe je, než jinde tisíc:
jít' sobě žádám mnohem víc,
vrat domu Páně strážným býti,
než uprostřed bezbožníků
Pánem nádherných příbytků.
6. Neb Bůh jsa nám vždycky slunce,
nejmocnější náš ochránce,
lásky i slávy nám udílí
i všem chodícím v sprostnosti,
dobrých věcí všech hojnosti

časně dodává v každou chvíli:
každý jest ten přeblažený,
kdož v něm skládá své doufání.

5. Br1615: s tebou jediný den prodlíti.
6. Br1615: všechněm chodícím v sprostnosti.

[85]. Vždyckys dobře svým

Karolides, fol. 130v-132r
Bibliografie:
Hudba: Klíče g2, c2, c4, f3.
Konkordance: Br1615, s. 629, B1596, s. 326-328.

Text:
Nadpis: *Žalm 85. Benedixisti Domine terram..*

1. Vždyckys dobře svým, Pane, činíval,
Jákovů kmen vyvedls i z vězení;
svého lidu hříchy jsi příkrýval,
dávaje sám jich všech odpuštění;
anižs vypouštěl vši své přisnosti,
nýbrž svůj hněv směřovals milostí:
i s námi rač svou milost konati,
již aspoň hněv svůj od nás zahrati.
2. Na věky-liž se hněvati míníš?
Po všechny-liž věky chceš horliti?
Nikdy-liž nás zase neobživíš,
byť v tobě tvůj lid mohl se těšiti?
A ač mnohé jsou naše hříšnosti,
však ukaž nám hojnost své milosti;
pro mnohá naše tě popouzení
ó nezbavuj nás svého spasení.
3. Ač co do naříkání mnohého?
Co Bůh mluví chci rozvažovati,
onť poskytl svým všeho dobrého,
by jen chtěli bláznovství nechati;
těcht' jistě blízké jeho spasení,
kdož jeho bázní jsou ozdobení:
aj jdeť čas, žeť divná sláva Páně
v této zjeví se naší krajině.
4. Tuť se s věrou dobrota potkají,
spravedlnost, pokoj stanou pospolu;
země nijakž víry nezatají,
spravedlnost s nebe popatří dolů;
dát' hojnost Pán i těch věcí časných,
země zplodí hromady ourod svých:
tu i řád bude ctný vsudy vzdělán,
po všem světě stále i ostříhán.

1. Br1615: svého lidu hříchy si příkrýval, anižs
vypouštěl své prchlivosti.
3. Br1615: kdož svatou bázní jsou ozdobení, zjeví se
v této naší krajině.

4. Br1615: i země vydá hojnost ourod svých.

[86]. Nakloň, Pane, ucha svého

Karolides, fol. 132v-134r
Bibliografie:
Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.
Konkordance: Br1615, s. 629, 630, B1596, s. 328-
332.

Text:
Nadpis: *Žalm 86. Inclina Domine aurem tuam..*

1. Nakloň, Pane, ucha svého
a vyslyš mne ssouženého,
popatř, jak sem znuzený,
bídou k zemi potřený:
ó by duše mé ostříhal,
však jsi ji v svou péči přijal;
chovej, braň slouhy svého
v tebe doufajícího.
2. Jáť tě vzývám dne každého,
ó rač smilování svého
mně rychle uděliti,
ke mně se nakloniti:
duši služebníka svého
tím obraďuj truchlivého;
jáť svůj duch vznáším k tobě,
až i před tvůj trůn v nebe.
3. Tys hojný, Pane, v milosti,
plný vši dobrotivosti,
dobře čině každému
tebe vzývajícímu:
a protož v své uši mile
pusť mou prosbu této chvíle,
nyníť jest příhodný čas,
mých žádostí oblíb hlas.
4. Neb kohož bych sic jiného
vzýval v den ssoužení svého,
ty mne tedy vyslychej,
v zahanbení nenechej:
ze všechť bohů nižádného
není tobě podobného,
kterýž by tobě v rovných
zjevil se skutcích hrozných.
5. Protož všickni lidé půjdou,
kteréžs stvořil sám mocí svou,
budou tobě sloužiti,
tvé jméno velebiti:
neb jsi ty Bůh největší sám,
v nejdívnějších činech svých znám,
ty sám jsi, jenž tu čest máš,
nikdy že neumíráš.
6. Vyuč mne svou cestu znáti,

po ní se v pravdě i bráti,
v bázni chovej mé srdce
jména svého nejvíce:
i budouť z srdce celého
tě slaviti, Pána svého,
a jménu tvému díky
vzdávati vždy na věky.

7. Nebs ke mně milosrdenství dokázal veliké množství, mou jako z pekla duši z jámy vytrhls nejhlubší: ač se pak bouří zlostníci, rotí se vždy ukrutníci, mého bezhrdlí hledíc, nic se tebe nestydíc.
8. Ty však, Pane lítostivý, v lásce, v přízni jsa hotový, k rozhněvání nesnadný, v svých řečech pravdomluvný: sám ty mne chraň svou milostí, udílej mi své mocnosti, pečuj o sluhu svého, v tvém domě zplozeného.
9. Bože můj, dobrotivosti že mi udílíš v hojnosti ukaž zřejmé znamení, nepřátel mých k zemdlení; byť i oni to vidouce, má žes ty moc i ochránce, musili se hanbiti, věčnou potupu míti.

1. Br1615: popatř, jak jsem znuzený, však si ji v svou péči přijal.
3. Br1615: a plný dobrotivosti.
4. Br1615: ty sám mne vyslýchávej a v hanbě nenechávej.
6. Br1615: a tvému jménu díky.
7. Br1615: jako z pekla mou duši.
8. Br1615: (verš 3) v dlouho čekání hojný.

[87]. Na horách svatých byť přebýval

Dačice, fol. 125v-126r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 632, *Karolides*, fol. 134v-135r, *B1596*, s. 332-333.

Text:

Nadpis: *Žalm 87. Fundamenta eius etc.*

1. Na horách svatých byť přebýval s námi
Bůh sobě ráčil stánek vzdělati,
nad jiná Sion zamilovati

města, v nichž Jákob má své přebývání.

2. Slavněť jest o tobě prorokováno,
město Boží, dí Bůh, aj ejiptských,
k těm jenž mne znají i babylónských
všecko jejich množství bude přidáno.
 3. O tyrských bude slavná pověst vzníti,
též filistýnských i mouřenínských,
všeliký že se tu narodil z nich,
důstojný trůn svůj, kdež Bůh ráčí míti.
 4. Nýbrž i ze všech národů přijdouce
jako jiní tu doma zrození,
v los týchž měšťanů budou přičtení,
díky a chvály Pánu vzdávající.
 5. Ont' Siona všecky zdi i pevnosti
moudrostí svou sám chce utvrditi
a když počne jeho popis býti,
všecky zapíše z svých v knihy věčnosti.
 6. Tuť pak vzejde hlas zvuku veselého
i od zpěváků i trub všelikých,
tu, dí Bůh, vyliji z pramenů svých
dostatečnou hojnost všeho dobrého.
5. Br1615: své všecky zapíše v knihu věčnosti.
6. Br1615: tu pak vzejde hlas zvuku veselého, tu dí Bůh: vyleji z pramenů svých.

[88]. Ó Bože mého spasení

Dačice, fol. 126v-127v

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4. Dač: D: 7/1 křížek napsán u noty 6/3. Kar: správně.

Konkordance: *Karolides*, fol. 135v-136v, *B1596*, s. 334-337.

Text:

Nadpis: *Žalm 88. Domine Deus salutis etc.*

1. Ó Bože mého spasení,
jít k tobě volám dnem i nocí,
aby mi přispěl ku pomoci;
vejdiž mé před tě modlení,
k němuž nakloň sám ucha svého
a pozoruj volání mého.
2. Neboť jsou přílišné ouzkosti
již duši mou tak přeplnily,
můj život až k hrobu sklonily;
mé kdož spatřuje bídosti,
žádný nedí o mně jiného,
než že mám způsob již mrtvého.
3. Že jsem brž odsud propuštěn,

z lidské života společnosti
a jsa poddán smrti trpkostí
z péče tvé, že jsem vypuštěn;
jako kteříž jsouc zmordováni
bývají z očí v hrob schováni.

4. Spustils mne do hlubokého,
tmy, smradu plného žaláře,
kdež hrozná tvého hněvu záře
mne děsí času každého,
summou všecka tvá vlnobití
v náhle chtějí mne sehliti.
5. I známým jsi mne zošklivil,
všechněm přišel jsem v pohrdání,
v útržky a posuzování;
ze všech stran jsi mne tak ssoužil,
že mi těch bíd nelze zniknouti,
ani odtuchy naleznouti.
6. Můj zrak zatměl se žalostí
v ustavičném k tobě volání,
i rukou mých v rozprostírání:
těm-li jenž zbyli živosti,
teprv moci chceš uděliti,
byť taková tě měli ctíti?
7. Zda-liž kdo přichází z mrtvých,
zázraků tvých k oslavování?
Zdaž ti, jenž jsou v hrob zakopáni,
káží o lásky tvé divích?
Zda-liž o tvé pravdomluvnosti,
svědčí, jimž jazyk shnil i kosti?
8. Zda-liž mohou spatřovati
tvé skutky, jenž zraku zbaveni;
A při nichž i paměť není,
tvou spravedlnost zvyšovati?
Protož hodný ač jsem trestání,
tě, Pane, vzývám bez přestání.
9. Proč mne ráčíš zamítati?
Proč svou milostnou tvář ukrýváš?
V těžkých mne bídách vždy necháváš,
až nemohu již dýchati;
Snášeje hrůz tvých těžké rány,
všecken jsem jako omámený.
10. Přísný hněv tvé zuřivosti
náramně duši mou zarmoutil,
ze všech stran hrůz stok ji obstoupil
násilných vod svých prudkostí,
na každý den hrozně ječících,
na mne se vstekle svalujících.
11. Známeš ode mne též vzdálil,
ze všech jimž sem byl nejmilejší,
nemám žádného v čas nynější,
ctnou stálost jehož bych chválil;
neb nechtějí na mne nic dbáti,

nýbrž mne v bídách ani znáti.

[89]. O dobrodiních Páně budu zpívati

Dačice, fol. 128r-131r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: *Br1615*, s. 633, 634, *Karolides*, fol. 137r-138v, *B1596*, s. 338-346.

Text:

Nadpis: *Žalm 89. Misericordias tuas etc.*

1. O dobrodiních Páně budu zpívati,
stálost jeho slibu všem všudy hlásati;
nebt' jsem k němu vždycky té celé důvěrou,
že to všechno splní, což uložil z milosti;
výborným pořádkem to pak vše musí jíti,
nám za příklad toho běh nebes může býti.
2. Tak tě Davidovi ráčil se ozvati,
svým služebníkem jej též milým nazvati,
s ním učiniv smlouvu v tom se mu i zavázal,
svědče, aj hojnost lásky k tobě sem dokázal,
že tobě, též i tvým královský trůn chci dáti,
jenž v pronárodu tvém má pevný věčně státi.
3. Že, Pane, můžeš i chceš to učiniti,
z stálosti nebes to vše můžem spatřiti,
ovšem v spolku svatých téhož zohlašování:
zdaž jest v nebi jaké tvé moci přirovnání?
Až i z anjelů tvých v své veliké jasnosti,
zdaž se kdo vrovhati můž tvé vyvýšenosti.
4. Z těch jistě kdož tobě sou vždy přistojící,
kdo jest, že by nebyl se tebe děsící,
ó Pane, by kdo mohl tvé síle rovný býti,
jakos ty silný Pán, zdaž se můž kde najíti?
I pravda takové tvé nepohnutelnosti,
v jakéž bez proměny tvá moc jest důstojnosti.
5. Ty nad bouři mořskou sám mocně panuješ,
hrozná jeho dutí jakž kdy chceš skrocuješ;
jakby Ejipt potřel, v své síle se nezmejlil,
když jsi nepřáteli své sem i tam rozptýlil;
tvát' jest výsost nebes i země širokosti,
tvůj okršlek světa jest se vši svou plností.
6. Tys stvořil polední i půlnoční stranu,
tábor též i hermon o tvém vznějí jménu;
tvé rámě přemocné, tvá ruka plná síly,
důstojnou pravici svět řídí každou chvíli;
soud pak a spravedlnost základem trůnu tvého,
tu pravda i milost ctí tě času každého.
7. Ó jak sou před tebou ti blahoslavení,
jenž znajíce-li by zvuk tvého troubením,
kamž je koli vedeš jdů se vši ochotností,
těcht' tma nezachvátí, jsou v světle tvé janosti,

- tu i na každý den v tvém jménu se těšice,
svou v tobě spravedlnost i bezpečnost majíce.
8. Těm ty i síly své jakž kdy znáš a vidíš,
k místu a pracem jím sám štědře udílíš:
i myť se těšíme té tvé dobrotivosti,
že vyzdvížen i náš roh bude tvou mocností:
neb i tento vlastně štít svůj od tebe máme,
krále, ježž jsi dal nám za tvůj drahý dar známe.
 9. V němžs byl proroku ráčil oznámiti,
u vidění k němu tak někdy mluviti:
jáť jsem reka vzbudil nad jiné silnějšího,
v něm svým pomoc složil, jej vyprav z lidu
svého,
Davida sem vybral; ont' s velikou snažností
jsa zvýšen vykoná vše ke vši mé libosti.
 10. Jehož sem olejem svým svatým pomazal,
jemu vždy na pomoc býti se zavázal,
jáť ho ramenem svým chci vždy utvrzovati,
proti němu bojem kdož budou povstávati
žádné neodnesou cti odtud svou chytrostí,
ni jakým násilím, sami klesnou v rychlosti.
 11. Neb jemu odporné chci všecky pleniti,
kdož ho nenávidí, též s cesty sklízeti,
má pravda i milost s ním bude v obecnosti,
v mém jménu zvýší svůj roh s mnohou
udatností;
vztáhne jednu ruku i na mořské hlubiny,
druhou na okolní řek velikých krajiny.
 12. Ont' mi bude milý můj otče říkati,
svým Bohem i skálou svou mne vyznávati:
já sobě jej vezmu též za nejmilejšího,
králem jej učiním nad všecky nejvyššího;
svou milost chci k němu věčně prokazovati,
smlouvy své stvrzené s ním neproměňovati.
 13. Nad to i rod jeho chci byť věčně trval,
trůnu královského tak dlouho užíval,
dokavadž nebesa běh svůj budou konati,
synové pak jeho zepřou-li se mne báti:
smlůvy a soudů mých nic sobě nevážíce,
práv a přikázání mých neostříhajíce.
 14. Tu navštěvovati chci jich přestoupení,
metlou je švihati podle zasloužení,
však od nich milosti nebudu odjímati,
v své pravdě nepravým nedám se nijakž znáti:
neb svaté smlouvy své nechci nikdy rušiti,
ni toho, což vyšlo z mých oust věčně měniti.
 15. Přísahout' sem stvrdil svou řeč Davidovi,
já dle svatosti své neskřivdímť nikoli
v tom, že jeho símě má na věky trvati,
trůn jeho jako slunce na výsostech státi;
jako měsíc koná svůj běh času každého,
ti oba svědkové jsou pevní slibu mého.
 16. To jemu zaslíbiv ráčils jím zhrdnouti,
jej pomazav, přísný svůj hněv naň shrnouti,
tak jakoby smlůvu svou docela vyprázdnil
i korunus jeho přísně až na zem srazil;
i ohrady jeho dals všecky k roztrhání,
zdi, hrady, pevnosti sem i tam k rozmetání.
 17. Jižť z něho napořád svých zisků hledají,
sousedé okolní jen smích z něho mají:
taks pravici nad ním všech nepřátel vyvýšil,
že jeden každý z nich má, nad čím by se těšil:
nebs mu i meč ztupil, i sílu v nic obrátil,
pročež s hanbou pole i všecka vojska ztratil.
 18. Jižs jej zbavil jeho cti a důstojenství,
hned i k zemi potřel trůn jeho království,
ukrátiv rozkvetlých i dnů jeho mladosti,
v hanbus jej pohřžil, ach Pane, v své přísnosti.
Dokudž svůj před námi tvář vždy chceš
ukrývati,
jako prudký oheň svůj hněv rozněcovati?
 19. Radče pomni, jak sme sic věku krátkého:
zdaž jsi stvořil z lidí nadarmo kterého?
Proč tedy kažení tak náhle mají býti,
když se smrti z rukou žádný nemůž vydržeti?
Ach kdež jest milost tvá, již si někdy činíval,
v ní i Davidovi s přísahou se zavázal?
 20. Též pomni svých věrných na potupování,
jak přehrozná i já snášim utrhaní,
od mnohých a mocných, jenž zlostně vždy
milému
utrhati smějí tvému pomazanému;
ty však, ó Bože náš, buď na věky vždy
chválen,
na to s důvěrností rcíž každý amen amen.
9. Br1615: O němžs byl proroku ráčil oznámiti, mně
bude sloužiti i lidu k mé libosti.
13. Br1615: dokavadž nebesa běh svůj budou konati.
14. Br1615: metlou je švihati podle zasloužení, (verš
4) že jsem pravdomluvný skutkem dokazovati.
15. Br1615: já dle svatosti své neskřivdím nikoli.
16. Br1615: tak jakoby smlůvu svou docela
vyprázdnil.
19. Br1615: Radče pomni jak sme věku kratičkého,
zdaž si stvořil z lidí nadarmo kterého.
20. Br1615: od mnohých a mocných, kteříž zlostně
milému.

[90]. Pane, naše schráno i utočiště

Fol. 131v-133r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4.

Konkordance: Br1615, s. 634, Karolides, fol. 139r-
140r, B1596, s. 346-348.

Text:

Nadpis: *Žalm 90. Domine refugium etc.*

1. Pane, naše schráno i outočiště věku každého v našem pro národu, tys byl prve než hory v svém základu i než který tvor na všelikém místě; od věkůs byl v své neproměnnosti, zůstáváš ten týž i na věčnosti.
2. Ty z lidí na to přivodíš každého, hned jakž rozkážeš jim se navrátiti, v prach a popel jdou z bytu vezdejšího, byť pak kdo mohl i tisíc let živ býti, ješto u tebe co den včerejší, neb jako noční bdění nejkratší.
3. Proudem svým je zachvacuješ v brzkosti, tak, že jako sen náhle utíkají; podobenství trávy na sobě mají, jenž se mění v své rychle výtečnosti, z jitra ačkoli kvete rozkošně, podřata jsúc večer, svadne spěšně.
4. Nejináč se děje se všemi námi zděšení tvého hněvu jsouc přísností, od smrti býváme zachvacováni; hned, jakž ty naše mnohé nepravosti i skryté sám na světlo vyvedíš, podle nich i spravedlivě soudíš.
5. Takž našich dnů čas pro tvé rozhněvání prudce přebíhá, aniž zas přichází, tak jako zvuk slov, ježž vítr rozráží: našeho let zde v světě pracování sedmdesát, pak-li jest kdo silnější osmdesát, řídký těch kdo převyší.
6. I v těchto práce a bídý okoušíme, nejvíc pak v květu síly a mužnosti, když to pomíjí, rychle přeč letíme: z těchto věcí však kdo ať tvé přísnosti hrozný hněv že by chtěl spatřovati, v svatě bázni tvé vždy zůstávají?
7. Ty nás sám, Pane, rač osvěcovati, bychom dnů krátkost svých rozvažovali a již sobě moudřeji počínali: dokavadž se vždy na nás chceš hněvati, ó navrátiž se zase k nám nyní, měj lítost nad služebníky svými.
8. Nasycuj nás vždy svou dobrotivostí, náš věk tak krátký bychom v potěšení strávíc, potom došli věčné radosti; jen mezi tím buď naše očerstvení, dny těžké zapudě hněvu svého, v nichžto snášeli jsme mnoho zlého.
9. Budiž zřejmá pomoc tvá při sluhách tvých

i při synech jich sláva tvé milosti, přítomen nám jsa vždy svou ochotností, svým požehnáním dílo rukou našich dobrotivě rač ozdobovati, po zdejších, život nám věčný dáti.

3. Br1615: tak že jako sen náhle utíkají.

4. Br1615: Nejináč se děje také i s námi.

6. Br1615: z těchto věcí však kdo jest tvé přísnosti.

8. Br1615: v nichžto snášeli sme mnoho zlého.

[91]. Kdož ochrany nejvyššího

Dačice, fol. 133v-134v

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 634, 635, *Karolides*, fol. 140v-141v, *B1596*, s. 349-352.

Text:

Nadpis: *Žalm 91. Qui habitat etc.*

1. Kdož ochrany nejvyššího v skrejši jeho užívá; tent' v stínu Všemohoucího bezpečně odpočívá:
R. Pročež i já říkám Pánu v každý čas s důvěrností, tys hradem mým, ty mou schránou, jáť na tobě mám dosti.
2. Onť mne z osidla lstivého lidských ošemetností a z pokušení každého vytrhne svou mocností:
R. nadto mne chce i přijíti pod brky křídla svého; místo štítu budu míti pravdu všech zámluv jeho.
3. Protož při strachu nočního nebudu se nic báti; ni ve dne létajícího šípu se strachovati;
R. ani jaké morní rány nenadále škodící, ni zhouby na všechny strany žádného nešetřící.
4. Bychť jich po boku svém tisíc v náhle viděl klesati; po pravici desetkrát víc ke mněť nemá sahati:
R. nýbrž v cele jsa zachován to budu spatřovati, jakou umí odplatu Pán bezbožným všem dávati.

5. Poněvadž tedy samého
mé Boha outočiště;
i ty za ochránci svého
kladeš na každém místě;
R. netkneť se tebe nic zlého,
aniž k tobě přistoupí,
žádná rána stánku tvého
v nejmenším nezarmoutí.
6. Neb anjelům svým o tobě
Bůh ráčil přikázati:
že na všech tvých cestách tebe
vždy mají ostříhati;
R. by tě pak i na rukou svých
vlastně měli nostiti,
tak od ourazu i noh tvých
ustavičně hájiti.
7. Po lvu a hadu zdřážděném
směle budeš choditi;
i po draku jedu plném,
nemát' nic však škoditi;
R. proto, že mne zamiloval,
dí Bůh, chciť ho chrániti,
mé slavné jméno že poznal,
na věky zvelebiti.
8. Bude-li ke mně volati,
jistě že jej vyslyším;
z soužení mu pomáhati
sám mocí svou přispíšim:
R. učině jej i slavného
dlouhé dny mu chci dáti,
by tak moc spasení mého
v pravdě mohl seznati.

V rukopisu je tento žalm označen číslem 92.

2. Br1615: i z pokušení každého.
4. Br1615: bezbožníkům dávati.
5. Br1615: i ty za ochránce svého.
6. Br1615: v zlý čas měli nostiti.
8. Br1615: z ssoužení mu pomáhati.

[92]. Ó jak dobré jest Pána

Dačice, fol. 135r-136r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3. B1596: rytmická
varianta.

Konkordance: Br1615, s. 635, 636, Karolides, fol.
142r-143r, B1596, s. 352-356.

Text:

Nadpis: *Žalm 92. Bonum est confiteri etc.*

1. Ó jak dobré jest Pána
vždy oslavovati
a žalmy zpívati

- k pochvale jeho jména;
z jitra hned velebiti
jej z milosrdenství,
z pravdy jeho množství
i u večer jej ctíti.
2. Při nástroji ochotně
o strunách desíti
to sluší činiti
při hraě též i loutně:
neb mi, Pane, radosti
v svých skutcích podáváš,
o nichž na každý čas
zpívati chci s vděčností.
3. Jak jsou tvoji skutkové,
ó Bože, velicí:
jak i přehlubocí
všech tvých rad úsudkové:
jichž srdce nemoudrého
nechce spatřovati,
ovšem zůstávati
života hovadného.
4. Vida, že bezbožníci
ač se zelenají,
nýbrž i skvětají
jako květ zlost pášící;
cíl však jejich rozkoší
věčné zatracení,
a že bez skončení
tvůj byt jest, ó Nejvyšší.
5. Ej Pane, protivníci
tvoji hrozně zhynou,
rozptýlení budou
nepravosti činící:
ale můj roh v brzkosti
jako jednorožce,
ty jsa můj ochránce,
vyvýšíš svou mocností.
6. Mát' hlava pomázání
došla olejem tvým,
a protož okem svým
uzřím bídne skonání
těch, jenž lstí a násilím
zkázy mé hledají,
že již svůj cíl mají,
to o nich rád slyším.
7. Spravedlivý pak v krásu
stromu palmového,
též i cedrového
poroste v každém času;
neb v síňcích domu Páně
ti, kdož jsou štípení,
všechnem k podivení
ti budou kvěsti zdárně.

8. Tak, že i v své starosti
vždy se zelenati,
též i vydávati budou
ovoce dosti:
Páně tím upřímnosti
všem všudy k zjevení;
a že při něm není
nižádné nepravosti.

6. Br1615: rač mu za strážné dáti.
7. Br1615: tobě vyplňovati.

[93]. Pán slávou jsa odín

Karolides, fol. 143v-144r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: Br1615, s. 636, B1596, s. 356-358.

Text:

Nadpis: *Žalm 93. Dominus regnavit, decorem..*

1. Pán slávou jsa odín a mocností
v předivné kraluje důstojnosti,
on stvořiv svět, sám jej tak zdržuje,
že se v gruntech svých nepohybuje.
 2. Stálý trůn jeho bez proměnnosti
tak jako i on sám od věčnosti:
ačkoli se řeky nadýmají,
časem i hrozný zvuk vydávají.
 3. Též ač se moře vzteká a bouří,
svými vlnami až k nebi kouří:
Pán jest silnější nad zvuk vod mnohých
i nad vzteklost síly všech vln mořských.
 4. Tvář jsou, ó Pane, svědectví pevná,
sláva tvá, jimiž se i moc divná
buď slovem tvým, neb skutky mocnými
osvědčuje před syny lidskými.
 5. Nižádná tedy světa bouření
slávy tvé nezruší, ani změnění
ni domu tvého ušlechtilosti,
to stane obé i na věčnosti.
2. Br1615: utvrdil jej on sám od věčnosti.
3. Br1615: i nad vzteklost síly všech vln mořských.

[94]. Ó Bože, jenž sám můžeš mstíti

Karolides, fol. 144v-145v

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: Br1615, s. 636, 637, B1596, s. 358-364.

Text:

Nadpis: *Žalm 94. Deus ultionum..*

1. Ó Bože, jenž sám můžeš mstíti,
nerač již více s pomstou dlíti,
ó zjeviž se v ní skutečně;
ty, jenž jsi soudce vší země
dej, ať jest to pyšné plémě
pomstou sevřeno tvou věčně.
2. Dokudž se budou vždy zpínati
bezbožní, dokud i plesatí?
Dokudž své nestydatosti
řečí i skutkem páchajíc,
na tvůj soud, Pane, nedbajíc,
chlubiti se svou mrzkostí?
3. Tiť jsou, jenž lid tvého dědictví
bědují bez milosrdenství;
domácích, též ani cizích
žádného sobě nevážíc,
vdovy, sirotky mordujíc,
říkají v bezbožnostech svých.
4. Bůh toho nic nerozvažuje,
Bůh Jákobů ani spatřuje
zde obcování našeho:
o všech lidech nejhloupější,
nýbrž i nejbláznovější!
Ještě-liž neznáte toho?
5. Ten-liž, jenž ráčil ucho dáti
i zraku jasnost sformovati
nemá slyšeti, viděti?
Ten-liž, jenž všecken svět tresce,
by i vás též káral v brzce,
nemá ku pomstě přispěti?
6. Ten, jenž lidem dává umění,
též moc i moudrost k srozumění,
jakž by neměl sám moudrosti?
On brž lidská i myšlení
ovšem znaje jich činění,
svědčí je býti marností.
7. Ale šťastný muž býti nazván
ten, kohož ty, Pane, cvičíš sám
a jej slovem svým zpravuješ;
takýť i v zlý čas pokoje
tvého v srdci požívaje,
v jámu, čeká, zlé až smeceš.

8. Neb Pán dědictví lidu svého
neopouští času žádného,
v jakémkoli zde ssoužení;
a když vidí příhodný čas,
dává spravedlnosti svůj hlas,
všem svým věrným k očerstvení.

9. An i při mě kdo jest, jenž stojí
proti mých nepřátel rozbroji?
Kdo mne před zlostí jich chrání?
Byť mne sám Bůh neretoval,
dávno bych se byl již dostal
tam, kdež jiní jsou v mlčení.

10. Často jistě když se mi zdálo,
že klesaje již, stojím málo,
však, Pane, sáms mne zdržoval;
v čas každého zkormoucení
býváje mé rozvlažení,
mé duše jsi potěšoval.

11. Neb zdaž k trůnu tvému zlostníci
přístup mají, vynášející
nátisk místo spravedlnosti;
jenž se vespolek puntují,
krev nevinnou odsuzují
na smrt, beze vší lítosti.

12. Ale Pán jsa má pevná skála,
můj hrad, má naděje vždy stálá
k ochraně mé na každý čas;
onť je pro jich nepravosti
všecky zahladí v přísnosti,
zahladí je věčný Bůh náš.

1. Br1615: ty, jenž jsi sám soudce země, pomstou
setřínou tvou věčně.

7. Br1615: Ale šťastný ten budiž nazván, kteréhož ty,
Pane, cvičíš sám, tenť i ve zlý čas pokoje.

8. Br1615: všechněm věrným k očerstvení.

11. Br1615: (verš 6) nemajíc nad ní lítosti.

[95]. Ej Pánu zvučně zpívejme

Dačice, fol. 138r-139r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 637, 638, *Karolides*, fol.
146r-147r, *B1596*, s. 364.

Text:

Nadpis: *Žalm 95. Venite exultemus etc.*

1. Ej Pánu zvučně zpívejme,
na čest jemu prokřikujme,
té našeho spasení skále;
podťe, vstupme před něj blíže
chválu a čest vzdávajíce,

žalmy jemu zpívejme stále.

2. Neb Bůh náš jest Bůh největší,
nad všechny bohy mocnější,
nade vším mocně panující,
všecky zemské hlubokosti
též i všech hor vysokosti
v svých rukou mocných zdržující.

3. Onť též nad mořem panuje
neb je stvořil, i zdržuje
i zemi účinek rukou svých;
podťež před ním se klanějme,
svým stvořitelem jej znejme,
ctíce jej v službách jemu vzácných.

4. Onť jest Bůh náš, my jsme jeho
stádo lidu zvoleného,
onť nás pase vždy bez přestání;
a protož nezatvrzujte
srdce, kdyžkoli slycháte
hlas jeho vás k sobě volání.

5. Jakož se toho nemálo
v Meribě a v Massáh stalo,
kdežto, (dí Bůh), otcové vaši
všetečně mne pokoušeli,
ačkoli zkušenou měli
mých skutků divných moc největší.

6. Slouhou nesnáz s nimi maje,
čtyřicet let je snášeje,
vida an v své zarytosti
ten lid cest mých nechce znáti,
ovšem jich následovati,
ač mívál výstrah příliš dosti.

7. Protož podle spravedlnosti
v své sem zapřísáhl přísnosti,
že do odpočinutí svého
pro přflisné jich bláznovství
z toho takového množství
nepřijmu na věky žádného.

1. Br1615: podťe, vstupme před něj blíže.

6. Br1615: vida an v srdce zarytosti, ač mívál výstrah
hojně dosti.

7. Br1615: pro náramné jich bláznovství.

[96]. Píseň novou Pánu zpívejte

Dačice, fol. 139v-141r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, c4.

Konkordance: *Br1615*, s. 638, *Karolides*, fol. 147v-
148r, *B1596*, s. 364-366.

Text:

Nadpis: *Žalm 96. Cantate Domino etc.*

1. Píseň novou Pánu zpívejte,
všickni lidé jej vyvyšujte;
prozpěvujte Hospodinu
stále ke cti jeho jménu,
jeho spasení ohlašujte.
2. Slávu jeho všem vypravujte,
jeho divy všechněm zvěstujte;
neb on jest Bůh sám největší,
chvály a cti nejhodnější,
nad bohy všechny se ho bojte.
3. Jistě mezi všemi národy
bohové jich jsou jen obludy;
ale Pán i nebe stvořil,
důstojnost svou tak rozšířil,
že před ním kráčí slavně všudy.
4. V stánku jeho moc též i sláva
ovšem nejvíc znáti se dává;
protož lidé všickni pojďte,
Pánu moc a sílu vzdějte,
ať se tím jeho čest vzdělává.
5. Příslušnou Pánu čest vzdávejte,
jménu jeho jí přinášejte,
každý s sebou své oběti
vezma, kteréž on chce míti,
do síňci jeho přicházejte.
6. Tu před ním v okrase svatosti
sklánějte se se vši vážností,
v bázni jeho všickni stůjte,
kdežkoli kteří bydlíte,
na všeho světa šírokosti.
7. Pohanům služte ku poznání,
Páně že věčné kralování,
tak, že chce svět upevniti,
jej spravedlivě souditi
od pravdy bez uchylování.
8. Nebesa plesejte radostí
i země též buď hotovostí,
zvuk veselý moře vydej,
pole i což na něm plesej,
i dříví, Pánu k poctivosti.
9. Nebrť se již běře bez meškání
ortelů svých k vypovídání,
budeť všecken svět souditi,
svou spravedlnost vyvoditi
národům všechněm k spomáhání.

6. Br1615: sklánějte se spolu s vážností.

7. Br1615: též že chce svět upevniti, v své pravdě bez uchylování.

[97]. Pán kraluje zřejmě

Dačice, fol. 141v-142r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3. Dač: D: 4/1 c2, 4/2 d2.

Kar: D: 4/1 c2, 4/2 d2. B1596: rytmiická varianta.

Konkordance: Br1615, s. 639, Karolides, fol. 148v-149v, B1596, s. 367-371.

Text:

Nadpis: *Žalm 97. Dominus regnavit etc.*

1. Pán kraluje zřejmě,
plesej všecka země
i všech ostrovů množství,
těš se z jeho království;
oblak vůkol něho
jest času každého;
spravedlnost pak s soudem
jest jeho základem
trůnu velebného.
2. Oheň před ním chodí
v prach všechny přivodí
jemu odporující,
bezbožnosti pášící;
blesk od trůnu jeho
kraje světa všeho
prudce osvětluje,
což svět jakž spatřuje
hned se děsí toho.
3. Jako vosk horkostí
před Boží jasností
hory se rozplývají,
neb ho svým Pánem znají;
jehož spravedlnosti
nebesa v hojnosti
svědectví dávají,
lidem poskytají
všem jeho známosti.
4. Buďtež zahanbeni,
kdož pocty činění
modlám se dopouštíte,
rytinou se chlubíte,
radče všickni podťte,
snažně Pána ctěte,
i vy též bohové;
a tuť Sion nové
důjde cti a zkvete.
5. Tuť spolu s ním spleší,
týž hlas když uslyší,

2. Br1615: Slávu jeho tak vyvyšujte.

3. Br1615: Jistě mezi světa národy.

i všechny dcery judské,
spatřujíc soudy Božské:
nebs ty mnohem vyšší,
Pane, i země vší,
ovšem Bohů jiných,
všem jakkoli slavných
ty jsi důstojnější.

6. Vy, jenž milujete
Pána nad tím bděte
mívati v nenávisti
hříchy, bludy a zlosti:
hrůz zlých nedbajíce
stále se majíce;
on střeha svatých svých,
je z rukou bezbožných
vytrhuje brzce.
7. Jestli pak kdy věrných
a srdcí upřímých
útěcha Pán prodlévá
s užitekem jich to bývá;
tak jako když símě
v se přijímá země,
v strátu nepřichází,
zdárně zas vychází,
zisku nesa hojně.
8. Protož všickni věrní
s Pánem jsouc spojení
v něm samém vždy doufejte,
na něj očekávejte;
v něm i v čas těžkosti,
srdce veselosti
stále požívajíc,
naň vždy pamatujíc
se vší uctivostí.

3. Br1615: všechněm poskytají, nám jeho známosti.
5. Br1615: (verš 6) nad nebe nejvyšší, i jakkoli
slavných.
8. Br1615: zvláštní uctivostí.

[98]. Píseň novou Pánu zpívejte

Dačice, fol. 142v-143r
Bibliografie:
Hudba: Klíče g2, c2, c3, c4.
Konkordance: *Br1615*, s. 639, 640, *Karolides*, fol.
150r-151r, *B1596*, s. 371-372.

Text:
Nadpis: *Žalm 98. Cantate Domino etc.*

1. Píseň novou Pánu zpívejte,
neb divných věcí dokázal,
sám pravici svou předústojnou
vítězství slavně obdržal:

on též posloužil i k známosti
toho spasení drahého,
neukryl i své spravedlnosti
před tváří v světě každého.

2. Neboť ráčil pamětliv býti
na svá zaslíbení mile,
v nich na pravdu, že se ujíti
chtěl o svého Izraele:
aj jižť vidí všechny končiny
spasení Boha našeho;
protož jej za tak slavné činy
ctěte, vší chvály hodného.
3. Plesejte před ním a zpívejte
žalmy jeho velebnosti;
i na cytaře zvuk vydejte,
prozpěvující s radostí:
trůbami před ním i pozouny
ať se libý hlas vydává;
i moře zvuč na všechny strany
i vše, což v světě přebývá.
4. I řeky před Pánem plesajte
vesele vždy s ochotností;
i hory Páně okoušejte
s potěšením přítomnosti;
nebt' se béře k rozsuzování
spravedlivě světa všeho,
svých všech chudých k obhajování
i k pomstě z pyšných každého.

1. Br1615: Píseň novou zpívejte Pánu.
2. Br1615: ctěte, chválení hodného.
3. Br1615: troubami před ním i pozouny.
4. Br1615: svých chudých Pán k obhajování.

[99]. Aj Pán kraluje

Dačice, fol. 143v-144r
Bibliografie:
Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.
Konkordance: *Br1615*, s. 640, *Karolides*, fol. 151v-
152r *B1596*, s. 373-376.

Text:
Nadpis: *Žalm 99. Dominus regnavit etc.*

1. Aj Pán kraluje,
svých obhajuje,
sedě na trůnu
svých cherubínů;
necht' se jak chtějí
lidé vztekají,
i všecken svět bouří,
však nic neobdrží.
2. Král náš nejvyšší

a nejmocnější
nad všechny lidi,
jakž každý vidí
jest na Sionu:
a protož jménu
čest jeho svatosti
dejte s uctivostí.

3. Krále našeho
ač tak slavného,
však v jeho panství
není tyranství,
ale upřímnost,
soud a spravedlnost,
v Jákobovi toho
příklad zjevný všeho.

4. V tom jej tak znajíc,
před ním klekajíc,
Boha našeho
ctěte samého
před jeho trůnem:
takt' jest s Áronem
Mojžíš též činíval,
horlivě jej ctíval.

5. Tak i Samuel
Bohu se klaněl
spolu s jinými,
jemu věrnými;
když se modlili,
k Bohu úpěli,
on jejich žádosti
vyslýchal v rychlosti.

6. Z sloupu divného
oblaku svého,
jenž v povětří stál,
otcům mluvíval;
jenž smlouvy jeho
času každého
i ustanovení
střehouc, pilní byli.

7. Tys je, Bože náš,
každé nouze v čas
slýchal laskavě,
nesl dobrotivě;
ač jsi přísnosti
též pro jich zlosti
k mnohým dokazoval,
i z světa shlazoval.

8. Protož samého
Boha našeho
slavně zvyšujte,
před ním klekejte
na hoře jeho,
trůnu svatého;
náš tento král i Pán

jest největší sám.

6. Br1615: šetříc, byli pilní.

7. Br1615: ač si přísnosti.

[100]. Pánu všickni prozpěvujte

Dačice, fol. 144v-145r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: *Karolides*, fol. 152v-153r B1596, s. 376-377.

Text:

Nadpis: *Žalm 100. Jubilate Deo etc.*

1. Pánu všickni prozpěvujte,
kdežkoli kteří bydlíte,
vstuptež před něj s důvěrou,
služte mu stále s radostí.
2. Znejtež, žeť on jest sám Bůh náš,
ne my sebe, on stvořil nás,
a že jím jsme zvoleného
ovce pastvy, lidu jeho.
3. Protož to rozvažujte,
do bran jeho vcházejíce,
oslavujte v síňcích jeho,
jej k sobě tak laskavého.
4. Chválu s srdečnou vděčností
dadouc jeho velebností,
jméno jeho vyvyšujte,
chvalte, čtěte, vyznávejte.
5. Neb vší dobroty jest plný,
od věku v ní neproměnný,
jest i věčná pravda jeho,
nikdy nemýlí žádného.

[101]. O tvých soudech, Pane

Dačice, fol. 145v-146r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4. Dač: B: 3/3 v rkp. d
opraveno na B. Kar: B: 3/3 B. B1590: B: 3/3
B.

Konkordance: *Karolides*, fol. 153v-154r B1596, s. 378-380.

Text:

Nadpis: *Žalm 101. Misericordiam et iudicium etc.*

1. O tvých soudech, Pane, též i milosti
žalmy zpívaje i já s bedlivostí,
v též pravdě chci tě následovati,

k témuž státi.

2. Předně sám bez ouhony chci živ býti,
ovšem když mi dáš království ujíti,
dům svůj spořádám se vší pilností
v šlechetnosti.
3. Nechciť příkladů zlých následovati,
nýbrž všechno zlé chci v nenávist bráti,
nepravost mne k sobě nenachýlí
v žádnou chvíli.
4. Nestřím rady srdce bezbožného,
preč takového zaženu každého,
nepřivítám lehkomyšlných hostí
s poctivostí.
5. Kdož bližního z nenávisti pomlouvá,
kdož oči pyšné a mysl vzteklou mívá,
nad takovými se hodně vymstím,
je vyhladím.
6. Upřímých sobě draze chci vážiti,
ty v radách, ty s sebou za stolem míti;
budou moji ctnosti milovníci
služebníci.
7. Ty, jenž se s falší a lstí obírají,
jenž rádi lež a nátisk mluvívají
nebudouť u mne dlouho děditi,
místa míti.
8. Bez odkladu přísně budu trestati,
kdožkoli nepravost budou páchati,
bych město Páně bez kvasu zlosti,
měl v přesnosti.

[102]. Slyš mé, Pane, tě vzývání

Dačice, fol. 146v-147v + 149r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4. Dač: B: 12/1 d. Kar: B:
12/1 c. B1590: B: 12/1 c.

Konkordance: *Br1615*, s. 643, *Karolides*, fol. 154v-
155v, *B1596*, s. 380-386.

Text:

Nadpis: *Žalm 102. Exaudi Domine orationem etc.*

1. Slyš mé, Pane, tě vzývání,
nechať ho nic neodhání,
až i před tvůj trůn vejde,
tvář tvou ochotnou najde;
v taký den ssoužení mého
nakloň ke mně ucha svého,
rychle vyslyš mé žádosti
a naplň je z své milosti.
2. Neb aj všickni dnové moji

náhle jako dým mizej;
mé kosti jako hlavně
vyprahly příliš ve mně;
srdce jako sřatá tráva
truchlí, svadne a ustává,
tak, že již i chleba jísti
zapomínám v své těžkosti.

3. Od ustavičného lkání,
bídy a hořekování
má kůže tak skrčena
i k kostem přisušena;
jsem co pelikán na poušti,
tesklím sedě v temné houšti
co pták noční, kterýž kvílí
v pustých místech v každou chvíli.
4. Žádného odpočinutí
nemám ani oddechnutí,
jako vrabec na domě
želející své rovné:
neb se moji protivníci
na mne brousí dnem i nocí,
i jiné, jimž se rouhají,
mým příkladem proklínají.
5. Pročež popel co chléb jídám,
nápoj pak rovný svým bídám
se slzami směřuji,
jenž z mých očí padají
pro čitelnost hněvu tvého:
neb ač jsi mne za slavného
zvýšil, však zas nenadále
shodiv, tlačíš k zemi stále.
6. Jižť jsem jako stín nachýlen
v ten čas, když preč odchází den,
jako tráva z kořene
sřatá, když schne a vadne;
ty pak v své, Pane, bytnosti,
že zůstáváš na věčnosti,
slavná pověst též slibů tvých
těší i mne i všech věrných.
7. Ty svým časem ráčíš vstáti,
sám lítost svou ukázati
k svému lidu věrnému
v svém městě na Sionu:
aj jižť jest čas uložený,
zdávná tebou ohlášený,
protož rač se odhlíviti
a k milosti nakloniti.
8. Ať se tvoji služebníci,
lítost srdečnou mající
nad rumem města tvého,
zase potěšení z něho;
jinde pak mezi národy
tvá bázeň ať roste všudy;
i králové s uctivostí,

- ať se bojí tvé jasnosti.
9. Vidouc, ano, Pán vzdělává
Sion a v něm jeho sláva
zase se vyskytuje
víc než prve spatřuje;
an k úpění lidu svého
popatřil potlačeného,
na modlitbách jich volání,
že jest neměl v pohrdání.
10. Budeť pak to vše zapsáno,
pro budoucí zanecháno,
byť to měli v známosti,
ovšem pak u vážnosti;
i ti, jenž by z nich povstali,
byť Páně skutky a chvály
vděčně připomínajíce
z celého slavili srdce.
11. Že jest popatřil s výsosti,
z trůnu své divné svatosti
dolů s nebe pohleděl,
byť vše na zemi viděl;
by slyšel vězňů vzdychání,
jenž k smrti byli oddáni;
a tak z vězení těžkého
by vyprostil z nich každého.
12. Na Sionu jméno Páně
byť hlásali všickni snažně,
chvály v Jeruzalémě
zpívajíc jeho zřejmě;
zvláště když se budou zbíhati,
lidé Pánu čest dávatí
i králové jich s radostí
sloužíc též jeho milosti.
13. Ač v dlouhém na to čekání
přicházím již na stýskání,
okoušeje trápení
i dnů svých ukrácení;
Bože, však říkám v bídách svých
nebeť mne uprostřed dnů mých
ty, jenž vždycky od věčnosti
zůstáváš bez proměnnosti.
14. Neb dávno ač jsi založil
zemi, i nebesa stvořil,
ve vsí však jich bytnosti
není k tvé podobnosti;
onať pomínou v jistý čas,
ty pak na věky zůstáváš,
jako roucho tak zvětšejí,
své krásy nezachovají.
15. Všecko podle tvé mocnosti
vezme proměnu v prudkosti,
jak v častém oblačení
běře oděv změnění:
- ty pak trváš jednostejně
i tvá pravda neomylně;
tvá sláva, tvůj byt nezhyne,
časy, léty nepomine.
16. Protož silného doufání
tvé slouhy jsou bez přestání,
téz i s svými potomky,
že ostojí na věky;
ty k nim sobě v známou chvíli
lásky dokážeš a síly,
byť již utvrzeni jsouce
nebáli se zlého více.
14. Br1615: Neb dávno ač si založil, avšak v jejich bytnosti.
16. Br1615: ty k nim v sobě známou chvíli.

[103]. Ej duše má, oslavuj Pána svého

Dačice, fol. 149v-152r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 643, 644, *Karolides*, fol. 156r-157r, *B1596*, s. 387-390.

Text:

Nadpis: *Žalm 103. Benedic anima mea etc.*

1. Ej duše má, oslavuj Pána svého
i všechna moc tvá svaté jméno jeho;
na všeliká Páně dobrodiní
má duše nechtěj se zapomínati,
nýbrž s vděčností hled' rozvažovati,
coť dobrého Pán ustavně činí.
2. Dokazujet' on k tobě své milosti,
odpouštěje tvé všechny nepravosti
i nemoc tvou každou uzdravuje;
od zahynutí tak života tvého
chráň, udílít' slitování svého,
jimž tě na každý den korunuje.
3. Ont' ústa tvá vším dobrým naplňuje,
čímž se mladost tvá ty týž obnovuje
v své čerstvosti, co mladost orlice;
on těch mocně též a moudře zastává,
jimž tě bezpráví trpěti dostává
jsa věrný a spravedlivý soudce.
4. Ont' oznámil své cesty Mojžíšovi,
svých skutků divných moc Izraelovi,
kteréž konal jemu k spomožení:
nebt' jest ke všem svým v milosti hotový,
k rozněcování se v hněvu nechťivý
jeho lásky, přízně počtu není.
5. Ač častokrát vždy svou nestatečností

jej urážíme, však on své přísnosti
nevypouští, ni drží na věky:
tvrdě našich hříchů nevyhledává,
ani vedle nich nám odplatu dává,
v tomť jest známý nám výborně vždycky.

6. Čímž nebesa brž zemi převyšují,
tím jeho láska, těch jenž jej milují,
každou výsost hřicha převyšuje:
nebo jak slunce, kdež ráno vychází
vzdáleno odtud, kdež večer zachází,
tak od nás hříchy naše vzdaluje.
7. Tak se otec nad sebe poslušnými
smilovává dítkami všemi svými,
tak Pán nad bojícími se jeho:
neb slepení zná našeho křehkosti,
v paměti stále to jeho milosti,
že náš původ jest z prachu zemského.
8. A že dnové jsou člověka každého,
tak jako tráva bytu kratičkého
a jako květ, ač kvete zpanile,
však jak naň málo vítr ostrý přichází,
hned jeho krásu všelijak poráží,
až i z svého místa hyne cele.
9. Ale těm, jenž stále se bojí Pána,
ustavičná láska jeho též známa
i potomkům jich na časy věčné;
těm, kteříž smlouvy jeho ostříhají,
v své paměti rozkazy jeho mají,
byť se v nich nalézali skutečně.
10. Pán tento hodný jest vši velebnosti,
trůn jeho stvrzen v nebi na výsosti,
všudyť dosahuje panství jeho:
protož se mnou anjelé divní v síle,
vždycky stojící k slovu Páně mile
oslavujte jej času každého.
11. Oslavujte jej jeho služebníci,
vůli jeho snažně vždy konající;
chval jej i všechno rytířstvo jeho;
každý tvor chval jej stále bez přestání,
na každém místě jeho panování;
i ty, má duše, chval Pána svého.

3. Br1615: Ont' i ústa tvá dobrým naplňuje, v své
mladosti, co mladost orlice, jimž se bezpráví trpěti
dostává.

4. Br1615: nebt' jest všechněm svým v milosti
hotový.

5. Br1615: Ač častokráte svou nestatečností.

6. Br1615: Čím nebesa brž zemi převyšují.

7. Br1615: smilovává dítkami přemilými, neb slepení
našeho zná křehkosti.

8. Br1615: a jako květ, ač kvete spanile, však jakž
naň málo vítr ostrý přichází.

10. Br1615: Pán tento hodný jest sám velebnosti.

[104]. Ej nuž má duše Pána oslavuj

Karolides, fol. 157v-159r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: Br1615, s. 644-646, B1596, s. 391-
398.

Text:

Nadpis: *Žalm 104. Benedic anima mea Domino.*

1. Ej nuž má duše Pána oslavuj,
rciž k němu; Hospodine můj
jaks ty neobsáhlý v své velikosti!
Jak divný v své kráse a velebnosti!
Světlo máš místo roucha krásného,
jimž se zastíráš času každého;
jako kortýnu k svému přebývání
nebesa roztáhls předivně nad námi.
2. Ty jsi palác svůj sklenul na vodách,
ty oblaky, všeho světa v stranách
místo vozů ráčíš rozkošných míti;
ty se můžeš i na větru nositi:
své posly rychlé z povětří činíš
a ty vysíláš, jakž kde umíníš;
tvé spravedlnosti věrní služebníci
jsou hrom, oheň prudce plápolající.
3. Tys základ divný zemi založil,
k vyskytnutí z vod, když jí posloužil,
byť co na pevných sloupích na nich stála,
v nižádný se věk nepohybovala:
ješto s počátku hrozné propasti
ji v sebe pohltily bez lítosti
tak, že nad nejvyšší hory a skály
přenáramné vod hlubokosti stály.
4. Avšak když ráčil jim pohroziti,
preč v náhle musily ustoupiti,
ač hluché, však k tvého hlasu hřímání
hned zpátkem pospíšily bez meškání:
tu se hor výsost teprv zjevila,
též údolí se tu ukázala,
každý tvor k bytu přebývání svého
tu přijal místo, vedle soudu tvého.
5. Byť se pak moře nevytlévalo
a země zas nepohřížovalo,
ráčil jsi mu cíle jistě vytknouti,
k nimž přijda, s hanbou musí ulehnouti;
však vrchoviště z rozkazu tvého
vypryskují se času každého,
odkudž se i hojně řeky sbírají,
po údolích s hlukem se rozbíhají.
6. Tu každý tvor na poli bydlící

- i v horách též se probíhající,
tu i divoký osel též přichází,
potřebného rozvážení dochází:
tu se též hnízdí ptactvo časem svým,
prozpěvující hlasem veselým,
sedě prostřed zelených ratolestí,
až se rozléhá jejich veselostí.
7. Nad to svých darů, Pane, půjčuješ,
že časně s hůry zemi svlažuješ,
ourod hojných z tvé pravice štědrosti
byť vydávala všudy do sytosti:
po polích trávy všemu dobytku
i lidem všechněm k jejich užítu,
byť se mohlo obilé zelenati,
v omylu oráče nenechávati.
8. Odtud i vína hojnost vyvodíš,
jímž v srdci lidském vesele plodíš,
hojnost chleba i oleje vonného,
byť se tvář temná zastkvěla od něho:
též i to dříví od tebe zrůst má
skrz deště vláhu, kterouž přijímá,
i cedrové libánští převysoci,
kteréž jsi štípil bez lidské pomoci.
9. Tam se ptactvo co k hradům obrací,
tu hnízda svá i plod svůj bezpečí,
tam jako v krásném domě čáp přebývá,
na jedli své hnízdo i mladé mívá:
kamsíkům pak jsou hory vysoké
za útočiště chvíle všeliké;
k rozsedlinám do skal se utíkají,
králík, ježek, jezvec tam svůj byt mají.
10. Tys i měsíc též, Pane, učinil,
by časy jedny od druhých dělil,
též i slunce svůj aby západ znalo,
v mezích jistých stále vždy běh konalo,
to když od nás přeč jinam zachází,
hned plná mrákot k nám noc přichází,
v ten čas zvěř, jenž ve dne v svých skrýších
láhá
své potravu ven k hledání vybíhá.
11. Až i lvové z svých tajných jeskyní
vycházejí, jsouc hladem strápení
po loupeži řvouce, pokrmu svého
vroucně hledají od Boha silného,
když se pak slunce zas navrácuje,
veškeren svět jasně osvětluje,
k svým doupatům každý tvor se nabádá,
v nichž se opět až do noci ukládá.
12. Tehdáž člověk se vši bezpečností,
příslušně stojí k své povinnosti
ven na pole k dílu svému vychází,
trvá v práci, až zase den odchází:
ó jak stutků tvých, Bože, rozličnost
jest předivná, tvá v nich i velebnost!
- Tvá díla jakož sou plná moudrosti,
tak jest plný svět divné tvé štědrosti.
13. Co pak dím o mořské širokosti,
v jehožto hmyzu jest velikosti
tak mnoho většího, též i drobného,
že jemu není počtu nižádného?
Po němž se bárky též přenášejí,
velrybové v něm se procházejí,
kteréžs stvořil, Pane, sám svou mocností,
byť v něm hráli beze vší nevolnosti.
14. Tvá divná tato všecka stvoření
k tobě samému mají své zření,
aby jim slušným časem pokrm dával,
v nouzi a bídách jich nezanechával;
ty když jim dáváš, tehdy zbírají
a tu hned hojnost potravy mívají,
užívajíc podle vší své libosti
věcí dobrých z tvé ruky do sytosti.
15. Ale když tvář svou od nich odvracíš,
hned je všelijak děsíš a rmoutíš,
až jim odjímáš i jejich dýchání,
takž hynou a jdou v svůj prach bez meškání:
však majíc dechnutí tvá sobě daná
bývají zase rychle stvořena
a tak za starým skrze jdoucí plémě
obnovuješ krásně způsob vší země.
16. Sláva buď Páně tato v své moci
nyní i na věky trvajíc,
Pán začatou lásku vždy rač konati,
ochotnost k skutkům svým ukazovati;
ten, jenž mocný je sám a veliký,
před nímž trne hrůzou tvor všeliký,
země se třese a z hor dým vychází,
jakž jich samo dechnutí jeho dochází.
17. Tohoť já budu oslavovati,
dokudž mne stává jemu zpívati;
žalmy budu zpívati Bohu svému,
dokudž sem živ jménu jeho svatému:
ó by jen mému úmyslu žehnal,
mile zpívání mé to přijímal,
v něm abych se vždy mohl veseliti,
jej s radostí srdečnou věčně ctíti.
18. Ó by též všickni Bohu nevěrní
i jeho svatým zlostně odporní
byli z světa sklizeni dokonale,
svých zlostí nerozšiřující dále:
ale ty, duše má, bez přestání
Pánu vždy svému číň děkování,
všickni lidé se mnou Pánu děkujte,
ze všech jeho skutků jej zvelebujte.
2. Br1615: Ty si palác svůj sklenul na vodách.
3. Br1615: ji v sebe pohltily do vnitřnosti.

4. Br1615: Však když si ráčil jim pohroziti, též oudolí se tu ukázala.
5. Br1615: ráčil si mu cíle jisté vytknouti, po údolích se s hlukem rozbíhají.
8. Br1615: kteréž si štipil bez lidské pomoci.
11. Br1615: a všecken svět jasně osvěcuje, k svým doupatům každý tvor se navrací, v nichž se opět ukládá až do noci.
12. Br1615: Tehdáž člověk také s bezpečností, Tvá díla jakož jsou plná moudrosti.
13. Br1615: byť v něm hráli spolu bez nevolnosti.
14. Br1615: užívající podle své libosti.
15. Br1615: obnovuješ krásně okršlek země.
16. Br1615: Sláva buď Páně z jeho té moci, ochotnost k skutkům svým prokazovati.
17. Br1615: dokudž jsem živ jménu jeho svatému.

[105]. Ej nuž všickni Pánu zpívejte

Karolides, fol. 159v-160v

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: Br1615, s. 646-648, B1596, s. 398-405.

Text:

Nadpis: *Žalm 105. Confitemini Domino.*

1. Ej nuž všickni Pánu zpívejte, slavně jeho jméno zvyšujte, ohlašujte dne každého veleslavné skutky jeho, zvěstujte mezi národy chválu divnou jeho všudy.
2. Žalmy jemu na čest zpívejte, o jeho skutcích rozmlouvejte; znejte, žeť jest sláva vaše jméno jeho v každém čase; v něm se tedy potěšujte, kdož se koli po něm ptáte.
3. Páně tváři a velebnosti hledejte vždy v ustavičnosti; snažtež se připomínati, což vám činil rozjímati, i jeho soudy pravosti všem přivoditi k známosti.
4. Vy, kteříž jste rodina jeho, Abrahama slouhy věrného, jenž jste z Jákoba zplození, k tomu od Boha zvolení; od Boha, kterýž svou mocí svět zpravuje dnem i nocí.
5. Jenž v paměti smlouvu svou míti ráčí, věrným v ní věčně býti, již učinil s Abrahámem

i s jeho Izákem synem; již stvrdil i Jákobovi i všemu Izraelovi.

6. A řka, toť se má jistě státi, kananejskou chcít zemi dáti za podíl dědictví tvého i z potomků tvých každého: ač byli tehdáž nemnozí byt majíc i v zemi cizí.
7. Sem i tam se přenášejíce, z měst jedněch do druhých chodíce, však byli bezpečni sebou i světa mocné nejednou ráčil Bůh pro ně trestati, přísně jim přikazovati.
8. Pomazaných mých nekormuťte, mým prorokům neubližujte: i když na zemi hlad vyslal, všecku chleba hůl polámal i tu k jejich opatření jednoho poslal před nimi.
9. To byl Jozef, kterýž byl prodán, za služebníka cizím oddán; v tom dostav se do vězení snášel tam těžká trápení do času, ježž Bůh uložil, aby ho sobě v něm zkusil.
10. Hned jeho dobrá pře zjevena, moudrost jeho též ohlášena: pročež král své slouhy poslal, by propuštěn byl rozkázal, Pán veliký lidu toho učinil jej svobodného.
11. Pána nýbrž za nejvyššího ustanovil jej domu svého, všickni velicí i malí k rozkazům jeho byť stáli, i starce byť vyučoval, království všecko zpravoval.
12. Tu Izrael do Ejipta všel, pohostinu tam Jákob bydlel dlouho v Chámově krajině; kdežto Bůh lid svůj náramně rozmnožil, nad čímž se cele děsili jich nepřátelé.
13. Neb proměnil sám Bůh jich srdce, že jeho lid trápili těžce, ty, kteréž prv milovali v náramnou nenávisť vzali, obrátivše svá myšlení všecka, sluh jeho k skažení.

14. A protož Pán poslal Mojžíše,
též i bratra s ním jeho spíše,
Árona, jež k tomu zvolil,
skrže ty svou moc provodil
hrozných divů a znamení
ve vsi té Chámově zemi.
15. Což se koli nemožné zdálo,
všecko k jeho hned slovu stálo;
poslal jim hrozné temnosti,
zbavil rozkošné světlosti;
i vody jich v krev obrátil,
v nich množství všech ryb zatratil.
16. Země pak jich žáb velmi mnoho
vydala hmyzu ošklivého,
že i do schran králů vešly:
opět Pán řekl a hned vyšli
vši, komáři a štěnice,
dobytek i lid trápíce.
17. Místo deště jim oheň ssílal,
krupobitím jich pole stíral;
réví kazil i fíkoví,
zpřerážel i mocná dříví:
řekl opět, hned se přibrali
chroust, kobylka, vše sežrali.
18. Tráva, země jich i úrody
tak zkaženo jest všecko vsudy;
přísně brž dotřel i na ně,
zbil jejich prvorozené;
svůj pak lid ráčil s kořisti
stříbra, zlata přeč vyvésti.
19. Nebylo v jich počtu žádného
nemoci nákou zemleného:
Ejiptští se veselili,
že tito přeč odcházeli,
nebo se báli ran těžších
pro přítomnost Izraelských.
20. S svými pak Pán mile nakládal,
jich k zastírání oblak jim dal,
mrákot nočních k osvětlení
zazžehal oheň před nimi:
i křepelek dal jim dosti
vedle jejich vsí žádosti.
21. Chléb nebeský jim vysílali
ráčil, i z skály vodu dáti,
odkudž štědře vyplývala,
poušť suchou zavlažovala,
jsa pamětliv aby splnil
což Abrahámovi zaslíbil.
22. A tak svůj lid vedl vyvolený,
radostí divnou naplněný,
až do pohanských vladařství
a ta jim dal za dědictví;

všecka národů úsilí
snadně tudíž obdrželi.

23. Proto pak to vše při nich konal,
byť každý pilně pamatoval
zřízení jeho šetřiti,
po jeho cestách choditi:
protož jej z této milosti
chvalte všickni s ochotností.

1. Br1615: skutky veleslavné jeho.

3. Br1615: i jeho soudů pravosti, všechněm sloužití
k známosti.

13. Br1615: všecka, sluh jeho k zkažení.

14. Br1615: též i bratra jeho tím spíše, vsudy v té
Chámově zemi.

15. Br1615: Což koli se nemožné zdálo, v nichž
všecko množství ryb zmořil.

17. Br1615: krupobitím jich pole sstíral, chroust,
kobylka, všecko žrali.

19. Br1615: bídou nějakou zemleného.

20. Br1615: k zastírání jich oblak jim dal, zazžehal
oheň před nimi.

[106]. Velebtež Pána dobrého

Karolides, fol. 161r-162r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 648-650 *B1596*, s. 406-413.

Text:

Nadpis: *Žalm 106. Confitemini Domino quon:*

1. Velebtež Pána dobrého,
v milosrdenství věčného;
neb jeho skutků předústojných
kdo může moc vysloviti?
Kdo může na něj chval příslušných
v samých rtech dostatek míti?
2. Blaze těm, jenž v upřímnosti
stále chodí, v spravedlnosti
i mně, Pane, by v tom spomáhal
nerač se zapomínati,
dle lásky své, již svým činíval,
dej mi v spasení svém státi.
3. Abych i já zvolenými,
tebou znovu zrozenými
mohl, spatřuje hojnost dobrého,
na věky se veseliti;
a tak s lidem dědictví tvého
tvou slávou se i chlubití.
4. Ach známeť však své hříšnosti
i otců svých nehodnosti,
žeť jsme všickni těžce zhřešili,

- bezbožnosti páchající:
neb otcové ač sou patřili
na moc skutků tvé pravice.
5. Však jich nerozvažovali,
ni lásky tvé v maměť vzali:
Izrael brž jakž zpuřný býval
při moři jal se reptati;
pro jméno své Bůh je však choval,
svou moc chtě tak prokázati.
 6. Neb moři hned jakž přimluvil,
tím vody jeho vysušil;
i provedl je skrz vod propasti
jako po suchých pustinách;
tak je zprostil všech hrůz a strastí
od nepřátel v těch končinách.
 7. Před jich nepřátel vzteklostí
postavil je v bezpečnosti,
sehltil vodou jich protivníky,
ni jeden z nich nezbyl toho;
tu Izrael chválil ty skutky,
věře slovům Boha svého.
 8. V tom nětco málo pobyvše,
na všechno zapomenuvše,
péči jeho vši pohrdali
zvyklých lahůdek hledajíc,
na moc Boží se domlouvali,
pyšně ho tím pokoušejíc.
 9. I dal jim pokrm k chuti jich,
však ho zle zažil každý z nich,
neb život jich tím krsal více:
však ani tím nezmoudřeli
lehčíc sobě své věrné vůdce,
nenávisť k nim hořeli.
 10. Tu Abiron i s Dátanem
octl se v pekle i s svým stanem;
i jiné, jenž z té rotý byli
hrozně oheň spálil s nebe;
opět tudíž i tele slili
ku pokloně na Orebě.
 11. Ach přehrozné jich bláznovství,
že k vosu to všechno množství
slávu Boha svého rovnali!
Že na svého spasitele
i jeho moc, kterouž vídali,
zapomenuli se cele.
 12. I na všechny skutky hrozné,
kterých činil velmi divné
při moři i v Chámově vlasti
vedá je v mocném rameni:
pročež v hrozné své hněvivosti
vyřkl, že všechny vyplní.
 13. V náhleť se státi to mělo,
kdyby Mojžíš svatý jeho,
an již vypouštěl Pán své rány,
nebyl před ním všech zastoupil
a hněvu nesvedl přeč na strany,
již aby více nehubil.
 14. Vždy však nenapravovali,
i zemí svatou zhrdali,
Páně slibům nic nevěříce;
a když je vždy připomínal,
slyšeti víc se zpěčující
v svých stáních každý z nich reptal.
 15. A protož Pán v svém zuření
zdvihl ruku svou k jich skažení,
na poušti chtě všechny zhubiti;
na různu mezi pohany
i jejich símě rozptýliti
sem tam do cizí krajiny.
 16. Ještě vždy nepolepšili,
s Balffegorem se spojili
a jedli mrzkou obět jeho;
čímž opět Pána zdráždili,
v tom vyslanou na se od něho
ránu hroznou obrátili.
 17. Až se v tom Fines rozhorlil,
k neřádným s pomstou přikročil,
hned odešla ta zlouba dále:
toho pak skutku horlivost
počtena mu k zvláštní cti, chvále
v pronárodech až na věčnost.
 18. Opět po nemnohé chvíli
v Meribě ho popudili
i s újmou svatého Mojžíše:
neb se jim dal skormoutiti
tak, že počal k množství té říše
neopatrně mluvíti.
 19. Také těch nevyplenili
národů, jakž rozkaz měli:
ale s nimi se směšující,
zlému od nich se naučili
a s nimi modlám jich sloužíce,
hněv Boží na se bouřili.
 20. I tu ohavnost pášíce,
zlým duchům obětující
syny a dcery plodu svého,
krev nevinnou vylévali
k vůli modlám Kananejského
národu, je mordovali.
 21. A tak všechnu svatou zemi
zmazali těmi vraždami,
též i jinou každou mrzkostí
sami sebe poškvřili

pášíc modlářství se vši zlostí,
s cizími bohy smilnili.

22. Na něžto Pán se rozhněval,
své dědictví v ošklivost vzal
a vydal je pohanům v ruce,
kteréž jakž opanovali,
v nenávisti je prv majíce
tvrdě s nimi nakládali.
23. Nátisk mnohý jim činili,
neb již v moci jejich byli:
ač často Pán byl jich ochránce
nic však nenapravovali,
svých, ne jeho rad se držíce,
hodnou za hřích pomstu brali.
24. Plný jsa Bůh však milosti,
patře na jejich úzkosti
vyslýchal jich k sobě volání;
smlouvu máje svou v paměti,
podle množství svých slitování
zlého jich ráčil želeť.
25. Tak že k nim srdce změkčoval
těch, v jejichž vazbu je vydal:
i nám, Bože, rač pomáhati,
vytrhuje nás z pohanů,
i budem tě oslavovati,
chvály pějíc tvému jménu.
26. Hospodin Bůh Izraelský
chválen buď nyní i vždycky
v divných činech své velebnosti:
buď od každého vždy slaven
nyní zde, potom u věčnosti
řekniž na to každý, amen.

1. Br1615: kdo může moc vymluviti?
3. Br1615: Abych i já s zvolenými.
4. Br1615: žeť sme všickni těžce zhřešili, na moc
skutků tvé pravice.
5. Br1615: jal se při moři reptati.
8. Br1615: tou jeho péčí pohrdali.
9. Br1615: však ani tím nezmůdřeli.
10. Br1615: octl se v pekle s svým stanem.
11. Br1615: že k hovadu všecko množství, A na
svého spasitele.
15. Br1615: zdvihl ruku svou k jich zkažení.
16. Br1615: s Belfegorem se spolčili.
21. Br1615: pášice modlářství se zlostí.
22. Br1615: Na něžto se Pán rozhněval.
24. Br1615: patře na jejich ouzkosti.
25. Br1615: chvály činíc tvému jménu.

[107]. Velebtež všickni Pána

Dačice, fol. 154r-155r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: *Br1615*, s. 650, 651, *Karolides*, fol.
162v-163v, *B1596*, s. 413-421.

Text:

Nadpis: *Žalm 107. Confitemini Domino etc.*

1. Velebtež všickni Pána
pro dobrotu jeho,
jenž jest věčná i známá
všem věku každého:
zvláště pak ať hlásají
k slávě jeho milosti,
jenž od něho mají
zproštění všech úzkostí.
2. Z nichž on sebral nejedny
od slunce východu,
z stran půlnocní, polední,
též i od západu:
ješto po pustinách
bloudíc města hledali,
po neznámých cestách,
a však nenalezali.
3. V tom žízně též i hladu
nemálo zkusivše,
takměř že i ku pádu
v nich svadly jich duše,
když v také úzkosti
volali k Bohu silně,
on ze všech těžkostí
vytrhl je neomylně.
4. K tomu po cestách přímých
je mile zprovodil
do měst k bytu příhodných,
škůdce jich vypudil:
ti nechažť děkují
Pánu z milosrdenství,
všem lidem zvěstují
divů jeho přemnožství.
5. Proto, že on žíznivých
duše očerstvuje:
též i hladem strápených
hojně nasycuje,
jiní pak v okovách
vězení přetěžkého
smrti na se ve tmách
čekali dne každého.
6. Nebo zpuřně se měli
k řečem Boha svého:
aniž slyšeti chtěli
rady Nejvyššího:

- pročež pyšné jejich
srdce ráčil snížit,
aniž byl kdo by z nich
mohl se toho zprostiti.
7. Avšak když jsou volali
v svém k Bohu ssoužení:
ihned dosahovali
svých všech bíd zproštění;
nebo je z temnosti
sám ráčil vyvoditi,
vazby pak pevnosti
mocně v nic přivoditi.
8. Ti ať Pánu děkují
vždy z milosrdenství,
i všem vůbec zvěstují
divů jeho množství:
proto že měděnné
co nic slomuje brány,
závory železné
před ním prší na strany.
9. Jiní pak pro bláznovství
svých cest převrácených
trápení majíc množství
v nemocech rozličných:
tak že jen ošklivost
z pokrmů všech mívají,
až smrti pro těžkost
velmi blízcí bývají:
10. A ti též když volají
v svém k Bohu trápení,
i hned docházívají
svých všech bíd zproštění;
sám je uzdravuje
své slovem velebnosti
a mocně zbavuje
vší porušitedlnosti:
11. Ti ať Pánu děkují
vždy z milosrdenství
i všem vůbec hlásají
divů jeho množství;
z srdce veselého
chvály mu vzdávajíce,
divných skutků jeho
před lidmi netajíce.
12. Co pak ti, jenž na bárkách
po moři pracují,
obchod svůj i na vodách
pracně provozují;
vše vidouc svědčiti
mohou o skutcích Páně,
i tam působiti,
co ráčí jeho rámě:
13. Že i hned k slovu jeho
- bouře se strhuje,
vlny moře zdulého
zhůru vyzdvihuje;
tu nebes k výsosti
jak se oni vznášejí
i zas do propasti
s strachem dolů sstupují:
14. Sem i tam se motají
na křtalt opilého,
rady žádné nemají
ni z umění svého;
však když své úzkosti
volají k Bohu silně,
on je všech těžkostí
zprošťuje neomylně.
15. Nebo hned vlnobítí
moře spokojuje
i všecka jeho dutí
hrůzy je zbavuje,
tudy jim k radosti
náramné posluhuje
i šťastně k žádosti,
portu je přivozuje.
16. Ti ať Pánu děkují
vždy z milosrdenství
i všem vůbec zvěstují
divů jeho množství,
ať o nich hlásají
všudy na všechny strany,
Boží cti netají
před starci i před pány.
17. Ont' může i veliké
řeky vysušiti,
prameny vod všeliké,
když chce, zastaviti;
i zemi ourodnou
v neplodnou obrátiti,
tím nevážnost hroznou
na lidech hodně mstíti.
18. Zase vyprahlou zemi
štědře svlažovati,
kdež žádné vody není,
jezera vzdělati;
a tam uvoditi
těžký hlad snášející,
jim se tu saditi
sám veleje svou mocí.
19. Tut' pole osívají
štípíc i vinice,
odtud svou živnost mají,
z ourod i z ovoce:
neb jim Pán půjčuje
požehnání hojného,
kmen jich rozmnožuje

i plod stáda každého:

20. Budiž zase bývají
v svém počtu zmenšení,
nouzy, bídu mívají
i mnohá ssoužení:
i pyšná knížata
Pán umí skrocovati
a na poušti světa
v blud, lehkost je vydati.

21. Umí též i nuzného
z bídy vyprostiti,
jako stádo rod jeho
zdárně rozmnožiti:
což vidouc pobožní
nad tím se potěšují;
v řečech pak bezbožní
svých oust se zahanbují.

22. Toto všecko rozumně
kdo můž spatřovati,
milosrdenství Páně
můž divná poznati:
můž i má s vděčností
Pánu z nich děkovati
i jiným k známosti
týchž věcí pomáhati.

1. Br1615: (verš 4) všelikému věku.

3. Br1615: když v také ouzkosti.

4. Br1615: a všechněm zvěstují.

7. Br1615: Avšak když sou volali, v svém Bohu
ssoužení.

8. Br1615: všechněm vůbec zvěstují, (verš 6)
snadniče láme brány.

10. Br1615: I ti též když volají, té porušitedlnosti.

11. Br1615: všechněm vůbec hlásají.

12. Br1615: to vidouc svědčiti.

14. Br1615: (verš 2) jako muž opilý, (verš 3) co
člověk zbláznilý, však když v své ouzkosti.

15. Br1615: šťastně k bezpečnosti.

16. Br1615: všechněm vůbec zvěstují.

18. Br1615: může svlažovati, (verš 5) a to působiti,
(verš 6) byť se osazovali, (verš 7) lidé hladovití, (verš
8) tam i města vzdělali.

20. Br1615: Tudíž zase bývají.

21. Br1615: jako stáda rod jeho.

[108]. Hotovť jsem z srdce celého

Dačice, fol. 155v-156r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: Br1615, s. 651, 652, Karolides, fol.
164r-165r, B1596, s. 422-425.

Text:

Nadpis: *Žalm 108. Paratum cor meum etc.*

1. Hotovť jsem z srdce celého
ctíti, Bože, tě samého;
hotov tě oslavovati,
na čest tobě i zpívati,
ej nuž duše má přičiň se,
loutno, harfo nastrojtež se,
mát' se před Pánem ukázati,
ráno jej hned zvelebovati.

2. Tě Pane, budu slaviti,
uprostřed lidí všech ctíti
i mezi všemi národy
zpívati tobě chci žalmy:
neb tvá mnohá slitování
všech nebes větší nad námi,
takž i pravda tvé velebnosti
přesahá i obloh výsosti.

3. Rač se, Bože, vyvýšiti,
divnou slávu svou zjeviti
svým milým ku potěšení,
viz, vyslyš, splň má úpění;
ač co chci víc? Z své svatyně
Bůh se ozval k nám milostně,
aj toť jest základ mé radosti,
mých triumfů bez pochybnosti.

4. Neboť mi Bůh propůjčí toho,
bych z nepřátel svých každého
přemoha, krajin na množství
rozšířil již své království;
a tuť sobě já osobím
Sichem i s jeho poplužím,
i oudolí Suchot nenechám,
to k dědictví svému též přidám.

5. Můjť jest Galád, můj Manasse,
Efraim ten v každém čase
bude největší má síla
v zprávě válečného díla;
Juda království k stvrzení
v řád dobrý ho uvedení
bude jiné osvěcovati,
soudy, práva všem vydávati.

6. Aniž koho z cizích stratím
k službám nižším je obrátím;
Moábovo povolání
bude noh mých k umývání
i Edom se též postaví
k vytírání mé obuvi;
i Filistýnskýchť chci nechati,
jestli mi se chtějí však poddati.

7. Ale do měst těch i jiných
kdo mne uvede přepevných,
kdo jest ještě mne zprovodí

do země, v níž Edom bydlí?
Kdož jiný než ty, Bože, sám,
ač jsi dříve odpíral nám,
tak, že jsi i s vojsky našimi
nevycházeje, zhrdal jimi.

8. Ó přispějž nám k spomožení
již po tak dlouhém ssoužení:
neb v lidské moci naděje
tak jako květ se rozvěje;
v Bohuť my samém doufajíc
půjdem svým nepřátelům vstříc,
ont' pošlapá všecky před námi,
žádný se mu z nich neobrání.

2. Br1615: a uprostřed lidí ctíti, i mezi národy tvými.
5. Br1615: soudy, práva jim vydávati.
7. Br1615: Kdo jiný než ty, Bože, sám, ač si dříve
odpíral nám, tak že si i s vojsky našimi.
8. Br1615: tak se jako květ rozvěje.

[109]. Bože, slávo má nejvzácnější

Dačice, fol. 156v-157v

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 652, 653, *Karolides*, fol.
165v-166v, 425-429.

Text:

Nadpis: *Žalm 109. Deus laudis meae etc.*

1. Bože, slávo má nejvzácnější,
ozvi se prosím v čas nynější,
neb lidí nešlechtných ústa
zostřují se proti mně zhusta,
pouhou lež na mne sčítajíc,
zkázy mé lstivě hledajíc.
2. Jižť jsou mne všechněm zošklivili
ač hodné příčiny neměli;
ješto já času všelikého
upřímně sem jim přál dobrého,
za ně se i modlívaje,
lásky tvé i jim žádaje.
3. Za dobré mi směňují zlostí,
za lásku mou k nim nenávisť:
postav jim, Pane, zvlášť jich vůdci,
zlostníka po jeho pravici:
ten ať mu vždycky přistojí,
odpor a překážky strojí.
4. K soudu pak jsa pohnán od práva,
ať pokaždé krivým zůstává;
každá řeč i jeho žádosti,
ať mu víc množí jen těžkosti:
dny své skonej: ouřad jeho

ať připadne na jiného.

5. V sirobě plod jeho ať kvílí,
též i žena jeho v touž chvíli:
ať jsou dítky jeho běhouni
na světě sem tam rozptýleni,
místa jistého nemajíc,
dům od domu chleba žebříc.
6. Což má, k sobě lichevník táhni
i cizí k statku jeho sáhni;
byť žádal od toho milosti,
nepropůjčujž se mu v lítosti,
též ani sirotkům jeho
udílej kdo co dobrého.
7. Ať zhynou brž potomci jeho
hned z kořene věku druhého,
ať nebývá víc jejich jména:
vejdiž na paměť přede Pána
i jeho předků nepravost,
k hanbě jeho až na věčnost.
8. I matky jeho provinění
v zapomenutí též ať není:
a tak všecky ty jich mrzkosti
ať mstí Pán se vši prchlivostí;
až by shladil to zlé símě
i jeho památku z země.
9. Nebo nechtěl pamatovati,
nad bídňým se smilovávati:
ale trápil vždy ztrápeného,
bolestí srdce potřeného:
lítost maje prokázati
hledal ho zamordovati.
10. V zlých věcech míval své kochání,
necht' se tedy zlost za ním shání:
vše dobré pak měl v ošklivosti,
necht' se ho již docela zhostí;
místo svého brž oděvu
ať má vždy prokletí s sebou.
11. To též ať do jeho vnitřností
vejda, jako voda v rychlosti,
jako mast i kosti prostoupí,
to též jej ať trápí a rmoutí:
to buď s ním každého času
místo oděvu a pasu.
12. Taková mzda budiž všem dána
mým protivníkům ode Pána,
těm, kteříž mi vždy utrhají,
zkažení duše mé hledají:
ale ty, Pane Bože můj,
při mně svou pomocí vždy stůj.
13. Pro jméno štědré své milosti
chraň mne a zdržuj v bezpečnosti:

neboť jsem chudý a znuzený
i uvnitř v srdci svém zraněný:
místa jiného nemaje,
tak jako stín utíkaje.

14. Nebť mi se všudy bytu brání,
co s kobylkou se mnou se shání:
postem má kolena klesají
a jako vytknutá vrzají:
mé tělo vyschlé z tučnosti
pozbylo vši své čerstvosti.
15. Vší lítosti srdce prázdné v nich,
z bíd mých jen mají hříčku a smích,
jestliže mne pak uhlídají,
hlavami za mnou potřásají:
ty, Bože, však mi spomáhej,
dle lásky své vždy mne chovej.
16. Byť to mohla ta rota znáti,
tvé ruce ten skutek připsati,
taková že ochraňování
nejdou než z tvého požehnání;
přesto nechť klnou jakkoli,
ty dobrořeč každou chvíli.
17. Nechť proti mně brž i povstanou,
však s hanbou tudíž zas oslábnu;
z čehož já budu se těšiti
oni pak budou se hanbiti,
jsouc jako v plášť oblečení
pro pýchu svou v pohanění.
18. Já pak Pána budu slaviti,
vůbec přede všemi jej ctíti,
žalmy zpívaje jeho jménu;
neb on přistojí vždy nuznému,
byť jej činil bezpečného
přede všemi zhoupci jeho.

2. Br1615: Jižť sou mne všechněm zošklivili.
7. Br1615: z kořene kolena druhého.
8. Br1615: ať mstí Pán v hrozně prchlivosti.
10. Br1615: všechno dobré měl v ošklivosti.
11. Br1615: To též do jeho ať vnitřností.
12. Br1615: Taková mzda ó budiž dána, kteříž mi
vždycky utrhnají.
14. Br1615: pozbylo již své čerstvosti.
15. Br1615: (verš 1) Žádné lítosti není při nich,
jestliže mne pak uhlédají.
18. Br1615: vůbec přede všechněmi ctíti, před
každými zhoupci jeho.

[110]. Slávou divnou Pán poctiv

Dačice, fol. 158r-159r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4.

Konkordance: Br1615, s.653, 654, Karolides, fol.
167r-167v, B1596, s. 430-432.

Text:

Nadpis: *Žalm 110. Dixit Dominus Domino etc.*

1. Slávou divnou Pán poctiv Pána mého,
řekl mu, posad' se na mé pravici,
až uvrhnu z nepřátel tvých každého
za podnože tvých noh pod stolicí.
2. Na Sionu nejprv moc tvů prokáži,
odtud ihned po všem světě všudy
zjevně toho, žeš mocný Pán dokáži
i nad všech svých nepřátel národy.
3. V den triumfu tvého potěšeného,
kdyžto budeš šťastně vítěziti,
tvůj lid též v kráse oděvu svatého
slávu, radost z tebe bude mítí.
4. Ty jej vida, v něm budeš se kochati,
an tebe ctí bez moci nutkání;
a že budou tak se rozmnožovati,
jako rosy vlaha na svítání.
5. V tomť se tobě Pán s přísahou zavázal,
čehož nemění, řka v tato slova,
ty jsi tím věčným knězem, cožs i přijal,
podle řádu Melchysedechova.
6. Věrný lide nechtěj se strachovati,
tvůj tento Pán jest s tebou vždy stále,
v zlý čas za tě sám bude bojovati,
v hněvě svém potře i mocné krále.
7. Soud jeho pomst podle vši spravedlnosti
půjde všudy skrz všechny národy,
i nad tím, kterýž svou ošemetností
sobě panství osobuje všudy.
8. V tom na cestě ač svého pracování
i z potoka napije se vody,
však po slavném vítězství dokonání
hlavu zvýší, půjde v věčné hody.

2. Br1615: a odtud ihned po světě všudy, až i nad
svých nepřátel národy.
4. Br1615: nutkání] Dač: nukání, a že se budou tak
rozmnožovati.
5. Br1615: čehož nezmění, řka v tato slova.
7. Br1615: Soud jeho půjde podle spravedlnosti.
8. Br1615: A ač na cestě svého pracování.

[111]. Slaviti budu vždy Pána

Dačice, fol. 159v-161r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4.

Konkordance: Br1615, s. 654, Karolides, fol. 168r-169r, B1596, s. 432-434.

Text:

Nadpis: *Žalm 111. Confitebor tibi etc.*

1. Slaviti budu vždy Pána,
jenž jest má silná obrana,
zvlášť v spolku lidu pobožného
chciť jeho chvály zpívati,
všechněm o nich zvěstovati
ochotně z srdce upřímného.
2. Slavníci jsou skutkové Páně,
kdož umí patřiti na ně,
tomuť slouží k zvláštní libosti;
v Páně skutcích čest a sláva
k spatřování se podává,
sloučená s věčnou spravedlností.
3. Pán zanechal svými skutky
po sobě věčné památky,
svých přehojných milosrdenství;
onť dal podíl lidu svému,
v bázni jeho chodícímu,
dosti čině slibů svých množství.
4. V tomuť jest divnou moc prokázal,
když to, což pohanům odjal,
dal za dědictví lidu svému;
též tu hojnost své milosti
prokázal i zuřivosti,
žádný v tom nepřekazil jemu.
5. Podnest' v tom stálý zůstává
soud jeho, rčení a práva
beze vši proměnitelnosti,
jest svých milých vždy útěcha;
samým pak jménem přístracha
všech bezbožných k jejich žalu.
6. A protož vrch vši moudrosti,
vši v světě dokonalosti
jest bázeň Boží vždycky stálá;
tu kdož má, tenť se nepohne,
užitek hojný z ní vezme,
tohoť trvá na věky chvála.

1. Br1615: nebť jest má silná obrana, chci jeho chvály zpívati.

2. Br1615: spojená s věčnou spravedlností.

5. Br1615: není tu proměnitelnosti, jdet' věrným spasení z něho, jména pak jeho hrozného, zlí se děsí v své bezbožnosti.

6. Br1615: Protož vrch Boží moudrosti, a v světě dokonalosti.

[112]. Přest'astný jest každý ten člověk

Dačice, fol. 161v-162r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4. Dač: A: 14/2 a. Kar: A: 14/2 g, B: 12/3 d. B1590: B: 12/3 B.

Konkordance: Br1615, s. 654, 655, Karolides, fol. 169v-170v, B1596, s. 434-436.

Text:

Nadpis: *Žalm 112. Beatus vir qui timet etc.*

1. Přest'astný jest každý ten člověk,
jenž v bázni Páně trávě svůj věk,
v řečech jeho má své kochání;
tohoť se v světě zmocní símě,
neb pobožných rodina zřejmě
dochází Páně požehnání.
2. V domě jeho bez nedostatku
hojně bude zboží a statku
spravedlivého a stálého:
tenť i ve tmách hrozných těžkostí
míti bude hojnost světlosti
od Boha předobrotivého.
3. Takový rád se slitovává,
půjčuje: nebo jeho zpráva
všeliká stkví se pobožností:
protož mu se netřeba báti,
v čas vichřic by neměl ostati,
věčnat' jest paměť jeho ctnosti.
4. Noviny jdou-li o věcech zlých
útržky slyše, hanbu neb smích,
nekormoutí se, doufá v Pána;
v něm srdcem odpočívá stále,
nepřátelům až dokonale
příslušná pomsta bude dána.
5. Z svého statečku rád udílí
bídňým a nuzným v každou chvíli
beze všeho rozpakování;
aniž mu kdy čeho ubývá,
ctnost jeho slávu takou mívá,
jíz není v světě přirovnání.
6. Bezbožný vida pobožného,
an tak šťastný, zvlášť pak cíl jeho
zlobiti se bude a schnouti,
skřípěti brž i zuby svými
naposledy sobě s rovnými,
musí však věčně zahynouti.

[113]. Věrní Páně služebníci

Dačice, fol. 162v-163r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 655, *Karolides*, fol. 171r-172r, *B1596*, s. 437-438.

Text:

Nadpis: *Žalm 113. Laudate pueri Dominum etc.*

1. Věrní Páně služebníci
před ním stále vždy stojící
chvalte a slavte Páně jméno;
řkouc, jméno Páně buď vždycky
slavně i věky po všecky
ode všech od nás velebeno.
2. Všickni nýbrž od východu,
všickni též i od západu
Páně vždy jméno oslavujte;
neb národu Pán každého
slavnější, taky čest jeho
všech nebes vyšší, že jest znejte.
3. Zda-li kdo Bohu našemu
i místem vrovna se jemu?
Ovšem ač bydlí na výsosti,
však že také se snižuje,
v nebi, v zemi vše spatřuje
z své veliké dobrotivosti?
4. Že nuznému též spomáhá,
z bláta, z lejna ho pozdvihá,
slávou jej zvláštní ozdobuje;
v rovné cti spolu s jinými,
v svém lidu povýšenými
v prvotnosti jej postavuje.
5. Týž Pán, že neplodných matek
směňuje v radost zámutek,
když jim dává dítek v hojnosti,
byť obce osazovaly,
Páně dary spatřovaly,
chválíce jej se vši vděčností.

3. *Br1615*: a však také se snižuje.

4. *Br1615*: On nuznému též spomáhá.

5. *Br1615*: chválíce jej s mnohou vděčností.

[114]. Když z Ejipta vycházel Izrael

Dačice, fol. 163v-164r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4. Kar: B: 15/1 d. B1590:
B: 15/1 H.

Konkordance: *Br1615*, s. 655, 656, *Karolides*, fol.
172v-173v, *B1596*, s. 439-440.

Text:

Nadpis: *Žalm 114. In exitu Israel etc.*

1. Když z Ejipta vycházel Izrael,

Jákobů dům když se přeč bráti měl
z národu pohanského,
Judu tehdáž hned sobě Bůh vybral;
o Izraele panský se ujal
pro slávu jména svého.

2. Moře vidouc to v ustupování,
též i Jordán nazpět v utíkání
pospěšně se vydaly:
hory jako vytylá kozlátka,
pahrbkové též jako jehňátka
křepce poskakovaly.
3. Proč ty, moře, přeč v ustupování
i ty, Jordáne, přeč v utíkání
musili jste se dáti?
Vy hory proč tak jako kozlátka,
pahrbkové co bujná jehňátka,
musili jste skákati?
4. To se stalo pro tvář hroznou Páně,
pro niž se ztřásá i všecka země,
tvář Boha Jákobova:
jenž u jezera lité skály mění,
v studnice vod i tvrdé kamení,
vše mocí svého slova.

3. *Br1615*: i ty, Jordáne, proč v utíkání.

4. *Br1615*: pro niž se třásla i všecka země, jenž u
jezera hrozná skály mění.

[115]. Ne nám, milý Hospodine

Dačice, fol. 164v-165v

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4. Dač: B: 16/2 d. Kar: B:
16/2 c.

Konkordance: *Br1615*, s. 656, 657, *Karolides*, fol.
174r-175r, *B1596*, s. 441-444.

Text:

Nadpis: *Žalm 115. Non nobis Domine etc.*

1. Ne nám, milý Hospodine, ne nám
dej pro svou milost a pravdu čest sám
jménu své velebnosti:
neb proč mají říkati pohané;
Kdež jest Bůh jich? Kéž jich pak zastane
v čas jejich těch úzkostí.
2. Bůh náš v nebi ráčí přebývat,
a což chce mocně můž vše dělati
vždycky času každého:
ješto modly všech národů jiných
jsou dílo, z věcí zlatých, stříbrných
člověka smrtného.
3. Ústa mají, však řeči ni žádné,

mají též oči, však zraku prázdné
jsou věci bez živosti;
uši mají, však jsou bez slyšení;
chřípě mají, však v nich čichu není,
ani jeho vlastnosti.

4. Ruce majíc, však jimi nevládnou,
majíc též nohy, nikam se nehnou,
aniž hrdlem volají:
jimž podobní jsou, vidí se cele
s mistry jejich všickni jich ctitelé,
kdožkoli v nich doufají.
5. Ale ty doufej, ó Izraeli,
vždy v Pána silně na každou chvíli,
tvůjť jest štít on i strážce:
Áronů dome též bez přestání
měj vždy své v Pánu všecko doufání,
tvůjť jest mocný obránce.
6. Všickni, kteříž se bojíte Pána,
onť jest sám vás všech mocná obrana,
protož v samém doufejte:
Pán se na nás mile rozpomena
s Izraelem Árona požehná,
o tom nepochybujte.
7. Dá i jiným Pán své požehnání,
menším i větším bez prodlévání,
v bázni jeho chodícím:
Pán přispoří vám všeho dobrého,
též i potomkům z vás všelikého,
s ochotností jej ctícím.
8. Onť jest sobě vás k tomu vyvolil,
kterýž i nebe i zemi stvořil
dobře vám chtě činiti;
ač pak sobě svých nebes zanechal,
avšak lidem byt' mohli zemi dal
všickni na ní bydliti.
9. Tu živí jsouc byt' jej též slavili,
neb z mrtvých v hrobě žádný nikoli
nemůže ho chváliti:
protož, Pane, nám zhynouti nedej,
radče ať můžem vždy nám spomáhej
zde i věčně tě ctíti.

1. Br1615: v čas jejich těch ouzkostí.
2. Br1615: což se mu líbí můž vše dělati.
4. Br1615: ó nech ať jsou jim podobní cele, jakž
mistři, tak i jejich ctitelé.
5. Br1615: tvůjť jest on štít i strážce.

[116]. Srdečněť jsem Pána zamiloval

Dačice, fol. 166r-167r
Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3. Dač: B: 11/2 d. Kar: B:
11/2 f.

Konkordance: Br1615, s. 657, Karolides, fol. 175v-
176r, B1596, s. 444-446.

Text:

Nadpis: *Žalm 116. Dilexi quoniam etc.*

1. Srdečněť jsem Pána zamiloval,
neb naklonil k mým prosbám ucha svého,
vyslyše, splnil žádost srdce mého
v čas vichřic svých, když sem k němu volal.
2. Neb byv sevřín od smrti bolestí,
k hrobu žaláři již přístupující,
potěšení žádného nemající
než strach hrozný ze všech stran úzkostí.
3. A však když sem Páně jméno vzýval
řka, Pane můj přispěj mne k zachování,
Pán hned plný lásky a slitování
ze všeho zlého duši mou vyňal.
4. Takt' se k upřímy všem ukazuje,
takt' spomohl i mně příliš znuzilému:
vrat' se duše má k oddechnutí svému,
když o tě Pán tak věrně pečuje.
5. Onť jest tebe od smrti zachoval,
pláč spokojil, zdržel nohy od pádu;
bych pobožně všem k dobrému příkladu
trávě svůj věk, jej vždy oslavoval.
6. Při mně stále vši této milosti
z víry živé silně jsem očekával,
s potěšením ji také i vyznával,
ač jsem byl svázán mnohou bídností.
7. † Nebť jsem jinde neviděl pomoci
v svém rozličném sem i tam kolotání,
shledal sem brž, že v člověku doufání
jest marnost i všecky jeho věci.
8. Ach čímž se mám Pánu odplatiti
za dary všecky jeho i milosti?
Díky čině se vši opravdovostí
chci se jemu nábožně modliti.
9. Nad to což sem slíbil v své těžkosti,
to vše splním především lidem jeho,
poněvadž smrt z Páně svatých každého
jest drahá před jeho velebností.
10. Zjevnýt' toho důvod při sobě mám,
neb ač jsem já z tvých, Pane, sluh nejmenší,
syn děvky tvé z tvých sluh nejposlednější,
všaks mne zprostil mých všech úzkostí sám.
11. Protož tobě s srdečnou vděčností
chvály čině, jméno tvé chci vzývati;

bez odkladů své sliby též konati
všeho lidu tvého v přítomnosti.

12. Tě slaviti v síňcích tvého domu
budu v svatém městě Jeruzalémě;
ej nuž pod'te s vážností všickni zřejmě,
haleluiah se mnou rcetež Pánu.

Na konci připojena rukou 17. století poznámka,
týkající se 7. strofy: „† Tento žalm jest 115, pročez
taky jest poznamenán.“

1. Br1615: Srdečněť sem Pána zamiloval.
2. Br1615: než strach hrozný, ze všech stran
ouzkosti.
4. Br1615: Takt' se k upřímným svým ukazuje, takt'
spomohl i mně velmi znuzilému.
5. Br1615: bych svatě všechněm k dobrému příkladu.
6. Br1615: Při mně stálé své této milosti, z víry živé
silně sem očekával, ač sem byl svázán mnohou
bídností.
7. Br1615: Neb sem jinde neviděl pomoci.
8. Br1615: Díky čině s zvláštní opravdovostí.
9. Br1615: rád to splním i hned před lidem jeho.
10. Br1615: všaks mne zprostil všech mých ouzkostí
sám.

[117]. Chvaltež Pána národové

Dačice, fol. 167v-168r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c3, f3. Dač: A: 11/1 c1. Kar:
jiné zpracování.

Konkordance: Br1615, s. 657, 658, Karolides, fol.
176v-177r, B1596, s. 447-448.

Text:

Nadpis: *Žalm 117. Laudate Dominum etc.*

1. Chvaltež Pána národové,
chvaltež jej všickni stavové,
neb jeho milosrdenství
rozšířeno při nás množství;
pravdy jeho neproměnnost
zůstává vždy až na věčnost.
2. Chvaltež Pána národové,
chvaltež jej všickni stavové,
neb jeho milosrdenství
rozšířeno při nás množství;
pravdy jeho neproměnnost,
haleluiah, haleluiah.

[118]. Chválu a čest Pánu vzdávejte

Dačice, fol. 168v-171r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c3/c2, c3, c4. Dač: D: 10/2 h1. Kar:
D: 10/2 a1.

Konkordance: Br1615, s. 658, 659, Karolides, fol.
177v-179r, B1596, s. 448-453.

Text:

Nadpis: *Žalm 118. Confitemini Domino etc.*

1. Chválu a čest Pánu vzdávejte,
nebt' jest dobrý ustavičně,
dobrotu jeho brž zvyšujte,
že jest trvanlivá věčně:
Izraeli to s ochotností
ohlašuj nyní i vždycky,
že dobrota jeho milosti
stálá jest věky po všechny.
2. Áronů dům též at' vyznává
svým srdcem předně, i hlásí
Páně dobrota že zůstává
nyní i na věčné časy:
všickni, jenž se bojíte Pána
dávejte tomu svědectví,
že jeho dobrota všem známá
věčná jest, i důstojenství.
3. Příklad mohu při sobě znáti
té Páně dobrotivosti,
že mi ráčil pomoc svou dáti,
když jsem ho vzýval v úzkosti;
ont' se mnou otcovsky zachází
vždycky času všelikého;
pročež když strach jaký přichází,
nic se nebojím žádného.
4. Kdyžť jeho pomoc přítomnou mám,
i ti, jenž jsou po mé straně,
své odpůrce tudíž uhlédám,
že se octnou všech pomst v bráně,
aj jak dobré v Pána doufati,
lépe než v lidech smrtedlných,
lépe v něm naději skládati,
než světa jakkoli v slavných.
5. Ač jsem na se outoky míval
od mnohých cizích národů,
a však jsem je všechny zpodtínal
ve jménu Hospodinovu;
často byv ssoužen jich vsteklostí,
ssoužen byv od zběři jejich,
v jménu však Páně velebnosti
vyplenil sem každého z nich.
6. Jako včely ssuli se na mne,
však zhasli co oheň z trní,
neb jsem všechny ve jménu Páně

- z gruntu přivedl na zkažení,
velmis ztuhla na mne dotíral
bych padl, ó můj nepříteli;
a však bychť se v ruce nedostal
Pán mi pomohl i v tu chvíli.
7. Ont' jest sám moc života mého
o němž já mluvím i zpívám,
on včas ssoužení všelikého
můj vysvoboditel byl sám;
odkudž po stáncích lidu Páně
vzní hlas zpěvu radostného,
aj jižť zjevilo Boží rámě
sílu spasení hojného.
8. Aj jižť jest povýšiti ráčil
Pán své pravice důstojné;
naše všecky škůdce omráčil,
své síly dokázal hojně;
aj živť jsem, živ chci proto býti,
necht' to znají nepřátelé,
bych mohl vždy Pána hodně ctíti
i jeho skutky vesele.
9. Neb ač jeho přísné trestání
ke mně bylo dokročilo;
zbránil však Pán smrti k sežrání
mne aby nesprovodilo:
již ať mi se otevře brána,
brána příbytku Božího,
bych i já mohl s věrnými Pána
chváliti času každého.
10. Tu kdež s mnohou žádostí srdce
pospolně se shromažďuji,
vzácně sami Pánu sloužíce
ti, jenž spravedlnost milují:
tuť jej i já chci zvyšovati
neb vyslyšel má úpění;
chvály jeho ohlašovati
z tak předraženého spasení.
11. Neb kámen jenž byl s nevážností
od stavitelů zavržen,
již zase přišel k své vzácnosti,
k základu předně položen;
mocí jistě Pána samého
ovšem to musilo jíti;
načež mysl patříc z nás každého
hodně musí se diviti.
12. Aj tento den jest den radosti,
jehož Pán jest sám původcem,
slušíť nám s příslušnou vděčností,
s plesáním těšiti se v něm:
ó Pane, prosím zachovávej
ve všem dobrém svého krále,
prosím šťastný mu prospěch dávej,
již ať v tom trvá vždy stále.

13. Řeď, zpravuj Boží požehnání
v jménu Páně k nám jdoucího,
Páně přízeň buď též i s vámi,
kteříž jste z domu Božího;
jasněť se Pán svou ochotností
ráčil nám dnes zasvítiti;
a protož oběti slavnosti
máme hojné mu činiti.
14. Tys Pane Bůh můj, těť samého
věčně budu velebiti;
tys můj Bůh, těť ctím dne každého,
žádám i na věky ctíti;
chválu všickni Pánu vzdávejte,
nebť jest dobrý ustavičně;
lásku jeho v tom brž zvyšujte,
že jest trvanlivá věčně.

1. Br1615: dobrotu jeho vždy zvyšujte.
2. Br1615: že jeho dobrota nám známá.
3. Br1615: když sem ho vzýval v ouzkości.
5. Br1615: Ač sem na se outoky míval, a však sem je
všecky zpodtínal.
6. Br1615: neb sem všecky ve jménu Páně.
8. Br1615: aj živť sem, živ chci proto býti.
14. Br1615: lásku jeho vždycky zvyšujte.

[119]. Aj jak šťastný jest všeliký člověk

Dačice, fol. 171v-179r – fragment

Bibliografie:

Hudba: Klíče Aleph: c1, c3, c4, f4. Vau: g3, c3, c4,
f4. Schin: c1, c3, c4, f4. Kar: D: 6/1 b. B1590:
B: 25/1 A minima + chybně klíčováno.

Konkordance: *Br1615*, s. 659-666, *Karolides*, fol.
179v-185r, *B1596*, s. 453-478.

Text:

Nadpis: *Žalm 119. Beati immaculati etc.*

Aleph

1. Aj jak šťastný jest všeliký člověk
ten, jenž ostříhá svědomí dobrého,
k vůli Bohu trávě všecken svůj věk;
šťastný kterýž v tom času všelikého,
žádaje vždy více prozpívati,
ptá se na zákon svědectví Božího.
2. Tiť se mohou šťastně varovati
hříchů, bludů i jiných nepravostí,
jenž se cestou Páně hledí bráti:
protož lidé, ó Pane, byť s pilností
soudy tvými se vždycky řídili,
tos jim přikázal z pouhé své milosti.
3. Ó by moji tak krokové byli
nastaveni k rozkazům slova tvého,
směřující k jistému jejich cíli;

na něž patří jasné času každého,
nechtěl bych se báti zahanbení,
ni na světě přistrachu nižádného.

4. Ovšem bych chtěl k tvému zvelebení
z přímého srdce tvou čest zvyšovati,
tak od tebe to máje umění
hojněji soudů tvých následovati;
ve mdlobě mé k mému spomožení
nerač jen dlouho, Pane, prodlévati.

Beth

5. Bludné cesty jak se můž zhostiti
mládež nemoudrá? Tak když slova tvého
šetříc, bude jím se vždy řídit;
protož tě vzývám z srdce důvěrného,
nedejž mi z svých cest vystupovati
od rozkazů svých, času nižádného.
6. Ač pečuji tvé řeči skládati
v svém srdci, proto bych hřícha každého
proti tobě mohl se varovati;
však tě, Pane, chvály a cti hodného
žádám vždy míti za učitele,
sic sebe znám velmi nestatečného.
7. A tuť budu o soudech tvých směle,
těch, kteříž posli z úst tvé důstojnosti
hlásatiť, pokudž sem živ zde v těle:
neb nemám v ničemž takové libosti,
aniž v věcech na světě nejdražších,
jako v cestách přímých k tvé spravedlnosti.
8. Pročež největší o rozkazích tvých
mé na každý čas jest přemýšlování,
abych nescházel z tvých stezek svatých,
nýbrž v nich stálé bych měl své kochání
cviče se vždy v tvých ustanoveních,
až i do svého života skonání.

Gimel

9. Cožkoli mých dnů v zdejším bydlení
ještě zůstává, dejž ať je vždy dále
trávím podle tvých řečí naučení;
mé mysli oči jen osvěcuj stále,
zákona tvého divné tajnosti
bych spatřoval vždy ke cti tvé a chvále.
10. Nebť jsem zde v této světa bídosti
jako host, v náhle jenž býti přestává;
tvé rozkazy dej ať mám v známosti,
po nichž touží má duše až umdlévá;
protož ať mne času všelikého
při všech věcech řídí soudů tvých zpráva.
11. Ty ač z pyšných shlazuješ každého
i na ty všechny prokletí vydáváš,
ješto tupí moc zákona tvého;
však v útržkách jich mne vždy zanecháváš,
zprošť mne zlostiných těch, znáš žeť miluji

tvá svědectví; dokudž jim vždy přehlídáš?

12. I knížata se spolu puntují
v svých radách o mně všecko zlé mluvíce,
já pak o tvých právních přemýšluji,
tať jsou v každý čas nejjistší můj rádce,
tať v omylu mne nepostavují;
v těchť já pokládám svou rozkoš nejvíce.

Daleth

13. Duše má tak sevřina úzkostí,
až sem již téměř podobný k mrtvému,
obživ mne zas svým slovem v rychlosti,
všaks mne vyslychal kdyžkoli samého,
stížnosti své jsem tobě předkládal,
slyš i nyní a nauč mne slovu svému.
14. Tvým rozkazům dejž bych srozumíval
a na každý čas skutky tvé moudrosti
svou myslí bedlivě rozvažoval;
neb duše má sic náramnou žalostí
svadne, truchlí, svého potěšení
ó uděl jí svou drahou výmluvností.
15. Vzdal ode mne cestu poblouzení,
přímou pak mi zjev cestu své milosti,
k níž nás vede zákona učení;
tuť sem zvolil já sobě hned z mladosti,
tuť já bezpečnou samu uznávám,
tou též i kráčím podle své možnosti.
16. Tvých svědectví žádost i milost mám,
můj Pane, stále vždy následovati,
jen ať své práce hanby nemívám,
k tvým rozkazům ochotně budu státi;
když pak zdejších bíd cestu vykonám,
slávy věčné rač mi korunu dáti.

He

17. Ej nuž, Pane, rač mne vyučiti
cestě, po níž bych kráčel v bezpečnosti
až i do svého z světa vyjítí;
v tom mi přidávej pravé rozumnosti,
jak bych ostříhal tvého učení
s horlivou svého srdce ochotností.
18. I to mi dej, ať bez poblouzení
vždy chodím cestou přikázání tvého,
v čemž jest největší mé potěšení:
k svým svědectvím tak nakloň srdce mého,
bych se jich silně mohl přidržeti
a ne lakomství světa ohyzdného.
19. Zdrž oči mé, nedej jim hleděti
tak na marnost, byť v ní měli ulnouti;
svou mi cestou snažně dej kráčet
aniž dopouštěj slibům svým klesnouti,
učíš mně jich brž skutkem stvrzení,
jenž se nedám od služby tvé pohnouti.

20. Zbav mne útržek a pohanění,
neb se bojím, by tak soud tvé pravosti
skrz to i on nenesl potupení:
aj v ničemžť já nemám větší radosti,
tak jako v rozkazu tvých naučení,
dejž, ať jsem vždycky tobě živ k libosti.

Vau

21. Falše mne zbav, tvé pak pravdy množství
ať se přiblíží ke mně ssouženému,
bych čitedlen jsa tvého otcovství
tak zacpal ústa utrahači svému,
že nebývám proto v zahanbení
maje dověrnost, Pane, k slovu tvému.
22. Dejž, ať čisté tvé pravdy mluvení
od mých úst nikdy odjato nebývá:
neb růhači důjdou zatracení
ač se každý z nich nyní mně posmívá,
srdci pak mému rač uděliti
v zákonu tvém ať stále vždy prospívá:
23. A ať nohy mé mohou choditi
bez všelikého strachu v bezpečnosti,
jaks mi ráčil vůli svou zjeviti;
též ať před králi i každou vrchností
tvá svědeckví hodně ohlašuji
s příslušnou svého ducha udatností.
24. A tuť jak tvé rozkazy miluji,
hned toho skutkem chci dokazovati:
neb je nad každou rozkoš zvyšují,
pročež i ruce k nim chci vztahovati,
žádost maje v nich ještě hojněji,
vždy na každý čas zdárný prospěch bráti.

Zajin

25. Jižť jest čas, svůj slib maje v paměti
ó by jej přivedl, Pane, k vykonání,
nebs mne jím ráčil ubezpečiti:
útěcha má jest v zdejším pracování,
to, že mne tvé řeči obživují
utvrzujíc mne v silném doufání.
26. Jáť se od tvých práv neuchyluji,
ač od pyšných časté útržky mívám,
těch, kteříž se proti mně puntují:
neboť na soudy tvé se rozpomínám,
že se vymstíš nad každým takovým,
čímž v svých nesnázích i potěšen bývám.
27. Ač pak hrozný když cíl jejich vidím
pro potupu z pýchy zákona tvého,
nemohuť než děsiti se nad tím:
zase pak, když v čas pohostinství svého
vlasti zbaven jsa, sem tam utíkám,
tvá k zpěvu práva vedů mne smutného.
28. Na tvé brž jméno se rozpomínám
také i svého v čas odpočívání;

neboť tvého zákona ostřihám:
toť jest největší mé usilování,
abych pokudž nejvíc mohu a znám
tvou činil vůli vždycky bez přestání.

Cheth

29. Hospodine, ty jsi můj podíl sám,
buduť pilen tvých svatých výmluvností,
neb si je z lásky zjevil všechněm nám,
tvět se modlívám v každý čas milosti,
tak aby se nade mnou smiloval,
potvrď skutkem slibů své věrnosti.
30. Jáť jsem pilně cest svých považoval,
hříchů, bludů bych mohl všech zniknouti,
tam jda, kams mne svým slovem povolal,
tamť já pospíchám, nedej mi klesnouti,
nýbrž podle rozkazů tvých k cíli
rozkošnému pomoz mi doběhnouti.
31. Ač bezbožní můj statček zloupili,
já však na zákon tvůj nezapomínám
péči maje na něj každou chvíli:
nad to také i o půlnoci vstávám,
zuřivé soudy tvé spravedlnosti
jak nad takými mstiváš, připomínám.
32. S těmi, jenž se cvičí v pobožnosti,
tvé, Pane, vůle při všem vždy šetříce,
býti v spolku žádám a v milosti:
ty, jehož lásky přitřže ni konce
není na vší světa širokosti,
svým mne vždy právům poučuj vždy více.

Theth

33. Jáť jsem k tobě té vždy dověrnosti,
můj Pane, že mně, služebníku svému
vždy budeš udíleti milosti:
soudu nejvíc a umění pravému,
za to prosím by mne vyučoval,
tatť jest nejlepší věc mně i každému.
34. Prv než jsi mne snížil a potrestal,
bloudil sem, již však tvých všech výmluvností
mám pozor, bych skutečně ostřihal,
žádám vždy z hojné své dobrotvosti,
ozdob mne světlem svého umění,
tak mi spomáhej v mé nestatečnosti.
35. Ačkoli pyšní spolu zrocení
zlé všechno na mne usilují svěsti,
já však šetřím pilně tvých zřízení:
jich srdce, lásky tvé nemohúc snést,
zbřidlo co tuk, já pak tvé milosti
právy těším se v rozličném neštěstí.
36. Vždy to vyznávám k tvé poctivosti,
mé bídy, že mne přivedly k dobrému,
zvlášť pak tvého zákona k známosti;
tentť já pokládám nad všelikou cenu

stříbra, zlata i s jeho vzácností,
za nejlepší ku potěšení svému.

Iod

37. K své cti a slávě tvé Pane ruce
mne stvořily, dej rozum tvorů svému,
bych se naučil tvým rozkazům v brzce:
tak aby to z tvých věrných všelikému
k příkladu bylo i k utěšení,
že tak věřím tvému slovu svatému.
38. Toť mi přineslo vlastní zkušeni,
že jest dobrý soud tvůj světa v trestání,
kážeň i mně tvá že jest k zlepšení,
a však přispěj tvé prosím smilování,
jím aby mne ráčil posílit
pro tvých slibů mé v pravdě užívání.
39. Ó by neráčil svou láskou dlíti,
bych tak navrácen byl k životu spíše,
nebt' se hledím v tvých řečech těšiti;
zahanbeni buďte pyšní v své pýše
ti, jenž lživě mé zkázy hledají,
já pak ať své mám v slovu tvém rozkoše.
40. Všickni ti ať se ke mně zbíhají,
jenž se pravou stkví stále pobožností
a ti, kteříž tvá svědectví znají:
mé srdce ustav i nohy v pevnosti,
při smlouvě tvé, ať se nezvrtnou,
abych nedošel hanby a lehkosti.

Kaph

41. Láskou hořící po tom spasení
toužím, Pane, truchliv jsa i shovívám
až mi se tvých slov stane splnění;
vždy k tobě stále hledím až umdlívám
[říkaje; kdež jsou tvé výmluvnosti?
Skoro-liž ty mne jimi potěšíš sám?]
42. Tak jsem již sškvrlý mnohů teskností,
rovně co kůže v komíně visící,
mám vždy však tvá práva u vážnosti;
až mne zpravíš v tom, ty všechno znající,
[jak dlouhý čas je mého trápení
a nevezmou pomsty mne ssuzující.]
43. Jižť jsou i jámu k mému zkažení
vykopavše, vůle zákona tvého
učinili zřejmé přestoupení;
ješto jakž páší koli mnoho zlého
[tvých však řečí pravdy nezrušili,
aniž zruší; jen retuj slouhu svého.]
44. Ač mne pak téměř v nic obrátili,
já však vždy živě tvého přikázání
přidrží se mocně každou chvíli,
ó Pane, rač dle svého slitování
[toho, což řečí tvé vysvědčily,
posílniti mne všeho k ostříhání.]

Lamed

45. Můj Pane, jáť silně tomu věřím,
to že v nebi chováš bez proměnnosti,
což jsi zaslíbil koli svým věrným;
národů všech brž i rozšířenosti,
[tvé pravdy moc nikdy se nemění,
stálejší jest, než země v své pevnosti.]
46. On i všecka v svém bytu stvoření,
ještě stojící do dne přítomného,
slouží pravdy tvé ku potvrzení;
já, byť nebyl zákon učení tvého
[v mých těžkostech zvláštní potěšení,
dávno bych pádu byl došel hrozného.]
47. Protož dokudž sem v zdejších bydlení,
nechci nikdy se naň zapomenouti,
skrz něž mi tvé dáno obživení:
tvůjť sem, nedej mi ještě vždy klesnouti,
[v smlouvě brž své, již stále zpytuji,
dej mi k šťastnému cíli doběhnouti.]
48. O toť zlostníci nejvíc pracují,
jak by mi mohli můj život odjítí,
já pak svědectví tvá rozvažují:
neb věc každá skončení musí vzíti,
[necht' ji lidé jakkoli zvyšují;
tvůj rozkaz cíle času nemůž míti.]

Mem

49. Nikdyť já více na nic nemyslím
jako na zákon tvůj, Pane, samého;
nebt' jej nejvíc miluji především,
skrz něž nepřatel mých všech moudřejšího
[ty mne činíš: neb jej před sebou mám
v rozjímání vždycky času každého.]
50. I nad mistry své víc srozumívám,
ješto je má svět v veliké vzácnosti;
neb svědectví tvých stále ostřihám;
i nad starce brž větší opatrnosti
[rozkazy tvé když pilně zpytuji,
k svému dobrému prospěšně nabývám.]
51. Neb jakž mohu, své nohy zdržuji
od bezbožného v světě obcování,
tvým pak slovem věrně se zpravuji,
od soudů tvých se bez uchylování:
[proto, že z tvé nestihlé milosti
mám k tomu hojná tvá poučování.]
52. Ó jak sladké jsou tvé výmluvnosti,
nad střed mým dásním među výborného,
neníť rovné k nim v světě sladkosti:
tvůj mne činí zákon opatrného;
[protož každou cestu nepravosti
za ohavnou mám času všelikého.]

Nun

53. Ó Pane, slovo tvé velebnosti

jest mým nohám jasně hořící svíce,
jest světlem v hrozné zdejší temnosti,
přisáhl sem, o čež pečuji vždy předce,
[že tobě ke cti chci ostříhati
tvých spravedlností a soudů nejvíce.]

54. Ztrápen sem až nemohu povstati,
můj Pane, sám rač vedle slova svého
obživě mne, síly zas přidati;
i obět chvály z srdce upřímného
[mile přijma; vždy ještě učiti
právům svým, slouhu tebe poslušného.]
55. Má duše nemůž se než rmoutiti
od mnohých víchřic pro hrozná zmitání,
zákon tvůj však mám vždy v své paměti:
ač bezbožných jsou ta usilování,
[bych se dostal v past jejich tyranství;
při řečech tvých však stojím bez vrtkání.]
56. Neb v nich plná tvé pravdy svědectví,
jenž jsou největší rozkoš srdce mého
ujal sem za své věčné dědictví;
tam sem skloněn vši mocí ducha svého,
[bych nešetře nic odpůrců množství,
držel se stále nařízení tvého.]

Samech

57. Pane, vrtkosti lidských myšlení
mám v nenávisti; zákona pak tvého
největší v každý čas oblíbení,
nedbaje nic na hrůzy světa všeho,
[neb jsi ty můj štít, můj ochránce,
tvé slovo jest mi vrch všeho dobrého.]
58. Odstuptež všickni ode mne brzce
nešlechtníci, já at' Boha svého
ostříhám přikázání tím více:
svým slovem posiluj mne, Pane, mdlého
[a nenechávej mne v zahanbení,
nebt' v tebe doufám času všelikého.]
59. Ó uděl mi svého očerstvení,
at' ještě déle mohu živ pobýti
a šetřiti tvých ustanovení:
neb hrozný cíl všickni musejí vzíti
[ti, jenž tvými právy pohrdají
aniž se v své lsti budou moci skryti.]
60. Jak smetá a trusky zamítají,
všecky zlostiné tak vydáš v rozmetání,
pročež pravdu tvých řečí miluji;
ač mezi tím jsem v strašlivém svírání,
[když soudů tvých přísnost rozvažuji,
by i mne nestihl ortel jich zehrání.]

Ajin

- [
61. Rozkoš má v tom jest navracovati
soud a spravedlnost, můj Pane, každému,
nedejž mi nevážným utrhati;

přispěj brž rychle k služebníku svému,
aby ho pyšní nepotlačili,
staň se jich zlosti přítrž, mně k dobrému.

62. Mé oči téměř zrak již ztratily,
po spasení tvém smutně vždy toužíce,
až by se mi tvé řeči splnily;
svým slitováním nemeškej již více,
rač mne jím štedře obohatiti
a vyučuj mne právům svým nejvíce.
63. Slouhat' jsem tvůj, ó dejž mi nabýti
skrz ducha tvého pravé rozumnosti,
tvá svědectví bych mohl pochopiti;
část jest by vztáhl svou ruku k spravedlnosti,
jižť sobě práva všecka zlehčuji,
plný jest svět falše, bludu a zlosti.
64. Já pak sobě tím víc představuji
přikázání tvá času všelikého,
ta i nad ryzí zlato miluji;
ta za pravidlo jisté vždycky všeho
že uznávám; protož se vzdaluji
všech stezek plzkých i bludu každého.

Pe

65. Soudů přímých tvá, Pane, svědectví
že jsou plná, má duše jich ostříhá,
že jsou i divných plná tajemství;
tvá řeč, kdož jí jen zakušení mívá,
odtud slepý jsa zraku jasnosti,
odtud i hloupý moudrosti nabývá.
66. Pročež otvíráám ústa s chtivostí,
žálostivý jsa přikázání tvého,
jako žizní jsa ztrápený vlažnosti,
ó popať na mne tě žádostivého
a rač mne láskou svou obdařiti,
též z milujících již daříš každého.
67. Svým slovem rač mé kroky řídit
a nade mnou nižádné nepravosti
nedej svého panství provoditi:
vyprost' mne i z zlých lidí ukrutnosti
tak, abych se mohl vždy víc cvičiti
v tvých rozkazích věrně s ustavičností.
68. Rač nade mnou tvář svou zasvítiti,
tím mne posilně služebníka svého,
hojněji svým právům vždy učiti:
jáť jistě kvílím, vida dne každého,
jak bezbožníci smějí hřešiti
s potupou náramnou zákona tvého.

Tsade

69. Ty, Pane, žádné ouhony nemáš,
spravedlivý jsa při všem dokonale,
cožkoli usuzuješ neb děláš:
tvých svědectví chceš byt' k tvé cti a chvále
každý ostříhal s mnohou pilností,

neb jsou pravá i trvající stále.

70. Jáť svadnu náramnou horlivostí,
když spatřuji an moji protivníci
tvé slovo mají tak v neváznosti;
ješto znám, jak jsou zkušené tvé řeči,
kteréž oni pyšně potlačují,
já je pak mám v váznosti největší.
71. Ač proto i mne sobě zlehčují;
však na tvé soudy se nezapomínám,
stále jimi vždycky se zpravuji;
tvou spravedlnost za spravedlnost věčnou
znám;
zákona tvého pravdě též není
žádného konce, to o ní vyznávám.
72. Kdyžkoli snáším jaká ssoužení
v tvých rozkazích já času všelikého
libost všecku mám a utěšení;
tvá svědectví jsou vrch všeho dobrého;
ó přidávejž mi z nich osvětlení
tak, abych živ byl k slávě jména tvého.

Koph

73. Uslyš, Pane, žádost mého srdce,
jáť tebe vyzývám s celou důvěrností,
dej ať řečí tvých šetřím nejvíce;
nýbrž křičím vroucně k tvé velebnosti,
aby mne ráčil ochraňovati,
bych svědectví tvých ostříhal s pilností.
74. Víš že můj zvyk jest k tobě volati
i prv než bývá rozkošné svítání,
až by se ohlásil i čekati;
aniž kdo z strážných k svému povolání
s takovou stojí opravdovostí,
tak jako já tvých řečí k rozjímání.
75. A protož slyš můj hlas, z své milosti
posilně mne sám podle slibu svého,
tím mne přidáš své opět živosti.
Neb ti, jenž se štítí zákona tvého
zlobivě ke mně se přibližují,
zkaziti mne chtějí svou zlostí chudého.
76. A však se já tím vždy potěšuji,
že tebe blíže mám ochránci svého,
neb pravdomluvného tě spatřuji;
vím to brž dávno, že svědectví tvého
tvé řeči ničímž se nezmenšují,
aniž berou kdy skončení jakého.

Resch

77. Vysvobod' mne z mých, Pane, trápení,
kteráž ze všech stran mne všudy svírají,
neb v paměti mám vždy tvé učení;
tvá milost mé pře nech ať mocně hájí
a zproští bezbožníků vsteklosti,
kteříž vždy mého bezhrdlí hledají.

78. Čím víc rostou zlí v své bezbožnosti,
tím vzdalují se víc spasení tvého;
neb nešetří práv tvé velebnosti:
mně uděl, žádám, slitování svého,
jehožs svým ráčil propůjčovati
i mne jím obživ, od polu mrtvého.

79. Jáť se nechci nikdy strhovati
tvých svědectví, ač mnohá porouhání
od svých nepřátel musím slýchati;
nýbrž hříšná jich vida obcování
jak řeči tvé pyšně potlačují,
mívám nad tím srdečná hořekání.

80. Až viz, jak tvé rozkazy miluji,
dej, ať podle tvého milosrdenství
v obživení tvém se utvrzuji;
tvých řečí pravda od věčnosti se sktví
aniž ji kdy věk, čas vyprazdňují,
ač jich přebíhá ustavičně množství.]

Schin

81. I světa mocní též mne ssuzují
beze všech příčin, já však slova tvého
a ne jejich báti se snažuji:
v tvých řečech skládám radost srdce svého
větší, než v nejbohatší kořisti,
po níž dychtí svět času všelikého.
82. Faleš, lest s každou ošemetností
za ohavnost vždycky máje největší,
zákon pak svatý tvůj u váznosti:
sedmkrát za den vida pravdu tvých řečí
i všeho zprávu světa v řízení
ušlechtilou, chváliti tě mám péci.
83. Tvé milující, Pane, učení
pokoje hojnost mají rozkošného,
před každým pádem jsouc ujištěni;
protož čekám vždy od tebe samého
ze zlých věcí všech vysvobození,
v předsevzetích svých šetře slova mého.
84. Neb v tom největší mám zalíbení,
bych svědectví tvých v každý čas ostříhal
na všech brž cestách bez oblevení,
rozkazy tvé bych vždy na péči míval;
víš, jenž mysl mou znáš o všem činění,
žeť jest ta má chut, bych v tom i prozpíval.

Taff

85. Z srdce celého ještě vždy žádám,
můj Pane, dej mi vedle slibu svého,
ať rozum zdravý při všech věcech mám,
dejž, ať má žádost do přibytku tvého
vejdúc, obdrží na tvé milosti,
abych vytržen byl ze všeho zlého.
86. A tuť tebe se vši ochotností
svými rty slavně chci zvelebovati,

když mne však naučíš tomu z milosti,
tu jazyk můj to všem osvědčovatí,
že všechna tvá práva a zřízení
jsou spravedlnost, byť to každý mohl znáti.

87. Budiž jen vždycky mé spomožení,
na tebeť já se zpodírám samého,
neb jsem sobě tvé zvolil učení;
po spasení tvém toužím dne každého
hojněji chtiv jsa v něm se síliti
prostředkem zřízeným zákona tvého.

88. Pro to samo bych tě mohl chváliti,
má duše žádá života delšího,
jen by ty mne ráčil vždy chrániti:
ach Pane, hledej služebníka svého,
jejž vidíš jako ovci blouditi,
však v paměti své tvůj hlas majícího.

Aleph

1. Br1615: žádaje vždy více prospívati.

Beth

6. Br1615: v svém srdci, proto bych hříchu každého.
7. Br1615: těch, kteříž posli z oust tvé důstojnosti,
hlásati, pokudž jsem živ zde v těle, ani v věcech na
světě nejdražších, jako v cestách přímých tvé
spravedlnosti.

Gimel

12. Br1615: v těch já pokládám svou rozkoš nejvíce.

Daleth

13. Br1615: Duše má tak sevřina ouzkostí, až sem již
téměř podobný k mrtvému, však mne vyslyšel
kdyžkoli samému, stížnosti své sem tobě předkládal.
15. Br1615: tuť i bezpečnou samu uznávám.

He

19. Br1615: (verš 2) na světa zlého bezbožné
marnosti, (verš 4) též i převzácných slibů své milosti,
(verš 5) ó učiň mi skutečné stvrzení, (verš 6)
nedopustím se v službě tvé vrtkosti.

20. Br1615: aj v ničemt' já nemám větší radosti.

Vau

22. Br1615: od mých oust nikdy odjato nebývá, srdci
však mému rač uděliti, v zákoně tvém ať stále vždy
prospívá.

23. Br1615: s horlivou svého ducha udatností.

24. Br1615: Jáť jistě tvé rozkazy miluji, čehož i
skutkem chci dokazovati.

Zajin

26. Br1615: neboť se na soudy tvé rozpomínám.

27. Br1615: tvá k zpěvu práva vedou mne smutného.

28. Br1615: nebo tvého zákona ostřihám.

Cheth

29. Br1615: Jáť sem pilně cest svých považoval.

31. Br1615: péči maje na něj každou chvíli.

32. Br1615: svým mne rač právům vyučiti více.

Theth

34. Br1615: Prv než si mne snížil a potrestal.

35. Br1615: jich srdce lásky tvé nemoha snéstí.

Iod

39. Br1615: Ó nerač svým slitováním dlíti, ti, abych
navrácen byl k životu spíše, ti jenž lstivě zkázy mé
hledají.

40. Br1615: abych navrácen byl k životu spíše.

Kaph

41. Br1615: Láskou hořící po tvém spasení, vždy
k tobě stále hledím až umdlévám.

43. Br1615: Jižť sou i jámu k mému skažení, jakžkoli
páší vždycky mnoho zlého.

Lamed

45. Br1615: že v nebi chováš vše bez proměnnosti,
což si koli slíbil všechněm věrným.

46. Br1615: An i všechna v svém bytu stvoření.

47. Br1615: Protož dokudž jsem v zdejším bydlení,
tvůjť jsem nedej mi ještě vždy klesnouti.

Mem

49. Br1615: neb jej nejvíc miluji především, skrz
nějž nepřatel všechněch moudřejšího.

Schin

83. Br1615: v předsevzetích svých šetře slova tvého.

Taff

85. Br1615: Z srdce celého tebe vždy žádám, dej ať
má žádost do příbytku tvého.

86. Br1615: A tuť tebe s pravou ochotností, jazyk
můj to bude osvědčovatí.

87. Br1615: na tebe já se zpodírám samého, neb
sem sobě tvé zvolil učení.

[120]. V svých bídách k tobě, svému Pánu

Fol. 179v-181r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. Dač: A: 26/1 b. B: 10/2
d, 16/4 G. Kar: A: 26/1 d. B: 10/2 c, 16/4 A.
B1590: B: 13/2 e, 26/2 e.

Konkordance: *Br1615*, s. 666, 667, *Karolides*, fol.
185v-187r, *B1596*, s. 478-481.

Text:

Nadpis: *Žalm 120. Ad Dominum cum tribularer etc.*

V svých bídách k tobě, svému Pánu
míval sem zřetel o ochranu,
kdyžkoli sem tě vroucně vzýval,
tvou pomoc rychle sem vždy míval;
i nyní od jazyka zlého,
lsti, útržek a lži plného,
ty, jenž jsi věčná dobrota
chraň, Pane, mého života.

Jaký pak toho užitek máš
ty, kterýž jiným rád utrháš;
tvůj ten jazyk svou nevázností
zdažť přidá tím jaké vzácnosti?
Ačkoli jest taká moc jeho,
jako střely střelce silného;
a jako z dřeva jalovce
uhlí, ješto pálí prudce.

Ach jak se rmoutím přenáramně,
že jsem jako v cizí krajině;
jako v Mezechu s neváznými,
aneb s pastuchy Cedarskými;
ach má duše musí teskliti,
že s takými má vždy bydleti,
jenž pokoj i jiné ctnosti
stále mají v ošklivosti.

Neb já žádostiv jsa pokoje,
i je odvodím od rozbroje;
však když mou řeč o tom slýchají,
tím více k boji se schápagí,
ó Pane, rač se ohlédnouti,
zpouřu pyšných sám přetrhnouti,
tak svých věrných k jich žádosti
ochraňuj před světa zlostí.

1. Br1615: tvou pomoc rychlou sem vždy míval.
3. Br1615: ach kterak truchlím přenáramně.

[121]. K horámť patřím já vesele

Fol. 181v-182r
Bibliografie:
Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. Dač: A: 11/2 h1. Kar: A:
11/2 a1.
Konkordance: Br1615, s. 667, Karolides, fol. 187v-
188r, B1596, s. 481-483.

Text:
Nadpis: *Žalm 121. Levavi oculos etc.*

K horámť patřím já vesele,
k nimž odsud pospíchám,
z nich pomoci čekám,
dát' mi ji, věřím, Pán cele;
jít' doufám v něj samého,
nebt' jest mocný Pán všeho.

Nedopustíť on nikoli,
klesnouti tvým nohám,
neb tě ostříhá sám,
aj nedříměť v žádnou chvíli,
aniž spí maje v péči
Izraele největší.

Pánt' jest tvůj strážce bedlivý,
tvá on též záslona
tobě vždy přítomná;
pročež žádný blesk škodlivý
slunce ani měsíce
nezbije tvého líce.

Budeť tě Pán ostříhati
ode všeho zlého;
všem pracem brž tvého
předsevzetí i žehnati

dle svého slitování,
na věky bez skonání.

2. Br1615: nedříměť] Dač: nejdříměť.
3. Br1615: tvého nezbije líce.
4. Br1615: všechněm pracem tvého

[122]. Ó přeutěšená chvíle

Fol. 182v-183r
Bibliografie:
Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3. B1590: Dač: B: 34/2
chybně g semibrevis. Kar: správně.
Konkordance: Br1615, s. 667, 668, Karolides, fol.
188v-190r, B1596, s. 483-485.

Text:
Nadpis: *Žalm 122. Laetatus sum in his etc.*

Ó přeutěšená chvíle
v níž jsem uslyšel ta slova,
do domu Hospodinova
půjdem spolu všickni mile;
a že, ó Jeruzaléme,
do tvých se bran dostaneme
a uhlédáme to s radostí,
jak Jeruzalém již zase
jest navrácen k své okrase
při všem všudy podle slušnosti.

Jak se tam budou zbíhati
Páně všecka pokolení
podle jeho nařízení,
Pána chtějí oslavovati,
též slyšeti soudy jeho
z trůnu tam utvrzeného,
z trůnu Davidovy stolice:
žádejmež ať věčně stojí
to město svaté v pokoji
i ti, kdož přejí mu nejvíce.

Budiž tvůj Sion rozhojněn,
Jeruzaléme, v tvých schránách,
věžích, palácích i branách,
vnitř i zevnitř buď jím zmocněn;
tohoť tobě věrně žádám
pro bratří, kteréž v tobě mám
i pro jiné přáteli milé;
zvlášť pro dům Boha našeho
i jít' též tvého dobrého
chci hledati vždy každé chvíle.

3. Br1615: budiž pokoj tvůj rozhojněn.

[123]. Bože, jenž v nebi máš své bydlení

Fol. 183v-184r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. B1596: rytmická varianta.

Konkordance: Br1615, s. 668, Karolides, fol. 190v-192r, B1596, s. 486-488.

Text:

Nadpis: *Žalm 123. Ad te levavi oculos etc.*

1. Bože, jenž v nebi máš své bydlení,
k toběť mám své zření;
aj hle jak se utíká k svému Pánu
služebník o ochranu;
jak po Paní své služebnice touží,
byť jí pomohla v nouzi,
tak zřetel náš v bídách k Hospodinu
jest v každou hodinu.
2. Smiluj se, Pane, smiluj nad námi
rychle bez meškání;
nebt' jsme větší potupou ukydání,
než lotr na rozhraní;
posměch a pýchu bezbožných nesouce,
všedně se tím krmíce;
ach jižť jsme tím příliš nasyceni
až do zošklivení.

2. Br1615: nebt' sme větší potupou ukydání, ach jižť jsme tím příliš nasyceni.

[124]. V pravděť to můž Izrael vyznati

Fol. 184v-185r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, c4.

Konkordance: Br1615, s. 668, 669, Karolides, fol. 192v-193r, B1596, s. 488-489.

Text:

Nadpis: *Žalm 124. Nisi Dominus fuisset etc.*

1. V pravděť to můž Izrael vyznati,
že kdyby Pána nebylo s námi,
byť ruky své nedržel nad námi,
když bezbožní se jali vztekati,
k našemu měvše chut zmordování.
2. Tehdáž hněvu svého v rozpálení
za živa by nás byli sehtili;
co vody by nás byli přikryli,
do jejich víru jsouce vtrženi,
žalostně byli bychom zhynuli.
3. Náš pohřeb tehdáž bez poctivosti
byl by vrahům těm potěchy přidal,

když by ohavně každý z nás zplýval,
však Bohu chvála buď z té milosti,
že zubům těch šelm v loupež nás nedal.

4. Aj jak přerádí znikli jsme toho,
jako ptáčníků ošemetnosti
i ten malý pták zniká s radostí;
všet' to moci šlo Pána samého,
jenž stvořil svět svů všemohoucností.

2. Br1615: do jejichž víru jsouce vtrženi.

4. Br1615: Aj jak přerádí znikli sme toho, jako ptáčníků divně chytrosti, jenž stvořil svět svou všemohoucností.

[125]. Všickni, kteříž v Pánu skládají

Fol. 185v-186r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4. Kar: B: 12/2 c. B: 1590: B: 12/2 c.

Konkordance: Br1615, s. 669, Karolides, fol. 193v-194r, B1596, s. 490-491.

Text:

Nadpis: *Žalm 125. Qui confidunt in Domino etc.*

1. Všickni, kteříž v Pánu skládají
všecko své doufání,
vždycky bez vrtkání
nepohnutelní zůstávají,
jako Sion stálý jest vždycky
věky po věcky.
2. Jako Jeruzalém se všech stran
tak jak baštami
otočen horami,
tak vůkol svého lidu jest Pán;
jemuž udílí své pomoci
ve dne i v noci.
3. Nebť nenechává z své lítosti
v manství ukrutníků
svých všech milovníků
tak, aby dlouhých bíd trpkosti
rukou nevztáhli, jsouc zemdlení,
k zlému činění.
4. Těm, jenž jsou srdce upřímeho
vždy, Pane, spomáhej,
ty pak přeč rozházej,
jenž jsou kroku křivolakého;
ale Izrael v tvém pokoji
ať pevně stojí.

2. Br1615: tak jako baštami.

3. Br1615: zlého k činění.

[126]. Tehdáž, když jest Pán

Fol. 186v-187r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, c4.

Konkordance: *Br1615*, s. 669, 670, *Karolides*, fol. 194v-195v, *B1596*, s. 492-493.

Text:

Nadpis: *Žalm 126. In convertendo Dominus etc.*

1. Tehdáž když jest Pán z vězení
vedl Sion v mocném rameni,
v nenadále to se dalo,
až se nám snem býti zdálo;
a však radosti a zpívání
plní jsme byli i plesání;
tehdáž se mezi národy
hlásal ten div Boží všudy.
2. Hodně jistě; neb Bůh při nás
zvláštní div učinil v ten čas;
pročež se i veselíme,
chválu a čest mu činíme:
učiň to též, Pane, s jinými
u vězení pozůstalými,
tím i je rozvlaž v ssoužení,
jako potok vyschlou zemi.
3. Aj škodyť jsme nic nevzali,
že jsme s pláčem rozsívali;
nebt' nám tato žeň k radosti
příčin poskytla v hojnosti;
jako oráčí plačícímu,
símě v zemi metajícímu
slouží zase žeň k plesání,
snopků hojných při zbírání.

1. *Br1615*: plní sme byli i plesání.
2. *Br1615*: tím je i rozvlaž v ssoužení.
3. *Br1615*: Aj škodyť sme nic nevzali, že sme
s pláčem rozsívali.

[127]. Jakkoli krásných stavení

Fol. 187v-188r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4. Dač: B: 18/4 H. Kar: B: 18/4 A.

Konkordance: *Br1615*, s. 670, *Karolides*, fol. 196r-197r, *B1596*, s. 494-495.

Text:

Nadpis: *Žalm 127. Nisi Dominus aedificaverit etc.*

1. Jakkoli krásných stavení,
jestli jich Pán nevzdělává
práce tu daremná bývá;

i nad městem stráž a bdění
jakkoli pilná se děje,
bez Boha nic neprospěje.

2. Vaše tedy ty snažnosti,
že k pracem ráno vstáváte
i večer dlouho sedáte
nesmějíc se ni najísti,
jsou daremná kvaltování
bez Božího požehnání.
3. Neb Bůh ty, kteréž miluje
bez takých roztržitostí
vším dobrým z pouhé štědrosti
sám moudře obohacuje;
za nejslavnější dědictví
dávaje i dítek množství.
4. Zdárně aby i zkvétaly
v zpanilé zdraví čerstvosti,
ovšem mravů v šlechetnosti;
jsouc tu již co tuhé střely
v rukou silného oděnce
vystřelujícího prudce.
5. Aj takovými střelami
kdož má toul svůj naplněný
jest jistě blahoslavený,
takový mezi branami,
v soudu i v každém rozbroji
šťastně bez hanby ostojí.

3. *Br1615*: dobrým z pouhé své štědrosti.

[128]. Šťastný, kdož v Boží bázni

Fol. 188v-189r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3. Dač: D: 11/3 křížek
napsán u noty 12/1.

Konkordance: *Br1615*, s. 676, *Karolides*, fol. 197v-198v, *B1596*, s. 495-497.

Text:

Nadpis: *Žalm 128. Beati omnes qui timent etc.*

1. Šťastný, kdož v Boží bázni
cestou Páně chodí
a světa zlého blázně
z ní se nevyvodí;
z práce své budeš mít
slušné požití,
uzříš s sebou vždy býti
Páně požehnání.
2. Manželka tvá vinného
kmene v podobenství,
přinese rodu tvého

ušlechtilé množství:
své dítky též uhlédáš
vůkol svého stolu
jako strůmky v jarní čas,
když zdárně ktvou spolu.

3. Aj takovýcht' udílí
všechněm Pán milostí,
kdož se ho v každou chvíli
bojí v upřímnosti:
i tobě požehnání
dá Pán též z Siona,
aby je bez přestání
bral z Jeruzaléma.

4. Když v pokoji a slávě
on bude trvati,
v své ušlechtilé zprávě
vždy víc prospívati;
i ty v jeho měšťanství
užíveš pokoje,
svých synů dětí množství
rozkošně spatřuje.

1. Br1615: slušné vyživení.
2. Br1615: když kvetou pospolu.
4. Br1615: svých synů dítek množství.

[129]. Hned od mladosti mne ssužovali

Fol. 189v-191r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4. Dač: T: 14/2 c1. Kar: T:
14/2 d1.

Konkordance: Br1615, s. 671, Karolides, fol. 199r-
199v, B1596, s. 498-499.

Text:

Nadpis: *Žalm 129. Saepe expugnaverunt etc.*

1. Hned od mladosti mne ssužovali,
Izrael může v pravdě to vyznati;
hned tehdaž o mé bezhrdlí stáli,
však mne na zkázu nemohli vydati.
2. Všecken mi můj hřbet hrozně zedrati,
tak jako orač zemi mne derouce,
na skrze dlouhé brázdy dělali,
ukrutnost přílišnou provozující.
3. Však milovník Pán jsa spravedlnosti,
zmátl šiky jich i všecka zlá jednání:
tak mající Sion v nenávisti
v lehkost a hanbu všickni budou dáni.
4. Jsouc jako tráva vzešlá na střeše,
zdárně spočátku se zelenající,
však než přichází k užitku spíše

od horkosti slunce usychající.

5. Při níž nemůže žnec ani toho,
čím by naplnil svou hrst naleznouti,
ovšem jenž víže snopy, do svého
náručí nemá hodně co shrnouti.
6. Aniž tudy kdož jde můž říkati,
Bůh vám požehnej, vaší žni tak stkvoucí,
pro jméno své Pán ráčiž vám dáti
užití toho i na čas budoucí.

5. Br1615: ovšem jenž váže snopy do svého.

[130]. V náramné své úzkosti

Fol. 191v-192r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: Br1615, s. 671, 672, Karolides, fol.
200r-201r, B1596, s. 500-502.

Text:

Nadpis: *Žalm 130. De profundis clamavi etc.*

1. V náramné své úzkosti
dnem i nocí volám,
jako z hrozné propasti
tebe, Pane, vzývám;
hlas mého nařikání
pusť v své svaté uši,
beze všeho meškání
v tento čas nejtěžší.
2. Neb jestliže hříšnosti
chceš, Pane, trestati,
kdož bude před přísností
tvou moci ostáti?
Tě však více k milosti
známe hotového,
byť každý s ochotností
ctil tebe samého.
3. A protož své doufání
v Pánu vždycky skládám,
na jeho bez přestání
zámluvy shovívám;
čekát' s větší žádostí
Pána vždy má duše,
i než strážný s teskností
byť svítalo spíše.
4. Očekávejž na Pána
i ty, Izraeli;
nebt' jest milost přehojná
v něm na každou chvíli;
ont' jest ten, jenž spomáhá
v každém pokušení;

onť z milosti i dává
hříchů tvých shlazení.

1. Br1615: V náramné své ouzkosti.
2. Br1615: chceš, Pane, šetřiti.
3. Br1615: (verš 4) milost očekávám.
4. Br1615: neb jest milost přehojná, on jest ten, jenž spomáhá, on z milosti též dává.

[131]. Nikdyť jsem se nezvyšoval

Fol. 192v-193r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: Br1615, s. 672, Karolides, fol. 201v-202r, B1596, s. 502-503.

Text:

Nadpis: *Žalm 131. Domine non est exaltatum etc.*

1. Nikdyť jsem se nezvyšoval,
nemíval ni očí pyšných;
ni nad svů moc věcí větších
jsem sobě kdy osoboval:
2. Nýbrž v rozličném ssouzení
sám sebe jsem ustupoval,
takou mysl co dítě míval,
když bývá při ostavení.
3. Pokrmu svého zbavené,
jakož ono hledí k matce,
tak k tobě, Bože, mé srdce
vždycky patří, jsůc sevřené.
4. Tak i ty, ó Izraeli,
srdečně nyní i vždycky,
nýbrž i věky povšecky
v Pána doufej v každou chvíli.

1. Br1615: ni nad svou moc věcí větších.
3. Br1615: vždycky patří, jsouc sevřené.

[132]. Na Davida ztrápeného

Fol. 193v-194v

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4. Dač: B: 1/2 c, 8/3 d. Kar:
B: 1/2 d, 8/3 c.

Konkordance: Br1615, s. 672, 673, Karolides, fol. 202v-203v, B1596, s. 503-506.

Text:

Nadpis: *Žalm 132. Memento Domine David etc.*

1. Na Davida ztrápeného,

ó Bože, by pamětliv byl;
jakt' i slib tuhý učinil,
byť tebe tím důstojného,
Boha Jákobova, poctil.

2. Řka, nikoli že nevzkročím
do přibytku svého domu,
nepřistoupím k ložci svému;
aniž dřímání k svým očím
dopustím i nejmenšímu.
3. Leč bych prve mohl najíti
místo k stánkům Boha svého,
Boha všech nejmnějšího
tu, kdež by slušně bydliti
mohla archa síly jeho.
4. Někdy věku předešlého
byla v končinách efratských,
těchto pak časů nedávných
z místa velmi nevzácného
vzata jest z polí Jaharských.
5. Aj jižť do místa jistého
budem s radostí vcházeti,
u noh Páně se skláněti,
ó rač jen do stánku svého,
Pane, i archa tvá vjíti.
6. Tu ať roucho spravedlnosti
vezmou na se kněží tvoji,
svatí pak ať se radují;
i já, poctěn jsa předností,
dejž, ať trůn můj pevně stojí.
7. Dle Davida slouhy svého
rač to, Pane, učiniti,
všaks mi ráčil to stvrditi
řka, krále chci z plodu tvého
na trůnu tvém posaditi.
8. Budou-li brž ostříhati
smlouvy a zřízení mého
po něm i synové jeho,
i oni též užívati
budou trůnu královského.
9. Neboť sobě jsem oblíbil
Sion, abych tu přebýval,
mile tu i odpočíval;
z míst všech jiných to jsem zvolil,
bych tu na věky zůstával.
10. Tut' hojnost chlebů rozdělím
chudým jeho k nasycení;
kněží pak v roucho spasení
ušlechtilé sám zobláčím
svatým všem ku potěšení.
11. Tu byť zkvetl roh, též spůsobím

Davidovi v jeho kmenu;
tu svému pomazanému
lucernu jasnou rozsvítím
ku prospěchu světu všemu.

12. Ale z jeho všech nepřátel
v hanbu vydám všelikého,
tak, aby na hlavě jeho
korunu každý z nich viděl,
kvetoucí času každého.

1. Br1615: Na Davida strápeného.
6. Br1615: svatí pak ať propěvují.
7. Br1615: Pro Davida slouhu svého, však mu ráčil
to stvrditi.
8. Br1615: Budou-li jen ostříhati.
9. Br1615: Neboť sobě sem oblíbil, z míst všech
jiných to sem zvolil.
10. Br1615: Tu hojnost chlebů rozdělím, svatým
svým ku potěšení.
11. Br1615: Tu byť zkvetl roh, též způsobím.

[133]. Ó jak jest to milé

Fol. 195r-196r
Bibliografie:
Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.
Konkordance: Br1615, s. 673, Karolides, fol. 204r-
205r, B1596, s. 506-508.

Text:
Nadpis: *Žalm 133. Ecce quam bonum etc.*

1. Ó jak jest to milé a hodné chvály,
když bratři v lásce a svornosti stálí
spolu pěkně se snášejí;
neb se drahé v tom mastí rovnají
té, kterouž Áron když mazán býval,
vůni rozkošnou vydával.
2. Když z jeho hlavy dolů sstupovala,
bradu i roucho všecko svlažovala,
i krásný podolek jeho:
jest to jako vrchu vysokého,
vrchu Hermon rosa přerozkošná,
vůkoli všemu prospěšná.
3. I hory Sionské zavlažující,
všem zrostlinkám k zrůstu pomáhající:
takovýmť hojnost dobrého
Pán vždy udílí času každého,
s potěšením byť mu zde sloužili,
potom i věčně s ním byli.
3. Br1615: svým zrostlinkám k zrůstu pomáhající.

[134]. Ej nuž Páně služebníci

Fol. 195v-196r
Bibliografie:
Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.
Konkordance: Br1615, s. 673, Karolides, fol. 205v-
206r, B1596, s. 508-509.

Text:
Nadpis: *Žalm 134. Ecce nunc benedicite etc.*

1. Ej nuž Páně služebníci
dnem noci před ním stojící,
chválu jeho velebností,
vzdávejte se vši vděčností.
2. K svatyni ruce vznášejte,
prosby k němu odsilejte;
a tak ctíce Nejvyššího
říkejte i lidu jeho.
3. Kdožkoli jste věrni Pánu,
jenž vás přijal v svou ochranu,
ten, jenž nebe, zemi stvořil,
Sion sobě k bytu zvolil.
4. Ej slyšte co vám zvěstuje,
skrz slouhy své ohlašuje,
budiž mé vždy požehnání
rozhojněno mezi vámi.

1. Br1615: vzdávejte vždy s ochotností.
4. Br1615: Ej slyšte coť vám zvěstuje.

[135]. Jméno Páně zvyšujte

Fol. 196v-197v
Bibliografie:
Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.
Konkordance: Br1615, s. 674, Karolides, fol. 206v-
207r, B1596, s. 510-513.

Text:
Nadpis: *Žalm 135. Laudate nomen Domini etc.*

1. Jméno Páně zvyšujte,
ej Páně služebníci,
všickni je zvelebujte
před ním vždycky stojící,
v domu Boha našeho,
v síncích rozkošných jeho.
2. Slavte Pána dobrého,
zpívejte jeho jménu;
nad něž není lepšího;
on v svou přijav ochranu
Jákoba s Izraelem
nazval svým milým lidem.

3. Jáť znám, že nad našeho
žádného z Bohů není
nikdež důstojnějšího:
neb on což chce to činí
v zemi, v mořské propasti
i v nebi na výsosti.

4. On sám toho dovodí,
že se zdvíhají mračna,
často s deštěm přivodí
i blýskání zázračná:
on i vítr z komor svých
vypouští lidem skrytých.

5. On od lidí do hovad
všecky prvorozené
v Ejiptě zbil napořád:
on tam zázraky hrozné
čině, zahubil krále
i všecky s ním schytralé.

6. On národů i jiných
i s králi pobil mnoho;
Seona Amorejských,
též Oja Bázanského
i kananejské krále
zbil všecky nenadále.

7. Všecka pak jejich panství
Izraelovi svému
dal v rozkošné dědictví
k užívání věčnému:
Pane, sláva tvá vždycky
trvá věky po všecky:

8. Památka tvá jest věčná,
tvé jméno bez skončení;
tvá pečlivost skutečná
o tvůj lid v jich ssoužení;
nad to jsi milostivým
všechněm služebníkům svým.

9. Ale modly pohanské
jsou jen stříbro a zlato,
účinek ruky lidské,
nemáš při nich víc nad to;
ústa i oči mají,
však jich neužívají.

10. Uši mají bez sluchu
a chřípě bez dýchání;
každý hoden posměchu,
kdož skládá v nich doufání,
i ty, kdož je dělají,
Božích pomst se dočkají.

11. Ó dome Izraelský,
oslavuj vděčně Pána,
i vy chvalte jej vždycky,
kdož jste posli z Árona;

i z Levitského domu
chvály činite vždy Pánu.

12. Jenž se bojíte Pána,
rcetež všickni s vděčností;
bud' chválen Pán z Siona
ode všech s ochotností,
v městě Jeruzalémě
přebývající slavně.

1. Br1615: v domě Boha našeho.

9. Br1615: Božích pomst dočekají.

[136]. Slavte Pána s vděčností

Fol. 198v-199r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3.

Konkordance: *Br1615*, s. 674, 675, *Karolides*, fol.
207v-208r, *B1596*, s. 514-518.

Text:

Nadpis: *Žalm 136. Confitemini Domino etc.*

1. Slavte Pána s vděčností,
nebť jest plný milosti;
a jehož dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.

2. Slavte Boha našeho,
neníť nad něj vyššího;
a jehož dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.

3. Slavte Pána nad Pány,
neníť mu rovný žádný;
a jehož dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.

4. Jenž hrozné divy činí
tak, jakž sám kdy umíní;
a jehož dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.

5. Jenž stvořil svou moudrostí
i všech nebes výsosti;
a jehož dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.

6. Jenž náramnou tíž země
roztáhl na vodách pevně;
a jehož dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.

7. Jenž svá světla učinil,
na nebi je postavil;
a jehož dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.

8. Slunce byt' den činilo,
všecko osvětlovalo;
a jehož dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
 9. Jenž i noc též opatřil,
měsíc, hvězdy k ní stvořil;
a jehož dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
 10. Jenž vše prvorozené
zbil v ejiptské krajině;
neb jeho dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
 11. Jenž vyvedl Izraele
z jich prostředku té chvíle;
neb jeho dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
 12. Jenž ty skutky předivné
činil v své ruce silné;
neb jeho dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
 13. Jenž i mořské hlubiny
na dvě rozdělil strany;
neb jeho dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
 14. Jenž převedl Izraele
prostředkem v nenadále;
neb jeho dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
 15. Jenž krále s vojskem jeho
vrhl do moře rudého;
neb jeho dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
 16. Jenž svůj lid sem tam vodil
po poušti, když tam bydlil;
neb jeho dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
 17. Jenž i hrozné tyrany
potřel na všechny strany;
neb jeho dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
 18. Jenž i veliké krále
vyplnil dokonale;
neb jeho dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
 19. Předně toho zlosyna
zabil, krále Seona;
neb jeho dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
 20. Za ním Oja nectného
sklidil též bazanského;
neb jeho dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
 21. Jenž všechna jejich panství
dal svým věrným v dědictví;
neb jeho dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
 22. Izraelovi svému
služebníku věrnému;
neb jeho dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
 23. Jenž na nás pamatuje,
našich bíd uskrovnuje;
neb jeho dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
 24. Nepřátel brž vzteklostí
i všech zprošťuje zlostí;
neb jeho dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
 25. Jenž dává všelikému
pokrm tělu lačnému;
neb jeho dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
 26. Slavte Boha silného
i všech nebes vyššího;
neb jeho dobrotivost
trvá vždy až na věčnost.
16. Br1615: sem] Dač: jsem
26. Br1615: nad nebesa vyššího.

[137]. V svém zajetí

Fol. 199v-201r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 676, *Karolides*, fol. 208v-209v, *B1596*, s. 519-521.

Text:

Nadpis: *Žalm 137. Super flumina Babylonis etc.*

1. V svém zajetí při řekách babylónských
s pláčem jsme se, byvše v rukou pohanských,
na Sion, svou vlast rozpomínali;
a tam na vrby zavěšovali
své harfy sloužící někdy k radosti,
neb tu byl čas zámutku a žalosti.
2. Tu ti, od kterých jsme byli zjímáni,
vydali se v posměšné ponoukání,

bychom jim o Sionu zpívali,
jimžto slušně jsme odpovídali;
ach nemůžeme písniček Boha svého
zpívat v zemi lidu pohanského.

3. Nýbrž než bych se chtěl zapomenouti
na Jeruzalém, na věky zhynouti
rozkáži své pravice umění;
i jazyk můj nechť radče oněmí,
jestli bych v kom své potěšení míval
a na Jeruzalém se zapomínal.
4. Pane na edomské příbuzné naše
pomni s pomstou, nebť sou vztekla a plaše,
když Jeruzaléma dobývali,
zlost našich zhoubců rozněcovali
křičíc, na ně, her na ně dotírejte,
bořte, kazte i s grunty vyvracejte.
5. Vezmeš i ty, ó Babylóne, v svůj čas
pomstu Boží, kterouž již hotovou máš,
blaze tomu, kdožť za to zaplatí,
což jsi ty zlého nám směl dělati;
blaze kdož tvé dítky v čas tvé úzkosti
bíti o skálu bude bez milosti.

1. Br1615: s pláčem sme se byvše v rukou
pohanských.
2. Br1615: Tu ti, od kterých sme byli zjímáni, jimžto
slušně sme odpovídali.
4. Br1615: křičíc, na ně, oh na ně dotírejte.
5. Br1615: což si ty zlého nám směl dělati, blaze
kdož tvé dítky v čas tvé ouzkosti.

[138]. Srdcem celým tebe, Pane

Fol. 201v-202r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f3. Dač: T: 18/1 následuje
navíc minima g, B: 20/1-21/2 e e d. Kar: T:
správně, B: 20/1-21/2 c c B.

Konkordance: Br1615, s. 676, 677, Karolides, fol.
210r-211r, B1596, s. 521-524.

Text:

Nadpis: *Žalm 138. Confitebor tibi etc.*

1. Srdcem celým tebe, Pane,
ctíti slavně budu s vděčností;
přede všemi chciť zpívat,
zvyšovati tě s ochotností;
R. v chrámě svatém tvé jasnosti
tě s radostí budu vzývati,
a tvého milosrdenství,
též i množství pravdy hlásati.
2. Neb jsi jména svého všudy,
též i pravdy, slávy dokázal;

i já k tobě maje zření,
očerstvení mé duši přidal:
budouť tebe též i jiní
ctíti slavní v světě stavové,
tvých řečí pravdu slýchajíc
ji libujíc, až i králové.

- R. Budouť tebe důstojného
i dobrého oslavovati;
o tvých skutků moudré zprávě,
ke cti slávě tobě zpívat;
R. a že ač jsi vyvýšený
i přeslavný trůn v nebi maje,
patříš však i na nízkého
i pyšného výborně znaje.
3. Ty mne, Pane, při životu
v každou psotu ráčíš chovati;
z mých nepřátel jich vzteklosti
svou mocností vytrhovati;
R. a kdyžť milost tvou věčnou znám,
jistě skládám v tobě své doufání,
dílo své, že vždy povedeš
i přivedeš šťastně k skonání.
4. Ty mne, Pane, při životu
v každou psotu ráčíš chovati;
z mých nepřátel jich vzteklosti
svou mocností vytrhovati;
R. a kdyžť milost tvou věčnou znám,
jistě skládám v tobě své doufání,
dílo své, že vždy povedeš
i přivedeš šťastně k skonání.

1. Br1615: před všechněmi chciť zpívat.

3. Br1615: Budou tebe důstojného.

[139]. Pane, ráčils mne zkusiti

Fol. 202v-203v

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c2, c3, f4.

Konkordance: Br1615, s. 677, 678, Karolides, fol.
211v-212r(v Kar označen jako 213r), B1596,
s. 524-528.

Text:

Nadpis: *Žalm 139. Domine probasti me etc.*

1. Pane, ráčils mne zkusiti,
i zevnitř i vnitř spatřiti;
všecky mé tobě snažnosti
jsů velmi v dobré známosti;
buď že kde sedám, neb kdy vstávám
i má myšlení spatřuješ sám.
2. Kde chodím, neb ležím koli,
přítomen jsi v tom vůkoli;
ty všech mých usilování
jsi povědom bez ustání;
i mou řeč, prv než ji vynáším
že znáš, zle mluviti se straším.
3. Ty mne zpředu i z zadu znáš,
stále jako svou rukou máš
ze všech stran obklíčeného;
nic mi není tak divného

- jako jest toto tvé umění,
že jím vše stíháš v okamžení.
4. Protož chtěl-li bych utéci
před neobsáhlou tvou mocí,
kde bych se ukryl před tebou?
Zdaž v nebi, kdež máš slávu svou?
Zdaž v hrozně země hlubokosti,
když i tam jsi svou přítomností?
 5. Bych s pomocí jitrní záře
preč i za nejdalší moře
tam chtěl prudce zaletěti
a před tebou se ukrýti;
v náhleť by mne i tu dostihla
tvá ruka, i zase přivedla.
 6. Chtěl-li bych pak pomysleti
tma v noci můž mne přikryti,
i to mi nepostačuje,
hned mi se noc v den směňuje;
neb i noc tvé prozřetelnosti
světlejší než den v své jasnosti.
 7. I víceť musím mluvit,
všaks v moci ráčil mne míti
hned jakž jsem se v matce složil,
i tams divně sám mne odíl;
začež byl bych srdce tupého,
bych tě neslavil cti hodného.
 8. I při mněť jest tvého díla
divná tvá moudrost i síla;
což když bedlivě spatřuji
i tímť se já osvěcuji
věda, že i všechny mé kosti
nejsou před tebou v neznámosti.
 9. Neb jsi ty je svou moudrostí
sformoval v tajné skrytosti,
kamž nemůž člověk dojíti,
chtě to zrakem svým spatřiti;
ale tvých očí jasný zrak tvůj
nesličný spatřil i trupel můj.
 10. Všickni brž jeho oudové
v nichž formování i dnové
i prve než se zjevili,
zapsáni v knihách tvých byli;
skutkové tito tvé milosti
jsouť u mne v veliké vzácnosti.
 11. V nichž tvé lásky jest tak mnoho,
žádný že nevyčte toho;
snáze bych sčel písku množství,
než skutků tvého otcovství;
u večer i když ráno vstávám
slávu tvů divnou v nich seznávám.
 12. Ó Pane, by se obrátil

a bezbožné ty zatratil,
ješto páší nepravosti
i vraždy se vši smělostí;
bych jich jsa zproštěn dokonale
tvou slávu rozšiřoval dále.

13. Ti, jenž se tobě rouhají
i v zlostech se pochloubají,
ti, jenž tě v nenávist vzali,
příčinu i mně čímž dali,
abych i já jich s ošklivostí
nenáviděl v ustavičnosti.
14. Nenávidímť jich hned z srdce,
neb kdo tvůj i můj jest škůdce,
jiného při mě nic není,
zkus a sezněj má myšlení,
podávámť se bez ostýchání
k tvému v té věci rozeznání.
15. I v tom žeť jsem z nich žádnému
příčiny nedal ke zlému;
známost máš toho přejistou,
žeť nejdu bezbožných cestou:
ó rač mne v tom vždy bez přestání
chovati, Pane, do skonání.

1. Br1615: a zevnitř i vnitř seznati, nýbrž všechny mé
snažnosti, tobě jsou v dobré známosti.
2. Br1615: i mou řeč prv než ji propovím, že ty znáš
jistotně o tom vím.
5. Br1615: chtěl přeprudce zaletěti.
6. Br1615: svítí jako den v své jasnosti.
7. Br1615: hned jakž sem se v matce složil.
9. Br1615: Neb si ty je svou moudrostí.
11. Br1615: slávu tvou divnou v nich seznávám.
12. Br1615: i vraždy s hroznou smělostí.
13. Br1615: Ty, jenž se tobě rouhají, ty, jenž tě
v nenávist vzali.
15. Br1615: I v tom žeť sem z nich žádnému.

[140]. Pane, před lstí všech nešlechetných

Fol. 204v-205r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c2, c3, f3.

Konkordance: Br1615, s. 678, Karolides, fol. 212v(v
Kar označen jako 213v)-213r, B1596, s. 528-
531.

Text:

Nadpis: *Žalm 140. Eripe me ab homine etc.*

1. Pane, před lstí všech nešlechetných
rač mne sám opatrovati,
nadto před zlostí všech ukrutných
v bezpečnosti mne chovati.

2. Jenž zhoubě mé divné chytrosti
s jedné strany ukládají,
s druhé i zjevnou ukrutností
vztekle na mne dotírají.
3. Jedu plní jako had jsouce
svůj jazyk jím zaostřují,
nevinným jako vřitenice
škoditi se vždy snažují.
4. Od takových ruky zlostníků
mé duše, Pane, ostříhej,
kteříž hledí zkázy mých kroků,
sám mne od těch zachovávej.
5. Nebť se pyšně na to vydali
své síti všechny roztáhše,
byť se mnou k své chuti zahráli,
až by zhynula má duše.
6. Ale já srdce s důvěrností
říkám k tobě, svému Pánu,
ty jsi Bůh můj, slyš mé žádosti,
na tvout' čekám vždy ochranu.
7. Ty jsi jenž vůli i tu moc máš,
že můžeš mne ochrániti;
ty mne v čas války sám zastíráš,
by mne nemohli raniti.
8. Pane, nedávejž k jich libosti
bezbožným v zlostech průchodu;
sic se zepnou v své neváznosti
stresci je jiným k příkladu.
9. Té roty vůdce, jenž mne trápí
vezmi předně v své trestání,
lži pak a lsti, s čímž na mne kvapí,
ať jsou ve spolek poddáni.
10. Ohněm je svým s nebe sporázej
až do pekla nejhlubšího,
tam je k mukám za jich zlost odej,
nešaneje z nich žádného.
11. Neb člověk jazyka lstivého
nesluší by dlouho dědil;
sok ukrutný hoden jest toho
sám svou zlostí by lapen byl.
12. Vímt' to, že Pán dle spravedlnosti
ujme se o při chudého,
přijde čas jeho velebnosti,
že pomstí utištěného.
13. A tuť spravedliví zpívají
budou mu se vši vděčností,
bytu věčného požívají,
jsouc v slávě s ním a v radosti.

2. Br1615: Jenž k zhoubě mé divné chytrosti.
9. Br1615: ať sou ve spolek poddáni.
12. Br1615: Vímt' to, že Pán dle spravedlnosti.
13. Br1615: budou mu s mnohou vděčností.

[141]. Pane, pozoruj hlasu mého

Fol. 205v-206r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 679, *Karolides*, fol. 213v-214r, *B1596*, s. 531-534.

Text:

Nadpis: *Žalm 141. Domine clamavi etc.*

1. Pane, pozoruj hlasu mého,
k tobě volám dnem i nocí,
by mi přispěl ku pomoci
zvlášt' nyní času přítomného.
2. Jako zápal buď v příjemnosti
mé k tobě vroucí modlení
a rukou mých pozdvižení
jako obět před tvou milostí.
3. Strážte svého ducha dobrého
rač ústům mým propůjčiti,
bych věděl jak mám mluvíti
tvého ke cti jména svatého.
4. Mého srdce nakloňovati
ó nerač zlého k činění,
ni úlisnostmi v přelstění
bezbožných dej mu ubíhati.
5. Radče chci trestán i bit býti
od člověka upřímého,
k zachování zdraví svého
za vonnou mast chci to přijíti.
6. Ač tudíž přehrozného cíle
vím, že zlostných ta zběř důjdou,
a že mne v pomstách svých budou
za milost žádati té chvíle.
7. Když budou z hrozných skal metáni
z jich vůdců i nejpyšnější,
tuť jiní budou schopnější
mých slov libých ku poslouchání.
8. (Ač nyní jako při roubání
třísky sem tam odrážejí,
tak naše též přicházejí
kosti v nevázné rozmetání.)
9. Neboť k tobě času každého,
Pane, oči svých pozdvihám,
mé duše ty jen nekvap sám

bráti ode mne truchlivého.

10. Od osidel všech mne ostříhej,
k mému kteráž přitržení
roztáhli zlí v svém zrocení:
ty jim to vše rozmez a strhej.
11. Nýbrž ať sami do svých pastí
s hřmotem se dostanou věčně,
tak abych já mohl bezpečně
běh konati svůj bez vší strasti.

1. Br1615: k toběť volám dnem i nocí.
4. Br1615: Mému srdci se uchýliti, ó nedej zlého
k činění, bezbožných uvedenu býti.
9. Br1615: Já však k tobě času každého, v tebe
doufaje i vzývám, nevylévej duše truchlého.
10. Br1615: k mému kteráž podtržení, ty jim to
rozmez a roztrhej.
11. Br1615: já pak abych mohl bezpečně, běh konati
svůj k tvé libosti.

[142]. Hlas svůj ku Pánu odsílám

Fol. 206v-207r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. Dač: D: 6/2 ais1.

Konkordance: Br1615, s. 679, Karolides, fol. 214v-
215r, B1596, s. 534-535.

Text:

Nadpis: *Žalm 142. Voce mea ad Dominum etc.*

1. Hlas svůj ku Pánu odsílám,
vroucně jemu se modlívám,
před ním touže svých bídností,
na něj vzkládám své žádosti.
2. Když bývá duch můj v sevření,
prázdný rady i umění,
ont' umí radu najíti,
přímou stezku otevřítí.
3. Ač pak kudy chodím koli,
osidlo mi položili,
a když se sem tam ohlédám,
žádného známého nemám.
4. Tak všecko mé útočiště
zhynulo na každém místě;
není kdo by mě litoval,
o mne se upřímně ujal.
5. Protož k tobě, Pane, volám,
řka, ty jsi mé doufání sám,
nenít' na světě jiného
v kom bych se těšil žádného.
6. Pozoruj volání mého

bídou velmi zemdleného;
vytrhni mne z nešlechetných
nátisku i mne silnějších.

7. Vyprošť z žaláře duši mou,
bych zvěstoval vždy chválu tvou,
se mnou též pobožných množství
tvé vidouc milosrdenství.

[143]. Ó Pane, slyš mé naříkání

Fol. 207v-208v

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4.

Konkordance: Br1615, s. 680, Karolides, fol. 215v-
216r, B1596, s. 536-539.

Text:

Nadpis: *Žalm 143. Domine exaudi orationem etc.*

1. Ó Pane, slyš mé naříkání,
viz má pokorná vzdychání;
pro pravdu svou mne smutného
i spravedlnosti své konání
slyš mne času přítomného.
2. Aniž mne volej k soudu svému,
hříšníkům převelmi hroznému,
chtě s slouhou svým v počet vjíti,
neboť tu nelze ničádnému,
by mohl spravedliv projíti.
3. Viz, jak mne můj nepřítel svírá,
až k zemi můj život potírá
i do tmavých mne míst vhání,
tak jako mrtvé i zavírá
dávno jenž jsou v hrob schováni.
4. Divnou můj duch ve mně úzkostí
i srdce hyne u vnitřnosti;
buď na tě, soudce přísného,
buď na svých nepřátel vzteklosti
patře, děsím se obého.
5. Ač v strachu tom a kvaltování
uprázdniv se k rozvažování,
za starých dnů tvého díla
hojných odtud potěšování,
došla ke mně moc i síla.
6. A protož se vší důvěrností
pozdviham rukou k tvé milosti,
žádaje za ducha tvého,
(jako země suchá vlažnosti,)
přispoření darů jeho.
7. Ó přispějž, vyslyš mne v rychlosti,
hynet' duch můj, ty své milosti
tváře nerač ukrývati,

neb na mne těm, jenž do propasti
sstupují podobnost znáti.

8. Hned časně smilování svého
uděl mi, v tět' doufám samého;
svou cestu rač mi zjeviti,
po níž bych jda, spasení tvého
s tvou pomocí mohl dojíti.
9. Před mých nepřátel ukrutností
přiveď mne, Pane, k bezpečnosti,
jenž mne bez příčiny trápí;
v toběť duše má v své těžkosti
skrýši svou má, k ní i kvapí.
10. Nauč mne, bych při všem vždy tvé vůle
nejvíce šetřil každé chvíle,
tět' mám, mistra Boha svého,
tvůj dobrý Duch vediž mne mile
po tvých cestách dne každého.
11. Tak mne rač jako obživiti,
pro jméno své to učiniti;
a podle své spravedlnosti
mne ze všech nepřátel vyniti
nátisku jich a úzkosti.
12. Nýbrž pro své milosrdenství
vypleň mých zhoubců všecko množství,
vyhlaď všecky mne trápící,
znáš, žeť jsem i hned od dětinství
byl tobě vždycky sloužící.

1. Br1615: Ó Pane, vyslyš mé volání.

4. Br1615: Divnou můj duch ve mně ouzkostí.

6. Br1615: A protož s celou důvěrností.

11. Br1615: nátisku jich a ouzkostí.

12. Br1615: zhoubců] Dač: zhoubů, znáš žeť sem i
hned od dětinství.

[144]. Bud' chvála Bohu

Karolides, fol. 216v-218r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4.

Konkordance: Br1615, s. 680, 681, B1596, s. 539-541.

Text:

Nadpis: *Žalm 144. Benedictus Dominus Deus.*

1. Bud' chvála Bohu, mé síle s vděčností,
jenž mne k bojům sám učí opatrností,
mé ruce i prsty k tomu čině
z milosrdenství svého způsobné:
onť jest hrad můj, on pevné útočiště,
on schrána má, on štít na každém místě,
jemuť se těším, on k poslušenství

skloňuje mému národů množství.

2. Co jest člověk, co při něm takového,
že jej soudíš své dobroty hodného?
Co jest člověk, se vším což má koli,
že tak v tvé péči jest každou chvíli?
V bytu i slávě člověka každého
ty marnosti znáš býti podobného
a jehož dnové i ti nejlepší
rychle míjí jako stín nejdelší.
3. Nakloň svých nebes a sstup z své výsosti,
dotkni se hor, dým vydej svou mocností,
bí hromem, vypuť své ostré střely,
rozptyl, poraž mé ty nepřátele;
svou ruku vztáhna, rač mne vytrhnouti
z násilných těch vod, nedej v nich zhynouti,
těch cizozemců z hrozné vzteklosti
vytrhni mne, můj Pane, v rychlosti.
4. Neb ač sou zevnitř v spolku lidu tvého
však nemluví, nečiní nic dobrého
a tuť tobě já budu zpívati,
loutnou, harfou tě oslavovati;
nebs Bůh, jenž králům udílí vítězství,
rozličných i mne též nebezpečností,
Davida, slouhu svého zprošťuješ,
z meče vražedlného vytrhuješ.
5. Rač mne těch cizozemců dokonale
zprostiti, jejichž ústa vždycky stále
nemluví pravdy, ale chytrosti,
jich ruce plné ošemetnosti:
byť jako zdárně štípkové kvetoucí
synové naši byli tak rostoucí;
naše dcery co krásní uhlové,
jimiž se stkví královští domové.
6. Sspížírný naše též za tou zvolností
všelikých potrav ať mají v hojnosti,
naš dobytek též ať na tisíce
v stájích plodí i mnohokrát více;
volové naši ať mohou táhnouti,
obce nepřátel v pádu všech zniknouti,
ať z země není žádných tažení,
ni po ulicích k šturmu troubení.
7. Blaze těm, jimž takého požehnání
propůjčuje Pán vždycky bez přestání,
však na to stálou péči když mají,
že toho k dobrému užívají;
ne v těch časných a zemských věcech Inouce,
ale k Bohu svou mysl jimi vedouce,
v lásce jeho byť byli stvrzení;
aj tiť v pravdě jsou blahoslavení.

2. Br1615: Co jest člověk i s tím což má koli.

3. Br1615: dotkni se hor, dým vyveď svou mocností,
z násilných těch vod, nedejž v nich zhynouti.

4. Br1615: Neb ač jsou zevnitř v spolku lidu tvého.

6. Br1615: Sspížímy naše z tvé, Pane, štědrosti, ať z země žádných není tažení.
7. Br1615: však na to stálou když péči mají.

[145]. Můj Bože a králi

Karolides, fol. 218v-220r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, c4.

Konkordance: Br1615, s. 681, 682, B1596, s. 542-545.

Text:

Nadpis: *Žalm 145. Exaltabo te Deus meus.*

1. Můj Bože a králi, tě slaviti,
tě budu na věky velebiti;
na každý den se vši ochotností
ctíti jméno budu tvé milosti:
neb jsi ty Pán chvály hoden nejvyšší,
tvá důstojnost všech jiných důstojnější:
čemuž každý věk svědectví vydává,
tvé skutky divné slaví a vyznává.
2. I já o tvé krásy zpanilosti,
též i o tvé slávy velebnosti
i o tvých budu divých mluviti,
v známost vůbec všem je uvoditi:
a tuť mnozí mnou probuzeni souce
budou tvé divy slaviti bez konce,
a byť pak všickni mlčeli z oumyslně,
já je však chci hlásati dobromyslně.
3. Ač i jiní vždycky po vše časy
tvou dobrotu vším srdcem i hlasy
i spravedlnost budou zvěstovati,
o ní stále i směle zpívati:
řkúc, že jsi ty Pán nejdobrotivější,
k milosti víc než k hněvu náklonnější;
a to ke všem bez osob přijímání
tvých všech skutků tvé větší slitování.
4. Což jsi koli ráčil učiniti,
všecko nemůž, než tě velebiti;
však nejvíce tvoji vyvolení
k tvé cti chvále souc znovu stvoření,
tiť zvěstují slávu tvého království,
ti tvé síly nestižitelné množství,
aby moc tvou mohl veškeren svět znáti
i o tvého království slávu státi.
5. Království tvé království jest věčné,
nade všemi tvé panství skutečné:
padající ty všechny zdržuješ
i padlých mocně sám pozdvihuješ;
v toběť každý tvor skládá své doufání,
hojně jej sytíš v čas svého uznání,
svou ruku štědrou časně otvíraje,
což kdekoli jest živo vše chovaje.

6. V svých všech cestách Pán jest spravedlivý,
v svých všech skutech velmi dobrotivý,
obzvlášť přistojí těm svou pomocí,
jenž ho vzývají věrně vši mocí,
tak že čeho od něho s pobožností
hledají, naplňuje jich žádosti;
neb schyluje své uši k jich volání,
spomáhá jim ze zlého bez meškání.

7. Nadto kdož jej vším srdcem milují,
vždycky jich chrání v dobrém pokoji,
nazpět, kdož jsou v zlostech zatvrzení,
odsílá ty přeč na ztracení:
a v tomť jeho chválu chci velebnosti
vši svých úst ohlašovati mocností,
což činiti též přísluší každému,
chvály věčné vzdávati jeho jménu.

1. Br1615: na každý den vděčně s ochotností, tvá důstojnost nade vše důstojnější.
2. Br1615: v známost vůbec vždy je uvoditi, a tuť mnozí mnou probuzeni jsouce, a byť pak všickni mlčeli z úmyslně.
3. Br1615: tvou dobrotu ctným srdcem i hlasy, řkouc, že jsi ty Pán nejdobrotivější, a to všechněm bez osob přijímání.
4. Br1615: Což si koli ráčil učiniti, všecko povinno tě velebiti, k tvé cti chvále jsouc znovu stvoření, aby moc tvou mohl všecken svět znáti.
5. Br1615: nade vším světem panství skutečné.
6. Br1615: jenž ho vzývají všelikou mocí, tak že čehož od něho s pobožností.
7. Br1615: Nad to kdož jej srdečně milují, nazpět, kdož sou v zlostech zatvrzení, (verš 6) srdcem, rty ohlašovati s vděčností.

[146]. Chval má duše Pána svého

Fol. 209r-210r

Bibliografie:

Hudba: Klíče c1, c3, c4, f4. Dač: B: 6/2 G. Kar: T : 18/2 bez křížku, B: 6/2 A.

Konkordance: Br1615, s. 682, 683, Karolides, fol. 220v-221r, B1596, s. 546-548.

Text:

Nadpis: *Žalm 146. Lauda anima mea etc.*

1. Chval má duše Pána svého
i tvé všechny mocnosti;
jáť příslušně dne každého
se vši chci ochotností,
pokudž sem živ zde v těle,
jej chváliti vesele.
2. Toť pak předně k jeho chvále
sluší, v něm vždy doufati,
ne na lidi, ni na krále

srdcem se zpodíráti,
v nichžto vysvobození
v čas nejpilnější není.

3. Neb duch jejich jakž odchází
často v nenadálosti,
tu což zemského dochází
hned porušitelnosti;
tu moudrost jich i rady
přicházejí v nic tady.
4. Ale ten jemuž spomáhá
sám Bůh Jákobů silný,
on též v něm naději skládá,
svůj hrad, port neomylný,
tomuž šťastný to jméno
bývá v pravdě přičteno.
5. Neb Bůh svou všemohoucností
zemi, moře i nebe
stvořil se vši jich plností,
kterouž zdržují v sobě;
jsou též i řeči jeho
stále věku každého.
6. On všechněm krivdu trpícím
pomáhá k spravedlnosti;
on též chleba strádajícím
poskytá dosytosti;
on věžňů potěšuje
i vazby je zprošťuje.
7. On může zrak i slepého
zas jasně osvítiti;
on v světě potlačeného
též rychle zvelebiti,
on, jenž spravedlnost činí,
ty miluje, těch chrání.
8. On sám milostně ostříhá
též i pohostinného;
o sirotky se ujímá,
má v péči z nich každého;
on i vdov v zarmoucení
bývá jich utěšení.
9. Ten týž všecky bezbožníky
rozptýlí až i zhynou;
králem on jest po vše věky,
tu slávu sám má věčnou,
v žádný věk v ní nezhyne,
tím se těš, ó Sione.

1. Br1615: se celou chci ochotností.

5. Br1615: stvořil i s jejich plností.

6. Br1615: Onť všechněm krivdu trpícím, on též
chleba žádajícím.

7. Br1615: on též spravedlnost činí.

[147]. Chválu příslušnou Pánu dejte

Fol. 210v-212r

Bibliografie:

Hudba: Kliče c1, c3, c4, f4. Dač: A: 11/2-3 d1 h, B:
17/1 H. Kar: A: 11/2-3 h d1, B: 17/1 c.

Konkordance: Br1615, s. 683, 684, Karolides, fol.
221v-223r, B1596, s. 549-553.

Text:

Nadpis: Žalm 147. *Laudate Dominum etc.*

1. Chválu příslušnou pánu dejte,
na čest jeho žalmy zpívejte,
neb to jest nejspravedlivější,
jest před ním věc i nejvzácnější:
onť města k své cti oddaného
zdi vzdělává, též i pevnosti,
on Izraele, slouhu svého
shromažďuje z pouhé milosti.
2. On srdce potřená žalostí
očerstvuje svou ochotností;
rány jejich sám uzavuje
i mastmi svými uzdravuje;
neb což chce, můž vše vykonati
jako ten, jenž i hvězdy všecky
zejména může počítati
i jim rozkazovati vždycky.
3. Pán náš jest v pravdě veliký Pán,
nemůžť mu žádný býti vrovnán,
jehožto síly a moudrosti
není žádné sstížitelnosti;
však nekazí tím nižádného,
všech brž pokorných pozdvihuje,
bezbožného pak všelikého
s hanbou až k zemi ponižuje.
4. Protož Pánu chvály vzdávejte,
žalmy Bohu našemu pějte:
jenž oblaky nebe zastírá,
kteréž v povětří rozprostírá,
odkudž vysílá dešťů hojně,
jimiž jsůc svažována země,
rozkošné trávy zelenosti
i na horách vydává dosti.
5. Jenž hovádkům všechněm udílí
potrav jejich na každou chvíli,
máť i mladé krkavce v péči,
trpíce hlad když k němu kvačí;
jenž nehledá něččí hodnosti,
neb ani v koně zpanilosti,
ni v lejtkách muže válečného
nemá zalíbení žádného.
6. Nýbrž Pán v těch má své kochání,
kdož jeho bázní jsou svázáni;
a v těch jenž srdce upřímného

vždy doufají v dobrotu jeho;
tomu ty Pánu vzdávej chválu,
Jeruzaléme, myslí stálou;
o tomto svém Bohu, Sione,
chvály prozpěvuj nesmrtedlné.

7. Onť tvé brány, zdi i pevnosti
utvrzuje sám svou mocností,
tvým synům svého požehnání
hojnost udílí bez přestání,
onť meze tvé sám osazuje,
pokojem drahým tě daruje,
on jádrem pšenice v hojnosti
nasytuje tě z své milosti.
8. Z jehož úst jakž rozkaz vychází,
hned po všem světě se rozchází,
hned jeho vůle k vykonání
rychle přichází bez meškání:
on vlny bílé k podobnosti
dává časem sních s vysokostí;
a rovně jako popel jiní
rozsyká všudy po vší zemi.
9. On shůry kusy ledu hází,
jimiž všecko což chce rozráží,
když mrazu káže vše svíratí,
kdo jest na něm, by mohl ostátí?
Zase když chce, všecko rozpouští
v náhle, jakž vítr svůj vypouští,
hned jakžkoli led tvrdý bývá,
narůžno sem tam se rozplývá.
10. Nadto své slovo Jákobovi
a soudy své Izraelovi
vydal, byť mu vždy k líbeznosti
ctný život vedli v pobožnosti;
čímž nepoctil tak nižádného
národu věku předešlého,
svá práva by jim měl zjeviti,
slušíť jej z toho vždy chváliti.

5. Br1615: však ne podle nětčí hodnosti.

6. Br1615: kdož jeho bázní sou svázání, a v těch jenž
z srdce upřímného.

7. Br1615: on meze tvé sám osazuje.

8. Br1615: Z jehož oust jakž rozkaz vychází, hned se
po všem světě rozchází, rozsyká se všech stran po
zemi.

[148]. Vzdávejte Pánu chválení

Fol. 212v-213r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. Dač: B: 18/1 A. Kar: B:
18/1 d.

Konkordance: Br1615, s. 684, Karolides, fol. 223v-
225r, B1596, s. 554-557.

Text:

Nadpis: *Žalm 148. Laudate Dominum de caelis etc.*

1. Vzdávejte Pánu chválení,
všecka nebeská stvoření
byť mající na výsosti,
chvalte jej se vší vděčností;
chvalte jej anjelští houfové,
jenž jste ho rychlí poslové,
chvalte jej měsíc i slunce
i hvězdy jasně svítice.
2. I všech nebes okřšlkové
i vod plní oblakové
vznášejíc se u výsosti,
Pána chvalte s ochotností;
summou všickni tvorové vyšší
Páně jméno chvalte nejvyšší,
neb je on, jakž řekl pojednou
sám všechny stvořil mocí svou.
3. I byť jejich on utvrdil
i cíle jisté vyměřil,
byť z nich nevykračovali,
stále brž jich ostříhali;
i země se vší svou plností
chválu číň Páně velebnosti,
se všemi tvory mořskými
i s propastmi hlubokými.
4. Hrom, oheň, sních i vichřice,
pára, vítr, metelice,
jenž konáte vůli jeho,
Pána chvalte cti hodného:
hory, pahrbky i údolí
Pána velejte každou chvíli,
i stromoví plod nesoucí
též i cedrové vysocí.
5. Chvaltež jej i ta hovada
pitomá, i lesní stáda,
tvor po zemi se plazící,
tvor v povětří létající;
nadto vy pak zemští králové
i všeho světa národové
v jakémkoli povolání,
vrchnosti, též i poddaní.
6. Věku všickni vyspělého
i všickni věku sešlého,
panny i všickni mládenci,
dítky malé, též i starci
Pána chvalte času každého;
neb jeho jméno jest samého
nad nebe i zemi vyšší,
tak chvály vší nejhodnější.
7. Onť k tomu sám se naklonil,
svůj lid vším dobrým naplnil,
ten lid svůj s sebou spojený,

Izraele s jeho syny;
protož i on z celého srdce
má jej též chváliti nejvíce
i jiným všechněm k naučení
vždy na věky bez skončení.

1. Br1615: chvalte jej s svatou vděčností.
3. Br1615: i země svou divnou plností, spolu i s tvory mořskými.
6. Br1615: Pán chvály jest nejhodnější.
7. Br1615: a svůj lid dobrým naplnil.

[149]. Píseň novou Pánu zpívejte

Karolides, fol. 225v-227r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g3, c3, c4, f4. B1590: B: 13/1 H.

Konkordance: *Br1615*, s. 685, 686, *B1596*, s. 557-560.

Text:

Nadpis: *Žalm 149. Cantate Domino canticum..*

1. Píseň novou Pánu zpívejte,
všickni spolu jej oslavujte,
v shromážděních lidu věrného
ať vzni čest, chvála jeho:
rozvesel se Izraeli
v Bohu svém a stvořiteli;
v králi svém těšte se slavně
sionští měšťané.
2. I na píšťalku jeho jméno
i na buben ať je vždy ctěno,
zvučnou též cytaru přidejte,
tak Pánu prozpěvujte:
neboť Pán svůj lid miluje,
jej dobrým vším ozdobuje,
on zprošťuje ssouzeného
všech úzkostí jeho.
3. Přijdeť čas, v němžto svatí právě
rozveselí se v Boží slávě,
bezpečni dnem i nocí jsouce,
Boha z toho chválíce;
budou rty Boha slaviti,
v každý čas jej velebiti
i meč ostrý v rukou majíc,
jej sobě chutnají.
4. Aby jim pomstu vykonali,
svých všech nepřátel zlost odjali,
pohanské vši pýchy k strestání
beze všech odkládání;
též i krále jich byť jali,
do krutých řetězů dali,
pouty i jejich šlechtice
napořád vízíce.

5. I podle práva zapsaného,
dávno Bohem nařízeného,
byť s nimi mohli nakládati,
příslušnou mzdu jim dáti:
a tuť sláva Bohu z toho
vzejde, i všem svatým jeho,
tuť bude i chval zpívání
Bohu bez přestání.

2. Br1615: jej spasením ozdobuje.
4. Br1615: i pohanské pýchy k strestání.
5. Br1615: vzejde všechněm svatým jeho.

[150]. Chvaltež nejmocnějšího

Karolides, fol. 227v-229r

Bibliografie:

Hudba: Klíče g2, c2, c3, f4.

Konkordance: *Br1615*, s. 686, *B1596*, s. 560-562.

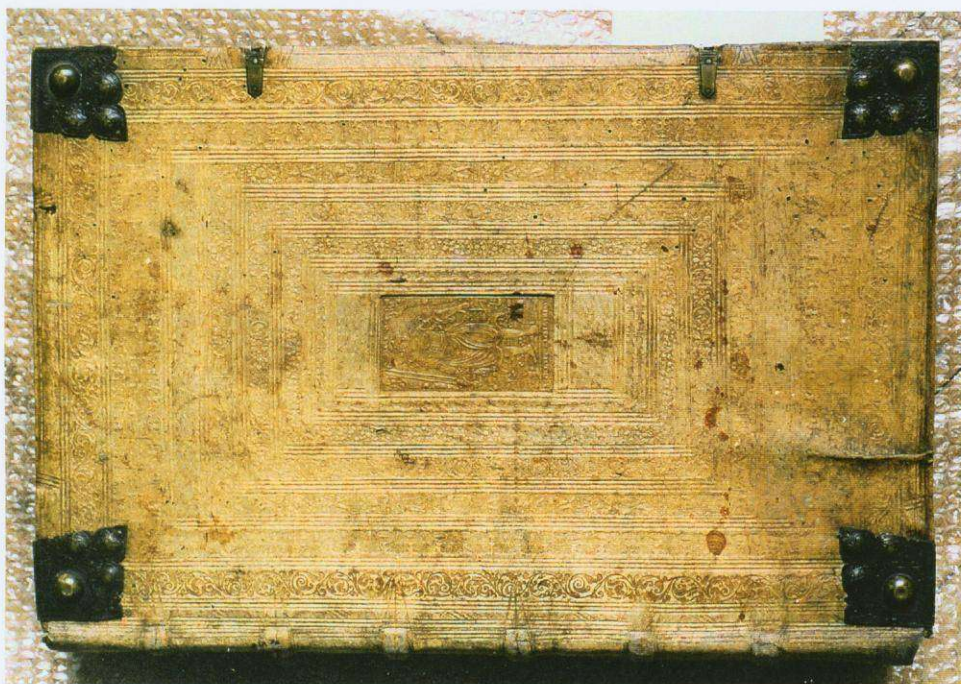
Text:

Nadpis: *Žalm 150. Laudate Dominum in.*

1. Chvaltež nejmocnějšího,
chvaltež nejsvětějšího,
jenž na výsostech sedí,
na všecko jasně hledí
plný cti a velebnosti:
z mocných i skutkův jeho,
vidouc je dne každého
chvalte jej se vši vděčností.
2. Chvaltež jej zvukem trouby,
též i na všechny hudby,
ať vzni loutna vesele
i harfa každé chvíle
ke cti Pánu nejvyššímu;
na píšťalky i bubny,
na smyčce i varhany
na čest prozpěvujte jemu.
3. Zvučte i na cimbály,
Páně zvyšujíc chvály;
na cimbály hlasitě,
srdcem i rty zpívejte,
ať jest Bůh náš hodně chválen;
vše, což má ducha koli,
ať Pána v každou chvíli
chválí i na věky,
Amen.

1. Br1615: i z mocných skutkův jeho, chvalte jej s pravou vděčností.
2. Br1615: cytara každé chvíle.

Obrazová příloha

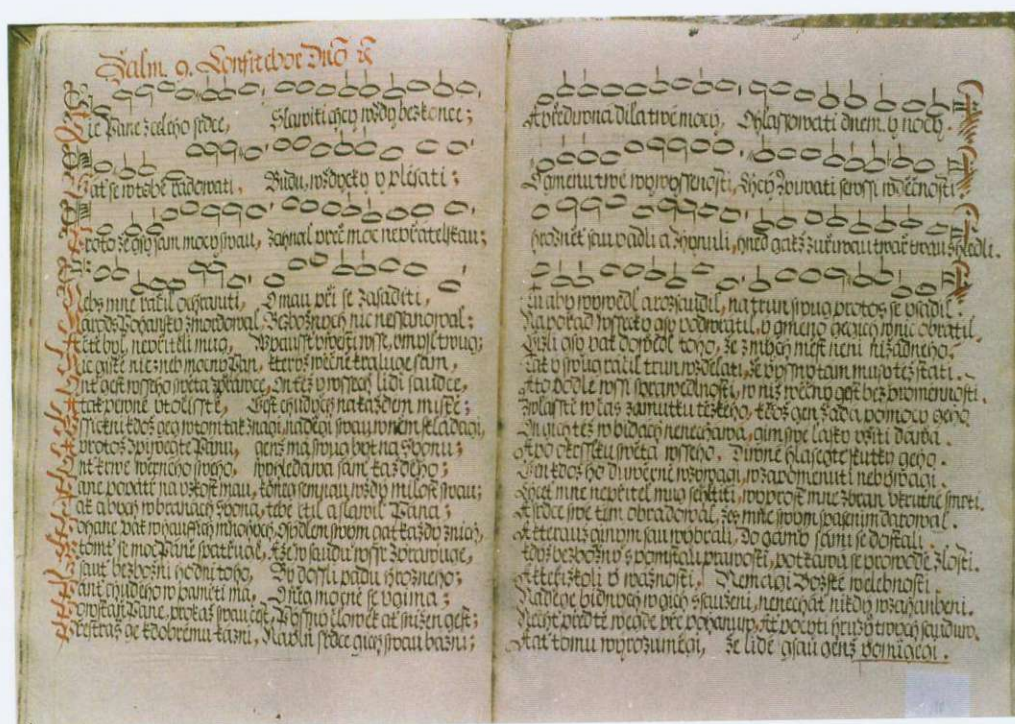
Obr. 1 Přední deska vazby Dačického žaltáře

Obr. 2 Přední přideštlí Dačického žaltáře

Obr. 3 Faksimile žalmu č. 2 – Dačický žaltář

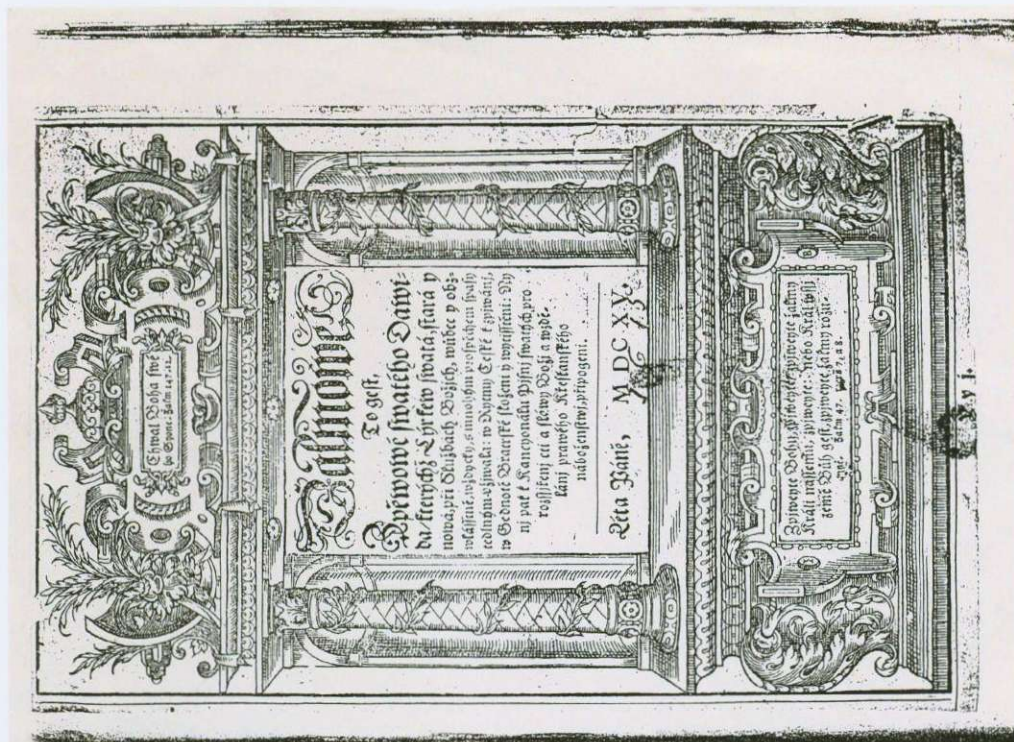
Obr. 4 Faksimile žalmu č. 9 – Dačický žaltář

Obr. 5 Faksimile první části žalmu č. 2 – Karolidův tisk

Obr. 6 Faksimile druhé části žalmu č. 2 – Karolidův tisk

Obr. 7 Úvodní strana žaltáře – Bratřský kancionál z r. 1615

Page 551 of the Bratřský kancionál (1615) shows the beginning of Psalm 1. The page includes a large, ornate initial 'D' and musical notation for the psalm. The text is in Czech and includes the title 'Žalm I.' and the text 'Děla Bratřského kancionálu'. The page is framed by a decorative border.

Obr. 8 Žalm č. 1 – Bratřský kancionál z r. 1615